

Vị hôn phu bất đắc dĩ

Contents

Vị hôn phu bất đắc dĩ	2
1. A1	2
2. Chương 01	2
3. Chương 02	6
4. Chương 03	8
5. Chương 04	11
6. Chương 05	16
7. Chương 06	19
8. Chương 07	23
9. Chương 08	26
10. Chương 09	29
11. Chương 10	34
12. Chương 11	38
13. Chương 12	41
14. Chương 13	44
15. Chương 14	48
16. Chương 15	51
17. Chương 16	53
18. Chương 17	57
19. Chương 18	61
20. Chương 19	65
21. Chương 20	68
22. Chương 21	73
23. Chương 22	77
24. Chương 23	81
25. Chương 24	85
26. Chương 25	90
27. Chương 26	93
28. Chương 27	97
29. Chương 28	102
30. Chương 29	106
31. Chương 30	110
32. Chương 31	114
33. Chương 32	119
34. Chương 33	123
35. Chương 34	129
36. Chương 35	132
37. Chương 36	137
38. Chương 37	141
39. Chương 38	146
40. Chương 39	151
41. Chương 40	155

42. Chương 41	159
43. Chương 42	169
44. Chương 43	174
45. Chương 44	180
46. Chương 45	185
47. Chương 46	188
48. Chương 47	192
49. Chương 48 End	198

Vị hôn phu bất đắc dĩ

Giới thiệu

Nguồn: [http://vanilas2chocolate.wordpress.com/Tô Gia Áo](http://vanilas2chocolate.wordpress.com/Tô-Gia-Áo), một cô gái thời đại mới có tư tưởng m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-hon-phu-bat-dac-di>

1. A1

Anh có biết người đàn ông đích thực phải như thế nào không?

Dịu dàng, hiền thực, tam tông tứ đức, tại gia tòng mẫu, xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử. Đông Nữ tộc đã qui định như thế.

Anh cướp hết nghề của phụ nữ rồi, còn cần tôi làm gì?

Để tôi bảo anh biết đàn ông phải thế nào nhé! Anh ấy phải cao ráo, nút áo chỉ cài đến nút thứ ba, dáng đi phóng khoáng tự nhiên, dáng đứng tự nhiên phong lưu, thỉnh thoảng châm một điếu thuốc, một tay bóp cằm, cúi xuống phả một làn khói vào mặt tôi, nói với tôi bằng vẻ nửa thê lương nửa thâm tình, nửa bất lực nửa đau thương, nửa rạn rở: “Cưng à, từ hôm nay, cưng là người của anh”.

Em thích dạng... thú tính thế à?

Được, em muốn đi phong lưu đa tình kia thế nào cũng được, anh sẽ không hỏi. Nhưng nếu chúng ta không bàn chuyện cưới hỏi trước thì cả đời này em cũng không thể làm một người phụ nữ thú tính thế được.

2. Chương 01

Chương 1:

Tỏ tình thất bại, ác mộng thành thật

“Em thích anh!”

“... Cô là ai?”

“Em họ Tô, tên là Gia Áo, ý nghĩa là, Tiểu Áo là tâm giao của nhà họ Tô, mẹ em hi vọng em mãi mãi là tâm giao của bà!”

“...”

“Nhưng, em không định làm tâm giao của bà, em muốn làm tâm giao của anh, bởi vì... em thích anh!”

“Sau đó thì sao?”

“Hả? Sau... sau đó? Sau đó, em và anh, chúng ta...”

“Muốn yêu đương à?”

Gật đầu lia lịa lia lịa.

“Xin lỗi nhé, tôi không thích gái trinh.”

“...”

“Muốn kết hôn?”

Hi vọng trùng trùng, gật đầu gật đầu gật đầu liên tục.

“Cô học thuộc Tam tông tứ đức đã rồi hãy xuất hiện.”

Ê? Gì gì gì? Anh ấy đi rồi? Đi mất không hề lưu luyến!!!

Tam... tam tông tứ đức? Thứ quý gì thế? Ở thế kỷ 21 này, thời đại tân hưng mà vệ tinh bay tán loạn, phụ nữ nắm đại quyền, nam giới quỳ lạy ông chủ, cô, Tô Gia Áo, là một thiếu nữ thời đại mới có tư tưởng mới và địa vị mới, tại sao lại thích một tên đàn ông vẫn còn yêu cầu tàn dư của phong kiến thế này kia chứ?

“Ding ding ding.”

Một hồi chuông di động vang lên, Tô Gia Áo bực bội nhìn màn hình hiển thị một cái, là cô em dưới trưởng của mình – Tiểu Oai, lập tức thấy mũi cay cay, tâm trạng muốn được thương xót an ủi đồng cảm trời dấy, run rẩy đưa điện thoại lên áp vào bên tai:

“Tiểu Oai...”

Giọng nói vừa đậm đặc bi thương và thấm đẫm chất thất tình khổ sở vừa thoát ra, người đầu dây bên kia đã gào khóc toáng lên kinh thiên động địa với tốc độ kinh khủng hơn cả cô, tranh đoạt để lên tiếng trước, hoàn toàn chiếm lĩnh cơ hội tố khổ, xả stress lẫn tìm người làm thùng rác.

“Chị cả Tiểu Áo ơi!! Em không thiết sống nữa đâu! Hu oa oa oa oa!!”

“Ê... gì đấy?” Tại sao đài từ của cô lại chạy tọt vào họng người khác rồi, lại còn với giọng điệu thê thảm te tua hơn cả cô để khóc lóc rên rỉ nữa?

“Em thất tình rồi oa oa oa!!!”

“Hả... hả?!” Sao đến cả thất tình cũng học theo cô vậy, để cô than vãn xả stress trước đi, cô không muốn bị làm thùng rác trong thời điểm cực kỳ khổ não này đâu!

“Anh ấy nói chúng ta trang điểm quá đậm, dọa bạn bè chết khiếp, thu phí bảo kê, là những thiếu nữ bất lương mà anh ấy ghét nhất nhất, còn nói chúng ta là những đứa con gái hư hỏng không biết nhục, không đoan trang, sẽ ức hiếp nam sinh thành các cục-cưng-nam, lại còn biến họ thành thứ đàn ông xấu xa chuyên hút thuốc uống rượu chọc ghẹo con gái nhà lành...”

“Ừng”!

Tô Gia Áo bị đập phải đuôi đã bùng nổ!

“Mẹ nó, thằng nhóc thối tha khốn nạn của nhà nào hả, dám nói chị mày như thế, đưa cho chị số điện thoại của hắn mau, chị mày không đập hắn mặt mũi nở đầy hoa đào thì hắn sẽ không biết được tại sao hoa lại đỏ như thế!”

“Đúng đó đúng đó, anh ấy quá đáng quá, có đúng không, hu hu hu, còn nói sau này đừng có nhìn anh ấy nữa, rồi còn tiện thể kêu chị cả nhà em, tức là chị ấy, không được nhìn theo anh cả mà bọn họ tôn trọng nhất và có vị đàn ông nhất – Tiêu Yêu Cảnh, anh cả của họ chỉ xứng với phụ nữ tốt, không thể ghép đôi với cái đầu heo gì gì đó không có tí vị phụ nữ gì như chị!”

Muốn chửi thề quá, hỏi thăm mười tám đời tổ tông nhà thằng khốn ấy.

Tô Gia Áo hít thở sâu một hơi, cố gắng giữ gìn hình tượng Chị Cả luôn cho người khác có được cảm giác an toàn ấy, miễn cưỡng ra vẻ mạnh mẽ đáp: “Ai nói với em là chị để ý tên Tiêu Yêu Cảnh không có tiền đồ nào, thích cái loại hàng hóa ấy thì em bảo chị vứt mặt mũi chị đi đâu hả, hừ, cái loại cậu ấm hư hỏng tưởng mình giàu có, chủ nghĩa gia trưởng, xem phụ nữ như quần áo, vừa dỡ hơi lại còn mắc chứng tự sướng, thứ đàn ông hư hỏng chỉ biết dùng nửa thân dưới suy xét vấn đề, lại còn thêm đầu óc như heo, có bắt chị lấy pê-đê cũng không thêm tới hắn đâu!”

“Thế... thế thật sao? Hôm kia chị chẳng khen anh ta rất có vị đàn ông, phong độ khí chất phóng khoáng đàn ông gì đó đều có đủ hết kia mà?”

“Khỉ... khỉ ấy! Chị không thêm để ý tới hắn, bà mẹ chị đã định sẵn chuyện thành thân ở nhà rồi, người ta vừa đẹp vừa oách lại có tiền, nói chuyện nhẹ nhàng dịu dàng, đối xử lịch thiệp với phụ nữ, tam tòng tứ đức, hiền hậu cung thuận, nghe lời chị đây biết mấy, chị bảo anh ta nhìn đông thì anh ta chẳng dám nhìn tây, chị bảo anh ta ngồi anh ta cũng không dám quỳ!”

“Chị... chị cả... người mà mẹ chị định sẵn cho chị là đàn ông sao?” Nghe có vẻ như một cô con dâu bị nhà chồng đàn áp trường kỳ, không có chút địa vị nào ấy.

“Ấy dà, em không hiểu rồi, đó là quy tắc của tộc nhà chị, đàn ông phải nghe lời phụ nữ mà!”

“VẬY à, quy tắc gì mà biến thái quá thế...”

“Tóm lại, chị đây tuyệt đối tuyệt đối không thể để mắt tới cái tên khỉ mốc luôn rảnh rang bày trò gọi cảm, thích để lộ ngực dụ dỗ người khác, mặc áo sơ mi đen rất thoát tục, vòng tay nhẫn bạc chói chang, đầu tóc rất mô-đen kia đâu!”

“...Ồ... như vậy là hay nhất...”

“Nên em cũng đừng thích cái thằng quỷ sứ luôn lẻo đẻo bám theo anh ta nữa!”

“Được rồi! Em nghe lời chị, không thêm quan tâm tới hắn nữa!”

“Ừ, vậy thì tốt! Ngày, đợi đã, khoan cúp máy, chị hỏi em chuyện này!”

“Chuyện gì thế?”

“Em có biết tam tòng tứ đức là cái quái gì không?”

“Hả? Chị vừa dùng thành ngữ đó xong, giờ sao lại hỏi em?”

“Hử? Chị chỉ thấy cái từ đó đọc lên nghe rất kêu, nên tiện thì dùng chơi thôi... Ngày, hỏi em đấy, nếu chị muốn học cái tam tòng tứ đức gì đó, có khó lắm không?”

Tiểu Oai trong điện thoại thở dài nói: “Tam tòng chính là tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử, tứ đức chính là công dung ngôn hạnh. Nhưng mà, chị cả à, chẳng phải là chị đã dạy dỗ chúng em rằng, nếu bản thân mình đang mặc quần áo mới, lại gặp phải người con trai mình thích đang sắp sửa chết chìm trong nước, thì chỉ khi nước không ngập quá đầu gối mới được phép xuống cứu đó sao? Chị như thế mà lại đi học tam tòng tứ đức, hình như là điệp vụ bất khả thi rồi thì phải?”

“...Em là đồ đầu heo! Đàn ông mà chỉ cao có tới đầu gối thì em cần được hả? Những lời không có hàm lượng kỹ thuật như thế mà em cũng tin được.”

“Cho nên, tức là chị vẫn thích Tiêu Yêu Cảnh, vẫn muốn học tam tòng tứ đức vì anh ta?”

Tình yêu quả nhiên vĩ đại quá, đến người luôn phóng khoáng tự do, không quan tâm đàn ông chỉ quan tâm quần áo như chị cả cũng có thể dung hòa!

“Có đâu! Chị nói rồi, đã đính hôn rồi, người ta yêu chị mà chết đi sống lại, cưng chiều như xuân ấm hoa nở, chị đây tuyệt đối không thể thích cái tên vô vị nhạt nhẽo lại không có khí chất như Tiêu Yêu Cảnh được!”

Nói xong cúp luôn điện thoại!

Còn nói nữa thì chắc bị lộ mất, cô quay người, vừa định trở về ăn cơm tối.

Vừa quay lại đã nhìn thấy bóng dáng mà khi nãy bỏ đi không thèm quay đầu lại ấy, không biết có chuyện gì mà đã đứng sau lưng cô từ khi nào, càng không biết đã nghe được bao nhiêu câu nói chết tiệt của cô rồi, anh đang dứt tay vào túi quần và hút thuốc với vẻ nhàn nhã, môi khẽ động đậy, điều thuốc trên môi trễ xuống, trông mắt đen nheo lại, ánh mắt nhìn cô lộ ra nét cười châm biếm:

“Cô tuyệt đối tuyệt đối không thể thích cái tên vô vị nhạt nhẽo lại không có khí chất như tôi đúng không? Hử?”

“...” Mồ hôi lạnh túa ra...

“Cô thả cười pê đê chứ cũng không cần tôi.”

“...” Mồ hôi lạnh nhỏ giọt.

“Tôi suy nghĩ bằng nửa thân dưới, không có đầu óc, gia trưởng, lại tự sướng, lại còn là cậu ấm hư hỏng?”

“...” Mồ hôi lạnh đầm đìa.

“Xem ra thì, quả thật tôi không xứng với cô, đúng không? Tô... Gia Áo?”

“...”

Tiêu rồi, đừng ghi nhớ tên cô vào thời khắc này chứ, cô không hề cảm thấy vui vì điều đó tí nào cả, bởi vì đây vốn là cử chỉ khóa chặt mục tiêu trước khi báo thù kẻ địch mà. Quên cô đi, quên cô đi, quên cô đi... làm ơn... Xem như cô chưa tỏ tình, cũng không hề lụn bại khi bị từ chối xong lại đi nói xấu người khác cật lực như thế.

Tình yêu không giữ nổi thì bỏ đi vậy, giờ đây cô chỉ muốn giữ cái mạng nhỏ của mình thôi, hu hu hu... Hình tượng Chị Cả vĩ đại vừa lạnh lùng lại đáng dựa dẫm chỉ để dùng lừa bịp em gái nhỏ thôi, tha cho cô đi!

“Ding ding ding...”

Di động của cô đúng lúc này lại kêu lên vô duyên hết biết, cô run rẩy nghe máy, bên kia lại một trận khóc lóc ầm ĩ, sắc mặt cô nhăn nhó, không kịp dò đoán xem ẩn tượng về mình của chàng trai trước mặt có tệ hơn nữa hay không, sai từng bước lớn rồi chạy mất, trước đó còn quảng lại một câu:

“Em sẽ cố gắng học tập tam tông tứ đức, trước khi thành công thì làm ơn xem như chưa quen biết em, bai bai

!”

Tầm mắt của Tiêu Yêu Cảnh trở lên nhìn về phía bóng dáng đang cuống cuống tháo chạy kia, điều thuốc trên môi vương vãi một ít tàn tro, vì khước môi anh không cẩn thận đã để lộ một nét cười mất rồi.

Xem như chưa quen biết cô? Biết anh thuộc dạng người có thù ắt phải báo, thế nên sợ anh kiếm chuyện với cô? Hừ, có gan kêu anh ra ngoài tỏ tình rồi nói bậy nói bạ, thế mà lại muốn bỏ chạy giữa chừng? Muốn giỡn chơi với anh chắc?

Không có cửa đâu!

Tục ngữ nói đúng quá, cơm có thể ăn bữa, nhưng không thể nói bậy.

Tô Gia Áo hoảng hốt bỏ chạy kia không thể ngờ được rằng, câu nói đính ước mà cô tiện miệng bịa ra, vừa hay được ông trời nghe thấy, thế là, mộng đẹp đã thành!

3. Chương 02

Chương 2:

Cướp đây! Đàn ông đứng bên trái, phụ nữ đứng bên phải

“Cướp đây, đàn ông đứng bên trái, phụ nữ đứng bên phải, còn pê dê đứng ở giữa!”

Hào khí ngất trời, giọng nói rất thuần thực, chuyên nghiệp và sang sảng từ miệng cô gái đứng trước mặt anh bay ra khiến anh giật mình đờ đẫn, cứng đờ như khúc gỗ quay người lại nhìn.

Chỉ thấy cô gái đó mặc một chiếc áo trắng giản dị, cúc áo trên cùng mở tung, lộ một đường thẳng đến ngực, ống tay xắn lên vẻ như sắp đánh nhau đến nơi, quần jean sẫm màu hầm hố, rách te tua, thùng lỗ chỗ, cột tóc đuôi ngựa, đôi môi được tô son bóng, đang nhóp nhép nhai kẹo cao su, thỉnh thoảng lại mím lại, khiến son như bị nuốt hết vào bụng, gương mặt màu mè như bị nhuộm qua đủ thứ màu sắc, không thấy rõ nét mặt của cô, chỉ cảm thấy con người đen nhánh linh hoạt.

“Chị... chị cả... chúng ta tìm được đồ rồi tìh đi nhanh đi, đừng gây chuyện nữa!”

Hai cô gái bên cạnh, một người đang lục tìm gì đó bên trong quầy của cửa hàng bách hoá, người còn lại đang cố nín tay áo cô. Cô hình mũi, lườm một cái rồi hét: “Em cũng đi tìm luôn đi, tìm thêm mấy que nữa, nghe nói thứ đồ chơi đó chỉ một cái thì không chuẩn đâu! Nghe rõ chưa!”

“Vâng... vâng ạ, chị cả! Đồ đạc trong cửa hàng nhà chị để lung tung quá!”

“Khỉ thật, cần em tìm đồ chứ ai bảo sắp xếp lại quầy hàng nhà chị đâu, muốn ăn đập hả?”

Anh cũng tò mò nhìn theo hướng những đồ vật mà cô gái kia đang tìm kiếm, cảm thấy anh đang quan sát mình, cô ngang ngược, nhìn thẳng vào mặt anh mắg: “Khỉ thật, anh chán sống rồi hả, ai cho anh nhìn lung tung, anh là trai hay gái, đứng ở giữa làm gì? Muốn làm pê dê hả?”

Anh bị châm chích đến nghệt thở, môi mím lại, mắt cụp xuống không đáp trả, nhưng thị đồng1 lại kéo anh lui lại một góc: “Thuần thiếu.. thiếu gia, chúng ta là đàn ông, đứng ở bên trái”.

Anh bị thị đồng lôi ống tay áo đi về phía góc bên trái. Lúc đi ngang qua, anh bị cô đưa tay chặn lại, “soạt” một tiếng cổ áo bị túm chặt, rồi lại bị kéo ghì xuống, cô gái chỉ cao đến ngực anh phun ra một câu rất ác ý:

“Này, anh làm ra vẻ cam chịu đáng thương thế kia là ý gì đây...: Cô ta bỗng ngưng lại khi gương mặt anh bị kéo đến gần, chỉ có đôi mắt đen nhánh vẫn đang trừng trừng nhìn anh.

Anh quay mặt đi nơi khác vẻ thiếu tự nhiên, đưa tay lên giữ một khoảng cách an toàn với cô.

Cô hoàn toàn không đếm xỉa gì đến sự kháng cự yếu ớt của anh, héch mũi lên hít hà người anh vẻ tự nhiên chẳng để ý gì đến cách biệt nam nữ, cuối cùng há miệng kêu to: “Phì! Anh là đàn ông kiểu gì thế? Trên người toàn mùi nước hoa đàn bà! Oẹ...”.

“Thuần thiếu gia!” Thị đồng thấy chủ nhân của mình bị chọc ghẹo thì lập tức kéo anh ra phía sau mình: “Cô... cô kia, thiếu gia nhà tôi vốn thanh bạch, đã đính hôn rồi, cô cứ lòi lòi kéo kéo trước mặt thiên hạ thế kia thì còn ra thể thống gì nữa, cô làm hỏng sự thanh bạch của thiếu gia mất thôi!”. [*Vanila: Công nhận thằng bé thị đồng này mồm thiêng *cười gian xảo* *Thuần thiếu gia: *cười măn nguyện*]

“Oẹ... thanh... thanh bạch? Các người chui ra từ vườn bách thú nào thế hả? Đàn ông muốn thanh bạch để làm gì, thứ động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới cũng muốn lập đèn thờ trình tiết cơ à? Các người là ai? Sao mặt dày thế?” Cô lườm anh chàng đứng sau thị đồng một cái, lại thấy anh ta đang giữ cổ áo vừa bị cô kéo, dường như chỉ dám tức giận chứ không dám phản kháng trò đùa của cô, chuyển ánh nhìn bực bội xuống nền nhà, dáng vẻ uất ức đó làm cô rất phản cảm. “Tôi ghét nhất thứ chả ra nam chả ra nữ, mặt thì cũng đẹp đấy, tiếc là ẻo lả quá... Xì... Này, tìm thấy đồ chưa? Bà già chị sắp ra rồi!”

“Chị cả, tìm thấy que thử thai rồi!”

“Cái đồ đầu heo! Ai cho phép nói ra hử, tìm thấy rồi thì chạy mau, bà già chị mà ra thì không chém chết chị mới lạ! Biến mau!!”

Cô xoay người yểm hộ cho hai đứa em lén lút chuồn đi, còn mình thì bọc lót phía sau. Lúc cô đưa tay đẩy cửa, chiếc vòng khắc chim phượng bằng bạc nhìn rất quen mắt kia sáng loé lên dưới ánh đèn huỳnh quang khiến anh ngẩn ra, mắt nhìn cô không chớp vào cánh tay đeo vòng cầm que thử thai vừa khớp được chạy như bay ra ngoài.

“Thuần... Thuần thiếu gia, chiếc vòng kia chẳng phải là tín vật truyền lại từ bao đời nay của tộc trưởng hay sao? Chẳng lẽ cô gái kia chính là vị hôn thê của người? Là con gái của chủ cửa hàng bách hoá này?” Trời ơi! Cô ta ăn cướp chính cửa hàng nhà mình, lại còn thô lỗ, trắng tráo có con với người khác? Tiêu rồi, đời này thiếu gia xem như diệt vong dưới tay cô ta rồi, thứ con gái đó sao có thể đem lại hạnh phúc cho thiếu gia tri thức nhã nhặn, không hại chúng sinh, dịu dàng lương thiện được đây?

Anh mím chặt khoe môi, u sầu nhìn cánh cửa vừa sập lại.

Cô ấy... đã mang thai ư? Mang thai con của người khác?

Họ vẫn chưa thành thân, sao cô có thể lén anh, có con với người khác trước?

Quy tắc của tộc Đông Nức đã dạy:

Tại gia tông mẫu, xuất giá tông thê, thê tử tông nữ, đó gọi là tam tông.

Mẹ anh đã nói, vòng phượng là vật gia bảo của dòng họ Quý, người con gái nào đeo vòng phượng sẽ là đối tượng kết hôn gia tộc đã chọn cho anh, nhưng sao anh có thể theo, có thể quy thuận người vợ này được? Quả nhiên chẳng những bên nhà gái không nhớ hôn ước mà cô vốn không nghĩ sẽ phải kết hôn với anh? Nếu như nhà trai bị từ hôn, anh còn có thể nói là thuần khiết nữa sao?

Haizz...

“Thuần... Thuần thiếu gia, cuộc hôn nhân này xem ra không thành được rồi, chúng ta về tộc trước đi, rồi tính sau? Được không?”

“... Không.”

“Hả? Thiếu gia, người khăng khăng muốn ở với cô gái đó suốt nửa đời còn lại thật ư?”

“Nếu đã thế rồi thì ta chính là người của cô ấy!”

“Tuy là thế, nhưng người không thể huỷ hoại bản thân được, với địa vị của người, bao nhiêu cô gái trong tộc mơ ước có được người hà tất phải chịu oan ức để... theo cái cô gái phong lưu thành thói ấy...”

“Con gái phong lưu một chút cũng chẳng sao.” Thủ tiết là chuyện của đàn ông trong tộc.

“Thuần thiếu gia, thủ tiết cũng không thể thành cơm ăn được, con gái không xấu, đàn ông không yêu, đó là lời nói nhảm nhí để làm hỏng con gái trong tộc, trước khi thành hôn đã kinh khủng như thế thì khó bảo đảm thành hôn rồi sẽ không bắt nạt người, tuy cô gái đó cũng có vài phần nữ tính, nhưng với hoàn cảnh của mình, chẳng lẽ người cho phép cô ta làm loạn bên ngoài, một nữ hai nam khiến người tức điên lên?”

“...”

“Thiếu... thiếu gia, người đừng mặc nhận như thế chứ!”

“... Chẳng sao, chỉ cần không bị từ hôn là được!”

“Thiếu gia à, giữ thanh bạch không quan trọng bằng hạnh phúc cả đời đâu!”

“Ý ta đã quyết, nói nhiều cũng vô ích.”

“Hu... Thuần thiếu gia... số người thật là khổ!”

“...”

4. Chương 03

Chương 3:

Động dục thuần khiết

Nhà họ Tô mở cửa hàng bách hoá rất kỳ lạ.

Còn cụ thể kỳ lạ ở chỗ nào thì rất khó diễn tả.

Trong nhà, bà Tô cầm chổi lông gà trong tay, thao túng quyền hành như chính trị, kinh tế, ngoại giao và thường xuyên dùng quyền trượng là cây chổi lông gà để tiến hành thống trị và đàn áp một cách tàn bạo vô nhân đạo đối với các thành viên trong gia đình.

So với bà Tô hách dịch thì ông Tô lại là người chồng mẫu mực điển hình, có điều sự mẫu mực hơi bị quá đà, nhẫn nhịn chịu đựng đến mức không giống đàn ông cho lắm, lúc đi làm thì cần mẫn, về nhà lại vùi đầu vào việc nhà, khi phụ nữ nói chuyện thì không xen vào nhưng đời tư bí mật của mình đều nói ra hết, tối ngủ muộn, sáng dậy sớm, đi làm không trò chuyện với nữ giới, tan sở về ngay nhà, không có thể ngân hàng riêng, hút thuốc chui vào nhà tắm, tuyệt nhiên không làm phiền đến ai. Địa vị của ông trong gia đình thấp đến mức thảm hại, đến hàng xóm láng giềng cũng không nhìn nổi, thường xuyên tiến hành giáo dục ông một cách thương hại lẫn tức tối. Ngôi nhà hơn trăm mét vuông, mà vùng đất riêng của ông chỉ là cái nhà vệ sinh ba mét vuông, lại còn thường xuyên bị người khác chiếm đóng, thân phận hèn mọn như thế mà còn không chịu vùng lên làm cuộc cải cách gia đình, khí chất đàn ông quả đã bị ăn sống nuốt tươi sạch sẽ.

Nhưng ông Tô có vẻ rất khó cải tạo, không hề quan tâm đến phong độ gì gì đó của đàn ông, vẫn ngang nhiên chiếm đóng nhà vệ sinh, nhẫn nại sống qua ngày.

Một gia đình đáng sợ như thế thì sinh ra một đứa con gái tính cách thế nào khỏi cần nghĩ mọi người cũng biết.

“Đã bảo đừng khóc, nức nở cái gì??? Chuyện có to bằng trời, chị đây cũng giúp em gánh vác, có mấy đồng bạc mà sợ chị đây không biến ra được à, xì!”

Một tràng đối thoại qua điện thoại rất thô lỗ vọng ra từ cầu thang trong đêm khuya vắng.

“Chị cảnh cáo em, nếu còn dám bảo vệ tên khốn đó thì chị sẽ ngắt đầu hất xuống làm bóng đá chơi. Tên khốn, ăn cho đã rồi không chịu nhận, buổi tối em kiểm tra thử, mặc kệ nó có chính xác hay không!”

“...”

“Sợ sợ sợ, sợ cái khí ấy, lúc chơi bởi sao không sợ đi, đừng rên rỉ nữa!”

“...”

“Trời, yên tâm, mẹ chị nhiều nhất là lột da chị một lần thôi, dù sao cũng chẳng phải lần đầu chị cướp cửa hàng nhà mình. Được rồi, ngủ sớm đi, đừng nghĩ nhiều!”

Nói xong, cô gấp mạnh điện thoại lại, rón rén ngồi xổm xuống, thoát cái không còn khí thế hùng hổ ban nãy nữa, mà khom lưng lại mở cửa vào nhà như ăn trộm, cô lén vào trong, cởi giày, đang định chuẩn về phòng thì thấy một cây chổi lông gà đột ngột quất đến từ bên trái, cô nghiêng đầu để tránh đòn, nhưng ai ngờ lần này mẹ cô đã hạ quyết tâm ra tay không nương tình, xử phạt đứa con ăn cơm nhà vác tù và hàng tổng này, nên đã cầm cả hai cây chổi lông gà, trái một cái phía một cái múa may, cô chưa kịp đứng vững thì móng đã hững gọn một đòn, đau thấu trời xanh.

“Ui da, mẹ ơi!!!”

“Tô Gia Áo! Mày còn biết tao là mẹ à? Cướp cửa hàng của nhà để chăm sóc đám đàn em. Xem điệu bộ của mày kia, ăn mặc rách rưới, mặt tô vẽ như bảng tô màu. Mày muốn chết hả!”

“Đâu có, mốt mới mà, nữ tính đấy, mẹ không hiểu rõ nữ tính là gì đâu!”

“Mày bảo mẹ mày không nữ tính à? Bố mày còn không dám nói với mẹ như thế, muốn tạo phản hả?”

“Bố con thì làm sao biết được thế nào là nữ tính, bố còn nghĩ lúc phụ nữ khô khan mới là nữ tính ấy chứ. Mẹ lại áp đặt cái thứ quy tắc nhảm nhí vớ vẩn chẳng ra sao của tộc chúng ta lên người bình thường như con, xì! [*Vanila: Bình thường á???~ =.=] Thời buổi này còn có đàn ông nào trong sạch, dịu dàng hiền lành nữa đâu, lại còn nữ tôn nam ti, tại gia tông mẫu, xuất giá tông thê, thê tử tông nữ. Vớ vẩn! Nói ra khéo người ta lại tưởng thần kinh thì nguy!”

“Đồ quỷ, mày bây giờ cứng cáp rồi chứ gì? Dám đấu khẩu với mẹ hả?” Lại thêm một trận đòn.

“Vốn là thế mà! Nếu không phải mẹ thì con đâu đến nỗi tới giờ vẫn chẳng có ma nào thêm, thế giới này làm gì có chàng trai nào chịu đến ở rể nhà gái nữa!”

“Quy tắc là quy tắc, quy tắc tộc Đông Nữ chúng ta đã quy định như thế, mày cứ suốt ngày chơi bời với đám nhóc kia mới không tìm được đàn ông tốt đấy, đứa nào cũng xem phụ nữ như quần áo mặc một lần rồi vứt, nếu thật lòng thì tại sao không chịu gả đến nhà ta?”

Ồi! Lại nữa rồi, mỗi lần mẹ con cãi nhau xong, cuối cùng vẫn lại chạm đến nghi vấn thiên cổ này, cô cũng chẳng buồn tranh cãi với bà mẹ đầu óc cổ hủ này nữa, tộc Đông Nữ vớ vẩn, cái gì mà thị tộc mẫu hệ, nữ tôn nam ti, cái gì mà phụ nữ nắm quyền, phụ nữ là tài sản quý báu, đàn ông phải gả về nhà gái. Tưởng mình vẫn sống trong cái Nữ Nhi Quốc hay sao, nhà cô cũng chẳng phải tỷ phú giàu có gì, cứ giữ điều kiện quý quá này chắc đàn ông sẽ sợ mà chạy mất dép, chẳng trách cô em dưới trường đều cực rặng cả đời này cô muốn tìm được anh nào cũng rất vất vả.

Hừ, có điều cô chẳng thêm quan tâm đến mấy lời đó của mẹ, đợi dành đủ tiền, cơ tuyệt đối sẽ thoát ly khỏi cái gia đình biến thái này.

Đừng nói rằng cô không tìm ra anh chàng nào chịu gả vào nhà mình, cho dù có “món hàng” đó thật thì cô cũng phải tháo chạy, cứ nghĩ là toát mồ hôi lạnh, nhìn cuộc sống nhần nhịn của bố là cô đã có bóng đen tâm lý nghiêm trọng với dạng đàn ông ẻo lả rồi, không khí phách, không phong độ, không nam tính, không chút ngang ngược, không chút gian xảo, không chút xấu xa, thế còn là đàn ông không?

Nhớ đến Tiêu Yêu Cảnh, đó mới là đàn ông trong giới nam nhi, là hàng xịn của cánh đàn ông. Cái gì mà trong sáng, thanh bạch, thủ tiết? Xì! Đàn ông bây giờ làm gì có trò đó nữa, cứ dựa vào tiêu chuẩn ấy mà tìm chồng thì cô không biến thành gái già, gái ế mới lạ! Tuy hôm nay cô tỏ tình thất bại, nhưng ngày tháng còn dài, chỉ cần học xong tam tông tứ đức, chắc tương lai cô vẫn rộng mở.

Tô Gia Áo xoa xoa móng vừa chịu bạo hành gia đình, định vào phòng khách.

“Ủa? Sao hôm nay mày không cãi nhau với mẹ nữa à?” Mẹ cô vốn quen bị khiêu khích nên hôm nay thấy con gái gác kiếm quy ẩn giang hồ sớm thì lại cảm thấy không thoải mái cho lắm.

“Cái gì cơ chứ, chẳng lẽ đấu khẩu với mẹ thì sẽ rơi xuống một người đàn ông chịu gả đến nhà cúng ta hay sao?” Cô lườm mẹ bằng ánh mắt thất tình ảo não, vô cùng sâu thẳm.

“Đã rơi xuống rồi.”

“Mẹ nói bố ấy à? Sản phẩm kiểu ấy thì cần một mình bố là đủ rồi!” Cô ngờ mẹ đang nói đùa, giơ chân đá một phát vào cửa nhà vệ sinh bên cạnh, gào lên: “Bố, bố lại ở trong đó nhần nhịn nữa à?”

Bên trong không tiếng đáp lại, nhưng cánh cửa khoá chặt không có động tĩnh chứng tỏ sẽ không mở ra, mà mẹ cô đang cầm hai cây chổi lông gà lại lên tiếng: “Rơi xuống thật mà. Cậu ấy tên là gì ấy nhỉ... à... ờ... Quý Thuần Tình. Đúng! Quý Thuần Tình! Ôi chao, con nghe thử xem, cái tên ấy đẹp quá, vừa nghe đã biết là con nhà có giáo dục, chắc chắn... vừa trong sáng vừa hiền lành lại thanh bạch, tướng mạo lại thư sinh đáng yêu, đồ quỷ, con đúng là có phúc lắm đấy!”

“Mẹ đang lảm bảm cái gì đấy?” Cô chớp mắt, hoàn toàn không hiểu mẹ đang ca bài gì. “Cái gì mà Quý Thuần Tình, vậy thì con là phóng đăng đấy! Mẹ tránh ra nào, con không rảnh rồi để đùa với mẹ đũa, con tắm rồi ngủ đây!!!”

“Phóng đăng cái gì? Người ta tên Thuần Tình, tình yêu trong sang ấy. Thuần trong thuần khiết, tình trong động tình!”

“Đúng rồi, anh ta động tình một cách trong sáng, còn con đi ngủ một cách tao nhã đây!”

“Thật mà! Cuộc hôn nhân này là bà định cho con đấy. Chiếc vòng phượng hoàng bằng bạc mà con đeo chính là tín vật!” Bà thấy cô không tin thì tiến đến nhắc tay cô lên: “Người ta bây giờ tìm đến tận nhà bắt con chịu trách nhiệm. Mẹ đã nói rồi, phụ nữ nhà họ Tô chúng ta dám làm dám chịu, mẹ không cho phép con chối bỏ, phụ bạc, huỷ hoại sự thanh bạch của người ta, đừng làm người ta khó xử, nghe chưa?”

Phải rồi, hôm nay cô mới bốc phét là đã đính hôn ở quê thì buổi tối có một vị hôn phu rơi xuống đầu, bà nằm dưới đất rồi mà vẫn không quên đùa với cô hay sao?

“Không đùa với mẹ nữa, mẹ cứ thối phòng đi, chúng ta đã mười mấy năm không về tộc, họ hàng không quen ai, còn đính hôn nổi gì, cái vòng xấu xí này vì không có cách nào tháo ra được, chứ mẹ nghĩ con muốn vào đeo nó à? Quê mùa, hoàn toàn cản trở sức quyến rũ của thiếu nữ thời đại mới! Thời đại này cũng không còn đàn ông nào chịu gả đến nhà gái ở rể đâu! Mẹ bỏ cuộc đi!” Cô rút cánh tay đeo vòng về, phớt lờ mẹ, đưa tay lên cởi nút quần jean, đá bay cửa phòng khách, vừa ngáp vừa kéo quần xuống, mặc độc chiếc quần lót đáng yêu đi vòng đến tủ lạnh, ca hát véo von, cô mở bình sữa ra uống “ừng ực” mấy ngụm lớn.

Uống được một nửa, bỗng sau lưng có người ân cần đưa chiếc quần jean vừa bị cô cởi ra vứt trên sàn.

Cô lườm nguýt, nóng nảy đẩy ra: “Mẹ, mẹ đứng đắn từ lúc nào vậy, ở nhà con toàn mặc em quần đáng yêu thế này chạy lung tung mà!”

“Anh vẫn chưa quen với việc một cô gái không mặc quần, thế nên...”

“Phụt...” Giọng nam dịu dàng, xa lạ khiến sữa trong miệng cô bắn ra như đài phun nước, cô quay phắt lại, chỉ thấy một gương mặt quá sức quen thuộc đỏ bừng bừng e thẹn, đôi mắt đen láy sáng ngời đang xấu hổ nhìn sang hướng khác, đưa quần cho cô...

Cô ném bình sữa đi, hai tay ôm lấy bụng lùi dần ra sau tủ lạnh: “Mẹ ơi! Tên lưu manh này từ đâu đến, tại sao chạy đến nhà tôi nhìn trộm tôi thay quần áo, lợi dụng tôi rồi còn ra vẻ bị ức hiếp, làm như tôi bắt nạt anh không bằng. Mẹ ơi, mau lấy chổi lông gà đánh cho hắn một trận đi!”

“Ôi dào, cho cậu ấy xem thì có gì đâu, sau này cả con người nó cũng thuộc về con, làm sao lợi dụng con được!” Bà Tô chạy đến, tính khí vốn thô bạo bỗng thay đổi hẳn, cười sung sướng, vừa đón lấy chiếc quần trong tay anh, vừa quan sát anh từ trên xuống dưới, hoàn toàn quên hẳn phải đưa quần cho con gái mặc vào.

Mẹ vợ nhìn con rể, càng nhìn càng hài lòng, điều đó là thật. Nhìn anh mặt mũi trong sáng, mái tóc mềm mại rủ xuống, trên người toả ra một mùi vị cổ xưa tao nhã khó tả, không mặc quần nam giới trong tộc mà là quần dài áo sơ mi giản dị, nhưng lại toát lên vẻ đẹp và khí chất cao quý.

Ừ, đàn ông phải thế chứ, thấy con gái phải e thẹn, xấu hổ mới đáng yêu, chứ như loại đàn ông thấy gái là mắt sáng rỡ như hổ thấy mồi thì còn ra thể thống gì.

“Tiểu Áo à, chào hỏi người ta đi, cậu ấy chính là Quý Thuần Tình mà mẹ vừa nhắc đến đấy, đây là vị hôn phu tốt nhất mà bà đã định sẵn cho con từ lâu rồi.”

“Con mặc kệ anh ta là loại tình cảm phóng dăng hay thuần khiết gì gì đó, mẹ đưa quần cho con mặc trước đã!”

“Ôi dào, người ta còn không xấu hổ, việc gì con phải ngượng ngùng?”

“Chẳng lẽ mẹ thấy so với con thì anh ta có tư cách xấu hổ hơn sao?” Thế giới quỷ quái gì thế này, con gái không mặc quần bị con trai nhìn thấy mà người xấu hổ lại là con trai?

“Nhạc mẫu đại nhân, hay là mẹ cứ cho phép thê quân mặc quần vào trước đi ạ.” Anh e thẹn mở lời, cả căn phòng đột ngột tràn ngập luồng không khí dịu dàng.

“Thê... thê quân?” Chẳng lẽ lại giống như gọi phu quân hay sao? Cái gia đình biến thái này chẳng lẽ không có lúc kết thúc, mà còn bắt ép cô phải nối gót? Cô không cần! Ai là thê quân của anh? Tôi không cần, tôi không cần, tôi không cần đàn ông cưới tôi.”

“Con rể, vì câu nhạc mẫu đại nhân của con, mà mẹ sẽ nhất quyết không để con quý này làm lỡ việc chung thân đại sự của con đâu. Ôi dào, nhìn gương mặt và thân hình con kìa, đúng là càng ngắm càng yêu, mẹ quyết định rồi, phải chọn ngày để hai đứa kết hôn!”

“Cám ơn nhạc mẫu đại nhân đã tác thành nhưng trước khi thành hôn vẫn nên đưa thê quần... quần...”

“Cám ơn cái con khỉ ấy, mẹ tôi tác thành cho anh, vậy ai tác thành cho tôi? Tôi không muốn, không muốn cưới chồng! Tôi muốn tự tay kết thúc cái bi kịch của gia đình biến thái này, tôi thích những người đàn ông manly cơ!”

“Cái con quý này, người đàn ông vừa đẹp vừa dịu dàng lại tốt như Thuần Tình đây, con còn kén cá chọn canh nổi gì? Con tưởng với cái tính khí của mình thế kia mà tìm được ai đẹp hơn cậu ấy hả? Hừ, không biết cảm ơn là gì!”

“Chỉ có đẹp thì làm được gì, không có chút khí chất đàn ông gì cả... Hu... mẹ ơi, con lạnh quá, mẹ có thể đưa quần cho con trước rồi nói sau được không?”

“Haizzz, cái đứa không đầu không não, không mặc quần mà còn rúc vào tủ lạnh làm gì, mông lạnh đến nổi đỏ rồi kìa, mặc quần vào! Trần như nhộng chạy lung tung trước mặt người đàn ông của mình thì được, nhưng đừng ra ngoài làm chuyện mất mặt đó đấy. Haizzz, cũng may người ta chịu con, nếu không thì cả đời con phải làm sao đây.” Nói xong, chiếc quần jean trong tay bà bay xoạch xuống nền nhà, thê thảm vô cùng.

Ôi, làm ơn nhìn cho rõ là ai đang cầm quần của cô vừa quan sát đàn ông với vẻ thích thú, vừa bàn chuyện hôn nhân có được không?

Tô Gia Áo vừa xoa xoa phần mông trước bị đánh sau lại bị cồng của cô rồi chui ra, vừa tức tối, bất lực liếc nhìn người đàn ông tuyệt đẹp trong sáng có gương mặt vô tội, vô cùng e thẹn nhưng lại có cùng tư tưởng quái dị với mẹ mình.

Chẳng lẽ đây chính là nhân quả luân hồi, báo ứng không đủ, miệng tạo nghiệp chướng, tất phải trúng đòn ư? Cía miệng cô không nói gì hay ho, lại cứ nói mình đã được đính hôn, ông trời yêu quý cô, đã giúp cô “mộng đẹp thành thật” rồi!

Ai thêm cưới cái gã đàn ông động dục thuần khiết này làm chồng chứ, tưởng tình yêu của cô rẻ bèo như vậy hay sao? Nghĩ cô có thể chịu đựng bất kỳ ai nên nhét tên đàn ông không ai thèm lấy này cho cô à? Cái gì mà thanh bạch thủ tiết, vợ vắn! Cô muốn từ hôn, từ hôn, từ hôn! Cuộc hôn nhân này là một sự nhầm lẫn, cô phải phá tan cái gia đình phong kiến này, mở vòng khoá nữ tôn nam ti, nhả ra khỏi chiếc lồng giam biến thái kia, ca bài nam nữ bình đẳng, dâng hiến tình yêu của mình cho nhân loại!

5. Chương 04

Chương 4:

Vòng tuyệt duyên với đàn ông

Anh chàng thiên kim công tử.

Đó là ấn tượng đầu tiên mà Quý Thuần Khanh¹ để lại cho nhà họ Tô.

Nhưng ấn tượng đó không thể gọi là đẹp được, vì anh có những yếu tố chí mạng mà Tô Gia Áo chỉ muốn tránh né thật xa.

Tóc đen, mắt đẹp, mũi thẳng, môi đỏ, cổ trắng, eo thon, đến giọng nói cũng mang một âm điệu mềm mại, dịu dàng lại trầm trầm quyến rũ, thật khiến người ta phát ghét!

Anh khiêm tốn lịch sự, đối nhân xử thế chu đáo, hoàn toàn không dám nhìn cô lâu, rõ ràng là liếc nhìn sang nơi khác để tránh ánh mắt dò xét của cô. Quá nhàm chán!

Cầm tách trà mà cử chỉ cũng tao nhã, cử động tay chân vô cùng dịu dàng, vẻ mặt hoàn toàn vô tội, khiến cô cực kỳ cảm ghét đáng về mềm mại, yêu kiều đó của anh.

Mà hành vi vô lại của anh là bảo thị đồng mang lạnh lý vào nhà cô, cộng với vẻ mặt vô cùng yếu ớt của mình đã biến thành một anh chàng đáng thương bị ép gả vào nhà thê quân, được người ta chăm sóc cũng là chuyện đương nhiên, đuổi cô khỏi phòng ngủ của mình để ra phòng khách trú ngụ càng là lẽ thường tình, người phản đối sẽ phải khiêu chiến với nắm đấm thép của bà Tô.

“Thưa bà Tô, xin hỏi bà có ý gì, rốt cuộc anh ta là con gái bà, hay con là con gái bà?”

“Ôi trời cái con bé này chẳng hiểu biết gì, người ta còn chưa kết hôn với con, đương nhiên không thể ngủ chung rồi. Mẹ cảnh cáo con, không được nửa đêm nửa hôm lén vào huỷ hoại danh tiếng của người ta nghe chưa?”

“Con... con huỷ hoại danh tiếng anh ta?” Thế gian này loạn quá rồi. “Đó là phòng của con, dựa vào đâu mà để anh ta ngủ trong đó, còn còn ngủ dưới đất hả? Anh ta là đàn ông mà!”

“Đúng rồi, cậu ấy là vị hôn phu của con mà, rộng lượng chút đi, chăm sóc người ta mộ chút, nhường giường cho người ta ngủ!”

“...”

Cô quên mất, thảo luận về vấn đề nghĩa vụ giữa hai bên và phong độ người đàn ông với mẹ cũng quá bằng đàn gậy tai trâu.

Thế là, Quý Thuần Khanh đã bước vào căn phòng yêu dấu của Gia Áo dưới ánh mắt ai oán căm thù của cô, do dự một lúc, đôi môi đỏ mấp máy rồi mím lại, cuối cùng chỉ thốt lên một câu:

“Chúng ta nên kết hôn nhanh đi.”

“Hả?” Ánh mắt thương cảm của anh như thế là ý gì?

“Anh không muốn thấy em nằm ở sàn nhà.”

“Chẳng lẽ anh lại muốn thấy tôi ngủ cạnh anh hơn à?”

“...”

Lời nói của cô khiến gò má anh ửng đỏ, nhìn đi nơi khác, môi mím lại không phải phủ nhận cũng chẳng khẳng định.

Cô hừ mũi với vẻ lúng túng của anh, nhận định rằng anh ta chẳng có chủ kiến gì cả, không thể chịu nổi bất kỳ sự đả kích nào, thế là cô hươ tay về ché bai: “Tránh ra, dù tôi có phải ngủ dưới đất cũng không thêm kết hôn với anh đâu, tôi cảnh cáo anh, đừng cho rằng nịnh nọt mẹ tôi để bà thích là tôi sẽ đồng ý, thời đại này khôn còn thịnh hành kiểu hôn nhân sắp đặt thế nữa đâu”.

“Anh biết.”

Sự mạnh mẽ của cô e rằng người qua đường cũng có thể nhìn thấy.

“Còn nữa, tôi vốn không thích kiểu đàn ông như anh.”

“Anh biết.”

Anh không được cô yêu thích, ngay từ cái nhìn đầu tiên đã thế.

“Còn nữa, tôi có người mình thích rồi.”

“Anh biết.”

Đến em bé cũng có rồi, việc đã có người yêu cũng là chuyện nằm tron suy đoán.

Cô ngăn người, ngược lên nhìn anh: “Anh biết tôi đã có người yêu à? Anh ấy rất ngang ngược, kiêu căng, lạnh lùng, tóm lại là rất đàn ông, hễ ai nhìn thấy cũng sẽ chảy nước miếng, thế mà anh vẫn muốn kết hôn với tôi?”

“Anh không biết anh ta có đàn ông hay không, anh chỉ biết là trước khi kết hôn, anh sẽ không so đo, tính toán những chuyện vặt vãnh bên ngoài của em.” Anh nói rất tự nhiên, đôi mắt đen lầy hiem khi nhìn thẳng vào cô như lúc này, toát lên vẻ độ lượng bao dung vô bờ bến. Nhưng cô không chịu nổi vẻ nghiêm túc đó, há hốc miệng dường như không thể tin nổi, khiến anh hiểu lầm là cô đang nghi ngờ mình, nên lại nhấn mạnh: “Thật đó!”

“Hu... con sai rồi... Ông trời ơi, sau này con không dám nói bậy nữa. Ông đừng đùa với con có được không, thu hồi anh chàng thần tiên này lại về cõi trời đi, để anh ấy tu đạo toạ thiền, lục căn thanh tịnh, lên trời thành tiên, đừng dùng ánh mắt thần thánh trong sáng này nhìn con nữa, con sắp tan chảy rồi! Cứu con với!!!”

Anh làm như không nghe thấy lời oán thán của cô, ánh nhìn trượt xuống cổ tay cô, ngón tay với những chiếc móng được sơn màu đen phối với chiếc vòng phượng bằng bạc sáng lấp lánh, xem ra có vẻ không hợp nhau lắm.

“Còn nữa, thê quân, chiếc vòng phượng kia nó...”

“Tôi không phải là thê quân gì hết, có gì mai hãy nói, tôi ngủ đây. Ác mộng tan đi!”

“Nhưng vòng phượng...” Anh cúi xuống chăm chú nhìn nhưng bị cô đẩy ra cầm gối lên bịt chặt tai mình.

Anh khẽ thở dài rồi đứng lên, về phòng.

Được thôi, nếu cô đã không muốn nghe khuyên giải thì mai anh nói sau vậy. Chiếc vòng trên tay cô đã cảm nhận được anh, đã mở mã bảo vệ cô rồi. Từ nay về sau, trước khi họ thành hôn, sẽ không có người đàn ông nào chạm đến cô được nữa.

Có điều như thế cũng tốt, cô nên tránh xa những gã đàn ông chơi bời kia thì hơn.

Sáng sớm, ánh ban mai rực rỡ, Tô Gia Áo bò dậy với đôi mắt thâm quầng. Đêm qua, cô gặp ác mộng, trong mơ có một tên nham hiểm xảo quyệt cứ nhìn cô bằng ánh mắt ác độc, lặp đi lặp lại bên tai cô: “Cả đời cũng không tìm ra đàn ông đích thực, chắc là chuyện tốt, chuyện tốt, chuyện tốt nhĩ...”

Lời nguyên đáng sợ quá, Tô Gia Áo lau mồ hôi trên trán, bất giác nhớ đến vị hôn phu từ trên trời rơi xuống ấy, vừa rùng mình vừa đón lấy hai chiếc bánh quẩy từ tay bác bán đồ ăn sáng.

“Tiểu Áo à, sắc mặt cháu hôm nay nhợt nhạt quá. Bác thấy hôm qua mẹ cháu đưa một anh chàng xinh đẹp về nhà, có phải định mai mối không?” Nói xong bác ấy vỗ cật lực vào vai cô hai cái, dạy dỗ: “Cháu không được bắt nạt người hiền lành như cậu ấy đấy nhé!”

Cô ăn bánh quẩy, đang định cười khan đáp lại thì ngẩng lên đã thấy lỗ mũi bác ấy tuôn chảy hai dòng máu.

“Bác ơi... bác nóng trong người hay sao mà mới sáng sớm đã chảy máu cam rồi?”

“Hả? Sao tự dưng lại chảy máu cam thế này?” Ông thần nhiên đưa ống tay áo lên chùi dòng máu mũi kỳ lạ đó, có điều được chảy dòng máu mũi thanh xuân ấy ở độ tuổi này thì có thể xem như là chuyện đáng để kêu ngạo rồi!

Ông bác bị chảy máu mũi chưa thể khiến Tô Gia Áo cảnh giác, những người qua đường đi sát người cô bị chảy máu mũi cũng chỉ khiến cô tò mò nhìn lại, cuối cùng cô cũng phát hiện ra cơ thể mình có sự thay đổi, đó là khi cô thò chân ra, ngáng đường tên khốn kiếp gọi cô là thiếu nữ bất lương và từ chối Tiểu Oai. Tên đó lộn nhào một vòng trên đường, vốn không ngã đập đầu nhưng khi quay lại thì mũi đã phun ra hai dòng máu...

Tiểu Oai đứng cạnh cũng kêu lên: “Chị cả, hôm nay chúng ta ăn mặc nóng bỏng lắm sao? Những gì càn che đều che cả, sao anh ta lại chảy máu mũi thế kia?”

“Em tìm đàn ông kiểu gì thế, sức chịu đựng kém cỏi!”

“Ồ... chị cả, thấy anh ta chảy máu mũi, hình như em không thích cho lắm, nhưng... chúng ta có cần tìm chỗ nào đó bàn luận về vấn đề cơ thể chị?”

“Hử? Chị có vấn đề gì?”

“Hôm nay những người đàn ông đụng phải chị, không phải chảy máu mũi thì cũng phun máu mũi... Anh chàng lớp chung ta luôn tự nhận mình là hoàng tử, chỉ đi ngang qua chị thôi cũng phun cả một ly máu đầy. Có phải chị đã tu luyện ngón Diệt nam tuyệt học?”

“...” Nghe Tiểu Oai nhắc thế, lại thêm ác mộng đêm qua, Tô Gia Áo đã thấy hơi kỳ lạ. “Có phải chị không thể chạm vào đàn ông?” Cô kinh hoàng hỏi một câu nghiêm túc. “Tệ quá, Tiểu Oai, hình như chị thật sự không thể đụng vào đàn ông, làm sao đây, làm sao đây?”

“Chị cả à... cứ thử lại xem, Chủ nhiệm khoa chun ta ở đằng kia, chị đến thử xem thế nào.”

“Ừ.”

Lát sau, Chủ nhiệm khoa nghiêm túc, đứng đắn không đùa giỡn của Tô Gia Áo đã được đưa vào phòng Y tế với hai dòng máu mũi, cậu con trai mới năm tuổi của ông bị bỏ lại một bên, cậu bé không hiểu chuyện gì, chỉ ngược mắt lên rồi đưa tay ra định sờ vào cô.

“Em... em đi nhanh, đi nhanh đi, chị không muốn đẩy ma thuật về phía một cậu nhóc mới năm tuổi đâu!”

“A?” Cậu bé hoàn toàn không hiểu người trước mặt đang làm trò gì, chỉ biết chị ấy đã bắt nạt bố mình thế thảm. Cậu bé đạp lên chân cô một cái, giương nắm đấm vung đến. “Người xấu, người xấu, chị bắt nạt bố em!”

“Này, này, chị không muốn hại em chảy máu mũi đâu, chị vẫn còn lương tri đấy!”

“Đồ xấu xa!”

Cậu bé đánh thoải mái, làm mặt hề với cô xong bỏ chạy.

Vậy cũng có nghĩa là, dù cô học được tam tông tứ đức, cũng phải mãi xa cách Tiêu Yêu Cảnh? Mọi vấn đề cấm đoán tuổi tác cũng thường là mười tám tuổi, tại sao giới hạn của cô chỉ đến năm tuổi?

Cô đang đau buồn nghĩ ngợi, thì phía sau bỗng vang lên giọng nói trầm ấm quyến rũ của Tiêu Yêu Cảnh: “Tô Gia Áo? Tôi vẫn chưa kịp nghĩ phải đối xử với cô thế nào, mà cô đã chạy đến trên tôi hử?”

Một luồng khí lạnh buốt chạy dọc sống lưng, cô đã để lại ấn tượng thảm hại với anh rồi, nếu lại bị anh biết cô đã biến thành “kẻ diệt nam giới” thì thế nào nữa?

Cô cố làm ra vẻ trấn tĩnh khoát tay, giữ dáng vẻ chị cả của mình, lạnh lùng bảo: “Khụ... bây giờ tôi không rảnh quan tâm đến anh, tránh xa tôi ra”.

“Hừ, cô gọi bạn tôi ra chinh cho một trận, sau đó bảo tôi tránh xa cô?” Anh nói, khẽ nhip nhip chân trên đất, phát ra tiếng “cộp cộp”. “Cô không biết đàn ông ghét nhất là khi bạn bè mình bị bắt nạt, và người phụ nữ của mình chạy theo kẻ khác à?”

“Tôi không chạy theo kẻ khác, nên anh đừng lại gần!” Cô hít một hơi khí lạnh, lập tức co lại thành một cô bé trước mặt anh, rụt vai lại, chỉ muốn cách xa anh ra.

“... Tôi nghĩ cô phải hiểu là tôi nhấn mạnh về đầu chứ.” Anh nheo mắt, nghiêng răng kèn kẹt và thốt ra ý của mình, không có gì tệ hơn là tự mình nói ra ẩn ý của mình. “Còn nữa... cô đang bảo ai đừng lại gần? Tôi phải nghe câu đó từ tai cô gái mới hôm qua còn tỏ tình với tôi à?”

Anh vừa nói vừa tiến lại gần cô hai bước, không định chạm vào cô mà chỉ muốn cô không được như ý, trấn áp khí thế của cô mà thôi. Nhưng toàn bộ sự tập trung của cô đều bị cảnh hỗn loạn ngoài kia thu hút, không hề để ý đến anh đang bước lại gần. Anh cau mày, nhìn ra đó, chỉ thấy một đám nữ sinh đang vây quanh cổng trường.

Người có thể khiến cho nữ sinh hò hét như thế chỉ có thể là đàn ông. Tô Gia Áo đột ngột từ bỏ dáng vẻ đang thương cô rúm sợ hãi của mình, bật dậy, trèo lên cửa sổ tầng một, nhanh nhẹn luôn ra ngoài rồi hùng hục chạy ra cổng trường.

Cô gái lúc này còn thê thốt không chạy theo người đàn ông khác, giờ đây chớp mắt đã chạy theo người khác thật. Anh nhếch mép mỉa mai, tay tì vào khung cửa sổ để nhìn xem cô gái tỏ tình thất bại rồi bài trừ mình làm trò gì.

Tô Gia Áo cảm thấy đầu mình như đang có một ngọn núi lửa, sắp sửa phun trào, sự thay đổi của cơ thể cô hết tám, chín phần là do tên kia bức hôn không thành, đã lấy thuốc độc biến thái nhà anh ta ra để hại cô không chạm đến ai được, định dùng chiêu hèn hạ này để ép cô đồng ý? Xì!

Bây giờ lại dám chạy đến trường cô uy hiếp, là do anh ép cô đấy nhé!

“Họ Quý kia, anh đứng im đó cho tôi!”

Quý Thuần Khanh đứng ở cổng trường, cảm thấy hơi ngột ngạt khi bị đám nữ sinh vây quanh nhìn ngắm, nghe thế thì giật mình đứng im tại chỗ, nhìn cô bằng ánh mắt cầu cứu, nhưng cô mặc kệ ánh mắt đáng thương như thổ trắng của anh, nhảy chồm lên như hổ vồ mồi, dang rộng hai tay ôm chầm lấy anh, bám chặt vào đến chân cũng quặp chặt vào người anh.

Đàn ông trên năm tuổi không thể chạm vào cô, Quý Thuần Khanh anh đừng quên đấy, cho dù là loại cô ghét cũng được, chính anh cũng là đàn ông trên năm tuổi, hừ, phun máu mũi đi, phun đi, phun đến khi anh mất máu, cô có chết cũng không buông tay, phun đi, chết đi, chết đi!”

“Cái cô nàng như con trai Tô Gia Áo kia đang bắt nạt người ta!”

“Cái gì? Tô Gia Áo đang cưỡng ôm người ta?”

“Này! Gian ác quá, Tô Gia Áo đang bạo hành nam sinh đẹp trai, dịu dàng kia!”

“Tô Gia Áo đang bạo hành với chàng trai bé nhỏ?”

Những tiếng xì xầm bàn tán kia đã không thể lọt vào tai Tô Gia Áo, vì đôi tay thon thả xinh đẹp kia đang từ từ ôm lấy eo cơ, và cả gò má trắng hồng nồng ấm đang kề sát tai cô, nhiệt độ cơ thể anh mỗi lúc một tăng cao, cuối cùng anh khẽ thì thầm bên tai cô:

“Cũng may là em không ghét anh lắm.”

“Hả?”

“Nhạc mẫu đại nhân nói nếu anh đến đón em về thì em sẽ rất vui, quả nhiên là thế.”

“Hả?”

“Nhưng thế quân à, lần sau chớ có đùa cợt với đàn ông ở nơi công cộng được không?” Anh bình luận hành vi cô đột ngột nhảy ra đu lên người mình bằng giọng điệu thương lượng, cuối cùng còn mím môi, tỏ vẻ khó xử. “Làm chồng rất khó chịu được.”

“Trò quỷ quái gì thế?” Đừng tự tiện nâng mối quan hệ xa lạ của họ lên chứ.

“Nếu anh đã khiến em vui thích như thế thì khi nào chúng ta kết hôn?”

*Vanila + Chocolate: Pó tay với 2 anh chị, ông nói gà pà nói vịt

Anh nói với vẻ mặt bình tĩnh, nhưng cô lại phát hiện ra một chuyện đáng nghiên cứu hơn cả chuyện kết hôn:

“Xin hỏi anh lượng máu mũi đáng lẽ phải phun trào khắp nơi khiến anh mất máu đang ở chỗ nào?” Cô rời khỏi vòng tay anh, nghiêng đầu quan sát sống mũi thẳng đẹp, trắng trẻo như ngọc, không hề thấy có màu đỏ của anh.

“Hả? Máu mũi?”

“Đúng thế, tại sao những người đàn ông hôm nay đụng vào tôi đều bị chảy máu mũi, còn anh thì không sao, tại sao chứ?”

“Đương nhiên là do cơ thể họ không sạch sẽ.” Nói xong anh nâng cổ tay đeo chiếc vòng sáng lấp lánh của cô lên: “Thế quân, từ hôm nay cho đến khi chúng ta kết hôn, thì không một gã đàn ông như bản nào có thể chạm vào em, anh sẽ bảo vệ em chu toàn”.

“... Ý như bần mà anh nói, chắc không ám chỉ việc không tắm rửa đấy chứ?” Đứng, đứng, cầu mong là không phải ý nghĩ tà ác mà cô đang nghĩ đến! Chẳng phải anh rất thuần khiết, rất dịu dàng, rất ngây thơ đó sao, tiếp tục duy trì phong độ đi!

“Đương nhiên là không phải.” Anh mỉm môi, nói với vẻ ngại ngùng.

“... Chẳng lẽ là chưa làm cái này làm cái kia với phụ nữ mới là sạch sẽ?”

Anh ngẩn người, rồi khẽ gật đầu.

“Anh... anh... anh... cái đồ độc ác nham hiểm này mà thuần khiết ngây thơ cái gì! Khoan đã, nói thể thì, chẳng lẽ anh vẫn là...” “Ừ” một tiếng, cô nuốt nước bọt, lại thấy anh đang ôm chặt mình, rồi đột ngột cô ngã người ra sau: “Cứu... cứu tôi với!”.

Một nữ hào kiệt lần lộn chốn giang hồ như cô, mà lại bị anh chàng trẻ con, ngây thơ chơi một vỏ!!!

Hành động của cô đã khiến Tiêu Yêu Cảnh đang đứng quan sát phải bám chặt vào bậc cửa sổ hơn. Cảnh tượng trước mắt không đến nỗi nhức mắt lắm, nhưng lại khiến người ta thấy không vui chút nào. Cô gái suốt ngày nói yêu anh lại chẳng thèm nhìn anh một cái, mà lại nhảy lên rồi trèo qua cửa sổ, lao về phía người đàn ông khác, hoàn toàn quên bằng còn có một người cũng đượ xem là có liên quan đứng nhìn, chẳng nhẽ cô coi Tiêu Yêu Cảnh anh là người vô hình ư?

Chẳng phải anh chưa từng gặp một người nói một đằng làm một nẻo, càng không phải chưa gặp những kẻ khó chơi, nhưng Tô Gia Áo này có phải là hơi quá đáng rồi không?

Bảo không có ý đồ gì, nhưng hết lần này đến lần khác cô nhảy ra trước mặt anh tuyên bố về sự tồn tại của mình, tới khi anh hơi chút ý đến thì lại đá anh ra, tìm một người đàn ông khác để diễn kịch trước mặt anh, đùa giỡn với anh thú vị thế nào? Vậy mọi người cùng chơi với nhau xem!

6. Chương 05

Chương 5:

Chứng sợ hãi đàn ông

Trong thời đại nam nữ bình đẳng gần như không còn phân biệt giới tính nữa thì tộc Đông Nữ là dân tộc duy nhất vẫn giữ tập tục thị tộc mẫu hệ, với quy tắc “nữ tôn nam ti”. Người trong tộc thường ẩn cư ở vùng rừng núi phía tây nam, trong tộc luôn lấy việc tôn trọng nữ giới làm đầu, dĩ nữ vi quý, đàn ông phải gả đến nhà gái, trở thành vật phụ thuộc của phụ nữ. Có nghĩa là, tại gia tông mẫu, xuất giá tông thê, thê tử tông nữ!

Quý sứ, đều là những lời gạt kẻ khác!

Cái gì mà nữ tôn nam ti, rồi tôn trọng phụ nữ, đàn ông là vật phụ thuộc, những quy tắc vớ vẩn đó không thể chứng minh thực tế rõ ràng bằng chiếc vòng phượng trên tay Tô Gia Áo.

Thế mới nói, thà rằng tin trên thế gian có ma, còn hơn tin miệng lưỡi đàn ông! Suýt nữa cô đã bị lừa bởi vẻ ngoài thuần khiết vô hại, hồng bao giờ lên tiếng oán thán của Quý Thuần Khanh.

Cô biết ngay là tàn dư phong kiến nam tôn nữ ti đã qua hàng trăm năm, một thôn nhỏ quê mùa không thể đi ngược lại được! Gì mà đã vào nhà cô thì là người nhà cô, rồi cô ở ngoài muốn phong lưu phóng đãng thế nào cũng được, anh ở nhà sẽ nhắm mắt cho qua, thế tại sao lại còn bắt cô mang cái vòng khoá phong kiến không cho cô đụng đến đàn ông này chứ? Rõ ràng anh ta đang núp dưới cờ hiệu nữ tôn nam ti, còn nói một đằng làm một nẻo. Loại vòng như kiểu đai trình tiết này rõ ràng phải để anh ta đeo mới phù hợp với quy tắc nữ tôn nam ti chứ!

“Đeo nhầm? Anh nói chiếc vòng này đã bị đeo nhầm người?” Tô Gia Áo vừa cố gắng tháo chiếc vòng ra, vừa quay người lại hét lên với Quý Thuần Khanh, vẻ mặt tỏ ra vô tội: “Anh nói là chiếc vòng này vốn phải

do anh đeo để giữ sự thanh bạch, kết quả tôi đã ngu ngốc vì tuổi nhỏ không hiểu chuyện, chụp lấy tự đeo vào tay, sau đó không tháo ra được, thế là xem như sính lễ để tôi mang đi luôn à?”

Quý Thuần Khanh điềm nhiên nhìn thê quân của mình đang sắp diên lên, không biết có nên bổ sung không, cũng chính vì cô tham lam đeo chiếc vòng của nhà anh nên các trưởng bối mới cho rằng đây là hôn nhân trời định, hôn sự của hai người họ đã được sắp đặt sẵn là vì thế.

“Tại sao anh không ngăn tôi lại? Lúc ấy tôi còn nhỏ không hiểu biết, sao anh lại mở to mắt nhìn tôi tự hủy diệt tương lai của mình?”

“Bởi vì nhìn em có vẻ rất thích vòng phượng tổ truyền này.”

Quý Thuần Khanh liếc nhìn chiếc vòng đeo trên cổ tay của Tô Gia Áo, chiếc vòng này bài xích những người khác giới với người đeo nó, là vật báu gia truyền của nhà họ Quý, vốn do anh là nam nhi phải đeo để giữ sự thanh bạch. Bây giờ cảm nhận được anh nên tất nhiên sẽ liều mạng bảo vệ chủ nhân, có điều vòng phượng tuy là linh vật nhưng nó lại không biết mình đã bị đổi chủ, thứ nó phải bài xích cũng từ phụ nữ chuyển thành đàn ông.

“Anh thấy bộ dạng này của tôi nhìn có vẻ thích nó lắm à?” Bấp chập mình vẫn đang trên đường về nhà, cô ngồi bệt xuống đất, đập lên chiếc vòng cổ rồi nó ra: “Cái thứ này rất cuộc phải tháo thế nào đây?”

“Đeo nó không được à? Thành phố này tạp nham quá, nó sẽ bảo vệ em!”, anh tốt bụng khuyên nhủ.

“Tôi không thèm làm sát thủ đàn ông đâu!” Cô không cần, có chết cũng phải tháo cho được cái thứ có thể huỷ hoại hạnh phúc cả đời của mình. Thời đại này ngoài vườn trẻ ra, tỷ lệ chạm được vào trai tân còn khó hơn bị máy bay đâm trúng nữa.

“Mau đến giúp tôi tháo cái này ra đi, tôi cũng muốn trả lại vật báu gia truyền cho anh.” Trả anh rồi, cũng tiện cho mỗi người tự đi trên con đường tương lai của mình.

“Thê quân, làm thế thì không lấy nó ra được đâu.” Thấy cô rất kiên quyết nên anh tốt bụng khuyên.

“Thế phải làm sao?”

“Giao cầu.”

“Hả? Gọi chó? Gọi chó đến cắn mình để làm gì?”

“Gọi chó đến cũng vô ích, ý anh là...” Phải gọi đàn ông.

Nửa câu sau anh ngưng không dám nói, mặt đỏ bừng, nhìn qua nơi khác, tìm cách diễn đạt uyển chuyển hơn để giải thích: “Em phải cùng một người đàn ông trong sạch hành lễ Chu Công² mới có thể tháo chiếc vòng ra.”

“Hành... cái lễ gì mới được chứ?”

Anh mím môi, nhìn dáng vẻ ngờ nghệch của cô: “... Chính là cái ấy ấy.”

“... Ý anh là, phải tìm trai tân để ấy ấy?”

“Có thể nói thế.” Anh cũng không tìm từ khác để nói nữa mà đồng ý với cách diễn đạt của cô. “Còn nữa, thê quân, sau này em ít tiếp xúc với đàn ông là tốt nhất.”

“Tại sao???” Cô nằm bò ra đất ăn vạ, cô không có mắc mứu gì với trai tân, tại sao lại bị hại thê thảm thế này?

Anh giật mình, buồn rầu nói: “Vì chiếc vòng này rất nhạy cảm với độ sạch sẽ, cơ thể người đó càng nhơ bẩn thì chịu khổ càng nhiều.” Có nghĩa là, ăn mặn nhiều, đi đêm nhiều thì máu phun ra càng nhiều, nếu abắt cần chạm phải anh chàng phong lưu lãng tử nào đó, chỉ e rằng sẽ diễn cảnh “máu rơi khắp nơi như sông biển, gió lốc tung trời nào được yên.”

“...” Cô nén nhịn ý muốn chửi thề, nhẫn nhịn một lúc lâu mới thốt ra một câu qua kẽ răng: “Anh có chắc lúc đầu chỉ vì nhìn tôi có vẻ rất thích nên mới không ngăn cản tôi đeo chiếc vòng này không?” Anh ta tốn

không muốn mình phải đeo cái vòng trinh tiết biến thái này, nên mới đẩy cho bé gái nhỏ tuổi ngây ngô là cô? Thật đúng là một người thâm độc, nham hiểm, lắm mưu nhiều kế.

“ ... ”

Câu trả lời trong im lặng của anh khiến Tô Gia Áo lắc lắc chiếc vòng trên tay một cách chán ghét, quyết định về nhà lấy kim, búa, đục, rìu... các loại để tiến hành tháo bỏ nó, nếu hết cách rồi thì cô sẽ cưa luôn tay mình đi! Ý đã quyết, cô lồm cồm bò dậy, đang định chạy về nhà thì một bóng người đột ngột xuất hiện, cố ý ngăn cản bước chân cô, cô sang phải, người ấy cũng sang phải, cô sang trái, đôi giày da rất đẹp ấy cũng nhích sang bên trái, cô bất mãn đưa mắt lên nhìn, định trừng mắt cho hắn ta biết thế nào là lễ độ.

Chiếc quần jean hợp mốt, đôi tay đeo những chiếc nhẫn sành điệu đang thọc vào túi quần, áo khoác ngoài kiểu Tây màu đậm phối với áo pull bằng nhung màu đen cổ chữ V, khoe môi ẩn hiện nụ cười chế giễu quen thuộc.

Tiêu Yêu Cảnh?

Hormone đàn ông mạnh mẽ vây kín cô, “vị đàn ông” trong truyền thuyết đang bao trùm từ mọi phía khiến cô thần hồn điên đảo, bất giác lùi lại một bước dài. Vì sự an toàn của anh, cô buộc phải giữ khoảng cách, lùi lại, tức là cô đang áp sát anh trai tân ở phía sau hơn nữa.

Cảnh đó càng khiến Tiêu Yêu Cảnh thấy nhức mắt hơn, anh nhướn mày hỏi:

“Ồ, trung hợp thật, lại gặp nhau rồi, về nhà cùng bạn trai mới à? Hay là...???” Anh đảo mắt, ánh nhìn vượt qua đầu cô, cố ý nhìn người đàn ông đứng phía sau: “Lại đang tùy tiện tìm người đàn ông khác để tỏ tình kiểu em thích anh?”

“Hả?” Tô Gia Áo không hiểu vì sao anh lại đột ngột xông ra châm chích mình như thế.

Tiêu Yêu Cảnh bước qua Tô Gia Áo đang đứng ngẩn ngơ, tiến thẳng đến trước mặt anh chàng có vẻ yếu ớt, không xứng là đối thủ của mình, tốt bụng nhắc nhở: “Cô gái này là của anh à? Vậy cô ta có kể với anh màn tỏ tình tuyệt vời với tôi hôm qua không? Đúng chứ, Tô Gia Áo? Cô nói với tôi là cô thích tôi, sau đó thì sao, chơi trò này với tôi ư?”. Không đợi Quý Thuần Khanh phản ứng, anh đã quay lại nhướn mày với cô vẻ khinh bỉ: “Hừ, những cô nàng thích chơi trò mèo vờn chuột có rất nhiều, nhưng người quá đáng như cô thì vẫn là lần đầu tôi thấy”.

Tiêu Yêu Cảnh vừa dứt lời, thấy một cô gái yêu kiều mảnh mai từ đường bên kia tiến lại, anh uể oải đưa tay lên vẫy, cô gái ấy lập tức ngoan ngoãn chạy đến, bất chấp mình vẫn đang một đôi giày cao gót rất khó đi, ôm eo anh như một con chim nhỏ, cả cơ thể áp sát vào người anh.

Mặc cô gái kia dụi vào lòng mình, anh đưa tay choàng qua eo cô ta một cách thân mật, lạnh lùng nói: “Nhắc cho cô biết, lần sau tìm ai đó diễn kịch cũng phải biết tìm người biết hôn con gái đúng lúc, cái loại gối thêu hoa chỉ có mã bệ ngoài và chỉ dừng ở việc ôm là đã mãn nguyện thì hoàn toàn không khiêu khích được tôi đâu. Muốn tôi ghen cũng phải phiền cô chọn người nào hay hơn mới được, loại đẳng cấp này thì đừng hòng ai thèm nhìn.” *Vanila: Ê, anh Thuần Tình rất good nha! Mà anh nói chuyện nặc mùi dấm chua với thuốc súng, còn dám bảo không ghen? *hắc hắc*

Nói xong anh ném lại nụ cười lạnh lùng, rõ ràng là cố ý giáo huấn Tô Gia Áo, ôm cô gái bên cạnh rồi đi lướt qua cô, liếc nhìn cô, anh cảm nhận được một nỗi chua xót khó che giấu đang tuôn trào trong lòng cô, nụ cười lạnh bên khoé môi dần biến thành vẻ thích thú.

Tiêu Yêu Cảnh sảng khoái bỏ đi, Tô Gia Áo thì tức nghẹn họng, trước nay cô luôn nghĩ đàn ông phải như anh, phong độ, khí chất, nam tính, chuyện nhỏ không so đo, chuyện lớn không hoảng hốt, nhưng chẳng ngờ anh vừa nhỏ mọn vừa cay độc, từ chối lời tỏ tình của cô thì thôi cũng được, lại còn túm một cô gái khác đến để cười cợt cô. Cô vốn đã tức giận vì chuyện chiếc vòng, biết chắc chắn anh không trong sạch gì, đã cố ý giữ khoảng cách an toàn nhưng anh lại chẳng biết cảm ơn, mà còn báo thù.

Nhìn hai bóng dáng đang âu yếm bên nhau, cô cực kỳ khó chịu. Anh là đồ quý, bảo ôi chơi trò vờn chuột à, vậy tôi chơi cho anh xem! Cô quay đầu lại, lờ người đứng trước mặt cô, vị hôn phu hợp pháp, đến gần, học theo cô nương quý quái kia mà nhào vào lòng anh, áp thật sát rồi sờ mó, không có mùi thuốc lá giống như trên người Tiêu Yêu Cảnh, cơ thể Quý Thuần Khanh trong sạch đến nỗi chỉ có mùi hương nhẹ nhàng.

Quý Thuần Khanh bị túm đến làm gối ôm nhưng không hề phản kháng, thấy thê quân nhà mình hiềm khi chủ động như thế, còn ngang ngược kéo tay anh ôm chặt eo mình, nên anh chỉ biết dờ người đứng im tại chỗ.

Cô gái đang cố gắng làm trò trong lòng anh thấy bất mãn: “Anh ngây thơ thật đấy, ôm tôi đi chứ!”

Anh đứng im, thẳng đờ, cau mày, nghĩ ngợi điều gì đó.

“Chẳng phải anh luôn rất nghe lời, rất ngoan ngoãn đó sao, bây giờ tôi muốn anh ôm tôi cho anh ta thấy, ôm đi!”

“...”

“Anh phải giúp tôi làm anh ta tức chết chứ.”

“Anh đang nghĩ...”

“Lúc này mà anh còn ngần ngại cái gì, anh cứ ôm tôi chặt vào, có bị gãy xương tôi cũng chịu.”

“... Anh đang nghĩ là, lúc này có phải hôn em thì tốt hơn không?”

“...”

Dứt lời, đôi môi mềm mại, đỏ hồng của anh đã cúi xuống, thì ra không chỉ có thù dai, mà anh cũng rất dễ tâm đến khuyết điểm “không biết hôn con gái vào lúc thích hợp”. Nếu đã là báo thù thì khi đồng lòng thỏa hiệp chống kẻ thù bên ngoài, cô cũng rất biết phối hợp, cô ngoan ngoãn nhắm mắt lại, để mặc cho anh làm cử đôi môi chưa bị ai chạm đến của mình.

Tiêu Yêu Cảnh chưa đi xa, anh trừng trừng nhìn hai học sinh giỏi rất biết học hỏi, còn đứng tại chỗ triển khai môn thực hành nghiên cứu chuyên sâu, chàng trai tuần tú kia dám thách thức anh, ôm cô gái vừa mới hôn qua còn tỏ tình với anh vào lòng, cúi đầu xuống, chơi trò răng môi. Anh cố nhịn, cố duy trì phong độ nam nhi, hít thở một cách khó nhọc thẳm nguyên rửa cầu cho lưỡi hai người đó bị cắn đứt.

“Yêu Cảnh, anh đang giận gì sao? Eo bị anh ôm đau quá!”

“Hử? Anh giận? Làm gì có! Anh ôm chặt quá à?”, anh cố gắng nhếch môi.

Anh cảm thấy mình rất điềm tĩnh, khá bình thản, hoà nhã, không chút xao động, cũng hoàn toàn không có ý muốn đánh ai cả, anh chỉ muốn uống một ly nước lạnh thật lớn với tốc độ nhanh nhất để thoải mái hơn.”

“...” Còn không à? Anh có phải đang ôm đâu, mà là đang cấu thì có, bây giờ còn làm vẻ mặt uy hiếp người khác, không phải anh đang giận, mà lửa giận đang cháy bùng bùng.

Còn Tô Gia Áo đang đứng quay lưng về phía Tiêu Yêu Cảnh, người bị ngộ nhận là đang chìm đắm trong những nụ hôn thì đang ngẩng đầu toát mồ hôi, lừ mắt nhìn xuống đôi môi xinh đẹp của Quý Thuần Khanh, đôi môi ấy đặt xuống trán cô rồi không di chuyển thêm bước nào nữa, cô tức tối hỏi:

“Đó là nụ hôn mà anh nói à?” Đúng là thần thánh quá, trong sáng quá, một nụ hôn khiến cô chỉ muốn giơ chân đạp văng anh ra.

“Thê quân, chúng ta đã đi quá lễ nghĩa rồi, cho dù em muốn thì trước khi thành hôn, anh cũng chỉ có thể hôn đến đây thôi.” Giọng anh rất chân thành, nghiêm túc, khá là nguyên tắc. Muốn cô vui thì cũng có, nhưng thanh bạch vẫn phải giữ.

“Anh cứ tiếp tục làm gối thêu hoa đi, đồ lạc hậu!”

7. Chương 06

Chương 6:

Cường hôn chưa dứt

Hoàng hôn, bếp nhà nhà đỏ lửa, mùi dầu mỡ lan toả ra bên ngoài.

Không giống với đại đa số các gia đình phụ nữ nắm quyền bếp núc, nhà bếp của Tô gia bị phái mạnh chiếm cứ hoàn toàn. Ông Tô xắn tay áo lên rất kiểu cách, cầm xoong nồi, lặng lẽ nấu ăn, bà Tô thì mang lô cuốn tóc, thản nhiên ngồi trên sofa, rung đùi đọc tạp chí, thỉnh thoảng liếc nhìn Quý Thuần Khanh đang cầm dao thái rau rất điệu nghệ trong bếp.

Càng ngắm càng hài lòng, con trai bây giờ đã quen được chiều chuộng, đừng nói là thái rau, đến đập trứng cũng không biết, cứ như chàng rể nhà bà, ra được phòng khách xuống được phòng bếp quả thực là quá quý hiếm, mà cậu ấy lại ngoan ngoãn hiểu biết, hiếu thuận với cha mẹ, bà vẫn chưa dằn dò, cậu ấy đã tự giác xắn tay áo vào bếp giúp một tay. Vốn nghĩ con trai tộc trưởng có thể sẽ khó tiếp xúc, ngờ đâu cậu bé đúng là khiến người ta yêu mến vô cùng.

Quay sang nhìn con gái đang ngồi bên bàn ăn, cầm tất cả hung khí ra sức nào cắt, nào đâm, nào đập rồi lại mắng nhiếc chiếc vòng trên tay, có dáng vẻ rất là của nợ, bà cau mày bước đến, cầm quyển tạp chí đập lên đầu cô con gái một cái.

“Con đang bắt măn cái gì mà cứ đòi tháo cái vòng ra, chẳng phải nó rất đẹp sao?”

Tô Gia Áo bị đánh, ôm đầu ngẩng lên phản bác: “Đẹp cái nổi gì, con nói cho mẹ biết, tên ấy biết yêu thuật đấy, anh ta hại con gái mẹ bây giờ không chạm vào đàn ông được nữa.”

“Thì đừng có chạm, con chạm vào một mình Thuần Tĩnh là được mà! Con gái gì mà chẳng biết xấu hổ, lúc nào cũng muốn đụng chạm đàn ông!”

Cô lườm mẹ một cái, đó là bà chưa hiểu được sự đáng sợ của chiếc vòng ấy, vừa hay, ông Tô đang bê một đĩa thức ăn, cô nén đau thương lấy bố mình làm vật thí nghiệm, ôm chầm lấy cổ ông, tích tắc, từ mũi ông tuôn ra hai dòng máu, lượng máu không nhiều, khiến cô khá ngưỡng mộ sự chung thủy của ông, rồi quay sang nhìn mẹ khiêu khích:

“Mẹ nhìn đi, chẳng lẽ mẹ muốn con gái mẹ bị đưa vào vườn bách thú để triển lãm, rồi đeo thêm tám bảng Động vật tuyệt duyên với đàn ông hay sao? ” Bây giờ cô đã là dạng biến thái, đến bố mình cũng không chạm vào được rồi.

“Bố nó, anh có sao không? Ôi trời, đồ quỷ, đến bố mình mà cũng hạ độc thủ được.” Bà Tô thấy chồng mình bị chảy máu mũi lập tức xót xa, nhưng lại thấy chồng mình rút một tờ khăn giấy chẳng biết ở đâu ra, nhanh nhẹn chùi một cái, rồi lẳng lặng bỏ vào nhà bếp tiếp tục hành nghề.

“Mẹ nhìn xem, đúng là gia đình biến thái, chèn ép bố đến mức đó, cả năm con cũng chưa từng thấy bố nói một câu vượt quá mười chữ bao giờ.”

“Con thì hiểu gì, bố con như thế gọi là hướng nội, mẹ thích đàn ông kiêu lời, đứng một bên làm cột điện j là được.” Thấy mắt thẩm mỹ của mình bị mỉa mai, bà Tô lập tức phản bác, nhưng rồi lại thấy đau buồn, sự việc nghiêm trọng hơn bà nghĩ, nếu cứ chạm vào đàn ông sẽ khiến họ chảy máu mũi, được hôn phu thanh bạch gỡ bỏ chiếc vòng, nhưng ở ngoài bao nhiêu năm nay bà ít nhiều vẫn giữ khái niệm không để ai bắt nạt con gái mình rồi, có cách khiến con gái bà có thể giữ khoảng cách an toàn với đàn ông trước khi kết hôn mà vẫn sống bình thường được không?

“Mẹ nghĩ ra rồi! Con gái, con được cứu rồi! Bà có nhắc đến chiếc vòng của tộc ta, ghé tai lại đây, mẹ nói cho con nghe...” Bà Tô cúi xuống, thì thầm giải thích bí mật gỡ bỏ lời nguyền.

Tô Gia Áo ban đầu gật đầu lia lịa, rồi bỗng ngẩn người, hét lên một tiếng suýt thất thanh: “Cái gì? Hôn anh ta???”

“Suýt, suýt, suýt! To tiếng thế làm gì hả?”

“Mẹ, mẹ... mẹ nghĩ gì thế, làm gì có kiểu bảo con gái mình tùy tiện hôn đàn ông?”

“Ôi dào, thì cũng là cách để con tháo được chiếc vòng ra thôi mà. Chiếc vòng này rất miễn cảm với thứ gì không sạch sẽ thì đồng thời cũng sẽ phản ứng ngược lại với những thứ thuần khiết, nguyên lý này rất phức

tập, có nói con cũng không hiểu, tóm lại là, con và Thuần Tình tiến triển càng sâu thì uy lực chiếc vòng này sẽ càng giảm, nếu hai đứa... khụ khụ... rồi thì, chiếc vòng này sẽ hoàn thành nhiệm vụ và tự động rơi ra.”

Tô Gia Áo ngơ ngẩn nghe hết, bắt đầu hơi hiểu ra, đúng là một chiếc vòng gian xảo, vì dục vọng của chủ nhân mà có thể hãm hại đối phương không để lại dấu tích đến thế cơ đấy.

Cũng tức là tiến triển của hai người mãi mãi phải cao hơn đụng chạm vào người khác một bậc, nếu cô và Quý Thuần Khanh ôm nhau thì cô có thể chạm nhẹ vào người khác; nếu hôn anh thì có thể ôm người khác, nếu ấy ấy với anh rồi thì cô hoàn toàn không phải kiêng kị gì cả.

Tuy muốn gỡ chiếc vòng này rất khó khăn, trong thời gian ngắn không thể hoàn thành, nhưng nếu hôn một cái có thể giải quyết một nửa vấn đề thì hình như cũng khá ổn. Nhị nữ giang hồ không câu nệ tiểu tiết, cô thì chẳng sao, hôm nay cô cũng suýt nữa đã quyết định này nọ với anh, nhưng có một vấn đề cần phải suy tính kĩ.

“Nếu con hôn anh ta thật sâu thì có phải sẽ hôn được người khác nhẹ nhàng một chút?”

“Có thể là thế.”

“Vậy nếu như ngoài hôn ra con còn đụng chạm thì có phải sẽ hôn người khác thoải mái không?”

“... Con cứ hôn cậu ấy đi đã rồi mới nói được chứ?”

Không chịu được con gái cứ vờn vẹo mãi, bà Tô đánh cô chạy vào nhà bếp, đúng lúc gặp ngay Quý Thuần Khanh đã nấu cơm xong, vừa rửa tay đi ra ngoài, chiếc áo sơ mi vì mồ hôi mà dính sát cơ thể, cài cúc rất cẩn thận, không hở hang chút nào. Thấy Tô Gia Áo đột nhiên chặn đường, sắc mặt có vẻ thiếu tự nhiên, Quý Thuần Khanh thắc mắc: “Thê quân?”

Miệng cô mấp má, dường như đang tập luyện gì đó, rồi đột ngột ngẩng phắt lên, thô lỗ túm lấy cổ áo anh, nhảy cẫng lên định cưỡng hôn.

Anh phản ứng kịp thời, ngược lại càng khiến Tô Gia Áo vốn đang ngượng ngùng mặt càng dày thêm, bướng bỉnh áp môi lại gần: “Anh trốn cái gì, cho tôi hôn đi!”

“Thê quân, nhạc phụ, nhạc mẫu đều ở đây, em làm thế không ra thể thống gì cả.” Anh vốn cao nên không muốn ngăn cản cô thì không phải chuyện gì to tát, nhưng không ngờ cô lại giữ lấy mặt anh, ra sức kéo ghì xuống.

“Anh cho tôi hôn thì muốn tôi đi bưng bô tiểu, bưng cái gì cũng được, cho anh chọn, cho tôi hôn đi mà.”

“Thê quân, em sốt ruột quá đấy, dù sao sớm muộn gì...”

“Tôi không cần sớm muộn, bây giờ anh để tôi hôn đi, tôi không chịu được nữa.”

“Tránh ra! Vướng tay vướng chân!”

Một tiếng quát phát ra từ miệng ông To, ông hoàn toàn phớt lờ hai đứa quỷ quái đang làm trò ở trước cửa bếp, bê đồ ăn ra ngoài. Muốn hôn thì về phòng mà hôn, đứng đây thật vướng víu.

Bà Tô đang núp sau rèm cửa quan sát cảnh con gái mình triển khai nữ tính cuồng nhiệt, nhưng lại bị ông chồng cắt ngang, thế là mất hứng, ngồi phịch xuống ghế, đợi chồng đưa cơm đến trước mặt với vẻ rất đại – lão – gia, nhắc đứa lên gọi hai đứa tiểu quỷ kia.

“Hai đứa còn đứng đó làm gì? Không được thì đừng miễn cưỡng, mau đến đây ăn cơm, lần sau tìm khung cảnh thích hợp hơn rồi làm lại.”

“...”

Phì, gia đình này có khung cảnh thích hợp hơn để hôn mới lạ, xem ra phải nghĩ cách lừa anh ta ra ngoài rồi.

Đang ngần ngừ thì di động trong túi cô rung lên bần bật, cô buông người đàn ông bị mình ấn vào tường đang cố sức giữ sự thanh bạch ra, cầm di động, vừa nhìn màn hình đã nhú mào, lẳng lặng quay đi chụp lấy chiếc áo khoác lửng bằng da màu đen trên sofa rồi chạy ra ngoài.

“Con có việc, không ăn cơm, lát nữa con về.”

Quý Thuần Khanh chớp mắt, thấy sắc mặt cô bỗng dưng nghiêm trọng, rồi nghe bà Tô hét lên bất mãn: “Mày lại ra ngoài đánh nhau với người ta! Mẹ cảnh cáo, mày đừng có dây vào chuyện của người khác nữa!”

“Rầm!”

Đáp lại bà là tiếng cửa sập mạnh.

Quý Thuần Khanh hoàn hồn, chỉnh lại áo sơ mi bị thê quân thô lỗ làm nhăn nhúm, do dự có nên ca bài “phu xướng phu tuyền” để đi theo không. Tính khí của thê quân cộng thêm cá tính thích đánh nhau, thực sự không nên để cô ấy ra ngoài một mình, nhưng nguyên tắc phụng sự bề trên đang hiện lên trong đầu anh, lúc này mà ra ngoài cùng thê quân, không phục vụ các bậc bề trên thì sẽ khiến người ta có ấn tượng xấu về mình.

Cứ ở lại phục vụ bố mẹ vợ thì hơn.

Tộc Đông Nữ đã quy định rõ, lớn bé phân biệt, nữ tôn nam ti, quy tắc rất nhiều, từ nhỏ anh đã thấy, đã nghe, dùng cơm với bề trên không phải chuyện gì to tát. Mới ngồi vững, nhạc mẫu phía đối diện đã lên tiếng: “Muốn nắm bắt trái tim phải đi qua dạ dày, thật giỏi. Thuần Tình à, còn nhỏ mà tay nghề đã tuyệt thế này rồi!”

Anh không đáp, chỉ cười ngượng ngùng rồi gắp gắp mấy hạt cơm, đáng ăn tao nhả khiến bà Tô rất vui thích, không kìm được bất mãn thay anh: “Tiểu Áo, cái con quỷ ấy, thật chẳng ân cần chu đáo gì cả, con xuống bếp làm cơm cho nó ăn, mà nó lại sập cửa bỏ đi”.

“Không sao ạ, phụ nữ là thế!”, anh trả lời với vẻ điềm tĩnh.

“Cũng đúng, nhưng dù sao con hiểu biết nhiều, sau này vẫn phải bao dung nó nhé. Con bé ấy từ nhỏ đã nghĩa khí, không biết ân cần chăm sóc đàn ông là gì, mà xem đám bạn của nó là quan trọng nhất, thật ngốc nghếch, chính vì thế nên thường xuyên bị người ta lợi dụng. Người ta tìm bạn trai để yêu đương là cứ thích gọi nó đến phá hoại giúp. Mẹ thấy tám phần là nó lại bị đám đàn em của mình gọi ra để gây sự rồi.”

Bà Tô vừa nhìn ra cánh cửa vừa lườm nguýt vừa làu bàu than vãn, không hề tán thành với nghĩa khí giang hồ của con gái: “Cứ nói đến năm ấy, lớp của nó có con bé hoa khôi gì đó, là con gái của nhà họ Dương phía đối diện nhà chúng ta, con không biết con bé đó xấu xa đến cỡ nào đâu, tự nhận nó là đồng đội trí thức, bố mẹ có chú văn hoá, ngày nào cũng bê quyển Từ Hải lượn qua lượn lại, tỏ vẻ yếu ớt đáng thương. Còn con bé nhà mẹ, chả hiểu sao lại chơi cùng nó. Thuần Tình à, chắc con cũng không thích loại phụ nữ xấu xa lúc nào cũng tỏ vẻ yếu đuối phải không?”

“À...” Anh đang chăm chú lắng nghe quá khứ của thê quân, không ngờ nhạc mẫu lại nhân cơ hội hỏi sở thích của mình, nên khẽ ho một tiếng: “Cũng không phải là thích hay không thích, con đã là người của thê quân nên nhạc mẫu không cần lo lắng con sẽ làm chuyện xấu hổ đâu!”

“Bốp!”, bà Tô vỗ bàn. “Đúng thế, đó là biểu hiện của người đàn ông tốt, bố nó, Tiểu Áo nhà chúng ta thật có phúc!”

Ông Tô lãnh đạm gắp rau, phớt lờ tình huống bất ngờ thường xuyên xảy ra này.

“Hừm, Thuần Tình này, lúc này mẹ nói đến đâu rồi nhỉ?”

“Thê quân và Từ Hải tiểu thư dòng dõi chơi với nhau khiến mẹ rất bức bối.”

“A, đúng rồi, đúng rồi, không chỉ bức bối mà tức muốn chết đấy chứ, con không biết con bé đó nham hiểm thế nào đâu, nó để ý con trai một nhà giàu mới nổi, lại nói người ta không xứng với nó nên không chịu tỏ tình. Không chịu tỏ tình thì thôi đi, nhưng nó cứ đòi phải cửa đổ cho bằng được...”

“Nhạc mẫu... cho con hỏi một chút, cửa đổ là???”

“Ồi dào, tức là quỵết rũ, dụ dỗ ấy, những từ ngữ này là do Tiểu Áo lấy cho mẹ.”

“Mẹ tiếp tục...”

“Lúc này mẹ nói đến...”

“Cửa – đổ...”, anh lặp lại từng chữ.

“Ồ, đúng rồi, con bé đó cứ muốn cưa đổ người ta, kết quả Tiểu Áo ngu ngốc nghĩa khí đồng ý giúp nó, con có biết con bé nhà họ Dương ấy làm gì không?”

“Đánh nhau?” Hình như đó là sở trường duy nhất mà anh phát hiện ra ở thế quân cho đến nay.

“Nếu chỉ đánh nhau thôi thì còn đỡ, đằng này nó bảo Tiểu Áo diễn vai si mê con trai nhà người ta, bắt nạt con bé họ Dương trước mặt thằng bé đó, để nam chính diễn vai anh hùng cứu mỹ nhân, lời thoại chỉ có một câu...”

“... Cô nhớ lấy cho tôi?”

“Ồ, Thuần Tình, con thông minh quá.”

“...” Anh không nghĩ vai diễn ấy còn có lời thoại nào thích hợp hơn.

“Kết quả, người ta đã yêu đương hò hẹn cuồng nhiệt, còn con quỷ nhà mẹ ở trường đã bị khinh miệt đến bây giờ, để giữ sĩ diện mà đã biến thành cô nàng bất lương thật, ôi trời, tại lúc mẹ mang thai nó không chịu tích đức.”

“Nhạc mẫu, uống trà nhé?”

Quý Thuần Khanh sau khi nghe xong câu chuyện, bỗng nhiên đưa ra đề nghị đó khiến mẹ Tô hơi thắc mắc, chắc không phải cậu ấy đang ám chỉ bà nói quá nhiều, quấy rối mình, phải lấy trà thanh nhiệt giải khát để im tiếng đấy chứ? Thằng bé này là một đứa trẻ tốt, đẹp trai, vóc dáng chuẩn, rất lễ phép, nhưng tại sao lại có lúc toát ra những luồng khí lạnh từ xương cốt, không dễ tiếp cận, không thể đùa bỡn được

8. Chương 07

Chương 7:

Hiệu lực kì diệu của vòng tuyết duyên với đàn ông

Quán bar Snow Mania đèn màu lấp lánh, ánh sáng thoát xanh thoát tím nhấp nháy khiến người ta gần như không nhìn rõ dung mạo người đối diện như thế nào. Tiêu Yêu Cảnh uể oải ngồi trên ghế cao trước quầy bar nghe DJ đang chỉnh nhạc, tay chống cằm không biết đang nghĩ ngợi gì, cho đến khi có người ôm lấy vai anh. Quay lại nhìn thì thấy nụ cười kỳ quặc của cậu bạn thân Kiều Khâm.

“Này! Cậu thất tình à?”

“Cút đi, ai thất tình?”

“Vậy cả buổi tối bày bộ mặt đưa đám đó cho ai xem? Cô nàng cậu đưa đến ngồi cạnh cả buổi cũng chẳng thấy cậu phản ứng gì, này, anh em nhắc nhở cậu, cô ta sắp bị người khác dụ dỗ rồi”, Kiều Khâm chỉ vào sàn nhảy tối om ở giữa nói.

Tiêu Yêu Cảnh nhìn cô gái mình đưa đến đang chơi đùa với người đàn ông khác thì nhướn mày, không chút phản ứng, đưa ly rượu lên hớp một ngụm, chậm rãi trả lời: “Ra ngoài chơi thì phải chơi cho cặn húng, những cô gái biết tự mình tìm vui là rất tốt.” Dù sao cũng là do anh bảo cô ta tránh xa anh ra mà.

“Ồ? Cậu có phải là Tiêu Yêu Cảnh, Tiêu thiếu gia không, thế mà không cướp lại à?” Trước kia anh rất rất thích trò vô vị đó để chứng tỏ sức quyến rũ của mình.

“Không rảnh.”

Kiều Khâm im lặng, không muốn tiếp tục đùa dai nữa. “Nói đi, cậu nhấp nhồm phiền muộn cả buổi tối là để làm gì?”

“Tôi phiền muộn à?”

“Có, chỉ ít cậu khiến người ta cảm thấy cậu rất phiền muộn.”

“Vậy là do vấn đề của cậu, đi tắm nước lạnh đi.”

Kiều Khâm phớt lờ việc mình đã gặp phải đối thủ cứng đầu, nhướn mày lên rồi suy đoán: “Nếu tôi đoán không nhầm thì người nào đó từ ngày bị gọi ra tỏ tình thì đã trở nên kỳ quái rồi.”

“...” Lườm.

“Chẳng phải cậu đã nói cô nàng kia không phải dạng mình thích mà?”

“Không phải không thích...” Anh ngừng lại, mấp máy môi: “Mà là rất ghét”.

“Ồ? Thế thì còn gì mà phải phiền muộn?”

“...” Tôi đang phiền muộn vì cô ta giữ thủ đoạn, bày mưu tính kế để chơi xỏ tôi, tạo mưa gió, đến khi tôi có phản ứng mới thôi. Câu này nói ra được không? Không! Nuốt xuống.

“Cô ta đeo bám cậu?”

“...” Tôi đang phiền muộn vì cô ta không đeo bám tôi, câu này nói ra được không? Không! Nuốt xuống.

“Này, tôi hỏi cậu mà cậu cứ uống rượu mãi thế?”

Kiều Khâm bướng bỉnh đưa tay ra nắm lấy ly rượu Tiêu Yêu Cảnh đang uống, nhưng lại nghe thấy từ sàn nhảy sau lưng vọng đến tiếng ồn ào. Anh chưa kịp phản ứng thì Tiêu Yêu Cảnh đã biến sắc, ngậm rượu vờ uống “phụt” một cái phun hết lên mặt anh, nhưng vị thiếu gia ấy hoàn toàn không có ý xin lỗi, mà vội vội vàng vàng rút khăn giấy trên bàn ra, chỉ biết bảo vệ hình tượng của mình mà không chút mảy may thương tình cho dung nhan bị huỷ hoại của Kiều Khâm.

“Này, đây là thái độ Tiêu thiếu gia đối xử với anh em à?” Kiều Khâm đưa ống tay áo lên lau, đang định phê phán thì không biết Tiêu Yêu Cảnh nhìn thấy gì mà nhảy phắt xuống, đi đến sàn nhảy.

Tiêu rồi, tiêu rồi, vị thiếu gia lúc nào cũng hồ hững với mọi chuyện, luôn đứng từ trên cao nhìn xuống hôm nay lại đến tham dự trò vui với mọi người.

Gạt đám đông ra, Kiều Khâm nhìn thấy ngay cảnh tượng đang thu hút mọi người, không phải múa cột, không phải nhảy thoát y, mà là một cô gái khá hào sảng, phóng khoáng đang dẫn người đàn ông dựa cột bạn gái của Tiêu Yêu Cảnh vào chân tường, chỉ vào ngực anh ta và mắng.

“Woa, hử cái đánh ghen à?” Kiều Khâm cảm khái, cảnh tượng này vừa nhìn đã biết là bạn gái đến ắt quả tang bạn trai ăn vụng.

Tiêu Yêu Cảnh hừ mũi lạnh lùng: “Mắt thẩm mỹ của cô ta không thấp thế đâu”.

“Ồ... à? Cái gì, cái gì? Cậu quen con hử cái đó à?”

“...” Lần này tay không còn gì để uống, biết lấy gì để nuốt câu nói xuống đây?

Tiêu Yêu Cảnh đang tính xem làm thế nào để thay đổi sự chú ý của Kiều Khâm thì cô gái bạn của mình đã khóc lóc chạy đến, nấp vào cánh tay anh nũng nịu và chỉ vào cô gái man rợ kia kể lể: “Yêu Cảnh, cô ta thật quá đáng, thật thô lỗ, tự đứng nhảy đến em kéo em ra rồi đánh, còn kéo áo túm tóc người ta, anh giúp người ta trả thù đi!”.

Anh cúi xuống, cô gái ấy quả thật đã bị “tên kia” dạy dỗ rất thảm, mái tóc xoăn lộn dài bị kéo đến nổi biến thành sợi mì ăn liền, chiếc áo vốn đã ít vải sau trận chiến càng tởm tã thảm hại hơn.

Xem ra “tên kia” không hề biết dịu dàng là gì. Anh nhướn mày không nói gì khiến cô gái đi cùng rất bất mãn, dùng ưu thế đáng vẻ bốc lửa cùng quần áo ít vải cọ cọ vào người anh, mong muốn đổi lấy chút sự thương hại, để anh xuất đầu lộ diện giúp cô ta.

“Anh nhìn này, cô ta xé rách quần áo người ta mới mua rồi!”

Cô ta vừa dứt lời, anh móc ví tiền ra nhét vào tay cô ta ra hiệu tự dùng tiền giải quyết, đừng làm phiền anh.

Bên kia, cặp nam nữ không biết có quan hệ gì đang cãi nhau.

“Chuyện đó một người chịu đánh, một người chịu đòn, có trách thì trách cô ta không may mắn, cô xen vào làm cái quái gì, lo chuyện thiên hạ!”

Tô Gia Áo bị mắng là lo chuyện thiên hạ lại nhảy đến trước mặt gã kia mà hét lên: “Lục Chiếm Đình, anh có còn là đàn ông không, gặp chuyện thì chạy trốn, lúc anh bắt cá hai tay sao không nghĩ sẽ xảy ra chuyện!”.

“Cô phải làm cho rõ, tôi không hề bắt cá hai tay, là do cô ta biết tôi có bạn gái rồi mà vẫn bám theo, hừ, chịu thôi, bạn cô mà, y hệt cô, biết rõ tôi và Dương Thư Tiếp là một cặp mà còn chõ mũi vào, thật nhục nhã! Từ đầu đến cuối tôi cũng nói cô ấy là bạn gái tôi, cũng giống như năm ấy cô thương thầm tôi, tôi chẳng đá cô đi vậy thôi!” , Lục Chiếm Đình xóc lại cổ áo, thản nhiên nói.

Cô thấy buồn nôn trước những lời nói đó, năm ấy cô khờ khạo làm người mai mối, giúp Dương Thư Tiếp diễn pha anh hùng cứu mỹ nhân, ghép đôi hai kẻ đó lại, kết quả cô mất công lại còn bị phụ bạc. Dương Thư Tiếp vì muốn diễn hết vở kịch đó, đã bỏ lại một câu: “Tôi thấy đường cạp của chúng ta không hợp làm bạn.” Sau đó hoàn toàn không nói chuyện với cô nữa. [*Vanila: Hận cặp đôi chó ghê này quá! >”< Sr bức xúc quá không chữ không được]

Còn gã Lục Chiếm Đình kia cũng là loại đều cáng, gặp ai cũng nói Tô Gia Áo rất thích gã, rất thương gã, đeo bám gã, có điều người gã thích vẫn là dạng thuần khiết, trong sáng, ngoan ngoãn dịu dàng, ngầm chỉ Tô Gia Áo là loại gì thì mọi người đều rõ.

Qua ba năm học trung học, cơn ác mộng đã hết, chuyển qua trường khác, mọi người cũng không quen biết nhau, nhưng xui xẻo ở chỗ cô lại cùng một khu với hai kẻ đẳng cấp kia, Lục Chiếm Đình vốn đứng núi này trông núi nọ, gã và Dương Thư Tiếp ly ly hợp hợp mấy lần, lằng nhằng với rất nhiều cô gái khác, nhưng vì phụ huynh hai bên đều mặc nhân là môn đăng hộ đối, nên cuối cùng vẫn dính lại với nhau. Nhưng cô không thể ngờ được, người bạn tốt ở cùng một khu, thân nhau từ nhỏ của cô mà gã cũng dám làm vậy, lại còn để xảy ra chuyện lớn.

“Hừ, sao thế, trước kia không چرا đỡ được tôi, tưởng bây giờ đến giúp bạn bè thì tôi sẽ để ý đến cô chắc? Thứ hổ cái sinh ra từ gia đình quái dị như cô, tôi chả có hứng thú chơi. Nhìn cô kia, quần áo quê mùa, đeo cái vòng quê mùa, đánh mắt đen xấu xí hơn cả ma quỷ, còn tưởng mình rất thời trang chứ, không dám chơi thì đừng ăn vận như thể tùy nghi mặc ai muốn chơi thì chơi, bây giờ lại đến tìm người để đòi trách nhiệm, buồn cười chết đi được!” Lục Chiếm Đình ra vẻ tốt bụng nhắc nhở cô đang cúi đầu nắm chặt tay: “Có điều một đêm xuân thì vaạnnày ơn, tôi cũng không phải người tuyệt tình, tiền phá thai tôi lo, cứ cầm hoá đơn đến chỗ tôi thanh toán là được”.

Lục Chiếm Đình càng nói càng quá đáng, Tiêu Yêu Cảnh nghe mà cũng chau mày, anh quay sang nhìn Tô Gia Áo đang cúi đầu cố nén cơn giận, nắm tay co lại rất chặt, đang run rẩy, chiếc vòng bạc trên tay cô phát ra ánh sáng lấp lánh trong bóng tối, đúng lúc anh nghĩ cô sẽ huơ nắm đấm xử lý tên khốn đó thì cô đã nhảy lên, lao đến như lao vào vòng tay của người yêu, tự phía sau câu chặt lấy cổ gã đó.

Sao cô lại thích diễn trò với những gã khác trước mặt anh đến thế, anh nhú mày, một luồng lửa giận vô cớ bốc lên, nhưng lại thấy gã đàn ông bị cô câu chặt cổ bỗng phun máu mũi, cô không chịu buông tay, máu càng phun ra kinh khủng hơn, như thể suối chảy không bao giờ cạn, cuối cùng chảy thành một vũng máu.

Gã đàn ông đó cố gắng vùng vẫy, vì mất quá nhiều máu nên bắt đầu mềm nhũn ngã xuống đất, đến độ chỉ còn co giật, cô mới chịu buông tay, vứt đồng thệ đó xuống đất, đứng lên phỉ phỉ quần áo, như thể rất ghê tởm vì đã tiếp xúc với gã, đưa chân gạt điện thoại của gã ra, gọi điện cho xe cấp cứu, rồi ném lên người gã.

“Cứ khai thật với bác sĩ là vì anh bắt nạt con gái quá nhiều nên mới bị phun máu như thế, còn làm vậy nữa thì lần sau tôi cho anh cạn hết máu thành xác khô luôn!”.

Hậm hực nó xong, cô thản nhiên bỏ đi với những vết máu lấm tẩm rất kinh khủng, lúc đi ngang cô gái vừa nãy bị túm tóc, chỉ thấy cô ta khiếp sợ đến nỗi không nói được gì, co người nấp sau lưng người đàn ông đứng cạnh, cô ngược lên nhìn, Tiêu Yêu Cảnh đang nheo đôi mắt dài quan sát cô.

“Cô đúng là âm hồn không tan, mong tôi chú ý đến thứ kia à? Nửa đêm nửa hôm đến đây phá hoại địa bàn của anh em tôi.” Anh nhếch môi khiêu khích, quán bar này là sản nghiệp của Kiều Khâm, bị cô gái này

phá hoại, đêm nay chắc đóng cửa sớm rồi.

Hình như đã tìm được lý do có thể giữ cô lại, lòng anh bỗng thấy vui mừng kỳ lạ, anh đưa tay định túm lấy cô, giữ cô lại, bắt cô chịu trách nhiệm, phải chịu trách nhiệm với đồng hỗn loạn ấy!

9. Chương 08

Chương 8:

Đánh cược xem ai cướp được cô ấy

Tô Gia Áo thấy tay anh sắp chạm đến thì bất giác rụt người lại để tránh né. Tiêu Yêu Cảnh ngăn người, dường như không ngờ cô lại chán ghét mình đến thế, anh bức bối, phớt lờ sự cự tuyệt của cô mà nắm lấy cánh tay còn vậy máu, kéo cô lại gần hơn.

“Ừa? Sao anh không chảy...”

“Chảy cái gì?” Anh nhướn mày, lành lặn hỏi, giọng cao cổ tay cô lên.

“... Chảy máu mũi.”

Anh không chảy máu mũi, tất cả đều bình thường, tại sao? Chẳng lẽ anh vẫn là... không... không thể nào! Thà cô tin voi biết leo cây còn hơn! Chẳng lẽ như lời mẹ cô nói, là do cô đã ôm Thuần Khanh rồi, nên cô đụng chạm thế này cũng không sao, nhưng nếu ôm nhau như lúc này thì không được ư?

“Cô nghĩ đáng cô đẹp đến nỗi tôi phải chảy máu mũi à? Hừ, cô tưởng tôi cũng là đồ bỏ như tên kia hả?”

“Đáng tôi không đẹp thì anh đừng nhìn, tôi có bắt anh phải nhìn đâu, anh nghĩ mình là ai hả?”

“Chẳng là ai cả, chỉ là người mà mấy hôm trước cô muốn là tâm giao thôi. Sao nào, thân phận đó chưa đủ để giáo huấn cô à?” Lúc đầu đòi làm tâm giao của anh, sau đó lại trở mặt không nhận người quen, tưởng anh là người dễ đùa bỡn trong lòng bàn tay hay sao?

Lời lẽ khiêu khích sắc mùi thuốc súng khiến lửa giận chưa nguôi của Tô Gia Áo lại bùng bùng trở dậy. Từ nhỏ đến lớn, cô chỉ tỏ tình hai lần, cái tên đang nằm dưới đất kia cũng bỏ qua đi, nhưng người trước mắt cô là người cô thật lòng quan tâm yêu mến, đã mất mặt hoàn toàn rồi, lại còn bị chê bai, thực ra mắt nhìn người của cô khá khắt khe hơn bạn bè là mấy, dĩ nhiên cái tên Tiêu Yêu Cảnh, kẻ tám lạng người nửa cân với Lục Chiêm Đình, thực sự là đáng phỉ nhổ!

Nam tính tức là phong lưu?

Nếu cô biết đứa nào đã nói câu đó, cô nhất định sẽ đâm cho hắn sưng u đầu mới thôi.

“Buông tay ra, nam nữ thụ thụ bất thân có biết không, tôi đã có hôn ước, người ta đang ở nhà đợi, không rảnh rồi quan tâm đến mấy kẻ khốn kiếp các người.”

Những lời khiêu khích của cô lọt vào tai Tiêu Yêu Cảnh, anh nheo mắt lại, hừ mũi: “Hừ, tôi chẳng thèm quan tâm nhà cô có tên ngu ngốc giả vờ ngây thơ ngoan ngoãn nào đang đợi, cô phá hoại nơi làm ăn của anh em tôi thì làm gì có chuyện muốn đi là đi?”

“Đúng! Yêu Cảnh, cô ta còn xé rách quần áo người ta, đẩy người ta ngã xuống đất!” thấy anh ra mặt thì cô gái dán sát vào người Tiêu Yêu Cảnh lập tức đổ thêm dầu vào lửa, nhưng vừa nói xong đã bị Tô Gia Áo lườm một cái, khiếp đảm rụt lại nấp sau lưng anh.

“Bạn gái của mình không quản lý lại đem dâng người khác ôm ấp, bị đòn cũng đáng kiếp, nếu anh không vui thì cứ trông chừng đừng để cô ta lăng nhăng khiến người ta ghét bỏ!” Cô chỉ xem như anh ra mặt thay bạn gái, để chứng tỏ phong độ đàn ông.

“Cô cũng biết lằng nhằng khiến người ta ghét à?” Anh chế giễu, tuy anh không đón nhận lời tỏ tình của cô, nhưng dù gì cũng là một nửa của anh rồi, kết quả thì sao? [*Vanila: Ở cái anh này vô lí =.=” Từ chối người ta thì làm sao nhận người ta là” một nửa“ của mình được >”<] Trong vòng một ngày lại bắt anh thấy cô nhào vào lòng hai người đàn ông khác nhau, thật đáng ghét! Anh nuốt câu đó xuống, đưa tay ra không ngại làm kẻ thứ ba để cô ôm trong ngày hôm nay. Chẳng có lý do gì mà người khác đã ôm cô, còn anh vốn có quan hệ đặc biệt với cô lại đứng đực ra đó phiền muộn cả?

Thấy cánh tay rắn chắc sắp choàng qua eo mình, cô nghi ngờ nhìn, chắc anh định nhắc cô lên, ném ra ngoài cửa, rồi gọi một đám đàn em đến để đánh cho cô một trận chẳng?

Như để chứng minh suy đoán của cô, phía sau đã vọng đến tiếng hét đòi đánh, cô quay lại thấy tên Lục Chiếm Đình đã vật vờ ngồi dậy, mặt mày méo xệch đang la hét gọi đồng bọn đến dạy dỗ cô. Một người không thể địch lại nhiều người, cho dù cô nhanh nhẹn đi chăng nữa, cũng không có cánh tay thứ ba. Thừa lúc Tiêu Yêu Cảnh cũng bị phân tâm vì tiếng la hét đó cô giằng mạnh ra khỏi gọng kìm của anh dốc hết toàn bộ sức lực phóng vèo ra cửa với tốc độ nhanh như tên bắn.

“Này! Yêu Cảnh, ghét quá đi, anh để con hổ cái đó chạy mất rồi!”

Cô gái bên cạnh lắc lắc người, nhưng anh lại đỡ dẫn gờ bàn tay trống không của mình lên nhìn, trên đó vẫn còn lưu lại vết máu của cô trnog lúc giằng co. Anh cau mày, đưa tay kéo cô gái kia lại để cô ta quay lưng về phía mình: “Đứng yên, đừng nhúc nhích!”

“Yêu Cảnh, ối, sao anh lại chùi tay vào áo người ta?”

“Dù sao cũng phải thay, đúng không?” Đồ bỏ mang về sử dụng tiếp, mới không lãng phí.

Xử lý xong vết máu trên tay, anh quay lại nhìn một đám đàn ông đang định lao ra ngoài, ung dung lấy bật lửa ra châm thuốc, rồi lại nhẹ nhàng đưa tay ra chặn, tỏ ý không để đám đó đuổi theo.

Lục Chiếm Đình mặt mũi đầy máu mắt hết sĩ diện, bị anh ngăn lại nổi điên lên: “Tiêu thiếu gia, cậu có ý gì? Chuyện này không liên quan đến cậu!”

“Không liên qua, nhưng thiếu gia tôi hôm nay muốn quản đấy.”

“Tiêu Yêu Cảnh, đây là chuyện giữa tôi và con bé đó, không đến lượt cậu nhúng tay.”

“Chuyện của con bé đó thiếu gia đây không muốn quản.” Anh phả ra một làn khói, nói tiếp: “Tôi chỉ đơn thuần là ngứa mắt với chuyện cậu làm mất mặt đàn ông”.

“Cái gì?”

Anh không thèm quan tâm Lục Chiếm Đình đang bày ra bộ mặt quỷ quái nào nữa, mà bắt đầu làm nóng cơ thể, đưa tay ra, nhắc chân lên, sau cùng mấp máy môi: “Còn nữa, cậu không phát hiện ra vì thứ đồ bỏ như cậu mà hại cô ta cũng có ấn tượng xấu với tôi à?”. Nói xong, anh di chân đạp tắt điếu thuốc, hất cằm với Kiều Khâm đứng cạnh: “Dọn dẹp, hoạt động gân cốt”.

Đúng, đó mới là nguyên nhân khiến anh nổi giận, bị cô gái đó quy vào cùng một loại rác rưởi như gã kia, quá ức chế!

“Này! Thiếu gia, cậu chơi tôi hả? Cô ta vừa làm ầm ĩ lên, giờ đến cậu? Hai người muốn phối hợp thì đi nơi khác chứ!”

“Đừng nói nhiều, đóng cửa thả chó!”

“...”

Snow Mania nửa tiếng sau, tàn tạ thê thảm!

Mấy gã trai ngồi trên một đồng hồ lớn, không hề để ý đến những vết tích trên người, cùng đưa thuốc hút, rồi cười đùa, nhắc đến gã họ Lục lúc này thật dễ xử lý, họ anh dũng biết bao, vì anh em mà tương trợ, đúng là đàn ông trong những người đàn ông. Nhưng trò chuyện mãi rồi có một người hoang mang, vừa xoa xoa chỗ đùi bị đá bầm tím lúc này, vừa hỏi với vẻ vô tội: “Nói ra thì chúng ta lần này đánh người ta một trận vì mục đích gì?”

“Ừa, cậu không biết à? Tôi cũng không biết. Chuyện gì thế? Tôi đang chờ gái, nghe các cậu hét lên, thế là bỏ mặc gái sang một bên mà chạy ra đây, đánh nhau luôn. Nay, chúng ta đánh nhau vì chuyện gì?”

“Đúng rồi, người ta bị đập đến nỗi kêu cha khóc mẹ mà cũng không biết vì sao, thật đáng thương!”

Kiều Khâm cười khùng khục, không nói chỉ nhướn mày về phía Tiêu Yêu Cảnh đang hút thuốc, nét mặt không có vẻ gì là sáng khoái. Anh chàng gây chuyện đó vừa gầm lên một tiếng, là mấy anh em khác chưa kịp hiểu rõ sự tình đã nhào vào tham gia.

“Là vì Yêu Cảnh à? Hiếm thấy, tên ấy thường giúp chúng ta thu dọn tàn cuộc nhiều hơn, hiếm khi lại xúc động như hôm nay.”

“Ồ, tôi hiểu rồi, là vì em gái bốc lửa cậu ấy đưa đến hôm nay chứ gì. Tôi có thấy em ấy bị tên họ Lục kia đùa bỡn. Tôi thích nhất là giúp anh em mình cướp gái, nhưng Yêu Cảnh chẳng cho cơ hội nào, cứ dùng hormone của chính mình để chờ đợi trước phụ nữ, phải cướp mới vui.”

“Phụ nữ phải cướp mới vui à?” Tiêu Yêu Cảnh lăm lăm, đang nghiên cứu xem có phải mình cũng có loại tâm lý đầu trộm đuôi cướp đó không thì đã nghe Kiêu Khâm cướp lời.

“Hừ, nếu vì cô nàng bốc lửa kia thì chẳng có gì phải nói, các cậu tự hỏi xem cậu ta vì ai mà gây ra nông nổi này?”

“Ừa, không phải do cô em bốc lửa kia à?”

Kiều Khâm lắc đầu: “Bốc lửa thì ổn, nhưng chẳng phải thế.”

“Vậy thì vì ai?” Đánh thì đã đánh rồi, nhưng chắc không cần bị thương oan uổng thế chứ?

“Vì cô nàng mấy hôm trước tìm đến cậu ta để tỏ tình, cậu ta chẳng chút hứng thú rồi từ chối cô nàng chứ còn vì ai. Để tôi nhớ lại xem hôm trước cậu ta nói cô nàng ấy thế nào, ‘không sắc đẹp, không bốc lửa, không khí chất, không khiêu khích, tôi không có hứng thú với loại đó.’”

“Tôi không nói thế.” Anh lúng túng, ngược lên phản bác. Những lời như thế chắc không phải do anh nói chứ?

“Hừ, giờ lại muốn nuốt lời? Muộn rồi, người ta là hoa đã có chủ, có bạn trai mới rồi, có hôn ước đấy, cậu biết hôn ước là gì không? Tức là người ta được đặt hàng tôi, không chừng mấy hôm nữa cậu sẽ nhận được hoá đơn phạt tiền màu đỏ kèm chữ hỷ nữa đấy.”

“... Họ Kiêu kia, cậu nhất định phải nói bằng giọng điệu muốn ăn đòn đó mới chịu được à?” Cô nàng kia vốn thu hút anh bằng thủ đoạn thấp kém thôi, ma mới tin rằng cô ta có hôn ước rồi.

“Thế thì tôi phải nói thế nào với cái gã vì muốn lấy lòng bạn gái mà đập vỡ quán tôi, có ý với người ta mà con làm bộ làm tịch, cuối cùng không chịu theo đuổi người ta đây?”

“Con mắt nào của cậu nhìn thấy tôi có hứng thú với loại không sắc đẹp, không bốc lửa, không khí chất, không khiêu khích đó?” Dám nghi ngờ khả năng tán gái của anh à!

“Thấy chưa, cậu lại nói lần nữa kìa.”

“...” Anh đuối lý chịu bại trận, nhưng lại không can tâm: “Tôi chỉ thấy ngứa mắt với gã họ Lục kia, chẳng liên quan gì tới cô ta.”

“Thế à?”, Kiêu Khâm hừ giọng: “Vậy đánh cược đi.”

“Cược gì?”

“Tôi cược cậu có ý với người ta, nhưng không cướp về được. Hai nghìn tệ.” Nói xong Kiêu Khâm đưa hai ngón tay lên, vẻ rất hào phóng.

Mấy anh em tốt kia nghe có chuyện vui thì lập tức hưng phấn, đập bàn la hét:

“Cá cược tôi cũng muốn chơi, tôi cược Yêu Cảnh thắng chắc, cậu ta rất sành sỏi chuyện phụ nữ, gặp thần giết thần gặp người chém người, tôi còn sợ đưa người yêu của mình đến gặp cậu ta nữa. Tôi cược hai trăm năm mươi tệ!”

“Có hai trăm năm mươi tệ mà cũng mặt dày cực à? Tôi cũng hai nghìn... Có điều, Kiều Khâm mà cực thì rất hiếm khi thua. Ủ... tôi phải đứng bên nào đây?”

“Yêu Cảnh đi, trước nay câputa rất kén chọn, làm sao lại bại trận dưới tay con bé hoang dã đó được? Con bé đó đập tôi đến chảy máu mũi ở trường vì tôi từ chối bạn cô ta, tôi và con bé đó không đội trời chung, Yêu Cảnh không thèm thích con bé ấy đâu, cho cô ta chết cũng chưa biết chừng!”

“Cũng chưa chắc, lỡ như hôm nào đó mất cậu ta có vấn đề, người thua là chúng ta, khả năng xảy ra những chuyện vỡ vãn đó quá cao, những chuyện thua lỗ thì tôi không làm!”

Mấy tên kia trước nay luôn đi theo Tiêu Yêu Cảnh và Kiều Khâm, lần này hai người bất đồng ý kiến, cũng khiến họ khó xử. Kiều Khâm thấy Tiêu Yêu Cảnh im lặng thì tiếp tục khiêu chiến: “Không dám cực thì thôi, ngày mai mua một bó hoa hồng đứng ở cổng trường, quỳ trước mặt người ta xin lỗi và nói lời yêu, lãng tử quay đầu luôn luôn được phụ nữ yêu thích, tuyệt đối hữu hiệu, bảo đảm cậu sẽ hài lòng, thuận tiện thì đưa cô ấy đến đây dâng trà cho quân sư tôi đây”.

“Cút! Cậu tưởng tôi bị loại phụ nữ đó điều khiển thật à?” Còn bắt anh cúi đầu, dâng trà? Phì! Chẳng qua anh cảm thấy khó chịu vì đồ của mình trở thành của người khác mà thôi. Hừ, bảo anh hạ mình quỳ gối trước mặt phụ nữ, để bạn bè chê cười?

Nực cười.

Anh vút đầu lọc thuốc xuống, đứng lên hiên ngang: “Cực thì cực! Thiếu gia sẽ cướp cô nàng về, sau đó đá đi để chứng minh cho các cậu thấy, một giá, năm nghìn!”

“Có năm nghìn mà ăn to nói lớn thế làm gì? Tuyệt quá hả? Có giỏi thì bồi thường gấp đôi phí tổn thất quán cho tôi?”

“...” Cái loại bạn này chỉ muốn dùng anh để kiếm tiền, bù đắp tổn thất mà thôi.

“Thua cuộc thì đến tiền dâng trà cộng thêm một tháng không được đụng đến con gái cho tôi!”

“...” Nay, báo thù thì cũng được, đằng này lại còn nhân hoả hoạn mà ăn trộm nữa à?

10. Chương 09

Chương 9:

Đừng tỏ ra ngây thơ với tôi

Gió đêm thổi nhẹ mát lạnh như nước, đúng vào mùa mèo tìm bạn tình.

Những tiếng nấc nghẹn mang theo vẻ uất ức không cam chịu xuyên qua vách tường cách âm rất kém, văng đến tai Quý Thuần Khanh.

Đề nén thì đề nén, chịu đựng thì vẫn cứ chịu đựng, nhưng tiếng mèo meo meo nỉ non kia vẫn khiến người vốn yêu quý động vật như anh cũng cảm thấy khó mà tiếp tục giấc mơ thanh khiết, anh xuống giường mở cửa, bật ngọn đèn vàng mờ mờ trong hành lang. Trước mắt anh không phải là cuộc sống về đêm của những động vật nhỏ bên góc tường, mà là một cô gái khi khóc rất giống tiếng mèo gọi bạn tình.

Cả người cô rất thê thảm, đầy vết máu, chứng tỏ “tôi vừa mới tiến hành ôm ấp và tiếp xúc với loại đàn ông dơ bẩn”, thấy đèn bật sáng, cô vội chùi nước mắt, trợn mắt nhìn anh, hét lên như thể đã ăn cắp còn la làng:

“Nhìn cái gì? Tại anh mà tôi mới ra nông nổi này đây, có phải tôi muốn làm hổ cái đâu, đáng người không đẹp cũng đổ hết lên đầu tôi, đàn ông đều là lũ khốn kiếp! Làm bậy làm bạ với phụ nữ rồi thì thôi đi, ăn xong lại còn quát ngựa truy phong, vô trách nhiệm!”

Anh vốn không quan tâm đến những lời nhiếc móc của cô với đàn ông, đôi mắt sâu thẳm nhìn cô đang rơi nước mắt, đôi mắt đỏ hoe và chiếc mũi sưng đỏ cứ phập phồng, thỉnh thoảng còn nấc nghẹn.

Thì ra lúc cô khóc cũng rất đáng yêu, rất phụ nữ.

“Nhìn gì? Chưa nhìn thấy hỏ cái, tomboy khóc lóc hả? Tôi nói anh biết, tính khí tôi thế đấy, nếu anh chịu đựng việc kết hôn với tôi thì cứ đợi đó mà hối tiếc đến đứt ruột đi! Ai quy định khóc thì phải tỏ ra đáng yêu!”

“Đáng yêu quá.”

“Phải rồi, tôi biết tôi không thể... Anh... anh... anh nói gì thế?”

“Đáng yêu quá.” Đôi mắt anh càng sâu thẳm hơn, thần thái đó khiến người ta cảm thấy càng tin tưởng vào anh.

“...”

Cô thế là cả đời mình chưa từng được nghe câu nói nào động lòng người đến thế, cho dù anh chàng trước mặt là loại cô ghét nhất, không đàn ông, không khí khái, không phong độ, nhưng giọng nói dịu dàng của anh vẫn dễ dàng khuấy động tâm tư của cô. Thật đáng thương là, từ khi qua cái tuổi ngậm kẹo mút được người khác khen đáng yêu đã rất lâu rồi cô chưa nghe lời khen đó nữa.

Hể xúc động là giọng điệu cô không còn bình tĩnh như cũ.

“Anh... anh đừng tưởng khen tôi là tôi sẽ dễ dàng động lòng, anh... không thấy con gái mạnh mẽ như tôi là không đáng yêu sao?” Tuy nói những lời phủ định, nhưng lòng lại mong muốn anh sẽ nói lên những điều mình đang chờ đợi được nghe.

“Không, như một con mèo cái, rất đáng yêu.” Không làm theo ý cô thì sẽ chịu đòn, đúng là đáng yêu quá.

“... Mèo... mèo cái...???” Anh đang khen cô? Thật không?

“Hơn nữa...”

“...” Còn hơn nữa à? Có thể nào đừng “hơn nữa” không, cô linh cảm rằng câu sau của anh sẽ không được tốt đẹp gì cho lắm.

“Anh không biết là thì ra con gái khóc lại đáng yêu đến thế.” Anh mỉm cười, quỳ xuống cạnh cô để quan sát ở khoảng cách gần. Phụ nữ trong tộc tính cách mạnh mẽ nên anh không có cơ hội chứng kiến cảnh họ rơi nước mắt, thì ra thứ nước long lanh trong vắt ấy rơi ra lại có hình dạng như thế, ừ, đúng là đáng yêu quá, nếu không vì đàn ông không thể quá chủ động thì anh đã đưa tay lên chạm vào nó rồi.

“... Đáng yêu chỗ nào?”

“Dáng vẻ nước mắt nước mũi hoà vào nhau, nhìn có vẻ bản bản ấy...”

“...”

“Giống mèo cái.”

“...”

Nụ cười ngọt ngào của anh không hề tương xứng với những lời nói châm chích chút nào, nhưng anh lại nói với vẻ tự nhiên vô cùng, khiến cô không thể hiểu nổi là anh đang khen hay đang chế giễu mình.

Nhưng... có thể đừng nhấn mạnh cô là mèo cái mãi như thế không? Loại động vật kỳ quái mà anh có tình cảm nhưng không chút ngây thơ ấy, chẳng có quan hệ gì với cô cả. Một người đàn ông không thích báo, chim ưng, mà lại thích mèo cái, quan điểm thẩm mỹ kiểu gì vậy! Xì xì xì, quả nhiên cô không thể tùy tiện hạ thấp mình để chịu thua anh ta được!

Nghĩ thì nghĩ thế, nhưng trong lòng Tô Gia Áo vẫn không nghe theo đầu óc sai khiến mà bắt đầu thấy thiện cảm hơn với “kẻ thù”.

Vốn chưa kịp ăn tối mà học tốc chạy đến quán bar đại náo một trận, lại thêm khóc lóc thê thảm thế này, khi vài diễn “cô gái số khổ” đã hoàn thành, có người bê một bát canh nóng hổi đặt trước mặt bạn, dù là ai đi nữa, bạn cũng sẽ rất khó chối từ.

Thì ra đàn ông biết xuống bếp cũng rất tuyệt, chỉ ít Tiêu Yêu Cảnh cũng sẽ không nửa đêm nửa hôm vì cô mà nhảy xuống giường, vào bếp để nấu một bát canh thơm phức, nóng hổi. Ồ ồ ồ, anh còn chu đáo rắc lên chút hành, thêm ít xì dầu, hoàn mỹ đến mức cô chảy cả nước bọt, nhưng nếu anh thu nụ cười yêu chiều như đang đút cho mèo nhỏ ăn thì cô sẽ ăn ngon lành hơn nữa.

“Thê quân, ngon không?” Anh ngồi đối diện, nụ cười xinh đẹp hiện lên khoe môi, tay đặt lên bàn, nghiêng đầu nhìn xem cô có hài lòng không.

Cô cúi gằm mặt vì ánh nhìn của anh, lúng búng đáp: “Ừm... ừm...”.

“Ừm là ngon hay không ngon?”

Cô đưa ngón tay cái lên, biểu thị “số một”. Cô không muốn để lộ tâm tư của mình, nhưng người đối diện hình như rất có hứng thú trò chuyện với mèo nhỏ vào lúc đêm khuya.

“Vậy sau này ngày nào anh cũng để anh nấu cho em ăn nhé?”

“... Tại... tại sao???” Ở nhà đã có bố nấu cơm, đừng vừa vào nhà đã khiến bố cô thất nghiệp chứ.

“Vì bây giờ anh rất mong mỗi muốn biết rằng nếu nuôi cho em trắng trẻo, béo tròn thì sẽ như thế nào?”

“...” Cái từ “nuôi” kia sao nghe chói tai quá, anh vẫn chìm đắm trong thế giới mèo hay sao?

Cô định cúi đầu tiếp tục anh, thì lại thấy anh chống cằm, nhìn cô với dáng vẻ rất động tình, cô thấy hơi quái lạ, anh chàng đảm đang thực nữ lúc nào cũng quy tắc ấy sao lại có biểu hiện rất tình tứ như thế kia? Cô nuốt nước bọt, mím môi lại về cảnh giác.

Dường như anh cũng nhận ra vẻ quan sát quá đáng có lẽ hơi háo sắc của mình nên lúng túng, vội vã quay nhìn nơi khác, vờ ra vẻ đang nhìn xung quanh, nhưng lại nói với cô: “Mẹ nói phụ nữ được nuông chiều rất dễ sinh hư”.

“Hả?”

“Nếu để phụ nữ cửa đồ dễ dàng, cô ấy sẽ không biết quý trọng, sẽ vô trách nhiệm.”

“Thế nên?”

“Anh định để em phải thêm!!!”

“...” Có cần thiết phải thuyết trình âm mưu nhỏ nhỏ của mình một cách hờn nhiên thế không? Bây giờ anh đang giải thích nguyên nhân việc không cho cô hôn đó ư?”

“Có điều, anh vẫn rất mong được thấy dáng vẻ nổi cáu của em.” Muốn mà không được đáp ứng thì sẽ xoe móng ra, đúng không mèo cái nhỏ?

“...” Những lời bóng gió của anh có cần thiết phải lộ liễu thế không, gì mà không để cô cửa đồ, căn bản là anh đem cô ra làm tấm bia đỡ đạn, để giải tỏa tình yêu mèo cái kỳ lạ của mình thôi.

Sở thích biến thái?

Có điều, hành động không được đàn ông lắm ấy cũng không khiến cô ghét bỏ, thậm chí cô còn thấy đáng vẻ kiêu thế ấy cũng hơi hơi đáng yêu, có lẽ là do anh đã xoa dịu đi ít nhiều lòng tự tôn con gái của cô bị tổn thương chăng? Chẳng lẽ là vì tính cách mềm mại dịu dàng của ỉnh đã khiến anh dễ dàng nhận ra những xao động trong tâm trạng con gái?

Nếu không thì Quý Thuần Khanh đã bị nước mắt của Tô Gia Áo cô làm rung động rồi.

Này! Không được thích, hừ hừ, cho dù anh có thể an ủi được cô, cô cũng không thể nào đem cả đời mình đền đáp cho anh được. Hừm... khụ... hai người họ đều giống như những người phụ nữ, hoàn toàn có thể xem nhau như bạn bè chị em, cô có thể giúp đỡ anh, tình nghĩa nồng hậu, trung thành, thẳng thắn... có điều... Nếu anh lại thích cô vì một cảnh lạc nhịp lạc điệu như đêm nay thì, hình như...

Cũng được.

Đừng nói cô nham hiểm, cũng đừng nói cô trơ trẽn, kẻ nào không biết nỗi khổ người đời, từ khi cậu bé hồi tiểu học kéo bím tóc hồng để cô chú ý đã bị người có thần kinh bất bình thường là cô đá văng, lâu lắm rồi cô không được yêu thương theo đuổi. Yêu cầu của cô cũng chẳng cao, chỉ mong có một người đàn ông dịu dàng theo đuổi mình theo cách thông thường, cô thể lần này sẽ không giơ chân lên đá nữa.

Thế nên, hãy để cô hưởng thụ sự kích thích của nam theo đuổi nữ lần này đi, cũng tốt!

Tô Gia Áo mặt mày hớn hở ngồi trên cái giường tạm, một đêm khó ngủ đã trôi qua, bình minh mong chờ đã đến, anh bắt cô thềm cả đêm là đủ lắm rồi, thích cô đi, thích cô đi, để cô hưởng thụ cảm giác được người ta theo đuổi, đến đây, đến đây, đến đây.

“Thê quân, hôm nay em có vẻ ổn lắm.”

Quý Thuần Khanh ra khỏi phòng, ung dung chào cô rồi quay người đi vào bếp, mái tóc anh mềm mại, không hề có tàn tích chứng tỏ đêm qua mất ngủ, thấy Tô Gia Áo ngồi dưới đất nhìn mình bằng ánh mắt ngập tràn vẻ mong chờ, anh vốn định bỏ đi như không có việc gì, nhưng ánh mắt ấy cứ nhìn chăm chăm như mũi kim, dường như bắt anh phải nói gì đó rồi mới chịu thôi. Anh chớp mắt nghi ngại, tuy không hiểu gì cả nhưng để di dời ánh mắt đáng sợ đó đi, anh đành thuận theo tâm ý cô: “Hôm qua có chuyện vui gì à? Thật thấy vui thay cho em”.

“...” Nụ cười đông cứng.

Cái... cái gì mà “Thật thấy vui thay cho em”, cái gì mà là “Hôm qua có chuyện vui gì à?”, chẳng lẽ anh quên mất mình đã nói gì, làm gì ư? Rõ ràng anh đang muốn nhắc nhở cô: “Thật xin lỗi, hôm qua em hiểu lầm ý anh rồi, anh chỉ muốn an ủi em mà thôi, chuyện nam theo đuổi nữ rất nghịch lý ấy cả đời này cũng không xảy ra ở em đâu, nên xin đừng nhìn anh bằng ánh mắt si mê đó nữa, được không?”

Cô hít hơi sâu một hơi, muốn tổng hết cơn giận xuống huyết đàn điền, xả nó ra hết, cô có thể quên đi chuyện mất mặt là cô đang mong chờ một người đàn ông mà mình không thích đến theo đuổi.

Đúng lúc cô đang cố hết sức để khiến mình bình tĩnh lại, thì chuông cửa vang lên, Tô Gia Áo ngồi lì trên đất, không hiểu ai lại đến vào sáng sớm thế này, rồi thấy một cô gái từ ngoài cửa bay vụt đến, lao vào lòng Quý Thuần Khanh. Anh giật mình khiếp đảm bởi tình huống đột ngột đó, hoàn toàn không biết phải ứng phó thế nào, chỉ luống cuống đẩy cô gái kia ra, ầm ục giải thích:

“Anh không liên quan đến cô ấy, em đừng hiểu lầm sự trong sạch của anh.”

Trong sạch cái khỉ ấy, làm cô lãng phí tâm tư, hừ, để anh ném mùi công lực đeo bám của nhân viên tiếp thị.

Cô thích thú ngắm dáng vẻ luống cuống của anh, không hề có ý định giải vây, cô xem cô gái vừa lao vào là nhân viên tiếp thị, cho đến khi cô gái bám vào vai anh kêu lên:

“Chị cả, hu hu, Bích Vân cứ khóc mãi, em bó tay rồi, chị đập vỡ đầu tên Lục Chiếm Đình kia đi, hần ta không chịu nghe điện thoại của Bích Vân, tên đàn ông xấu xa đó đúng là đáng bị đả ngàn nhát dao, hu hu... Chị cả ơi, sao hôm nay eo chị thon thế, sờ một cái cảm thấy rất tuyệt, ồ trơn láng mềm mại, ủa, tại sao còn có mùi hương thơm ngát thế này? Chị cả ơi gần đây chị chăm sóc sắc đẹp à?”

“... Cô à, tay cô có thể ngừng chu du trên người tôi được không, thê quân tôi đang ở đây, cô làm thế tôi rất khó xử.”

“Ủa? Chị cả... sao chị trở nên xinh đẹp thế...” Tiểu Oai dờ dẩn ngược lên nhìn người đàn ông trước mặt.

“Cái đầu em ấy! Chị cả của mình mà không nhận ra, chị đang ở đây!”

“Ủa... ôi, em vẫn quen với chị cả không chút phụ nữ chút nào, ôi, chị cả, eo của chị vẫn cứng cáp dày dặn hơn.” Tiểu Oai nói xong, lao luôn vào vòng tay quen thuộc để dụi dụi một lúc lâu, rồi sức nhớ đến nhiệm vụ của mình, sắc mặt trở nên nặng nề: “Chị cả, chúng ta có cần đưa Bích Vân đi bệnh viện không, MC2 của nó chưa đến. Lỡ mang thai thật thì sao?”

Nhắc đến Bích Vân bị gã Lục Chiếm Đình khốn kiếp bắt nạt, Tô Gia Áo cúi tiết túm tóc: “Bích Vân ở đâu?”

“Nó đứng ở ngoài, bảo không còn mặt mũi nào gặp chị.”

“Gì mà mặt với chả mũi, giờ chị nói gì thì cũng đâu có ích lợi gì, cho dù có phải cướp cửa hàng nhà mình thì chị cũng phải kiếm tiền đưa nó đi bệnh viện! Đàn ông, hừ, đúng là thứ không tin được!” Cô mặc áo khoác định đi thì “thứ không tin được” đang dựa cửa bỗng mở miệng:

“Thê quân, đi bệnh viện tốn tiền lắm à?”

“Vớ vẩn!” Làm chuyện mặt mặt ấy tất nhiên là tốn tiền rồi, chẳng lẽ phải cần bảo hiểm.

“Vậy để anh giúp.” Gả cho vợ thì phải theo vợ, anh phải giúp cô xử lý.

“Hả?”

“Có thai hay không, anh biết.”

“Này, anh có ẹo ợt đến mấy thì cũng không thể đùa thế được.” Cấu tạo sinh lý là do trời định, đừng đi ngược lại chứ.

“Không, anh đã luyện tập đầy đủ rồi mới đến gặp em.”

Anh nói quá mơ hồ khiến cô không rõ luyện tập có nghĩa gì, đến khi Tiểu Oai kéo Bích Vân vào, Quý Thuần Khanh đã bày dáng vẻ “thăm khám hỏi bệnh” rất chuyên nghiệp, cô mới thán phục.

“Nhưng... chị cả à, họ hàng xa của chị tại sao phải buộc một sợi chỉ để bắt mạch?” Tiểu Oai thắc mắc nhìn sợi chỉ màu trắng quấn giữa các ngón tay anh.

“Hừm... chắc vì để tỏ vẻ rất chuyên nghiệp, rất oách?”

“Không, là để tránh thôi.” Anh vừa nghe mạch vừa nhấn mạch sự trong sách của mình: “Đàn ông tùy tiện chạm vào tay phụ nữ là bất nhã.”

“Ôi! Chị cả, họ hàng xa của chị phong độ quá! Tốt hơn đám đàn ông xấu xa kia nhiều.”

“Không, anh ta chỉ muốn bảo vệ sự thanh bạch của mình mà thôi.”

“Hử?” Tiểu Oai vẫn chưa hiểu ý của cô, chỉ thấy bác sĩ chính cóng đang thu sợi chỉ về, sắc mặt nặng nề lắc đầu.

“Quả nhiên... mang thai rồi ư?” Tô Gia Áo thấy vẻ mặt anh như thế thì tim lạnh đi nửa phần, nhưng vẫn không tin vớ vẩn của anh, định đi bệnh viện khám cho ra nhẽ.

“Hử? Không có, trong bụng cô ấy không có con.”

“Ừa? Anh nói gì?” Ba cô gái đồng loạt sáng mắt, dường như nghe được tin vui từ Thượng đế, Quý Thuần Khanh không tài nào hiểu nổi tại sao ba người họ lại vui vì không có con, đành gật đầu nói khê: “Thực sự là không có, chẳng phải mọi người nên thất vọng sao?”. Có đời sau, có người nói dối tông đường, đáng lý ra phải vui chứ.

“Vạn tuế! Không có, không có, không có. Bích Vân, cậu được cứu rồi!” Tiểu Oai xúc động vỗ vào đầu Bích Vân, nhưng lại bị Tô Gia Áo ngăn lại.

“Vạn tuế! Không có, không có, không có. Bích Vân, cậu được cứu rồi!” Tiểu Oai xúc động vỗ vào đầu Bích Vân nhưng lại bị Tô Gia Áo ngăn lại.

“Vậy tại sao nó không có MC?”

“MC?”

“... Kinh nguyệt!” Một từ cổ lỗ sĩ.

“Đâu, có rồi mà.”

“Hả?”

Về ung dung thản nhiên của anh khiến ba cô gái thả tin là có còn ơn, vội vàng đẩy Bích Vân vào phòng vệ sinh.

Tô Gia Áo thở hổn hển, không chú ý đến nụ cười khê của chàng trai đứng cạnh. Quý Thuần Khanh một tay chống cằm, chậm rãi hỏi: “Thê quân, có phải không có con thì mọi người đều vui?”.

“Đương nhiên.”

“Ừ, thảo nào anh cũng vui.” Tuy logic rất kỳ quặc, nhưng nếu mọi người đều vui thì tất nhiên anh cũng có thể vui vì cô không có con với người khác chứ nhỉ.

“Anh, vui cái nỗi gì? Liên quan gì đến anh? Đây, anh nắm tay tôi làm gì thế?”

Cô bỗng thấy một bàn tay đang chặn ngay mạch cổ tay mình, khê giữ chặt, rất e dè và cẩn thận.

“Không, chỉ vui thay em thôi.”

“...” Sao lại vui thay cho mình, cô ngỡ vực nhìn anh, anh không dùng chỉ, mà nắm thẳng tay cô. Anh ngồi, cô đứng, có vẻ như anh dựa dẫm vào khiến trái tim cô vừa bình ổn lại dậy sóng.

Tiếng mở cửa đã thức tỉnh cô, chỉ thấy Bích Vân lao ra ngoài như được giải phóng, vẻ mặt đỏ khốc đỏ cười khiến cô thở phào theo, nhưng ự nghi ngờ lại dồn đến: “Đây, anh rất giỏi y thuật à?”.

Anh lắc đầu: “Anh chỉ học thứ em cần”.

“... Thứ tôi cần? Khoan đã... lúc này anh nói là luyện tập... chắc không phải là...”

“Phụ khoa.”

“...” Cô có nên cảm ơn anh không. Một người đàn ông học phụ khoa từ nhỏ đã lập chí gả cho cô. Cứu tôi với, đáng sợ quá!!!

“Chị cả, đừng đứng chờ ra đó nữa, mau mang đạo cụ ra đây!” Tiểu Oai giục cô đi lấy đạo cụ mà phụ nữ tháng ào cũng cần. Lúc Tô Gia Áo bụng dạ bồn chồn đi vào phòng lấy đồ, chuông cửa lại reo, Quý Thuần Khanh hớn hở ra mở, lần này anh biết ý rồi, sau khi mở cửa là nghiêng người đứng để không để người ngoài có cơ hội lao vào lòng mình, nhưng lần này lao vào nhà họ Tô không phải là người, mà là...

Một bó hoa hồng đỏ rực như lửa.

Lớp giấy bóng kính màu tím trong suốt với những người sao trên đó xếp tầng tầng lớp lớp ở giữa là những bông hoa đẹp rực rỡ, căng mọng mơn mớn.

Quý Thuần Khanh tò mò nhìn bó hoa, cúi xuống lấy tấm thiệp kẹp bên trong, mở ra, tâm trạng đang vui của anh bỗng biến mất, đôi lông mày cau lại, khê mím đôi môi mỏng...

Tô Gia Áo:

Tôi cho phép em làm tâm giao của tôi.

Tiêu Yêu Cảnh.

Thê quân của nhà muốn làm tâm giao của ai? Tiêu Yêu Tinh? Tiêu Yêu Tinh ở đâu chui ra mà cả gan chạy đến nhà người ta trộm thê quân của anh đi?

11. Chương 10

Chương 10:

Tình yêu lạ kỳ

Bó hoa hồng rực rỡ mơn mớn, vô cùng tầm thường ấy đã được mời vào nhà họ Tô như vị khách quý, Tô Gia Áo kinh ngạc nhìn bó hoa nằm trên bàn và tấm thiệp nhỏ thơm nức nước hoa.

Không thể tỏ ra vui mừng, không thể cười ngốc nghếch, không thể tỏ ra ngu muội vì lần đầu được đàn ông tặng hoa mà hạ thấp bản thân mình.

“Chị cả, chị muốn cười thì cười đi, chị cứ nín cười như thế, mọi người nhìn thấy đều khó chịu lắm.”

“Khụ! Ai muốn cười, Tiêu Yêu Cảnh là ai, chị vốn không quen biết anh ta, xì, thật phiền phức, sáng sớm đã tặng một bó hoa to như thế, hừ, tưởng chị đây sẽ bị mua chuộc bởi bó hoa tầm thường này à?”

“... Thế em còn lau bình hoa làm gì? Đập cho tên Tiêu Yêu Tinh kia ngất đi à?” Quý Thuần Khanh cũng không tin, bực bội hỏi trước mặt hai người chị em của cô. Theo quy tắc trong tộc, anh phải giữ sĩ diện cho cô trước người ngoài, có chuyện gì t tát thì đóng cửa lại bảo nhau, nhưng lúc này đây anh cảm thấy tuân thủ quy tắc là một chuyện rất khó khăn.

“Khụ! Đàn ông có tội, nhưng hoa thì vô tội, trước nay tôi luôn nói với các chị em mình, không thể dễ dãi với đàn ông, đàn ông phải ngoan ngoãn nghe lời mới được.”

“Thế à? Trước kia em đâu có nói thế.” Anh dựa vào cửa, nhìn đi nơi khác, không muốn nghe cô nói những lời trái với lòng mình như thế. “Đàn ông vừa ngoan vừa nghe lời, không nam tính, còn ẻo lả như pê đê. Không phải à?”

“Bây... bây bạ, tôi nói cho mọi người biết, tôi ghét nhất loại đàn ông gia trưởng, tự sướng, biến thái, nhằm nhĩ lại xem thường phụ nữ như Tiêu Yêu Cảnh kia. Tôi sẽ không cải thiện quan điểm chỉ vì được anh ta tặng hoa, rồi rung động với anh ta đâu. Anh ta nghĩ mình là ai chứ, lúc nào cũng trêu đùa phụ nữ, tưởng tôi cũng ham hư vinh và không đầu óc như những đứa con gái suốt ngày bám theo anh ta hay sao?”, cô lúng túng nhìn trần nhà, lớn tiếng khẳng định.

“Hừm... chị cả à... lúc này di động chị reo, em bắt cần nghe máy... hình... hình như là Tiêu... Tiêu Yêu Cảnh...”

Tô Gia Áo nghe máy, bên trong vọng đến những tiếng “hừ hừ” giễu cợt, hiển nhiên là đối phương đã nghe rõ cô bình luận lần hai đầy chán ghét về mình, cô tưởng sau đó sẽ là bão táp mưa sa kinh khủng lắm, ngờ đâu nghe anh hừ xong, rất bình thản hỏi cô: “Hôm nay có bận không?”

“Hả?”

“Hỏi em có bận không mà cũng phải nghĩ lâu thế à?”

“Hừm... khụ... anh có chuyện gì? Anh phải biết là tôi rất...”

Chữ “bận” bị Tiêu Yêu Cảnh thô lỗ cắt ngang: “Mười phút sau xuống lầu”.

“Làm gì?”

“Tôi muốn đưa em đi hẹn hò.”

“Ai cần hẹn hò với...”

“Cạch, tút... tút...”

“A lô! Đây đây, a lô... tôi không nhận lời loại đàn ông không thèm nghe phụ nữ nói đâu, anh cứ ở đó mà mơ đi. A lô! Đây! Đây!”

Tô Gia Áo cau mày tròng mắt, duy trì dáng vẻ căm thù cái tên khinh thường con gái kia, sau đó quay phắt người một trăm tám mươi độ, bay vào trong phòng, sập cửa lại, “lách cách” khoá lại, vừa chải tóc trang điểm một cách rất mất mặt, mất nguyên tắc, mất lập trường, vừa biện bạch cho hành vi của mình:

“Khụ khụ... không phải tôi đi hò ẹn với anh ta, tôi chỉ không thể để anh ta xem thường, các người đừng nghĩ lung tung!”

Năm phút sau, Tô Gia Áo với gương mặt được trang điểm đậm mà cô ngỡ là rất đẹp, rất oách, bước ra khỏi phòng, mí mắt môi đỏ như máu, mùi nước hoa nồng nặc bay ra khiến Quý Thuần Khanh nhăn nhó mà kính nhi viển chĩ với cô, nhưng cô lại không phát hiện ra mà vẫn đứng xoay vòng trước gương, chớp chớp đôi mắt đánh màu khói, sau đó mới nhìn Quý Thuần Khanh.

Anh nở nụ cười, thần thái ung dung, như không hề lay động bởi cô đã nói một đằng làm một nẻo, tự giác đi trang điểm để gặp tên đàn ông hoang dã kia.

“Ừa, anh không hỏi tôi đi đâu hả?”

Có cần tỏ ra thờ ơ nhẹ nhõm thế kia không, lại còn vẻ mặt thật – sự – vui – mừng – thay – cô.

“Quy tắc tộc Đông Nữ, đàn ông không thể hỏi linh tinh, thê quân muốn đi đâu, anh cũng không thể hỏi. Hay là... em muốn nói cho anh biết?”

“Hả? Không muốn, hoàn toàn không!” Xem ra, cái quy tắc vợ vắn kia cũng có một, hai điều khiến người ta thoả mãn.

“Anh cũng nghĩ vậy.” Hàng mi của anh rũ xuống, ngẫm nghĩ một lúc rồi mỉm cười trong sáng: “Có điều, anh tin với tính cách của mình, thê quân sẽ không bao giờ làm chuyện gì có lỗi với anh, đúng không?”

“Phập!” Một mũi dao sắc nhọn đâm trúng lương tâm bé nhỏ của Tô Gia Áo.

“Vậy thê quân đi chơi vui vẻ, đi sớm về sớm.”

“Phập!” Thêm một mũi thứ hai.

“Anh sẽ tam tòng tứ đức đợi em trở về...”

“Phập!” Mũi thứ ba...

Thế là, Tô Gia Áo mang theo ba mũi dao sắc nhọn đâm vào lương tâm mình, máu me đầm đìa ra khỏi nhà, được nửa đường, bỗng nhớ đến chiếc vòng khốn kiếp trên tay thật vướng tay vướng chân. Trải qua thử nghiệm thành công đêm qua, chứng minh lời mẹ cô nói quả thực là có lý, chỉ cần tiếp xúc với Quý Thuần Khanh ở khoảng cách gần thì uy lực bảo vệ của nó sẽ giảm xuống một ít. Cuộc hẹn đầu tiên của cô và Tiêu Yêu Cảnh nếu không muốn phát sinh cảnh đàn ông chảy máu ròng ròng phải đưa vào bệnh viện thì bây giờ cô bắt buộc phải hành động.

Nghĩ đến đó, cô bỗng quay đầu trừng mắt nhìn đôi môi đỏ mọng của Quý Thuần Khanh. Người đang đợi dưới lầu dường như đã mất hết kiên nhẫn, nhấn một tràng tiếng “tin tin” thật dài, cô bị thúc giục đến cuống cả lên, nhân lúc Quý Thuần Khanh nhướn mày nhìn xuống chiếc xe ơ bóng lộn màu đen bên dưới, cô ôm chầm lấy cổ anh, kéo ghì xuống, nhắm tịt mắt lại, kiễng chân lên áp đôi môi đỏ rực của mình vào đôi môi xinh đẹp của anh.

“Chụt!”

Cưỡng hôn hoàn tất, cô đẩy anh ra, quay người chạy xuống dưới rất vô trách nhiệm, bỏ lại Quý Thuần Khanh trợn tròn mắt, đưa tay lên che môi, mặt đo bưng bưng. Bị cướp nụ hôn một cách nhanh hơn cả điện thế này, anh hoàn toàn không biết phải tỏ ra như thế nào mới phải, đành để mặc môi cong lên thành một đường cong ngọt ngào.

Thì ra thê quân cũng biết tán tỉnh, trước khi đi vẫn không quên cho anh uống thuốc an thần, đang thưởng cho anh vì đã cố gắng bắt cô thềm hay sao?

“Anh rề ời... Tiểu Oai cảm thấy, bây giờ không phải lúc anh đứng đó cười ngốc nghếch một cách thoả mãn như thế đâu.”

Tiểu Oai và Bích Vân đứng một bên ngắm chị cả cưỡng hôn người ta một cách trắng trợn, nên đã khuyên nhủ rất chân thành đối với người đàn ông có làn da và gương mặt xinh đẹp vô cùng ấy, một nụ hôn mang tính chất chào hỏi xã giao thôi, làm sao anh phải tỏ vẻ như đã định ngày chung thân đại sự thế kia?

“Anh rề?” Anh quay người, cảm thấy thắc mắc với kiểu xưng hô đó.

Tiểu Oai nháy mắt: “Ai dà, hai người đừng giả vờ nữa, em biết hai người là cái đó đó, đúng chứ? Anh chính là người đàn ông mà chị cả đã nhắc đến, người được hứa hôn từ nhỏ với chị ấy, đúng không?”

“Cô ấy nhắc đến tôi?” Đôi môi còn in màu son dần cong lên cao hơn.

“Chứ còn gì nữa! Anh không biết chị ấy thích anh đến mức nào đâu, khen anh tốt hơn mấy gã đàn ông hư hỏng kia nhiều, khen anh xem vợ là trời, tốt hơn cái tên Tiêu Yêu Cảnh kia nhiều!”

“... Thế ư?” So với tên tiểu yêu tinh kia, cô vẫn thích “chính cung” như anh hơn?

“Nhưng nếu anh còn tiếp tục ngơ ngẩn ở đó, e rằng sẽ toi đấy.”

“Sao?” Anh cố ý không hiểu, nhướn mày lên đợi chỉ giáo, mắt lại nhìn xuống người đàn ông vừa đợi vừa ung dung hút thuốc, xem ra là một tiểu yêu tinh không biết phép tắc, thương phong bại tục, chướng mắt.

“Tiêu thiếu gia đó nổi tiếng trong việc cửa gái đây, mà còn là loại đàn ông chị cả thích nhất, sao anh lại yên tâm để chị ấy đi theo anh ta?”

“Thế nên, tôi phải...” Anh lược bỏ những lời không hợp với quy tắc tộc Đông Nữ phía sau, khiến cô gái nhiệt tình hét lên hộ anh.

“Đương nhiên là bất chấp thủ đoạn, bóp chết mầm mống mới manh nha của họ rồi.”

“Làm thế có ổn không?” Anh khó xử, cau mày, theo quy tắc, những việc phong lưu của phụ nữ, anh không nên can thiệp, đó đã là luật.

“Tình trường rất tàn khốc, không có đúng sai tốt đẹp gì hết. Anh rể, tới đi, chúng em ủng hộ anh!” Tiểu Oai bừng bừng nhiệt huyết co chặt nắm đấm, Bích Vân cũng gật đầu phụ họa.

Nhưng Quý Thuần Khanh lại uể oải nhìn xuống chiếc xe từ từ chạy đi, dáng vẻ vô tội không biết làm thế nào.

Nếu người ta đã nhiệt tình chỉ bảo anh, quấy rầy chuyện phong lưu của thê quân không có gì là đúng sai tốt đẹp, anh muốn phá thế nào cũng được, thế thì anh chỉ phá ột chút thôi, chắc sẽ không bị xem là phá hoại quy tắc nhỉ?

Tô Gia Áo chạy xuống dưới, vẫn chưa đứng vững đã đứng hình vì cảnh tượng xe sang trai đẹp trước mắt.

Một chiếc xe mui trần rực rỡ nổi bật, một chiếc áo sơ mi đen thêu viền trắng, cổ áo mở rộng, xương quai xanh gợi cảm và lồng ngực mạnh mẽ thoáng ẩn thoáng hiện, đôi chân dài thẳng bắt chéo nhau, chiếc bật lửa bạc sáng rực loé lên tia lửa, mái tóc rối bồng bênh rủ xuống che đôi mắt khi anh cúi xuống châm lửa, đôi môi gợi cảm khê mấp máy, rồi ngước lên, đôi mắt đen như nước hồ sâu thăm pát ra luồng điện rung động lòng người với cô qua lớp tóc mái.

Tiêu Yêu Cảnh đã nắm bắt ngay phản ứng của cô từ phút đầu tiên. Anh quá hiểu điểm yếu của phụ nữ ở đâu, thủ đoạn cửa gái chỉ có mấy loại, làm đi làm lại mãi, anh đã quen thuộc đến mức lật tay là mây, hát tay là mưa, mỗi đến tay mới gấp lại khiến anh cảm thấy hơi phiền phức. Kiều Khâm đánh cược với anh đúng là thiêu thân tự lao đầu vào lửa, tự chịu diệt vong, thả đưa tiền cho anh còn nhanh hơn, hà tất phải vừa chịu rộng ví vừa chịu mất mặt.

Nghĩ thế này anh càng nhẹ nhõm hơn, thờ ơ rút điếu thuốc ra, hỏi: “Này, em có thích bó hoa đó không?”

“Hử?”

Cô ngó người, quay sang nhìn anh, lộ ra gương mặt trang điểm rất đậm. Lần đầu được người ta tặng bó hoa lớn đến thế, cô không biết phải phản ứng thế nào. Mà khi ngước lên, cô lại nghe thấy Tiêu Yêu Cảnh hít một hơi thật sâu, anh nheo mắt cười lạnh, cúi người lấy một chiếc khăn giấy từ trong xe ra, kẹp giữa hai ngón tay rồi đưa cho cô.

“Em có cần tuyệt tình đến thế không?” Cô gái này không hề biết điểm dừng, biết ý là gì, ngày nào cũng khiến anh bị sốc nặng.

“Hử? Mặt tôi có gì à?”

“Nghĩ thử xem?”

Anh ngoắc tay với cô, giây sau đã kéo cô xuống trước gương chiếu hậu.

Một vết son môi chạy lệch đang nhởn nhơ trên mặt cô, to gan thông báo với anh cho biết lúc này cô đã làm gì.

“Cái... cái này... là... là do lúc này tôi trang điểm bất cẩn quệt tay vào.”

“Thế hả?” Anh nghiêng rằng ken két, tưởng anh là thằng nhóc ba tuổi mới vào tình trường chắc? Vết son môi lệch ra thế này, anh đã nhìn thấy rất nhiều trên mặt những cô gái khác, chỉ là những dấu son bị lệch đó đều do thiếu gia đây hôn mà ra. Cô gái có dấu son lệch như thế mà còn hẹn hò với thiếu gia đây, Tô Gia Áo đúng là người đầu tiên, tốt nhất nên là người cuối cùng.

“Ồi ời ời! Anh đừng lau mạnh như thế, có phải giẻ lau đâu.”

“...” Cho cô chừa thói bắt cá hai tay, cho cô chừa tội lãng nhãng, cho cô chừa tội ngoại tình!!!

Chùi xong đã thấy khá hơn, anh mở cửa, đẩy cô vào trong.

“Này, anh là đàn ông gì mà mất phong độ thế hả, anh đẩy tôi vào trong xe như thể ném vào là có ý gì, anh vẫn chưa cho tôi biết là chúng ta sẽ đi đâu!”

Đi đâu? Câu hỏi hay!

Nhà hàng lãng mạn đặt trước không cần đến nữa, bây giờ anh muốn đưa cô đến một nơi lãng mạn hơn.

“Vườn bách thú!”

“Hả?”

Đến cái nơi toàn là thú vật nhưng lại rất trong sáng ấy để làm gì? Hẹn hò? Anh có cần lập dị thế không?

12. Chương 11

Chương 11:

Cuộc hẹn trong sáng của tiểu yêu tinh

Ngắm xong những đôi uyên ương có đôi có cặp trong vườn bách thú, thiên nga lãng mạn, vợ chồng nhà sói hoang, Tiêu Yêu Cảnh đã chứng minh sự thật rằng, chỉ cần Tiêu thiếu gia muốn thì nơi mà chỉ có học sinh tiểu học đến quan sát động vật cũng sẽ trở nên vô cùng lãng mạn.

Đạo chơi xong, tay anh đặt lên vai Tô Gia Áo rất tự nhiên, và cũng không buông xuống nữa, giống như lúc này đây, một tay anh thân nhiên đặt lên vai cô, tay kia giữ vô lăng, chỉ liếc nhìn thôi cũng đủ biết, cô nàng ngồi cạnh đang mê mẩn vì dáng vẻ rất man ý của mình.

“Chúng ta còn đi đâu nữa?” Bị anh ôm như thế, gene thực nữ dịu dàng, ngoan ngoãn của Tô Gia Áo đã phơi bày ra hết.

Anh liếc cô một cái, mấp máy môi vẽ điềm nhiên: “Khách sạn”.

“Hả? Khách... khách sạn á? Đến đó làm gì cơ?”

“...” Anh lườm cô một cái, chẳng lẽ đến khách sạn để đắp chăn, trò chuyện trong sáng?

Cô ngạc nhiên trước đôi mắt ánh lên dục vọng không chút che giấu của anh, bong bóng tình yêu màu hồng đang “lụp bụp” trong không trung, vẽ thất vọng không giấu giếm đang loé lên trong mắt cô. Anh cau mày không hiểu, chẳng phải cô chờ đợi lắm ư? Đã tiến triển đến hôn môi với người đàn ông khác rồi, nếu thích anh thì phải biểu hiện ra một chút chứ?

Hẹn hò, ăn cơm, đi dạo, lái xe hóng gió rồi, chẳng phải nên làm những việc mang tính chất tổng kết sao? Anh muốn dùng cách nhanh nhất để biến cô thành người phụ nữ của mình. Đối với Tiêu Yêu Cảnh, thân mật thể xác mới là một trong những tiêu chí được xem là bạn gái. Đó vốn là thói quen của anh, trước nay

vẫn thế, lại thêm trò đánh cược, đương nhiên phải tốc chiến tốc thắng rồi, hươu đao chém gọn, nhưng đúng lúc chân đặt lên ngưỡng cửa cô lại tỏ ra ngần ngừ. “Chẳng lẽ hôm nay em không tiện?” Anh lục lọi mọi khả năng trong đầu, chỉ còn lại chuyện đó.

“Không, không phải vấn đề đó, mà... chúng... chúng ta tiến triển quá nhanh.”

“Nhanh à?” Nếu không phải vì dấu son moi ấy đã khiến anh điên lên và quyết định đưa cô đến vườn bách thú thì theo trình tự hoạt động của mình, bây giờ anh đã ra khỏi khách sạn rồi, còn nhanh à?

“Tất nhiên là quá nhanh! Anh không thấy mới hẹn hò lần đầu đã... thì rất cảm thú à?”

Hoàn toàn không! Chẳng lẽ anh trước kia đều làm những chuyện cảm thú?

“Vây phải mấy lần?” Anh hoàn toàn không thể phối hợp với tiết tấu yêu đương của bạn gái, càng không tìm ra lý do để mình phải phối hợp với cô, phối hợp với một người rõ ràng là say mê anh, đã tỏ tình với anh. Nhìn thế nào cũng thấy kỳ lạ.

“Hả?”

“Em chẳng đã oní mới hẹn đã ... là cảm thú sao?” Anh nghiêng đầu, nhìn cô chăm chú, vô cùng khó chịu với dáng vẻ được nước mà còn làm bộ của cô. Anh bắt cô phải trả lời chính xác, anh cũng rất muốn biết trong mắt cô thì anh phải hẹn hò bao nhiêu lần mới ío thể miễn cưỡng tiến hóa thành loài người?

Lời lẽ ức chế đã thoát ra, phong độ đành gác lại, vô lăng trong tay anh ngoan ngoãn quay về phía nhà cô, chỉ ánh mắt là liếc nhanh về phía ghế phải.

Cô đang chăm chú đếm ngón tay, chẳng lẽ không hiểu ý anh? Mà lại còn thật thà đếm xem sau bao nhiêu lần hẹn hò trong sáng rồi anh mới có thể biến cô thành người của mình. Khi những ngón tay với móng được sơn đen gập xuống một ngón, mắt anh nheo lại, cuối cùng không thể nịn nổi, anh đạp phanh xe ở một nơi gần nhà cô.

Anh nhảy xuống, sai bước đến cửa bên kia, định nói với cô rằng, anh không rảnh chơi trò đếm ngón tay với cô, thiếu gia đây không dư thời gian dỗ ngọt cô, thời gian trong sáng của cô kết thúc rồi, cuộc sống về đêm của anh đã bắt đầu, bây giờ cô hãy cút về nhà mà ngủ trong sáng đi, anh muốn đến chốn hồng trần để sa ngã.

Cửa xe giật mạnh, anh hắt đầu, ra hiệu cô đã bị đá, mời xuống xe, nhưng chỉ một giây sau anh cảm thấy có thứ gì đó lao mạnh vào lòng, thít chặt eo mình. Anh loạng choạng lùi lại hai bước, cúi xuống nhìn, thì thấy một mái tóc đuôi ngựa đang dán vào lồng ngực mình, anh mới ý thức được mình bị người ta cưỡng ôm rồi.

Lần đầu tiên thấy kiểu ôm thô lỗ chẳng chút kỹ thuật nào, anh bị húc thật mạnh, lồng ngực cũng nhói đau.

“Làm... làm gì thế? Lúc này còn làm bộ làm tịch mà? Bây giờ hối hận cũng vô ích, thiếu gia đây không còn tâm trạng nữa.”

“Bây giờ chúng ta chỉ có thể đến bước này thôi.”

“Tại sao? Em làm thế này anh thấy chưa đủ.” Hẹn hò trong sáng, đương nhiên không phải cách của anh.

“Ai bảo anh không có cơ thể trong sạch, em không muốn thấy anh mất máu bị đưa vào bệnh viện đâu.”

“...” Đây, đây, có phải cô đã hoàn toàn nhầm lẫn cấu tạo sinh lý nam nữ, anh là đàn ông, cả đời này chẳng thể nào vì cơ thể không trong sạch mà bị mất máu phải vào bệnh viện được.

“Em sẽ cô hết sức giải quyết chứng tuyệt duyên với đàn ông, anh hãy kiên nhẫn nhé!”

Nói xong, cô cố gắng siết mạnh, cảm giác khoan khoái truyền dọc sống lưng khiến anh thật sự nghi ngờ có phải mình đang tiềm ẩn bệnh thích bị ngược đãi hay không. Không giống cảm giác nhẹ nhàng khi con gái dúi vào ngực, cô to gan thông báo sự tồn tại của mình khiến anh hụt cả hơi vì vòng tay chắc chắn đó, nhưng lại thấy yên tâm kỳ lạ.

Không biết có phải vì đầu óc anh đã bị vòng tay của cô siết cho thiếu khí cảm thấy nhượng bộ một chút cũng chẳng chết ai. Lần đầu tiên anh rất phong độ đứng dưới lầu, ngược lên nhìn con gái bước lên cầu thang, đèn cảm ứng trong đó bật sáng từng bóng theo bước chân cô, rồi lần lượt vụt tắt.

Cho đến khi ngọn đèn cuối cùng tắt, ngồi vào xe rồi, anh mới nhận thấy mình giống một tên ngốc, đưa cô nàng về nhà chỉ bằng một cái ôm, còn không chớp mắt đứng đợi bên dưới, si mê nhìn theo cô vào nhà.

Anh đang miệt thị bản thân thì di động bất ngờ rung lên. Anh nghe máy, bên trong vọng ra tiếng cọt nhả của Kiều Khâm: “Cuộc sống về đêm bắt đầu rồi, mấy giờ đến đây thế Tiêu thiếu gia?”.

Anh xoay chìa khoá nổ máy, thuận thực quay đầu xe, định đáp lại theo thói quen, nhưng trái tim như hẫng đi một nhịp, nhớ đến vẻ mặt chê bai cơ thể anh không trong sạch của cô, như một cậu nhóc muốn làm chuyện xấu nhưng bị bắt quả tang, đầu anh vẫn chưa nghĩ kỹ thì miệng đã thay anh quyết định: “Không đi, về nhà ngủ”.

“Xem ra cậu hẹn hò mệt quá nhỉ?”

“...” Không, thực ra đêm nay tinh lực anh quá dồi dào, thậm chí còn không tìm ra lối thoát để xả.

Anh nhìn vào gương chiếu hậu, định viện cớ từ chối Kiều Khâm thì bỗng bánh xe sau trĩu xuống, chỉ nghe một tiếng rất sắc gọn “bùm”!

Thê thảm quá vậy? Anh chỉ muốn viện đại một cái cớ trong sáng một tối với Thượng đế, có cần phối hợp một trăm phần trăm như anh mong muốn thế kia không?

“Này! Yêu Cảnh! Cậu sao vậy?”

“... Nổ lốp xe.”

“Hả?”

“Tên khốn nào vô đạo đức, rải một đồng đinh ở đây!” Mà chiếc nào cũng sắc lém hướng lên trời, hồn nhiên đâm vào lốp xe anh.

“... Vậy đêm nay cậu có thể thủ thân như ngọc rồi.”

Cùng lúc đó ở nhà họ Tô.

“Mẹ ơi, cửa nhà sao lại đặt một túi đinh vậy?”

“Hả? Là Thuần Tình hôm nay mua về, còn thừa đấy.”

“Mua đinh làm gì? Cần sửa nhà sao?”

“Trừ yêu trần trạch.”

“Hả? Vậy anh ấy đâu?”

“Ồ, vừa trừ yêu xong quay lại, hình như bị trúng gió, cảm lạnh rồi.”

“...”

“Hắt xì...”

Tiêu Yêu Cảnh hắt hơi một cái.

Cuối cùng anh đã tìm ra lý do để thủ thân như ngọc, vì bệnh, đau đầu nên anh mới can tâm tình nguyện từ bỏ cuộc sống ban đêm tốt đẹp, thay lốp xe cả đêm trong gió lạnh.

Nhớ lại đêm qua mà phát cáu, không biết tên nào rải đinh nghệ thuật thế, giống như trận đồ bát quái, khiến anh như bước vào đầm lầy, không cách nào vùng vẫy. Anh vốn nghĩ mình chỉ xui xẻo, thay xong lốp dự bị, vừa quay đầu xe thì liên tiếp bị nổ lốp, cuối cùng đành gọi ông chủ hãng xe mang theo bốn chiếc lốp đến cứu viện. Đến khi vận lộn lôi xe ra khỏi trận đồ bát quái ấy xong, anh mới phát hiện mình đầu nặng chân nhẹ, cảm nặng chân!

Anh vỗ vỗ cái đầu đang nặng trĩu của mình đi trong hành lang, dáng vẻ ngái ngủ, vốn đã có thói quen không đi học đúng giờ, lại thêm bệnh nặng nên anh càng ung dung, nhàn tản hơn. Lúc mở cửa phòng học, anh đi vào như chẳng có ai, định vào chỗ ngồi rồi ngủ bù thì phát hiện ra có người đang gõ gõ vào bàn mình.

“Bạn thích dòm ngó thê quân người khác, hẹn hò tới nửa đêm đến nỗi bị cảm lạnh, bạn có thể ra ngoài cửa đứng suy nghĩ kĩ về hành vi của mình rồi tiếp tục nhận sự giáo dục của tôi không?”

Tiêu Yêu Cảnh ngẩn người, ngược lên, chỉ thấy trên bảng đen viết ba chữ rất đẹp, rất nghệ thuật...

QUÝ THUẦN KHANH.

Giáo viên mới của lớp anh.

13. Chương 12

Chương 12:

Tôi không phải BL* (*Viết tắt của Boy's Love, đồng tính nam)

Lớp Kinh tế xuất hiện một giảng viên mới rất đẹp trai, lại vô cùng nhã nhặn.

Anh họ Quý, nổi tiếng “ngây thơ”, mái tóc mềm mại và nụ cười vô cùng trong sáng, đứng trên bục giảng trông không hề có dáng dấp giảng viên, với vẻ mặt “tôi rất dễ tính, mọi hề người có thể pass dễ dàng”, nhưng gương mặt khiến mọi người say đắm ấy đột nhiên sa sầm xuống từ khi anh chàng Tiêu Yêu Cảnh phong lưu mở cửa bước vào lớp.

Cứ nghĩ rằng vị giảng viên này khí chất tao nhã, không hề khó tính, chắc chắn dễ bắt nạt cũng rất dễ tính, tan học rồi, nam sinh sẽ tìm anh để hút điều thuốc, đến góc lớp trò chuyện, nữ sinh không nhèo với anh, thuận tiện trao đổi số di động, liên lạc tình cảm, mọi người sẽ tiến gần hơn đến mức lấy được bằng tốt nghiệp mà không phí nhiều công sức.

Nhưng ai ngờ thầy Quý không cho họ có cơ hội chen vào, giở tuyệt chiêu “giết gà dọa khỉ”, không chế tất cả trong lòng bàn tay.

Có điều nói đi thì cũng phải nói lại, con gà mà anh chọn quá đặc biệt. Bắt nhệ công tử của Chủ tịch Hội đồng nhà trường đứng ngoài cửa sấm hối? Anh có cần bản lĩnh thế không, chắc là không muốn sống ở trường này rồi?

Con gà bị chọn trúng ngược mắt lên, sự bất mãn lộ rõ trên khuôn mặt: “Chú à, lên lớp nói nhỏ một chút, đừng làm phiền tôi.”

Anh mặc kệ người đang dạy mình là giảng viên mới, hay tình địch cũ, tưởng lớn tuổi mà kiêu căng với anh chắc? Chuyện cướp bạn gái không thể cứ lớn tuổi hơn là có ưu thế, mà hiện giờ anh chỉ muốn ngủ bù, cấm ai đến gần, hậu quả tự chịu.

Lừ mắt nhìn người ta một cái, anh nghĩ chắc hẳn đã có tác dụng, thọc tay vào túi, đầu gục lên bàn, tiếp tục ngủ say.

Quý Thuần Khanh nhướn mày, cười nhẹ như cơn gió thoảng.

Tích tắc sau, một quyển sách dày cộp đập thẳng lên đầu Tiêu Yêu Cảnh, kế tiếp, giọng nói bình thản không chút thành ý vang lên:

“Xin lỗi, trượt tay. Cậu bạn dòm ngó thê quân của người khác, phiền bạn nhặt giúp tôi quyển sách lên.”

Xung quanh im phăng phắc. Trượt tay? Cái lý do tởm thể mà cũng nghĩ ra? Tay thầy nhiều dầu mỡ lắm hay sao? Bây giờ họ không còn nghĩ vị giảng viên trẻ, tuổi tác không hơn họ bao nhiêu là một con tôm yếu đuối, muốn bóp thế nào thì bóp nữa, cái họ cần suy nghĩ hiện nay là, lỡ như nhệ công tử của chủ tịch trường quyết đấu với vị giảng viên trẻ kia, họ nên đứng về phía nào thì hay hơn.

Rõ ràng Tiêu Yêu Cảnh đã nổi giận, anh im lặng một lúc rồi từ từ đứng lên, cắn môi, bướng bỉnh vẻ như đã thú bị đập phải đuôi, nheo mắt trừng trừng nhìn Quý Thuần Khanh vẫn nở nụ cười. Rõ ràng anh ta đang

trả mối thù bị gọi là “gối thê hoa”, cười cười. Tưởng đóng được vai heo ăn thịt cợn trước mặt thiếu gia này à, đừng tưởng có vẻ ngoài như con gái được nhiều người yêu mến là anh không dám dạy dỗ nhé, hừ! Chỉ cần cấu tạo sinh lý là được thì anh vẫn có thể đánh cho một trận.

Anh rút phất chiếc cà vạt vốn lỏng lẻo trên cổ áo, xoay xoay cổ tay: “Muốn đánh nhau với thiếu gia đây thì cứ nói!”

Như thế cũng ổn, đánh như tử tên này thì cô ấy sẽ thuộc về anh theo luật giang hồ. So với việc từ từ theo đuổi người ta, cách này nhanh hơn nhiều, anh sẵn sàng thực hiện.

Đang định vung nắm đấm lên thì di động trong túi rung lên bần bật khiến anh ngứa ngáy, nắm đấm cũng dịu lại, đành vừa rút di động ra, vừa trừng mắt với Quý Thuần Khanh, ánh mắt cảnh cáo anh đừng bỏ chạy, nghe máy xong sẽ xử lý sau.

“A lô? Tên khốn nào thế?”

“Anh của cậu.”

“Anh làm trò gì thế? Tôi đang có việc chính đáng, biến đi, lát nữa gọi lại.”

“Anh chẳng thấy việc em muốn đánh giảng viên mới mà anh mời đến là chính đáng chút nào.” Giọng nói trong điện thoại và tiếng một người nào đó ngoài hành lang trùng vào nhau, rõ ràng người đang gọi điện đã đứng ở cửa lớp. “Biết điều thì bỏ tay xuống và cút đến phòng Hiệu trưởng ngay cho anh, nếu không đợi anh mách mẹ để bà khóc, bảo đảm em chỉ có nước trốn đi mới hết tội.”

“...”

Anh đã cảm thấy cái tên này quá trấn tĩnh, thì ra có hậu phương, mà còn rất vững chắc là ông anh trai Tiêu Yêu Diệp, hiệu trưởng trường này.

Văn phòng Hiệu trưởng không khí rất nghiêm túc, kẻ không nghiêm túc duy nhất là Tiêu Yêu Cảnh, anh chàng công tử phong lưu ngâm điệu thuốc, ngồi xuống sofa, hút thuốc như thế trong phòng chẳng còn ai, còn ném điếu thuốc lên bàn ông anh trai: “Hút không?”

“Hiệu trưởng bảo em đến nói chuyện, em lại đưa thuốc cho anh?” Tiêu Yêu Diệp nhìn điếu thuốc trượt đến trước mặt, đẩy sang một bên rồi nhắc nhở hành vi của em quá thô lỗ.

“Đàn ông đều do hút thuốc mà nói chuyện được với nhau, thích hút thì hút, đừng nói nhiều, chủ đề là gì?”, anh nóng nảy ngẩng đầu lên.

“Được, chủ đề chính là, ngoan ngoãn nghe lời thầy Quý. Hết.”

“Anh bảo tôi ngoan ngoãn nghe lời tên kia?” Đúng là khôի hài.

“Đúng.”

“Ý anh là, anh bảo vệ anh ta, tôi không thể động đến?” Còn dám nói đúng với anh sao?

“Em muốn hiểu thế cũng được.”

“Anh làm cái quái gì thế, phối hợp với mẹ quản thúc tôi nên gọi người ngoài đến dạy dỗ à?”

“Cậu ấy không phải người ngoài.” Tiêu Yêu Diệp ngồi xuống chiếc ghế bọc da, khẽ lắc lư: “Em đã quên anh từng đưa cậu ấy đến gặp mẹ rồi sao?”

Anh nhớ ra rồi, một ngày giáp Tết nào đó, anh trai anh dẫn về nhà một người vô cùng xinh đẹp, nói là bạn đại học. Người ấy cười rất hiền hoà, khiêm tốn lễ phép, tôn kính người lớn, còn rất thích đùa giỡn với chó con, mèo con, dịu dàng đến không chịu nổi khiến mẹ anh vui thích đến mức suýt nữa là tạ trời tạ đất, còn anh trai vừa ăn cơm vừa gấp thức ăn cho khách, khi ấy anh đã ngỡ mình sắp có thêm một bà chị dâu, nhưng lại không ngờ khi mẹ đang gọt táo cho khách ăn đã nói một câu:

“Tuy mặc quần cũng rất đẹp, nhưng mẹ vẫn rất muốn thấy con dâu mặc váy.”

Vừa nói xong, chị dâu tương lai vốn dịu dàng khiêm tốn, tràn đầy nữ tính bỗng cứng người, sa sầm mặt rồi đứng dậy, đưa chân lên đạp anh trai một cách đầy bạo lực rồi bỏ đi, hại anh bị ám ảnh tâm lý nghiêm trọng với những cô gái có vẻ ngoài quá dịu dàng.

Biến thái nhất là ông anh trai này, biết rõ gã họ Quý kia là đàn ông mà vẫn đưa hấn ta về gặp phụ huynh, bây giờ lại còn kinh hơn, mời cả người ta đến trường dạy học.

“Bây giờ anh đang tuyên bố với tôi, anh ta là người của anh, không được phép đổi đầu với anh ta chứ gì?”

“Thuần Khanh đến làm giảng viên đặc biệt, giá cả không rẻ, nếu không phải bây giờ cậu ấy đang cần tiền thì có lẽ gặp anh trên đường cậu ta cũng không thèm liếc một cái đâu. Anh năn nỉ gây cả lưỡi mới mời được cậu ấy đến đây, nên anh không cho phép em bắt nạt cậu ấy.”

“... Có phải anh vẫn còn có ý đồ biến thái với người ta?”

“Không, tình bạn rất trong sáng thôi.”

“Ánh mắt anh rất gian tà.”

Tiêu Yêu Cảnh cầm điều thuốc trên môi xuống dụi vào gạt tàn rồi đứng lên, hừ một tiếng vẻ lạnh lùng: “Anh muốn chơi trò gì thì là việc của anh, dù sao nước sông không phạm nước giếng, lúc mẹ khóc thì đừng đem tôi ra làm bia đỡ đạn là được”.

“Được thôi, em cứ ngoan ngoãn nghe lời cậu ấy, anh sẽ không để mẹ khóc lóc với em.”

“..”

“Đúng rồi, cô gái Tô Gia Áo kia, em có quen không? Học sinh trường ta hả?”

Anh cau mày vẽ cảnh giác: “Anh định làm gì?”

“Ồ, hỏi chơi thôi mà, Thuần Khanh muốn kiếm tiền để dâng sính lễ cho nhà cô ta, còn bảo anh ở trường chăm sóc cô ta nhiều ơn, nhưng anh muốn tìm ai đó dạy cô ta một bài học.”

“...”

Nếu bây giờ anh đáp lại rằng: “Người con gái ấy đang được tôi bảo vệ, anh không được đụng vào”, liệu có khi nào sự việc càng thêm biến thái, phức tạp không?

Trong lớp, Tô Gia Áo không nghe nổi lời giảng nào, vì xung quanh cô toàn những âm thanh chảy nước bọt, mà đối tượng chính là vị giảng viên mới, kẻ đầu sỏ gây nên tai họa, khiến cô phải sống những tháng ngày cách biệt đàn ông vừa quen thuộc vừa xa lạ – Quý Thuần Khanh.

Cô cứ nghĩ anh sẽ chọn ở nhà, ngoan ngoãn giúp vợ dạy con, trốn trong gác tía, e thẹn đến nỗi không dám ra ngoài, không dám đi đâu, ai ngờ thì ra anh còn tự do hơn cô nghĩ, biến thành giảng viên khổng chế cô, còn toát ra vẻ uy nghiêm cực kỳ.

“Đó là thầy mới bắt nhệ công tử của Chủ tịch Hội đồng trường đứng ngoài cửa hả?” Xem người có vẻ yếu đuối kị gió, nhút nhát dịu dàng kia không giống người mà họ đang bàn tán.

“Nghe nói là giảng viên đắt giá được mời đến, sao lại chạy đến lớp cá biệt chúng ta?” Họ là những học sinh cá biệt mập mé bờ vực diệt vong, nam sinh uống rượu hút thuốc, đeo khuyên tai, đánh nhau, nữ sinh trang điểm đậm, quần áo miễn cưỡng che đủ những chỗ cần che, vô cùng tầm thường, bỗng trời tặng cho họ một vị giảng viên thần tiên như thế là để anh cứu vớt họ, hay để họ làm vấy bẩn anh, mọi người cùng rơi xuống vực sâu sa ngã???

“Quan tâm tới chuyện anh ta đến lớp mình là gì, đàn ông đều là loại lưu manh giả danh trí thức, xem ra anh ta có vẻ rất ngon!”

Âm thanh liếm mép thêm thường khiến Tô Gia Áo không lạnh mà run. Lập tức cô bị cô gái huyên hoang sẽ ăn thịt thầy Quý đá vào ghế một cái: “Này, Tiểu Áo, run cái gì? Cậu cũng bị anh ta phóng điện rồi à? Gọi chị một tiếng xem, chị đây sẽ nhường anh ta lại cho em chơi!”

“Cái... cái khỉ ấy! Anh ta không phải dạng tở thích, cứ mềm nhũn như kẹo bông thể kia thì chơi được gì.”

“Kẹo bông cũng có vị của kẹo bông mà, phải thử nhiều mới biết cái nào ngon chứ, có điều, tớ biết khẩu vị của cậu chỉ có một, giống như Tiêu thiếu gia ấy.” Phía sau vươn đến một bàn tay được sơn màu đỏ tươi, đặt lên vai Tô Gia Áo: “Không phải tớ xem thường cậu, nhưng cậu thế này khó nuốt được cái dạng kia lắm.”

Nói xong, một luồng gió thổi qua cổ cô, khiến toan thân nổi da gà, đỏ bừng mặt mũi đứng phắt lên, trong tích tắc trở thành tiêu điểm của cả lớp, mắt đối mắt với ông thầy “ngây thơ” trên bục giảng kia.

“Thầy Quý ơi, Áo Bông bé nhỏ của chúng em muốn thưa chuyện!”

“Đúng thế, lúc này bạn ấy cứ ngồi tại chỗ lên nhìn thầy, liếc mắt đưa tình nữa cơ...”

“Đúng thế, trao đổi số điện thoại đi, trao đổi đi.”

“Áo Bông, có một khách sạn đang giảm giá, tớ cho cậu danh thiếp này.”

“Ha ha ha ha!”

Những tiếng huýt sáo vang lên, cô trừng mắt nhìn đám bạn, nhưng lại thấy giảng viên đại nhân cười mỉm, tiến đến chỗ cô. Để biểu thị sự uy nghiêm, đến Tiêu Yêu Cảnh mà anh còn dám phạt đứng ngoài hành lang, chẳng lẽ lần này đến lượt cô? Chắc sẽ không phạt cô đi cọ nhà vệ sinh chứ?

Mấy cô gái ngồi phía trước liếc mắt ra hiệu, đưa chân ra chắn đường Quý Thuần Khanh như để bảo vệ cô, rõ ràng là muốn làm khó anh, nheo mắt đưa tình: “Thầy Quý, Áo Bông rất đáng yêu, nhưng che chắn kỹ quá, khẩu vị của thầy không nhạt thế chứ”.

“Đúng thế, Áo Bông định chịu tội thay cho chúng em, chúng em không cho phép thầy bắt nạt cậu ấy đâu.”

“Nếu muốn bắt nạt thì bắt nạt chúng em trước là được, Áo Bông rất nghiêm túc, thầy muốn thử áo lụa trước không?”

Lưới bảo vệ nghiêm ngặt là những đôi chân mềm mại mịn màng, anh còn lo ở trên lớp thể quân sẽ bị bắt nạt, ngờ đâu, tính tình nghĩa khí và thích lo chuyện thiên hạ của cô lại được mọi người yêu quý đến thế, nữ sinh đều đứng về phía cô. Thấy dáng vẻ cô nhe nanh giờ vuốt, siêu đáng yêu!

Anh nhìn những đôi chân đẹp đẽ phía trước, ánh mắt không hề xao động: “Không, khẩu vị của tôi rất nhạt, vẫn thích kiểu quần áo dày dặn chắc chắn hơn.”

Nói xong, đôi chân dài của anh bước qua những mắt lưới dày đặc kia một cách nhẹ nhàng, rồi quay đầu lại nhắc: “Mùa lạnh sắp đến, các bạn tốt nhất nên mặc kín một chút, chỉ để lộ từ phần cổ trở lên là tốt nhất, nếu thấy bạn nào ngốc nghếch vì hẹn hò ban đêm mà cảm lạnh rồi đi học trễ, tôi sẽ rất buồn”.

Các nữ sinh ngó người tập thể, cảm thấy ghen lời trước vị giảng viên thần tiên này, cùng lúc nhìn Tô Gia Áo bằng ánh mắt ngưỡng mộ. Vị giảng viên nghiêm túc ấy đưa tay phải lên, vào đúng lúc mọi người ngỡ sự kiện bạo lực phạt học sinh sắp xảy ra, giọng nam trầm ấm và yêu thương lại phát ra: “Thể quân, em có nóng lắm không? Tan học xong chúng ta cùng về nhà nhé”.

Thầy Quý dùng ống tay áo ân cần và rất dịu dàng giúp Áo Bông đang đỏ bừng mặt lau mồ hôi rịn ra trên trán, nhưng anh không thể lau đi nét mặt sa sầm trên khuôn mặt cô.

Cô tưởng ít nhất thì anh sẽ chú ý đến thân phận giảng viên mà vờ như không quen biết cô, ngờ đâu cái người này lại thần kinh đến mức ấy, ngày đầu tiên đi dạy đã công bố “tình thầy trò” với toàn thể học sinh, lại còn có vẻ mặt vừa đáng yêu vừa vô tội nữa chứ.

14. Chương 13

Chương 13:

Bạn gái scandal

Gian tình phơi bày, tất nhiên sẽ bị ép cung.

Thế là, ở một góc trường hiên nhiên đã xuất hiện cảnh tượng kinh điển dưới đây. Một đám thiếu nữ bất lương trang điểm đậm, ăn mặc mát mẻ vây quanh, còn nữ chính bất lực bị kẹp ở chính giữa như một con cừu non. Cô gái khiếp đảm, hoàn toàn không bỏ trốn nổi, bị ép buộc phải tránh xa nam chính có một đội ngũ fan cuồng nhiệt, trong đó không thể thiếu lời thoại kinh điển:

“Nói, cậu và anh ấy có quan hệ gì?”

Nữ chính ánh mắt lơ đãng, tỏ vẻ không liên quan.

“Cậu bắt đầu lén lút bọn tớ đi dụ dỗ đàn ông từ khi nào? Không nói thì bọn tớ sẽ dùng hình đấy!”

Vừa dứt lời, một chiếc thùng đầy nước lạnh được xách lên, giống như sắp tạt vào cô gái đáng thương kia.

“Này! Các cậu làm thật hả? Chiêu cũ rích trong tiểu thuyết mà cũng lấy ra đối phó với tớ?”

“Bọn tớ làm thật đấy, đó chẳng phải cách bức cung của thiếu nữ bất lương mà cậu vẫn sùng bái, tạt nước để sỉ nhục sao? Lấy cậu ra thí nghiệm xem có hiệu quả không?”

“Dừng, dừng, dừng! Tớ và anh không như các cậu tưởng tượng đâu, anh ta chỉ là họ hàng xa, tạm thời ở lại nhà tớ mà thôi.”

“Câu này quen quá, Tô Áo Bông, là chị em thì phải nói câu nào mới mới ấy. Họ hàng? Có họ hàng nào gọi cậu là thê quân à?”

“Đó là do... thói quen biến thái của quê tớ, cách xưng hô ấy chẳng có ý nghĩa gì hết.”

“Cậu đỏ mặt mà anh ấy còn giúp cậu lau mồ hôi?”

“Đó chỉ là... tình thương mến giữa họ hàng.”

“Bao nhiêu người thi Số học, anh ấy chỉ cho mỗi cậu qua?”

“Đó chỉ là... anh ta thấy tớ tội nghiệp nên thương hại thôi.”

“Nút áo cậu bị bỏ rơi ra, anh ấy còn giúp cậu khâu lại?”

“Đó là do... sở thích của anh ta.”

“Buổi trưa anh ấy còn hẹn cậu cùng ăn cơm hộp?”

“Đó là do... vừa hay anh ấy làm thừa ra một phần.”

“Nếu anh ấy muốn đút cho cậu ăn, có phải cậu định nói hôm qua tay của cậu bị gãy?”

“...” Bị đoán trúng rồi.

“Chịu không nổi, đánh đi, con bé này thêm ăn đòn đây mà, đã ăn cướp mà còn làm ra vẻ đáng thương, chúng ta cho cậu ta toại nguyện đi, để cậu ta bị gãy xương luôn!”

“Tô Gia Áo nuốt nước bọt đánh ực một cái, các chị em trong lớp lần lượt khởi động, dường như rất thích thú khi diễn một cảnh trong phim truyền hình mà ăn liền kiểu này, dùng hết sức để đẩy màn kịch bắt nạt nữ sinh ngoan lên cao trào, cho đến khi nam chính xuất hiện cứu mỹ nhân. Nam chính của chúng ta cũng không phụ lòng mọi người đang cầm hộp cơm tìm thê quân khắp nơi, cuối cùng cũng tìm thấy cô ở phút chót.

“Thê quân, anh làm cơm hộp cho em này!”

“Ô! Thầy Quý xuất hiện rồi, chúng em đang bắt nạt Áo Bông, thầy định làm anh hùng cứu áo thê nào đây?”

Một đám nữ sinh hào hứng nhìn nam chính đáng thương ôm hộp cơm xuất hiện, vẫn muốn chơi tiếp.

“Đúng rồi, bọn em đang cảnh cáo với Áo Bông, bảo bạn ấy phải rời xa thầy, nếu còn lại gần thì bọn em sẽ bắt nạt cho biết.”

“Đổ nước lên đầu cô nàng đi! Cùng ăn cơm hộp, cái cảnh ngọt ngào ấy cứ nghĩ đến là thấy bị ám ảnh.”

“Này các cậu đùa đủ chưa, tránh ra đi!” Lời thoại kinh điển của thiếu nữ bất lương, sao thoát cái cô lại trở thành nữ sinh lương thiện bị bắt nạt thế này? Nhưng người không tập trung chỉ có mình cô, đến cả Quý Thuần Khanh cũng chìm đắm trong vai diễn.

“Thầy khuyên các em tốt nhất là buông cô ấy ra ngay. Nếu không...”

“Nếu không thì sao ạ? Đánh nhau với con gái bọn em à? Chúng em là con gái đó, người đàn ông phong độ không thể động thủ với con gái được, đúng không Áo Bông? Tiêu thiếu gia cậu thích nhất cũng chưa bao giờ tính toán so đo với con gái.”

“Đúng thế, anh ta chỉ dùng tiền đuổi người ta đi thôi. Ha ha ha!”

“Thầy Quý, làm sao đây? Dùng chiêu cương nhu gì cũng vô ích, hay thầy định hy sinh sắc đẹp của mình?”

Cố ý làm khó anh?

Quý Thuần Khanh cười khê, anh biết người ngoài tộc có phong tục kết hôn như thế này, đàn ông muốn cưới phụ nữ thì phải ứng phó với những thử thách và khiêu chiến của nhà gái, phải tỏ ra phong độ, nhưng trong tộc Đông Nữ thì không như thế, anh không có kinh nghiệm về mặt này, phong độ cũng bằng không, anh nhếch môi, chỉ biết ý lớn bắt nạt nhỏ: “Cẩn thận thầy cho các em rớt đấy!”

Câu nói dịu dàng vừa thoát ra, cả đám con gái mặt mày xám ngoét như chết rồi, vốn dĩ họ đã mấp mé bên bờ vực thì trượt, chỉ dựa vào tình thương của giảng viên để qua, lần này bị đánh trúng chỗ hiểm, bằng tốt nghiệp chẳng phải hoàn toàn bye bye họ hay sao? Anh chàng ấy đúng là vừa gian xảo vừa vô sỉ, dám giở thủ đoạn nham hiểm lạm dụng chức quyền, công báo tư thù với con gái.

Chẳng còn ai dám làm khó anh, mà chỉ muốn quỳ xuống nịnh nọt anh.

“Thầy Quý, chúng em đùa với Áo Bông thôi, phải không, Áo Bông Nhỏ? Cậu rụt người lại tỏ vẻ đáng thương làm gì, đứng dậy đi chứ!”

“Đúng rồi, không làm phiền thầy và Áo Bông ăn cơm nữa, tốt nhất hai người nên dứt cho nhau ăn, ngọt ngào, no say. Chúng ta không chơi nữa, đi thôi!”

Nói xong, họ dè dặt giơ ngón tay cái lên với Tô Gia Áo, rồi chỉ vào Quý Thuần Khanh, thì thầm: “Bọn tớ nhất trí cho qua anh này, đánh rớt Tiêu Yêu Cảnh!”

“Hả? Tại sao?”

“Vì anh rất nam tính!”

“Các cậu tìm đâu ra chất đàn ông thần bí của anh ta hay thế? Chỉ vì anh ta có thể cho các cậu qua à?”

“Chuyện đó rất đàn ông mà! Là phụ nữ phải thực tế, theo anh ta rất có tiền đồ đấy. Cậu đã nói tìm người yêu thì ý kiến chị em chiếm tám mươi phần trăm, bọn tớ nhất trí rằng, Tiêu thiếu gia ấy không hợp với cậu, liệu mà làm đi.”

“...”

Các chị em rất tận tình tận nghĩa, che miệng rút lui, lúc đi ngang qua còn nháy mắt với Quý Thuần Khanh:

“Thầy Quý, cố lên nhé, tai Áo Bông rất mềm, nói lời ngọt ngào nhiều vào.”

“Đúng thế, nếu bạn ấy không biết hưởng thụ thì đến tìm chúng em nhé!”

Anh cười không đáp, đợi bọn họ đi xa rồi mới đến trước mặt cô, cúi xuống đưa hộp cơm cho Tô Gia Áo. Cô đón lấy rồi ảo não thở dài, hỏi với vẻ không vui: “Tại sao anh lại chạy đến đây? Suýt nữa tôi bị họ hành hạ đến chết!”. Trong lời nói có vẻ trách mong, cô không quen khi anh đột ngột chen vào cuộc sống tự do của mình.

“Nhạc mẫu nói, nếu đã ở ngoài tộc thì cũng phải tuân thủ quy tắc ngoài tộc, trước khi thành hôn đàn ông phải có sính lễ, nếu không sẽ không hợp quy tắc.”

“Hả? Anh nghe lời mẹ tôi à, cái quy tắc khỉ gió ấy, mẹ tôi chỉ nhân cơ hội bók lột anh thôi.”

“Chẳng sao.” Đương nhiên anh cũng biết trong tộc Đông Nữ không hề có cái gọi là đàn trai phải có sinh lễ, vì theo lý mà nói, đàn ông đã về ở rể rồi thì đã là người của cô gái đó, còn nói gì đến sinh lễ, có điều nếu nhạc mẫu đã nhắc thì anh cũng chẳng để tâm, cứ làm theo thôi.

Nhìn anh chu đáo lấy khăn giấy, mở hộp cơm cho mình, rồi dè dặt phục vụ, cô cảm thấy rất quái dị: “Sao lại chẳng sao, tôi đã nói tôi sẽ không kết hôn với anh, anh không cần...”

“Há miệng ra, anh dứt.”

“...” Liếc nhìn chiếc thìa đã đưa đến miệng, cô lùi lại: “Tôi... tôi tự ăn được, làm gì có thầy nào dứt cho học sinh ăn...”

“Nhưng anh muốn, không được à?”

“... Anh không sợ bị hiệu trưởng đuổi à?” Giữa thanh thiên bạch nhật mà dụ dỗ học sinh.

“Anh không muốn dứt cho anh ta, muốn dứt cho em ăn.”

“...” Có phải anh nghe nhầm trọng điểm không, cứ thế này cũng không ổn, cô lườm một cái rồi há miệng ăn miếng cơm được dứt đến tận miệng, nhai một cách lúng túng, mắt ngó nghiêng xung quanh. Bỗng cô liếc thấy Tiêu Yêu Cảnh đang ngồi nghiêng trên bệ cửa sổ tầng ba, không biết đã xem được bao nhiêu trò vui.

Đôi chân dài của anh gác lên bệ cửa sổ, hai tay khoanh trước ngực, nhìn cô đang ngáp cơm mà không biết nên phun ra hay nuốt vào, giễu cợt như đang hỏi cô:

“Ngon không?”

“Ngon không?”

Quý Thuần Khanh ngồi cạnh cũng hỏi một câu tương tự, cô bỗng bị nghẹn đến tức thở, suýt nữa hỵ sinh tính mạng, đến lúc ngẩng đầu lên thì không thấy anh chàng ngồi trên bệ cửa sổ nhưng không phải để thưởng thức phong cảnh đâu nữa.

Hẹn hò hôm trước hôm sau đã ngoại tình, bất cứ ai cũng sẽ tức giận bỏ đi, khi thấy cảnh tượng trơ trẽn trên ấy thậm chí còn quyết định đoạn tuyệt với con gái lẳng nhăng như thế. Cô chỉ mới có chút tình cảm mà đã bị chết từ trong trứng nước rồi ư? Hu hu, cô đã nghĩ không phải anh tốt bụng dứt cơm cho mình ăn mà muốn ép cô bái đường thì có.

Cô mặc kệ anh đang tỏ ra vô tội thế nào, cô phải đi tìm Tiêu Yêu Cảnh ngay để giải thích mối quan hệ thầy trò trong sáng giữa họ, nhưng vừa định đứng lên thì đã bị người ngồi cạnh kéo xuống, ngồi lọt thỏm vào lòng người ấy một cách vô cùng mờ ám. Anh vẫn cười dịu dàng, nhưng giọng điệu lại vô cùng kiên quyết:

“Thê quân, lúc ăn mà chạy lung tung không phải thói quen tốt, cần phải sửa.”

“Bây giờ không có thời gian ăn rồi, anh buông ra để tôi đi giải thích. Tôi... anh ấy...”

“Ngoan ngoan ăn hết cơm, liếm môi cho anh xem, nếu không...” Đôi môi mỏng mím lại, thấp thoáng nụ cười.

“Nếu không, buổi chiều anh dạy lớp Kinh tế, sẽ có người xách thùng nước đứng phạt cả buổi, đáng thương quá đúng không?”

“...” Ăn cơm cũng được, nhưng sao còn bắt cô liếm môi, hậu di chứng mèo cái lại xuất hiện rồi ư?

“Ngoan ngoan ăn cơm đi nhé!”

“...” Mẹ ơi, nữ tôn nam ti của quốc gia nào thế này, cô đã bị bắt nạt đến mức không còn sức kháng cự nữa.

“Anh dứt cho em ăn.”

“...” Đừng mà, tha cho cô cứ để cô đói chết đi.

Ông trời không nghe lời thỉnh cầu của Tô Gia Áo, nhưng đài phát thanh trường đã giải quyết mối nguy của cô:

“Bạn Tô Gia Áo lớp cá biệt, mời đến ngay phòng Hiệu trưởng, tôi khuyên bạn lập tức bỏ ra khỏi vị trí hiện giờ, đứng trước văn phòng của tôi ngay, hết.”

Hả? Tại sao Hiệu trưởng lại đưa ra thông điệp với giọng quá ư hằn học như thế, lại còn tỏ ra ghen tuông dữ dội nữa? Tình thầy trò bị bắt gặp rồi sao? Nhưng cô là người bị hại vô tội mà???

15. Chương 14

Chương 14:

Bạn trai scandal

Tô Gia Áo, lớp phó lớp Kinh tế 2, thành tích học tập ổn định, đoàn kết với bạn bè, cần mẫn, yêu chính nghĩa, gặp chuyện bất bình sẽ tích cực ra tay cứu giúp.

Tư liệu học sinh đơn giản nằm trên tay Hiệu trưởng Tiêu Yêu Diệp. Anh vừa liếc nhìn, vừa lẩm nhẩm phiên dịch trong đầu bản tư liệu sắc mùi kiêu hiệp này.

Lớp Kinh tế 2, chính là lớp cá biệt nổi tiếng trong trường, cách biệt một trời một vực với lớp Kinh tế 1 của Tiêu Yêu Cảnh, tuy cùng là lớp Kinh tế, nhưng một lớp toàn các nhân tài lớp còn lại chỉ biết chơi bời, với đại tiên đề đó, những bình luận tiếp theo càng phải thận trọng hơn.

Lớp phó, tức là phần tử bất lương, là chị cả của giới giang hồ.

Thành tích ổn định, có lẽ là bằng thành tích duy trì trường kỳ ở mức báo động đỏ, hoàn toàn không có dấu hiệu chuyển biến.

Đoàn kết với bạn bè, có nghĩa là cô ta có sở trường đổ dầu vào lửa rất chuyên nghiệp, kích động quần chúng chuyên nghiệp.

Cần cần mẫn, chính nghĩa, gặp chuyện bất bình sẽ tích cực ra tay cứu giúp là gì, trong lòng anh cũng có đáp án rồi...

Một lớp phó với thành tích học tập kém, nhưng kỷ lục đánh nhau thì đứng đầu, có sở thích là giúp đỡ các nữ sinh trong lớp, chẳng trách lớp đó đều tôn cô làm cán bộ, bình thường chỉ biết bạo lực, không biết đạo lý, thích lo chuyện thiên hạ, phạm chuyện gì cũng không xét đến yếu tố khoa học, chỉ biết đạo nghĩa giang hồ, giúp người thân chứ không cần biết lý lẽ.

Tổng kết: Một con bé ngốc nghếch, đầu óc ngu si, tứ chi phát triển. Mắt nhìn người của Thuần Khanh quá kém, còn phải học hỏi, nâng cao nhiều. [*Vanila: Hơ hơ thế em trai anh thì sao? =.=] Ta là ta ghét nhất nhân vật này, đọc xong ngoại truyện 2 đảm bảo mọi người sẽ gọi anh ta là Đệ nhất biến thái x-)]

“Cộc cộc.”

Tiếng gõ cửa bên ngoài văn phòng vang lên.

Tiêu Yêu Diệp ném tập hồ sơ lên bàn, ngược mắt lên: “Vào đi.”

Cửa mở, một cô gái tóc buộc lệch một bên, cà vạt lỏng lẻo thắt ngoài cổ áo đồng phục tiến vào, móng tay sơn đen, trang điểm đậm không hợp thời lại nổi loạn, nhìn anh chằm chằm không hề tránh né bằng đôi mắt dán màu đen đậm. Anh chống cằm, hừ thầm trong bụng: Mới nhìn đã biết chẳng ra gì, Thuần Khanh ở cạnh cũng chẳng khác bông hoa lải cẩm bãi cứt trâu.

“Tô Gia Áo?”

“Học phí của em tuần trước đã nộp đủ, em vẫn giữ hoá đơn để làm bằng chứng, nhà em không nhiều tiền để đóng các khoản vặt vặt trong trường, muốn bóc lột thì tìm người khác, bye bye!”

“...”

Tầm thường, quá tầm thường, không đáng yêu lại chẳng biết giả vờ ngoan hiền, con bé này có tư cách gì để dựa dẫm Thuần Khanh, còn là làm ra vẻ chán ngán, con bé này biết có người đã khao khát vòng tay đó rất

lâu, đã bao lần tự nguyện dâng hiến nhưng lại bị ngược đãi, bạo lực không? Đứa con gái ngu ngốc có phúc mà không biết hưởng! Để cứu vớt tình thân và thể xác của người bạn thân ngay thơ trong sáng của mình, anh quyết định bóp chết con sâu không biết tôn trọng người lớn kia.

“Bắt đầu từ hôm nay, cô không được phép đến gần thầy Quý trong vòng bán kính một mét.”

“Hả?” Tô Gia Áo không rõ câu nói rất giống manga thiếu nữ lại có tính bảo vệ này sao lại nghe được từ miệng hiệu trưởng. “Thầy bảo em tránh xa anh ta?”

“Đúng!”

“Tại sao?”

“Vì tôi không thích!”

“... Vậy tại sao còn mời anh ta đến làm giảng viên trường ta?”

“...” Cô nghĩ là tại sao, không phải vì Thuần Khanh sợ cô bị bắt nạt, muốn bảo vệ cô nàng thê quân tự đứng xuất hiện này, nhưng không biết cô nàng nghĩa khí ấy không cần ai bảo vệ, lăn lộn giang hồ có tiếng nên mới đến đây, còn anh thì sợ đám hư hỏng đó làm vẩn đục Thuần Khanh. “Các bạn trên lớp có bắt nạt thầy Quý không?”

“Ai dám bắt nạt anh ta?” Con sói đội lột cừu ấy đùa giỡn cô trong lòng bàn tay thì có.

“Không phải tôi sợ người khác bắt nạt cậu ấy, mà sợ cậu ấy bắt nạt bản thân.” Sợ cậu ấy chỉ vì cam chịu số phận chấp hành cái quy tắc thanh bạch mới phải ở cạnh con bé ranh kia. Hừ, nếu không vì quy tắc biến thái của tộc Đông Nữ, anh không tin Thuần Khanh sẽ để ý đến con bé ấy. Có điều, anh nghĩ rằng Thuần Khanh cứ khư khư giữ sự thanh bạch thật sự là đáng yêu vô cùng!

“Thế này vậy, Tô Gia Áo, chúng ta giao dịch đi, chỉ cần cô giải trừ hôn ước với Thuần Khanh, tôi sẽ giúp cô, nếu không, chưa biết chừng cô sẽ phải thôi học đấy.”

“Ý thầy là gì??? Thầy lạm dụng chức quyền bắt nạt học sinh bé nhỏ yếu ớt hả? Em đã đóng học phí đảng hoàng rồi mà!” Vừa nghe thấy sắp bị đuổi học, Tô Gia Áo mới nhận ra mình thật sự đã chọc đến hiệu trưởng nói lời tiên hậu bất nhất rồi.

“Em có đóng tiền học thì cho dù em có bị đuổi, tôi cũng sẽ không hoàn tiền lại. Đánh người gây chuyện bên ngoài, honà toàn có thể cấu thành lý do hợp lý để buộc thôi học. [*Vanila: thấy chi tiết này quá vô lí, chị Áo Bông mới chỉ ”ôm” tên Lục-dở-hăm kia thôi mà, đâu có đánh??? Tự hấn chảy máu mũi đấy chứ, hơn nữa hấn vào viện là do Tiêu thiếu gia mà =.=”]

Tiêu Yêu Diệp rút từ ngăn kéo bàn ra một bản báo cáo, ném lên bàn, ung dung nói: “Nếu không vì tạm thời bận sắp xếp cho Thuần Khanh đến đây, làm chậm trễ việc này, thì tôi đã gọi em đến xử lý từ lâu rồi. Trước đó có phải em đã đánh Lục Chiếm Đình bị thương ở quán bar không?”

“Đó là do anh ta quá khốn nạn.” Động đến đời tư bạn mình, cô ậm ừ cho qua chuyện.

“Được, em cũng thừa nhận đã đánh Lục Chiếm Đình trọng thương, bây giờ người ta đang nằm trong bệnh viện phải giải quyết thế nào đây, tôi đang rất khó xử.” Tiêu Yêu Diệp nhướn mày ra vẻ rất – khó – xử: “Nhưng nếu em chịu nghe lời, ngoan ngoãn rời xa Thuần Khanh, không đeo bám cậu ấy thì tôi sẽ giúp em tìm cơ hội để em xin lỗi Lục Chiếm Đình, thế nào?”

“Thầy bảo em... đến xin lỗi tên khốn Lục Chiếm Đình?”

“Chuyện lớn hoá nhỏ, chuyện nhỏ hoá không, nhưng không phải ai cũng làm được.”

“Tại sao em phải đi xin lỗi hấn, cái tên súc sinh khốn kiếp, em chưa cho hấn đoạn tử tuyệt tôn là may mắn lắm rồi, còn dám thị uy với em à?”

“Cô Tô à, nếu cô cứ tiếp tục không biết điều thì người chịu khổ là cô thôi.”

Cô túm lấy bản báo cáo trên bàn, phẫn nộ xé làm đôi: “Bảo em đi xin lỗi thằng khốn kia à, nằm mơ!”

Sau đó, cô nhìn hiệu trưởng chăm chăm. Không đứng về phía học sinh thì thôi, lại còn không có nghĩa khí, bán bạn cầu vinh, giở trò trả đũa! Cô hừ mũi một tiếng, không muốn lý luận thêm nữa, ngang nhiên mở cửa bỏ đi.

Tiêu Yêu Diệp thần nhiên nhưn mày, bản báo cáo bị Tô Gia Áo xé nát, rồi liếc sang bên cạnh, Quý Thuần Khanh đang dựa vào cửa mà thiếu nữ bất lương bỏ đi chưa kịp đóng lại, ánh mắt tuy vẫn điềm tĩnh, nhưng vẻ mặt không che giấu sự bất mãn vì đang ăn cơm ngon lành thì bị quấy rầy.

“Sau này không được phép gọi cô bé lúc ăn trưa nữa.”

“Vậy xin hỏi khi nào tôi tìm con bé ấy thì cậu mới vui?”

“Sau này không được phép gặp riêng cô ấy nữa.”

“Câu này nghe có vẻ như cậu đang ghen tỵ? Với tôi, hay là cô ấy, hử?”

“...” Quý Thuần Khanh không đáp, lông mày không giãn ra mà còn cau lại vẻ chán ghét: “Cậu nói gì với cô ấy?”

“Bảo cô ấy rời xa cậu.”

“...” Anh nheo mắt đưa chân lên, chuẩn bị sử dụng bạo lực với tên thích bị ăn đòn kia.

“Này! Khoan đã, cậu không thắc mắc con bé trả lời tôi như thế nào à?”

Anh ngừng lại, ánh mắt tràn đầy mong đợi: “Thê quân nói gì?”

“Thuần Khanh, cậu thật ngây thơ quá. Muốn biết đến thế cơ à? Buổi tối ăn cơm với tôi, tôi sẽ nói cho cậu.”

“...” Ánh mắt tối lại, đối với một số kẻ ác mặt dày, anh vẫn thấy dùng bạo lực bức cung là hay nhất.

“Được, được, được, tôi nói, tôi nói! Con bé nói với tôi, bảo nó rời xa cậu...” , Tiêu Yêu Diệp nhếch môi, “nằm mơ!”

Nếu con bé đã nói muốn nó xin lỗi là nằm mơ, cũng đồng nghĩa giao dịch thất bại, nó không chịu rời xa Thuần Khanh. Anh hiểu như thế chắc cũng không sai nhỉ?

“...” Đúng là kiểu trả lời của mèo cái, đáng yêu quá!

“Này, cậu cũng không cần vui tới nỗi tỏ vẻ động dục như thế trước mặt tôi chứ? Cười rạng rỡ thế kia là có ý gì? Không xem tôi là đàn ông à?”

“Không muốn gây xương thì bỏ ngay tay ra khỏi eo tôi!” Ánh mắt đằng đằng sát khí, Quý Thuần Khanh trừng mắt nhìn bàn tay bẩn thỉu của Tiêu Yêu Diệp đã nhân lúc anh không đề phòng mà du ngoạn trên người. Tuy tộc Đông Nữ chỉ bắt anh né tránh phụ nữ, nhưng anh vô cùng nghiêm túc, đàn ông biến thái cũng phải tránh xa.

“Khụ khụ... con bé rất to gan, tôi sẽ xem thê quân nhà cậu sẽ cứng đầu đến mức nào.”

Tô Gia Áo chạy hùng hục ra cổng trường, chỉ thấy trong bụng có một nỗi ám ức không thể trút ra được. Cái thế giới con ông cháu cha này, rõ ràng có lý mà bắt cô phải cúi đầu, có nghĩa khí lại bị xem là kẻ ngốc. Đánh người bị thương là cô sai, nhưng trừ gian diệt bạo, thay trời hành đạo thì có gì là không đúng? Hơn nữa... từ đầu đến cuối cô không hề đụng đến hắn, có trách thì trách chiếc vòng mà Quý Thuần Khanh bắt cô đeo trên tay, và cả cơ thể không trong sạch của hắn ta thôi, cô ra tay nặng chỗ nào, hử! Chảy chút máu mũi phải vào bệnh viện nằm, đồ nhà giàu chết tiệt, hắn quý hơn vàng à? Mua chút thuốc điều kinh bổ huyết cho hắn uống là được rồi.

Cô đá hòn đá trên đường rồi chạy ra ngoài trường, tâm trạng không tốt nên định trốn học, ngẩng đầu lên lại nhìn thấy mấy tên con trai đang nghênh ngang trốn tiết đứng hút thuốc trò chuyện.

Tiêu Yêu Cảnh đang ngậm điếu thuốc, cười đùa với nam sinh đứng cạnh, lúc đầu anh không phát hiện ra cô, hai tay đút vào túi quần, cả vạt bị nhét bừa vào túi áo, mái tóc rối bởi cộng thêm quần áo cũng xộc xệch, cả người toát ra sự lười biếng uể oải. Anh nghe bạn bè đùa, khoe moi hơi cong lên, khi cúi xuống, màn khói mờ phủ mờ đôi mắt.

Có lẽ do ánh mắt của cô quá “cháy bỏng”, tràn ngập sự sùng bái, nên cậu bạn đứng cạnh anh đã chú ý thấy, lấy cùi chỏ huých huých vào ngực anh về phía cô, thì thào mấy câu gì đó rồi chỉ về phía cô đứng.

Anh hồ hững cười rồi quay sang, nhưng khi nhìn thấy cô thì nụ cười tắt hẳn, gần như ngay tức khắc, nụ cười của anh biến mất không một dấu vết, vẻ nóng nảy, bức bối hiện rõ trên khuôn mặt. Anh mím chặt môi, lúng túng nhìn đi chỗ khác, vẻ như không hề quen biết cô.

“Yêu Cảnh, người ta đang nhìn cậu kìa. Có phải cô gái của cậu không? Không định giới thiệu à?”

“Im đi, không phải định trốn học à? Có đi không?”

“Gọi cô nàng ấy đi nữa, cùng đi chơi cho vui.”

“Câm miệng.”

“Ồi chà, lần đầu thấy cậu trốn con gái, lạ thật đấy.”

“Tôi khao, có đi không?”

“Hay quá, đi thôi, đi thôi, ăn miễn phí mà, quan tâm chuyện người khác làm gì, đàn ông yêu đương đều thế cả, cho dù là Yêu Cảnh cũng sẽ trở nên ẻo lả thôi.”

“...”

“Haizz, cậu trốn tránh người ta rồi bỏ đi thế à, nhìn cô nàng có vẻ rất tổn thương đấy.”

“Con mắt nào của cậu nhìn thấy cô ta bị tổn thương?” Loại con gái hư hỏng, lẳng nhăng mà biết tổn thương mới lạ.

“Ồ, chẳng phải cô nàng đang đứng bất động ở đó vẻ đáng thương hay sao?”

“...”

“Cậu đang giận dữ, xấu hổ, hay sợ hèn người ta sẽ bị từ chối?”

“Cậu rút nhanh đi có được không?”

“...” Thứ bạn bè chẳng ra gì.

“Sao tôi biết được cô ta bây giờ có được xem là bạn gái mình không?”

“... Hả?” Thì ra anh chàng đang vướng mắc vấn đề sơ cấp mà những cậu bé trong sáng lần đầu yêu đương gặp phải! Nam nữ yêu nhau mà cũng phải xác nhận quan hệ? Ôm rồi hôn, có cảm giác thì tự nhiên sẽ biết mà. Chẳng lẽ anh chàng còn định hỏi bằng giọng rất sến rằng: Vậy người ta bây giờ là bạn trai của em rồi đúng không? Ồi, vấn đề chẳng chút nội dung chuyên môn gì cả!

Tâm lý của cậu học trò cứ lo được lo mất này, chỉ những người trúng chiêu rồi mới biểu lộ ra thôi.

16. Chương 15

Chương 15:

Anh chỉ có cảm giác với em

Trong phòng KTV1, âm thanh hỗn tạp, những tiếng tranh cướp micro ầm ĩ, bạn bè đang chơi rất vui vẻ, còn đại thiếu gia phụ trách chi tiền thì lại ủ rũ ngồi xuống góc, không nói tiếng nào.

Tiêu Yêu Cảnh vắt chéo chân, cổ áo mở tung, ngồi nghiêng dựa vào salon một cách mệt mỏi, một tay hí hoáy với chiếc di động, bấm một dãy số nào đó, cau mày, tự giễu, rồi bấm cancel, sau đó lại bấm, lại nhấn mặt, hừ lạnh một tiếng cuối cùng vẫn cancel.

Anh chán ngán ném di động lên ghế, uể oải ngồi dậy, đưa tay lấy ly rượu đặt trên bàn, ngón tay chưa chạm đến thì đã có một bàn tay trắng trẻo cầm ly rượu của anh, viên đá màu hồng đáng yêu lấp lánh trên móng tay, giấy sau, ly rượu đã kề sát môi anh.

“Tiêu Yêu Cảnh?”

Cô nàng gọi chính xác tên anh, âm thanh dịu dàng không che giấu mục đích muốn làm quen.

Anh chỉ theo bạn bè đến hát karaoke, từ khi bước vào đến giờ, anh độc chiếm một góc rồi bắt măn với chiếc di động, không hề chú ý tới họ gọi những ai đến, lúc này nhìn lướt một vòng, anh mới phát hiện ra đám “cầm thú” này gọi đến rất nhiều nữ sinh trường khác để cuộc chơi thêm thú vị.

Anh nhìn cô gái đang ngoan ngoãn mời rượu cho mình, cũng chẳng có ý chối từ, bàn tay cầm ly rượu chỉ hơi nghiêng anh nhấp một ngụm, thứ chả lỏng đắng và chua ấy tràn xuống cổ họng, nhìn cô gái rất xinh xắn trước mặt, anh càng thêm buồn bực, quay người đi, tiếp tục trừng mắt giận dữ nhìn chiếc di động.

Hừ, cô ta làm trò gì thế, mới hẹn hò với anh lại ăn cơm cùng tên đàn ông khác, anh tức tối không gọi, chẳng lẽ cô cũng không biết đường mà gọi, giải thích, nhận lỗi rồi làm nũng ư? Hỏi anh đang ở đâu, có muốn gặp cô không, hỏi anh bây giờ mối quan hệ của hai người là gì, đó là những chuyện mà những cô gái dễ thương, khéo léo nên làm, chẳng phải cô muốn làm tâm giao của anh ư, sao lại lười biếng thế chứ!

Chiếc điện thoại trong tay bị những ngón tay hồng hồng kia rút đi mất, anh đành phải quay lại nhìn cô gái đang cười ngọt ngào kia. Những trò đùa của các cô gái vốn rất đáng yêu, nhưng hiện tại chức năng thẩm mỹ của anh đang khép kín.

“Trả tôi.”

“Anh đáng ghét quá, gọi bọn em đến lại gạt sang một bên, một mình với chiếc điện thoại. Nếu thích nhắn tin thế thì đưa số điện thoại cho em, em nhắn với anh.”

“... Tôi không nhắn tin.”

“Thế à? Không phải anh đang nhắn tin cho bạn gái sao?”

“...” Không phải anh đang gửi những tin nhắn ngọt ngào, mà là thấp thỏm đợi cuộc gọi đến.

“Thế thì, anh có bạn gái chưa?”

Thế thì, anh có bạn gái chưa? Có không? Hay là không?

“Cút đi, vấn đề đó tôi còn muốn biết hơn cô.”

“Hả?”

Nhân lúc cô nàng ngó người, anh giật lại điện thoại, bực bội tắt máy nhét vào túi quần, đứng lên rồi tiến đến anh chàng đang cầm micro ngoác họng ra gào thét. Cậu ta không hề biết anh đang giận dữ, còn bá vai anh đề nghị hát chung, anh liếc nhìn màn hình, lời bài hát đang chạy trên đó khiến anh như hít phải một luồng khí lạnh...

Hãy hít thở dưỡng khí để đầu óc bình tĩnh, muốn em xuất hiện nhưng lại quá chậm chạp, làm sao thừa nhận rằng anh không thể thiếu em, nụ cười dù đẹp dù ngọt ngào đến mấy nếu không phải em thì cũng chẳng có gì đặc biệt, dù cuộc chơi có điên cuồng thoải mái đến đâu chỉ cần em trừng mắt là anh sẽ ngoan hiền, anh sẽ vừa ngoan ngoãn vừa chu đáo dịu dàng và ân cần ở bên cạnh em, không bao giờ thay lòng...

Micro đưa đến bên miệng anh, cậu chàng kia nhún vai bắt anh hát câu: “Anh chỉ có cảm giác với em”. Cảm thấy lời bài hát khiến mình vô cùng phần nổi, rồi rùng mình với chiếc micro ở trước miệng, gầm lên bằng âm thanh được khuếch đại: “Micro toàn nước bọt của cậu, tránh ra.”

Nói xong, anh mở cửa phòng, sải bước ra ngoài. Xì, cái gì mà anh chỉ có cảm giác với em, anh không thừa nhận! Anh chỉ có cảm giác với cô nàng vợ vẫn kia sao? Hừ! Anh chỉ không muốn chịu thua dễ dàng mà thôi.

Tiêu Yêu Cảnh rửa mặt trong nhà vệ sinh, tóc mái trước trán ướt sũng nước, anh không muốn tỏ ra thiếu nhã nhặn, nên cố tỏ vẻ mạnh mẽ trong gương. Trong lúc nhìn vào gương để thắt cà vạt thì tấm gương phản chiếu hình ảnh quen thuộc của hai người mặc âu phục vừa bước ra từ thang máy.

Ông anh Tiêu Yêu Diệp bất hiểu và... cái tên Quý Thuần Khanh khốn kiếp suýt nữa trở thành chị dâu của anh, lúc nào cũng tỏ vẻ ngây thơ nhưng thực chất rất bạo lực, còn đút cơm cho cô gái của anh ăn đó sao?

Tiêu Yêu Diệp với nụ cười gian tà đắc ý, cộng thêm vẻ mặt nóng nảy bị cưỡng ép của Quý Thuần Khanh, hai người một trước một sau tiến vào sảnh cà phê cao cấp bên cạnh, ngồi xuống rồi trò chuyện gì đó với vẻ rất bí ẩn.

Có thể thấy người nghiêm túc suy nghĩ vấn đề đến nỗi sắc mặt rất nặng nề thì chỉ có mỗi Quý Thuần Khanh, còn ông anh bất hiểu nhà anh lại cứ hạ thủ, muốn chạm vào tay người ta, kết quả bị tát nguyên bình cà phê nóng vào, định đá chân với người ta, kết quả là bị phóng dao, nĩa vào người tới tấp. Mọi biểu hiện đó đều chứng minh rằng Quý Thuần Khanh vẫn rất thô lỗ vào bạo lực như năm nào, vẻ đáng thương, vô hại thuần khiết của anh ta chỉ hiển hiện trước mặt con gái, đồ đàn ông vô sỉ!

Anh biết ngay ông anh mình chẳng thể nào từ bỏ Quý Thuần Khanh dễ dàng được, nếu không ai lại cắt tấm ảnh một người đàn ông vào ví như bảo bối bao giờ, thỉnh thoảng còn lôi ra ngắm nghía và cười trộm, nhưng lại bảo với em trai rằng chỉ là tình bạn, phì, tưởng anh bị thiếu năng trí tuệ à?

Tiêu Yêu Cảnh nhếch môi cười nham hiểm, lấy chiếc điện thoại bị tắt nguồn ra, mở máy, chìa thẳng vào hai gã đàn ông đang rất mờ ám và khó hiểu kia, bấm nút chụp hình “tách” một tiếng. Nếu đã bị anh bắt gặp thì chụp một tấm nam nam hẹn hò để thương lượng là được, dù sao danh dự của ông anh trai trong mắt anh cũng chẳng đáng giá xu nào.

Hừ một tiếng, anh nhướn mày, huyết sáo hài lòng nhìn tấm ảnh mình vừa chụp. Hừ, tưởng anh lần nào cũng ngoan ngoãn đứng chịu phạt ngoài hành lang à? Định dạy dỗ anh? Quá xem thường Tiêu Yêu Cảnh này rồi, thế nào là nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa hết tội, lần này đến lượt anh dạy cho thầy Quý một bài học rồi.

17. Chương 16

Chương 16:

Bùm! Hoa cúc!

Màn hình điện thoại đang trong chế độ chờ, ngón tay Tô Gia Áo bấm vào danh bạ, mở sổ di động của Tiêu Yêu Cảnh ra, nhưng ngón cái chẳng thể nào bấm vào nút màu xanh được.

“Cậu đừng ngắt, mới hẹn hò một lần mà đã hoang tưởng, người ta chỉ chơi đùa với cậu thôi.”

“Đàn ông có thừa nhận cậu là bạn gái hay không, điều đầu tiên là anh ta có đưa cậu giới thiệu với đám anh em của mình không?”

“Đúng thế, rõ ràng là người ta trốn tránh cậu, thấy cậu lại ra vẻ không quen biết, cậu còn khờ khạo để người ta đùa giỡn.”

Cô vốn định giải thích sự trong sạch của mình và Quý Thuần Khanh, nhưng lại bị các chị em với kinh nghiệm yêu đương phong phú dạy dỗ như thế đấy.

“Gi thế, cô thật tức cười, chúng ta chỉ đùa vui thôi, chắc cô không nghĩ là thật đấy chứ? Cô nghĩ chúng ta có quan hệ gì? Định giải thích với tôi sao?” Lỡ gọi điện đến lại nghe những câu thư thế, chắc cô sẽ không kiềm chế nổi mà khơi dậy sự kiện bạo lực thứ hai, nhảy đến ôm cho anh phun máu đến chết khô.

Nếu anh dễ tâm, anh sẽ gọi điện; nếu anh thật lòng, anh sẽ lo cho cô; nếu anh có ý quen nhau, anh sẽ gọi điện chất vấn cô. Đó mới là việc mà đàn ông phải làm chứ!

Để khỏi mất mặt phụ nữ, dù thua trái tim cũng không thể mất mặt, cô không thể gọi điện!!!

Nếu gọi thì tức là cô đã thua, nếu gọi nghĩa là cô đã khờ khạo xem trò đùa là thật, nếu gọi thì chính là học phần yêu đương của cô không đủ điểm đậu.

Cùng lắm thì cô bỏ cuộc trước, như thế cũng tốt hơn là bị người ta đá.

Gặp điện thoại, cô tự chế giễu mình, tỏ ra thản nhiên, ngân nga hát, tiếp tục về nhà. Nói ra cũng bực, đều do vị hôn phu độc ác của cô mà ra, thành khẩn đòi tan học xong cùng về nhà, kết quả là đã làm tiêu tan mối tình vốn bất ổn của cô, lại còn quên rằng đã bảo là cùng về nhà mà lại biến mất trước.

Cô không چرا đồ được người mình thích đã bực rồi, đến người thể thốt sẽ theo đuổi mình cũng chẳng thấy đâu, lại thêm sự kiện đánh nhau dọa đuổi học nữa, dạo này cô đặc tội với ông Trời sao?

Đang bực bội thì di động rung lên bần bật, cô đứng tim, chỉ sợ điện thoại cắt ngang, không kịp xem ai gọi đến đã vội nghe: “A lô, a lô, a lô!”

Nhưng giọng nói vọng đến không phải là Tiêu Yêu Cảnh mà cô vẫn đang mong đợi, là giọng căng thẳng, sợ sệt của Bích Vân: “Hu... chị cả, Dương Thư Tiếp nhắn tin bảo gặp em nói chuyện, bắt em phải giải thích chuyện Lục Chiếm Đình, em... em đang ở trong phòng vệ sinh gọi cho chị, em sợ quá, làm sao đây?”

“Cái đồ quỷ, có gì mà sợ! Đợi ở đó, chị sẽ đến ngay!”

Trong tích tắc, những vấn đề vớ vẩn về đàn ông đã bị cô ném ra sau lưng, chị em gặp nạn, ra tay tương trợ, đó là quy tắc giang hồ của nữ giới.

Hai mươi phút sau, Tô Gia Áo có mặt ở điểm hẹn mà Bích Vân nói.

Đẩy cửa quán cà phê bước vào, cô nhìn thấy hai người rất quen thuộc đang ngồi nơi góc khuất, Bích Vân cúi gằm mặt không dám ngẩng lên, cô nàng là đứa biết mình làm sai sẽ tỏ ra hoảng loạn, còn Dương Thư Tiếp mấy năm không gặp đang tỏ vẻ kể cả bề trên, ngồi vắt chéo chân rất đường hoàng, cao ngạo hất cằm lên, gương mặt thấp thoáng nụ cười nhạt lạnh lùng, khinh thường chỉ tay vào Bích Vân đang lúng túng, đương nhiên bên cạnh luôn luôn có một quyển sách dày cộp mang tính tượng trưng.

Tô Gia Áo cười lạnh, đến nước này rồi mà cô ta vẫn không quên tỏ vẻ thực nữ, mang sách đến dạy dỗ cô bé ngây thơ sao? Nhà xuất bản có ra loại sách 100 chiêu đánh chết hồ ly tinh không?

Cô tiến lại gần, vừa hay nghe thấy Dương Thư Tiếp nói những lời nhảm nhí bằng giọng vô cùng dịu dàng: “Bích Vân, trước nay mình không thích nghĩ xấu về người khác, có thể là Lục Chiếm Đình không biết giới hạn, làm những chuyện khiến người ta hiểu lầm, nhưng sao cậu lại học Tô Gia Áo cướp bạn trai mình?”

“Là... do anh ta... trước...”

“Anh ấy nói gì? Bảo sắp chia tay với mình, muốn ở bên cạnh cậu sao?”

“...”

“Hừ, loại người như các cậu chẳng qua chỉ thích tiền của anh ấy, nghĩ rằng quen được đại gia sẽ rất hãnh diện đúng không? Thật không ngờ cậu cũng thành ra thế này, mình đã nói rằng chơi với Tô Gia Áo cũng sẽ thay đổi mà.” [Vania: Đọc cái đoạn này ức chế quá, con nhỏ đáng ghét trở trên này cứ nói xấu chị Áo Bông mãi mặc dù nó đang nợ chị Áo Bông ân tình thì có]

“Không có, do anh ta nói...”

“Được rồi, mình không muốn biết anh ấy nói những gì, anh ấy là bạn trai mình, dù thế nào thì mình cũng rõ nhất, hôm nay mình đến nói cho cậu biết, mình đã chọn bệnh viện giúp cậu rồi, ngày mai mình sẽ đi với cậu.”

“Đi bệnh viện?”

Dương Thư Tiệp cau mày, liếc nhìn bụng Bích Vân, tỏ vẻ chê trách: “Bản thân cậu đã làm gì mà không biết à?”

“Thế nên cậu giúp tên khốn Lục Chiếm Đình giải quyết hậu quả?” – Tô Gia Áo thấy mình không lên tiếng thì sẽ bị lửa giận thiêu cháy mất.

Dương Thư Tiệp đưa tay vén tóc mai, liếc cô một cái, không hề tỏ ra ngạc nhiên khi cô xuất hiện: “Tô Gia Áo, lâu quá không gặp.”

“Quý mới thêm gặp cậu, tôi đến đưa Bích Vân về nhà, cậu rút về cạnh Lục Chiếm Đình, làm nhiệm vụ của con quý cái mình đi!”

“Hừ, không ngờ, cậu nói chuyện vẫn thô bỉ như thế, chẳng trách Lục Chiếm Đình nói cậu không hề thay đổi, vẫn thích dụ dỗ người khác bằng những cách quái lạ!”

“Ở đây chẳng ai muốn cặp đôi biến thái các người chú ý, Bích Vân, đi thôi!”

Cô kéo Bích Vân định bỏ đi thì bị Dương Thư Tiệp đứng lên ngăn lại: “Khoan đã, Gia Áo, nếu cậu đã đến thì phân xử giúp mình, trước nay cậu vốn chính nghĩa mà. Bích Vân cũng xem như cùng lớn lên với chúng ta, cậu ấy lén lút dụ dỗ bạn trai mình, cậu thấy có được không?”

“Kiến hôi không đục trứng lành, cậu cũng nói rồi đấy, cũng biết bạn trai mình là loại gì, nếu Bích Vân ngốc nghếch thì tôi sẽ chỉ dạy, bố mẹ nó sẽ chỉ dạy, không đến lượt cậu.”

“Thế à? Mình thì thấy chuyện này nghĩ xuôi nghĩ ngược thế nào cũng không đến lượt người lo chuyện thiên hạ như cậu đâu. Tô Gia Áo, mình là bạn gái Chiếm Đình, giờ trong bụng cô ta có con của anh ấy, Chiếm Đình bảo mình đưa cô ta đi phá thai, xin hỏi cậu có tư cách gì mà nhúng tay vào?”

“Bích Vân không có con với anh ta, bảo anh ta nằm mơ đi, loại như anh ta cả đời này chỉ có đoạt tử tuyền tôn!”

Nghe vậy hàng lông mày Dương Thư Tiệp giãn ra, khoé môi nhếch lên: “Hừ, mình đã bảo với Chiếm Đình, đó là thủ đoạn dễ tiện mà loại nữ sinh như các cậu thích dùng, tưởng cách đó sẽ trói buộc được đàn ông. Thấy người ta không chịu chia tay thì mới nói thật, đúng là hạ lưu!”

“Cậu...”

“Mình nói sai à? Ồ, nhân đây mình cũng báo cho cậu, Bích Vân, tại sao Chiếm Đình lại đến tìm cậu? Vì mình không ngu như cậu, tùy tiện trao thân cho đàn ông, có điều, đàn ông mà, thế nào chẳng có lúc hư hỏng, đặc biệt là những người như Chiếm Đình, đẹp trai lại có tiền, cho dù không tìm cũng có người săn lại gần, vậy nên Chiếm Đình chỉ đùa vui với cậu thôi. Hai bên cha mẹ đã đồng ý chuyện giữa mình và Chiếm Đình, nên dù anh ấy có chơi bời thế nào, cuối cùng vẫn về với mình. Hiểu chưa? Đờ ngốc.”

Tiếng nấc nghẹn nhỏ của Bích Vân vang lên phía sau Tô Gia Áo, nắm chặt tay bạn mình, cô thấy bản thân quá tệ hại. Lúc này cho dù nói gì thì Bích Vân cũng sẽ chịu thua thiệt, cô còn ở đây cãi nhau với Dương Thư Tiệp làm quái gì, càng cãi càng đuối lý, bây giờ chỉ có cách giữ khoảng cách với cặp đôi biến thái đó mới an toàn nhất. Cô nén cơn giận, kéo Bích Vân ra ngoài, sau lưng vẫn vọng đến tiếng nói mát mẻ của Dương Thư Tiệp:

“Tô Gia Áo, mình khuyên cậu một câu, với cá tính quá xem trọng bạn bè, lo chuyện thiên hạ, sớm muộn gì cũng khiến cậu thiệt thòi thôi, thật kỳ lạ là lại có người đàn ông nào chịu nổi cá tính thô lỗ của cậu. Ồ... đúng rồi, Chiếm Đình bảo mình nói với cậu, chuẩn bị thôi học đi, lần này anh ấy sẽ không tha đâu.”

Cô nắm chặt tay, chỉ muốn đắm vào gương mặt ngạo nghễ của Dương Thư Tiệp. Thứ gọi là con nhà trí thức, chẳng hiểu cô ta đã đọc sách kiểu gì. Nhưng Bích Vân khóc đến co rúm người khiến cô không nỡ làm bạn mình đau khổ thêm, nên kìm nén cơn điên muốn đánh người, quay người lại mở cửa bỏ đi.

“Rầm!”

Dương Thư Tiệp chẳng mấy may chú ý đến tiếng sập cửa nặng nề ấy, quay đầu tiếp tục uống cà phê, lật vài trang sách rồi gọi phục vụ đến tính tiền, sau đó khoác chiếc túi đắt tiền, đẩy cửa rời đi, đưa tay vẫy vẫy

một chiếc taxi đến bệnh viện, cô phải đến bệnh viện thăm gã bạn trai vì lãng nhãng mà bị một trận đòn nên thân.

Biết Lục Chiếm Đình rất lãng nhãng, chơi bời quá đáng, tuy rất giận nhưng cô không muốn tỏ ra là một mẹ đàn bà ghen tuông, đó không phải khí chất của cô, cô có cách khiến đàn ông ngoan ngoãn quay về bên cạnh mình.

Cô quá rõ đàn ông cần một “chính cung hoàng hậu” thế nào, tam tòng tứ đức, ngoan hiền biết nghe lời, đều có thể khiến đàn ông sau khi trêu hoa ghẹo nguyệt rồi lại can tâm tình nguyện quay về. Trước khi có sự lựa chọn tốt hơn thì cô đồng ý buông lỏng cho Lục Chiếm Đình.

Xuống xe rồi, cô thuận tay mua một hộp canh ở cửa hàng nào đó, chẳng cần biết là canh gì, chỉ cần phải đựng trong âu sứ là được, làm ra vẻ cô tự nấu rồi xách nó vào phòng bệnh.

Có ngon hay không cũng mặc kệ, cô ta có thể nói là do mình nấu.

Đàn ông rất ưa chiêu này, đó là khi phụ nữ xuống bếp vì anh ta.

Cô xách hộp canh sên sệt dầu mỡ đi trong hành lang bệnh viện, bỗng ngửi thấy mùi hương hoa cúc, cô vuốt mũi, quay lại nhìn, điều đầu tiên đập vào mắt cô là một đôi mắt đen sâu thẳm, hàng mi dài cong vút, đôi lông mày đẹp dễ uốn lượn, như thể không quen lắm với ánh mắt của cô, anh chàng e thẹn mím môi, miễn cưỡng nở một nụ cười ngượng ngùng.

Gương mặt xinh đẹp tinh tế của chàng trai toát lên vẻ vô tội và ngây thơ khiến Dương Thư Tiệp ngẩn người, hơi thở gấp gáp, nhưng vẫn cố gắng trấn tĩnh để quan sát.

Bộ âu phục màu đen tinh tế khoác trên một dáng người cao ráo tuyệt đẹp, nút áo lấp lánh ánh bạc, mái tóc đen mềm mại phất phơ trong gió, nút áo cổ của chiếc sơ mi trắng, cài thật kỹ, một bó hoa cúc tươi tắn bị anh nắm trong tay rất không thương tiếc, đoá hoa rủ xuống mặt đất, thỉnh thoảng những cánh hoa lại rơi lả tả.

Anh có vẻ bức tức khi liếc nhìn cành hoa quá dài kia, tích tắc sau, vác bó hoa lên vai, tỏ vẻ bất cần, không ở lâu thêm phút nào mà rảo bước qua người cô, đi thẳng.

Dương Thư Tiệp ngẩn ra một lúc lâu mới biết mình bị gạt sang một bên, không can tâm nện gót giày cao gót đuổi theo, nhưng lại thấy người ấy đẩy cửa phòng bệnh của Lục Chiếm Đình.

Bạn của Lục Chiếm Đình?

Cô cười thầm, tiện tay vứt luôn món canh vào thùng rác ở ngoài cửa, lấy túi đựng đồ trang điểm nhỏ nhỏ ra, dựa vào tường dăm lại son phấn.

Cuối cùng cô ta cũng đóng nắp hộp phấn lại, mỉm cười và đẩy cửa bước vào, nhưng lại giật bắn mình vì cảnh tượng thê thảm trước mắt.

Chỉ thấy anh chàng mới nãy còn e thẹn đến nỗi không dám nhìn con gái lúc này đang giơ chân đá mạnh vào gối Lục Chiếm Đình, trên đất đầy mảnh vỡ của lọ hoa và những đoá hoa cúc tươi tắn, giờ đây cô mới nhận ra anh ta đến đây không có ý đồ tốt gì cả. Có ai lại mua hoa cúc đến thăm bạn không?

“Xin lỗi, trượt chân.” Người đàn ông ấy lên tiếng, giọng dịu dàng nhưng băng giá, không hề tỏ ra hối hận khi chân bị trượt vào gối người ta, suýt chút nữa thì đá vào đầu người ta rồi.

“Nhưng nếu cậu còn tiếp tục bắt nạt thê quân của tôi thì chân tôi còn trượt nhiều lần nữa đấy.”

“Anh... anh... anh là ai?” Lục Chiếm Đình sợ hãi, vừa thấy bạn gái vào thì lập tức hét lên: “Thư Tiệp, gọi bảo vệ, gọi bảo vệ đến đây.”

“Tôi là ai thì lúc này đã nói cho cậu biết rồi đấy thôi? Tôi là giảng viên mới của lớp Tô Gia Áo. Bì nhân1 họ Quý.”

Dương Thư Tiệp bàng hoàng, kêu lên: “Anh là giáo viên của Gia Áo?”

“Và còn là đối tượng kết hôn tương lai của cô ấy. Nên các người bắt nạt cô ấy như thế, tôi sẽ rất đau buồn, nể tình tôi cũng mang hoa đến thăm bệnh, xem như bỏ qua nhé!”

“Anh... anh... anh... anh... Tôi mặc kệ anh là đối tượng kết hôn gì đó của Tô Gia Áo, anh mua hoa cúc đến thăm tôi, còn suýt nữa đã vỡ đầu tôi, anh bảo tôi bỏ qua à? Anh xem tôi là con nít năm tuổi chắc?”

“Không, xem cậu là trẻ con ba tuổi, chỉ có cơ thể dậy thì khá sớm, hơi bất thường mà thôi!”, anh nhướn mày đáp gọn lỏn, “Nếu không thì tại sao lại không biết quan hệ với trẻ vị thành niên sẽ bị cảnh sát tổng giám?”. Hai người bạn của thê quân không cùng trường với cô ấy, còn nhỏ hơn cô ấy vài tuổi, anh cũng đã điều tra qua, nhưng tên họ Lục kia hiển nhiên không thể không biết gì.

“Anh... anh... anh đến để dọa tôi đấy à?” Lục Chiếm Đình ôm lấy đầu vừa bị Tiêu Yêu Cảnh xử lý, sau đó lại bị vị giảng viên họ Quý kia dọa nạt, vẫn cố ý hung hăng: “Tôi khiếp sợ, có bản lĩnh thì bảo Tô Gia Áo đưa Trương Bích Vân đi kiện tôi đi. Dám không? Thế nào, sợ bị đuổi học nên sẽ tiết lộ chuyện xấu của bạn bè ra hả?”

“Phải rồi, thê quân không dám.” Cô bé đáng yêu ấy không bao giờ chịu cúi đầu nhận thua, đến lý do đánh người cũng không hề hé răng.

“Hừ, tôi biết ngay mà, Tô Gia Áo là đồ bỏ, đồ vô dụng...”

“Nhưng tôi thì có.”

“Anh... anh nói gì?”

“Tôi không quen cô Bích Vân kia, tôi cũng chẳng quan tâm cô bé sẽ thế nào.”

“... Cô ta... là bạn của Tô Gia Áo!”

“Thì sao, chẳng liên quan đến tôi.” Anh vẫn cười ngây thơ, nhưng ngữ điệu lại khiến người ta co rúm người trốn vào góc tường. “Bây giờ cậu còn muốn bắt nạt thê quân của tôi không?”

Anh nhìn gã trai đang khiếp đảm trên giường, trong lòng đã có sẵn đáp án nên không nói nhiều nữa, quay người bỏ đi thẳng. Cô gái đứng cạnh cửa rõ ràng cũng sợ hãi người, anh nở nụ cười đầy ẩn ý, cô ta định nói gì đó thì anh đã quay sang nhìn thùng rác: “Canh trong thùng rác, không lấy ra cho bạn trai dùng à?”

Anh nhấn mạnh hai chữ “thùng rác”.

“A... ưm... tôi...”

“Tuy hộp canh đó rất hợp với bạn trai cô dùng, nhưng danh tiết thanh bạch của đàn ông rất quan trọng, cô còn định để anh ta ngoại tình mấy lần nữa.

Canh ba ba hầm kỹ tử, bổ thận!

18. Chương 17

Chương 17:

Gian tình bị phơi bày

Đưa Bích Vân về nhà, Tô Gia Áo cảm thấy mệt mỏi.

Cô bé đó rất giỏi khóc, nước mắt phun như suối, mà cô lại giống như con trai, thô lỗ cộc cằn, căn bản không biết an ủi người khác, hoàn toàn chịu thua trước những cô gái khóc lóc kể lể, ngoài đưa khăn giấy ra thì chỉ biết quát cô nàng không được khóc nữa.

Kết quả cô bé bị quát thì càng khóc dữ dội hơn, còn thường xuyên dùng tay lau nước mắt, nước mũi, buồn bã bảo đã hại cô bị đuổi học, rất có lỗi với cô. Cô hít một hơi thật sâu, bắt đầu thấy đau đầu. Chỉ cần dừng bắt cô đối phó với con gái khóc lóc thì dù có bị đuổi học mười lần đi nữa, cô cũng không quan tâm!

Cô vừa nghĩ xem phải khai báo chuyện bị đuổi học với mẹ mình như thế nào, vừa đi vào bên trong khu nhà, chợt phát hiện ra một “động vật lang thang” toàn thân toả ra mùi hoa cúc ở đầu ngõ rẽ.

Một anh chàng tỏ vẻ ngây thơ trong sáng rủ cô tan học xong cùng về nhà, nhưng vừa quay người đi đã biến mất tăm, tên là Quý Thuần Khanh.

Anh giống như một chú chó con, mèo con bị bỏ rơi, ngồi trên bậc cầu thang trước cửa nhà một cách đáng thương, đầu dựa vào bức tường bên cạnh, nhắm nghiền mắt, trên tóc còn vương vài cành hoa cúc, khoé môi khẽ chu ra vì ngồi không được thoải mái lắm, bộ âu phục nghiêm trang trên người lại không cho thấy nghiêm túc nào, ngược lại còn khiến anh nhìn có vẻ thô thả như gặp phải chuyện không may.

“Anh vừa bị ai ngược đãi à?”

Đáp lại cô là một sự im lặng, dường như anh vẫn còn đang chu du trong trạng thái mơ màng, đôi môi mấp má, lộ ra vẻ mặt vô hại không hề phòng bị, không hề có uy lực sát thương, như thể ai cũng có thể dễ dàng nắm anh trong lòng bàn tay mà giày vò hành hạ vậy.

Về mặt ấy khiến người ta buông lỏng cảnh giác. Cô quỳ xuống, nhìn kỹ gương mặt thật sự rất xinh đẹp của anh, hừ khê: “Mấy tên đàn ông đó đều là đồ khốn, còn không bằng người biết tam tòng tứ đức, chí ít là không dám làm bậy với tôi. Không nam tính thì không nam tính, anh là đồ quý, nam tính thì tôi có đủ rồi. Nếu anh cũng dám trêu hoa ghẹo nguyệt, ôm em này ấp em kia, làm bậy làm bạ, tôi sẽ lấy gia pháp trừng trị anh”.

Cô mắng nhiếc hết lời, hoàn toàn không chú ý đến người nào đó đã được toại nguyện, khoé ôi dần dần nhướn lên và đôi mắt từ từ mở ra.

“Phì! Mình đang nói cái quái gì thế này, chẳng lẽ mình bị mẹ lây nhiễm thành thứ gì đó không có chút nữ tính? Hừm... đáng sợ quá... mình phải tỉnh táo lại.” Cô ôm đầu, không thể nào suy nghĩ hơn được nữa, không muốn nhìn thấy vẻ mặt trong sáng rất dễ tẩy não người khác của anh, vội vàng đứng lên định bỏ chạy.

Người nào đó nghe tiếng chân bỏ chạy thì nụ cười cứng lại, bất mãn bấu môi, đưa tay ra phía sau, giữ lấy người đang định vòng qua người anh, cười nói: “Thê quân, anh đang đợi em về, em không cảm động cho anh thấy à?” . Rõ ràng lúc bắt đầu cô rất ngoan ngoãn đi theo kế hoạch của anh, thất vọng, chê bai, khinh bỉ với những tên đàn ông dơ bẩn lại vô sỉ kia, sao tích tắc sau đã đột ngột tỉnh táo lại? Những tên súc sinh kia không hợp với cô, cô phải sớm nhận ra điều đó chứ.

“Ừa, chẳng phải anh ngủ rồi à?”

“Vừa tỉnh lại.” Anh nghịch chiếc vòng trên tay cô, nói với vẻ rất không thành thật.

“Nên... những lời tôi vừa nói lúc nãy...”

“Ý em là, em khen anh tốt hơn những tên đàn ông kia?”

“Oa oa oa oa! Quên ngay, quên ngay đi!!!”

“Tại sao phải quên, thê quân khen anh mà!” Anh mỉm cười hài lòng vì hôm nay những lời cô nói rất đáng yêu, bao gồm cả câu nói với tên khốn Tiêu Yêu Diệp trước khi bỏ đi. Bảo cô rời xa anh, nằm mơ! Anh nắm tay cô như phần thưởng, cẩn nhẹ một cái như chó con đang làm nũng.

Cô bị cắn đến nổi da gà nổi lên tầng tầng lớp lớp, nuốt ực nước bọt, cố gắng kiềm chế bản thân.

“Tôi chỉ tức cảnh sinh tình mà nói bậy bạ thôi, không hề suy nghĩ gì cả.”

“Không sao, anh có thể khiến em luôn luôn tức cảnh sinh tình.” Nếu trong những điều kiện như thế mà cô ới cảm thấy anh tốt hơn thì những việc như vậy anh có thể giúp cô thấy thương xuyên, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, cho đến khi cô nôn ra thì thôi. Sau đó cô sẽ biết sự khác biệt giữa đàn ông và cảm thú.”

Nói xong, anh bèn đứng dậy, đè cô vào tường, đỡ cằm cô lên, làm một loạt động tác không phù hợp với thân phận tiểu mỹ nam của mình chút nào, thuần thực và quyến rũ đến độ cô chỉ có thể há iệng cảm thán, do anh bất cẩn bộc lộ bản chất hay do ảo giác của cô? Người đàn ông như con gái ấy sao lại thoát ra vẻ nam tính mạnh mẽ mà cô khao khát bấy lâu?

Tim đập cuồng loạn, nhiệt độ tăng cao, cô hoàn toàn không biết ứng phó với tình huống hiện giờ như thế nào, đôi môi mềm mại đã rất gần, căn bản không cần tỏ ra thực nữ, nhưng cô vẫn buột miệng nói những lời nhảm nhí làm mất cả sự lãng mạn theo phản xạ:

“Anh... anh là ai vậy?! Anh chẳng phải rất trong sáng hay sao? Tôi... tôi... tôi... tôi... tôi vẫn thích dáng vẻ trong sáng của anh hơn, anh... anh... anh... anh đừng lại gần!!!”

Anh thoáng dờ ra vì câu nói đó: “Em không thích anh như vậy?”

Anh hơi ảo não nhưng cũng chẳng nói gì nhiều, mím môi lùi lại, hồi phục về trạng thái cô đã khá quen thuộc, chỉ ánh mắt là tỏ rõ vẻ buồn bực vì không được thỏa mãn.

Anh càng buồn bực hơn khi vừa rời khỏi, thì có một cú điện thoại gọi cho Tô Gia Áo.

Anh đứng cạnh, thấy cô bắt máy, và nghe rõ ràng một loạt lời xin lỗi bạc nhược, là Lục Chiếm Đình.

“Gia Áo, tôi... tôi sai rồi, tôi sai rồi.”

“Hả?” Tô Gia Áo ngớ người, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, đến khi nghe thấy chất giọng trầm khàn nặng nề của Tiêu Yêu Cảnh: “Ai cho cậu gọi là Gia Áo? Gọi cả họ!!!”.

“Bốp!” Một tiếng đấm vào đầu rõ to vọng đến tai Tô Gia Áo.

“Tô... Tô Gia Áo, tôi sai rồi, tôi không nên vu khống cô, thực ra hôm ấy tôi bị Tiêu... Tiêu Yêu Cảnh đánh nên mới vào bệnh viện, tôi sẽ khai thật với trường không để cô bị đuổi học.”

“Hả?”

“Tôi xin cô, tôi vào bệnh viện đã rất thăm rồi, cô đừng gọi người liên tục đến quấy rầy tôi nữa.”

“Cái gì... tôi có liên tục...”

Điện thoại bị một anh chàng nóng nảy nào đó cướp mất, giọng nói thô lỗ và hơi kỳ quặc của Tiêu Yêu Cảnh vang lên: “Này, bên này tôi còn bận chút việc, khụ khụ, tóm lại... hôm khác tôi sẽ gọi cho cô”.

“Ừa, tôi vẫn chưa...”

“Cạch! Tút...”

Tiếng cúp máy dứt khoát, Quý Thuần Khanh mím môi, thấy ai đó vì câu “hôm khác tôi sẽ gọi cho cô” mà đang mỉm cười thỏa mãn, dường như rất vui vì anh chàng dám làm dám gọi ấy. Cô còn ngăn người ngắm màn hình di động một lúc, dáng vẻ như rất cảm động khiến lồng ngực anh thắt lại rất khó chịu. Anh muốn cô chú ý mình nên cười: “Thê quân, em không gọi lại cho cậu ta thì có sao không?”

“Ừa? Anh cũng cảm thấy tôi nên gọi điện lại thì hay hơn hả?” Cô hoàn toàn không chú ý đến gương mặt sa sầm đến hơn nửa của vị hôn phu, còn tỏ vẻ do dự rất thiếu nữ, ngần ngại nói: “Tôi cũng thấy không thể cứ để con trai chủ động, anh ấy giúp tôi như thế, còn giúp tôi không bị đuổi học, tôi cũng nên...”

“Ý anh là, gọi điện lại cho cậu ta, bảo em không rảnh để đợi cuộc gọi của cậu ta.”

“Hả?”

“Vì bắt đầu từ hôm nay, em sẽ có rất nhiều bài tập mà làm không hết được.”

“...”

“Làm không xong thì đứng phạt trong văn phòng anh thôi.” Như thế thì cô sẽ không bao giờ rảnh rỗi đợi điện thoại của tên tiểu yêu tinh kia nữa.

Nhưng Quý Thuần Khanh lại không ngờ rằng, đạo cao một tắc, ma cao một trượng.

Hôm sau, trong phòng học của lớp Kinh tế 2, quý công tử của Chủ tịch trường từ lớp chọn chuyển sang lớp cá biệt đang đứng vắn vẹo lưng túng trên bục giảng, hai tay khoanh trước ngực, hờ hững đảo mắt một vòng nhìn các bạn học “mới”, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở Tô Gia Áo ngồi ở hàng cuối lớp gần thùng rác, miệng khẽ mấp máy, tỏ vẻ “thiếu gia đây không để cho phụ nữ chịu tội”.

Công tử bị giáng lớp khiến mọi người chấn động, những tin đồn khác nhau rộ lên không dứt.

“Áo... Áo Bông, Tiêu Yêu Cảnh sao lại chuyển đến lớp chúng ta? Hôm ấy cậu bị gọi lên phòng Hiệu trưởng là để bí mật đưa em trai hiệu trưởng?”

“Không phải, không phải, tớ nghe nói hình như vì cậu ta đánh nhau ngoài trường nên bị phạt, từ lớp chọn chuyển sang lớp chúng ta.”

“Hả? Công tử của Chủ tịch trường bị phạt giáng lớp? Đùa à? Lúc này thì phải phát huy tác dụng của việc là con ông cháu cha, tìm người đỡ tội hộ chứ.”

“Hiệu trưởng có cần đại nghĩa diệt thân thế không? Em trai mình mà cũng phạt?”

“Nghe nói hiệu trưởng trường ta đã tìm kẻ thế tội, có điều Tiêu thiếu gia hình như không vừa mắt người ta, lại lao đến bệnh viện đập cho tên kia một trận nữa, còn ép người ta khai thật là chính mình đã làm chuyện đó nữa.”

“Woa, có cần man thế không? Nếu người được cậu ta cứu mà là con gái thì chắc sẽ mê đắm cậu ta chết mất. Này, Áo Bông, sao cậu đỏ mặt đến mức như sắp ngất đi thế hả?”

Thầy chủ nhiệm đằng hắng một tiếng, cắt ngang những lời bàn tán xì xầm, nhìn quý công tử kia một cách e dè, đồng phục chẳng bao giờ cài hết nút và thắt cà vạt kia xem ra rất hợp lớp cá biệt, nhưng cậu bé này cũng dễ bảo, thành tích học tập luôn đứng ở những thứ hạng đầu, có thần kinh hay không mà chạy đến dọa dẫm anh trai mình bắt chuyển lớp chứ? Việc không liên quan đến mình thì nên đứng xa mà quan sát vậy. Thầy chủ nhiệm lắc đầu, nghiêm túc nói: “À ờ... em Tiêu, em tự giới thiệu đi!”

“Tiêu Yêu Cảnh!”, anh hồ hững nói tên mình.

“Ủa... hết rồi à?” Vị thiếu gia này không biết cậu ta nổi tiếng đến mức nào ư? Ai mà không biết tên cậu ta chứ!

“Thế thì sao?” Anh nóng nảy dứt tay vào túi quần, đi đến hàng ghế cuối cùng, ngạo nghễ gõ gõ bàn ai kia: “Này!”

“Ồ?”

“Ồ cái gì mà ồ, hẹn hò xong một lần cũng chẳng gọi điện thoại là ý gì? Chơi anh à?”

“Ai bảo anh thấy em rồi chạy mất làm gì.” Tuy không thể để đàn ông đơn phương chủ động, nhưng ai bảo anh cứ tỏ vẻ kỳ quặc cơ chứ.

“Đó là vì... mà thôi.” Anh lắc đầu, không muốn nhắc đến chuyện mất mặt hôm ấy, “Thế thì... tan học xong đợi anh ở cổng trường”.

“Hả?”

“Em trốn mắt nhìn anh thế để làm gì, bạn anh muốn làm quen với em, không được à?”

“Anh muốn đưa em đi gặp bạn anh?”

“Vớ vẩn! Em không theo sát anh, không sợ anh chạy mất à?” Muốn làm tâm giao thì phải theo sát chứ, mới được một nửa đã chơi trò thả dây điều, lúc kéo căng lúc thả lỏng, hừ, đồ áo bông rách không chuyên nghiệp.

“Cho tôi ngắt lời một chút, em Tiêu à, bây giờ tôi muốn em tự giới thiệu chứ không cần em tỏ tình, có phải em nên quay lại bực giảng thì hay hơn không?” Thầy chủ nhiệm chen vào vẻ khó xử, ông chỉ muốn làm tròn trách nhiệm của mình, sau đó tức tốc về văn phòng uống trà, thời gian còn lại để họ tự tâm sự với nhau, tỏ tình, ôm hôn, ông đều có thể mắt nhắm mắt mở mà cho qua.

Cả lớp giật mình bừng tỉnh vì câu đùa của thầy chủ nhiệm, cười ồ lên, tiếng cười đùa không dứt vang ra khỏi lớp Kinh tế 2, đến cả Quý Thuần Khanh và Tiêu Yêu Diệp đứng ngoài hành lang cũng nghe rõ mồn một.

Người trước mặt lạnh băng, nhìn vị hiệu trưởng đại nhân cười rất gian xảo bằng ánh mắt như đang nhìn chó chạy rông ngoài đường: “Tên yêu tinh kia tại sao lại xuất hiện trong lớp thê quân tôi?”

“Đó là hình phạt, vì tội đánh nhau í mà.”

“Cậu nghĩ đó là trừng phạt à?” Anh chỉ vào lớp học đang cười đùa, cười nhạt, sao anh không cảm thấy tên tiểu yêu tinh kia bị trừng phạt, mà ngược lại là chính anh đang bị trừng phạt thì đúng hơn.

“Cũng đâu thể trách tôi, chẳng phải hôm qua lúc tan học chúng ta đi hò hẹn, tiện thể bàn chuyện đuổi học trò Tô Gia Áo hay sao...”

“Xin cậu chú ý ngôn từ, cậu đã lấy chuyện đuổi học thê quân ra để cường ép tôi phải ở cạnh cậu hơn một tiếng đồng hồ.”

“Chỉ có một tiếng hai mươi tư phút và tám giây thôi mà, sao cậu còn so đo tính toán?”

“Nếu có thể, tốt nhất cậu đừng bám theo tôi một giây nào cả.” Từ khi tên biến thái này lừa anh về nhà, hại anh diễn nhầm vở kịch dẫu hiền gặp mẹ chồng, còn to gan bày tỏ ý nghĩ lệch lạc về anh, cảm thán vì sao anh không phải là cô nàng yếu điệu thực nữ thì anh đã quyết định liệt tên biến thái này vào danh sách cấm tiệt lai vãng, nếu không thì gặp lần nào đánh lần ấy.

“Nhưng hai chúng ta có duyên phận mà, còn bị thằng nhóc kia chộp ngay cảnh hò hẹn, tôi cũng không phải tuý tiện, là do tên nhóc kia dùng tấm ảnh để uy hiếp, tôi mới...” Thông báo xong chuyện công tử nhà họ Lục bắt nạt Áo Bông Nhỏ, ai ngờ em trai anh ta nổi trận lôi đình, anh ta mới biết hôm ấy người đánh Lục Chiêm Đình đến mức phải lết vào bệnh viện lại là em trai mình, kết quả tên đó không dám chọc nhậ nhà họ Tiêu, nên tìm Áo Bông để trút giận.

Tiêu Yêu Diệp rất yêu quý cậu em nên muốn tìm ai đó gánh tội thay, nhưng lại khiến Quý Thuần Khanh xông ra đóng vai anh hùng, người bị Thuần Khanh dọa chết khiếp, còn sống đã là may, sao dám cả gan hãm hại thê quân của cậu ấy nữa. Nhưng con ngựa chứng Tiêu Yêu Cảnh hoàn toàn không có thời gian nghe giải thích, lẳng lặng xông vào bệnh viện xử lý tên Lục Chiêm Đình kia để hấn lại nằm thêm một thời gian nữa, khiến hấn ta phải khai thật mọi điều, còn lấy tội chứng boy – boy hẹn hò để ép, hại thân làm hiệu trưởng như anh cũng không thể không làm theo, rồi còn bị mẹ mắng mỏ khóc lóc tận ba tiếng đồng hồ, nói anh không có nhân tính, không yêu em trai, chỉ biết ức hiếp kẻ yếu, lúc phân chia gia sản sẽ đá anh ra, không cho hưởng một đồng nào.

Đúng là quá đủ rồi, đưa em khốn kiếp của anh yếu đuối chỗ nào, để bảo vệ con bé kia mà đánh người ta hết lần này đến lần khác, còn lấy hạnh phúc của anh trai mình ra đùa giỡn. Tấm ảnh kiểu đó nếu bị công bố thì với tính cách kỳ quặc luôn giữ thanh bạch của Quý Thuần Khanh, có lẽ cả đời này cũng sẽ không nhìn anh thêm lần nào nữa.

“Ảnh gì?” Quý Thuần Khanh cảnh giác để ý đến từ ngữ quan trọng nhất.

“Ồ, tên ấy cũng chụp đẹp lắm, có cần xem không? Hình nền di động của tôi đây này.”

Nói xong anh dang di động như dâng vật quý, Quý Thuần Khanh đón lấy, chỉ liếc sơ qua một cái, hàng lông mày nhíu chặt lại vẻ ghét bỏ, tích tắc sau...

Một trận gió lạnh âm u dựng tóc gáy thổi qua, trên đất đã xuất hiện chiếc di động bị đập lên rất man rợ, mỗi nơi một mảnh, vỡ tan tành, linh kiện bay tứ tung, không bao giờ còn hồi phục lại nguyên trạng được nữa.

19. Chương 18

Chương 18:

Chính cung nương nương không dễ làm

Một trong những bí quyết của chính cung nương nương: phải độ lượng, không thể hẹp hòi.

Thế nào gọi là thả sợi dây dài để câu con cá lớn, đàn ông không thể chỉ quản lý mà phải nắm họ trong ngũ hành sơn của mình, không thể giám sát suốt hai tư trên hai tư, cũng không thể khoá anh ta trong phạm vi quan sát của mình, mà phải lặn lẫ ẽ xâm nhập vào cuộc sống của anh ta, đón nhận tất cả những bằng hữu chí cố, đồng đẳng bằng nhóm của anh ta. Lấy nhu khắc cương, vô chiêu thắng hữu chiêu để khiến đám đàn ông đó thừa nhận và khẳng định địa vị của mình, tốt nhất là biến họ thành một chiếc ra đa nho nhỏ, giúp giám sát để ý mọi động vật giống cái muốn tơ tưởng đến người đàn ông của bạn, đồng thời cũng giống một chiếc máy nhắc nhở, trong bất kỳ tình huống tụ họp nào cũng nhấn mạnh một câu: “Ừ? Tại sao không đưa bạn gái đến?”.

Lâu dần rồi bạn sẽ biết rất nhiều tác dụng hay ho của “bạn của bạn trai”.

Những bài học tà ác, cổ xưa, những trải nghiệm về đàn ông là kinh nghiệm phong phú được tích lũy qua các học phần yêu đương của các chị em lớp Kinh tế 2, không truyền ra ngoài, cũng không chia sẻ, nhưng vì con gà Tô Gia Áo muốn bước vào lãnh địa tình yêu nên họ mới “tâm không cam, tình không nguyện” hiến dâng cho cô.

Mục đích là để cô nàng biết quan hệ được với đám bạn của bạn trai mình quan trọng đến nhường nào.

Làm cho một người đàn ông yêu thích mình không phải bản lĩnh gì, san bằng tất cả đàn ông xung quanh anh ta mới là vấn đề khó khăn lớn nhất của phụ nữ.

Bọn họ nói một đồng những lời khiến Tô Gia Áo choáng váng, xây xẩm mặt mày. Một bàn tay giáng mạnh xuống lưng cô, ném lại một lời cảnh cáo: “Cố lên nhé, sinh vật phức tạp như đàn ông không chỉ cần quyền rũ, mà phải chinh phục!”

Nhưng bạn của Tiêu Yêu Cảnh làm sao dễ san bằng được, những người chơi chung với Tiêu thiếu gia, không cần nghĩ cũng biết là loại yêu ma quỷ quái chủng tộc nào rồi.

Có điều, cô không ngoài rằng, họ lại là “tộc xỏ khuyên tự ngược đãi mình” trong đồn đại.

Mấy tên con trai đồng phục xộc xệch, giành giật nhau micro trong phòng KTV, tai mỗi người gần như đều có ít nhất là năm lỗ khuyên, lông mày cũng gắn khuyên, mũi cũng có khuyên, ba cái khuyên nhỏ bằng bạc ở môi dưới, một trong số đó nhìn thấy cô, cười nhả nhận, toét miệng ra, cô nhìn thấy một chiếc khuyên lưỡi đang cười chào mình.

Đối với người đến xỏ khuyên tai cũng thấy đau như cô mà nói, thì thực sự không thể lý giải nỗi tâm lý của những kẻ “xỏ khuyên ngược đãi bản thân” này, đục vô số lỗ trên người sẽ rất khoái cảm ư? Chỉ nhìn thấy những chiếc khuyên ấy mà cô đã thấy thâm đau cho họ, chứ đừng nói gì đục lỗ trên chính người mình.

Về mặt nhăn nhó của cô khiến bạn bè Tiêu Yêu Cảnh cười khùng khục, nhướn mày lên đùa cợt: “Này, Tiêu Yêu Cảnh chưa để lộ khuyên trên người cậu ta cho em xem à?”

“Ừ? Anh ấy cũng có?” Cô ngớ người, lập tức quay sang nhìn Tiêu Yêu Cảnh đang ngồi cạnh mình. Gương mặt anh trơn nhẵn, nhiều lắm chỉ là một chiếc khuyên nhỏ xíu trên ai, chẳng lẽ anh còn đục lỗ ở nơi thần bí nào hay sao?

Như hiểu ra ngụ ý, Tiêu Yêu Cảnh đang uống cà phê bỗng phun cả ra, lập tức trừng mắt nhìn đám bạn “miệng chó không mọc nổi ngà” của mình.

Nhưng đám bạn của anh không hề biết ý, ngược lại còn hào hứng cúi xuống thì thào bên tai Tô Gia Áo: “Cô gái nào chưa được cậu ta chạm đến thì không thấy được đâu!”.

“Không phải chứ? Anh ấy xỏ khuyên ở đâu thế?” Sở thích SM1 biến thái gì thế này? Bất giác Tô Gia Áo nhìn xuống nửa thân dưới người nào đó, đến cả ánh mắt cũng toát ra vẻ đồng cảm và thương hại sâu sắc [*Vanila: Ax ax, toàn là những người biến thái đồng tư tưởng... giống ta :”>]

“Phụt! Ha ha ha ha! Yêu Cảnh, cô bé này tức cười quá, qua ả qua ả, chí ít cô ấy đã qua được ả này của tôi rồi.” Cậu bạn kia nhìn vị thiếu gia nào đó đang dang hai tay gác lên thành ghế salon, vắt chéo chân, mặt tái xanh trừng mắt nhìn mình, biết cứ đùa tiếp sẽ nguy hiểm đến tính mạng, thế là biết ý lời mấy tên còn đang gào lên hát tập trung lại rồi rút lui một lượt, trước khi đi còn ân cần nhắc nhở: “Bọn tôi đi vệ sinh,

còn cậu, liệu mà giải thích cho bạn gái biết khuyên của cậu xỏ ở đâu đi. Nhưng lần này tốc độ của cậu đúng là chậm quá, đến tôi cũng lo thay cho cậu đấy, nửa tiếng đủ chưa?”

“Hai tiếng sau hãy rút về đây!”

“Hai tiếng? Cậu bắt bọn này chết ngạt trong bồn cầu à?” Cậu bạn huyết sáo rên rỉ, nhưng vẫn đóng cửa lại, ngoan ngoãn bỏ đi.

Trong phòng bao rất lớn chỉ còn lại chàng trai vừa lên tiếng ban nãy, và cô gái bỗng ý thức được rằng mình đã bị đám con trai kia cho sập bẫy.

Đám con trai đi vệ sinh tập thể, còn lại một nam một nữ, đương nhiên họ không phải muốn chiếm đóng WC tập thể, mà là để tác thành cho người anh em làm chuyện xấu, còn bọn họ ở ngoài hóng chuyện. Đó là những gì các chị em cô đã dạy.

Xem ra cô đã gặp nguy hiểm rồi, tháo chạy chẳng? Hay ở lại đánh một trận?

Một giọng nói uể oải nhẹ tênh vang lên, khiến Tô Gia Áo nghe mà tê dại: “Giúp anh cởi áo ra”.

“Ừ ừ.”

Anh nghe thấy âm thanh nuốt nước bọt rõ ràng, nhưng lại thấy cô sợ đến nỗi không dám nhúc nhích. Anh cười khê, muốn đưa tay ra xoa người cô lại, nhưng cô như chim non sợ cành cong, giật nảy người lên định bỏ chạy, anh hơi nheo mắt lại, nhanh như chớp giơ một chân ra ngang đường, thân nhiên để cô ngã lên người mình.

Sức nặng đè lên người khiến anh thấy rất chân thực, nhưng cô lập tức nhổm dậy như muốn giữ khoảng cách với anh, chiếc vòng bạc lắc lư trên tay cô nhưng anh không để tâm, đưa tay lên thân mật kéo cô vào lồng ngực mình, tay kia bắt đầu cởi nút áo của mình, từ ngực cho xuống đến bụng.

Nhiệt độ trong phòng tăng đột ngột và Tiêu Yêu Cảnh từ từ biến thành thú vật khiến Tô Gia Áo tẩy gai cả da đầu, cô hoảng loạn, lắp ba lắp bắp: “Em... em... em cảm thấy chúng ta vẫn chưa...”

“Chưa đủ số lần chứ gì?” Anh cắt ngang lời cô như đã thông hiểu, vì anh vẫn không quên lý do bị từ chối trong lần đầu hẹn hò. “Thật không hiểu đầu óc em nghĩ gì, chuyện thân mật này có liên quan gì đến số lần gặp mặt? Hừ.”

Anh đã cởi xong áo, phần eo lộ ra, anh kéo đầu cô nhìn xuống dưới, dỗ dành để cô mở mắt ra: “Này, không phải là em muốn nhìn khuyên của anh à?”

“Không... vẫn... vẫn chưa đủ số lần, em phải nhẫn nại mấy lần nữa.”

“Hừ, anh cho bạn gái thấy khuyên rốn mà phải đợi xem hẹn hò đủ bao nhiêu lần à?” Đó là hiểu biết cơ bản về bạn trai của mình mà.

“Hả? Khuyên... khuyên rốn... Á?” Cô mở mắt, nhìn xuống dưới, chỉ thấy một chiếc khuyên nho trên rốn của anh, rất đáng yêu và cũng rất gợi cảm, không khoa trương cũng không nổi bật, cảm giác như chiếc khuyên nằm gọn trên phần bụng phẳng lì của anh đang vẫy tay chào cô.

Bất giác cô đưa tay nghịch chiếc khuyên nhỏ ấy, như không tin rằng trên cơ thể rắn chắc của anh lại có một đồ vật nho nhỏ đáng yêu đến thế, nhưng anh lại cứng cả bụng vì hành động ấy của cô, hô hấp cũng dần trở nên nặng nề.

“Thì ra ở đây cũng xỏ khuyên được, vậy tại sao anh không xỏ khuyên ở môi hay lưỡi như họ?”

Âm thanh trầm khàn vang lên: “Vì... không tiện”.

“Không tiện?” Cô hứng chí ngẩng lên, thấy anh đang nhìn chằm chằm vào đôi môi mình, điều đó khiến cô dễ dàng nhận ra rốt cuộc là không tiện ở chỗ nào.

Anh đang ngầm bảo cho cô biết, anh muốn làm gì ngay bây giờ.

“Này, anh đã chứng minh cho em rồi, bây giờ có phải nên đến lượt em chứng minh? Hừ?” Anh nghiêng đầu sang, hơi thở nóng hổi phả vào mặt cô.

Tay cô cứng đờ, không dám đùa nghịch chiếc khuyên rón đó nữa, chiếc vòng trên tay lại kéo tư duy của cô về. Lúc này cô mới sực nhớ ra mình không thể cùng anh làm những hành động mà các đôi yêu nhau thường hay làm, bao gồm hôn và cả những cử chỉ cao hơn thế.

Thấy cô không động đậy anh đưa tay luồn vào mái tóc, kéo cô về phía môi mình, nhưng cô lại gắng sức ngả đầu ra sau để tránh.

“Em luôn nhìn anh bằng ánh mắt đó, không phải muốn hôn à? Tô Gia Áo, không được rút lui!”

“Em nhìn anh kiểu gì chứ?”

“Về động dục.”

“Đâu có.”

“Em không có nhưng anh có.”

Anh mặc kệ cô cự tuyệt, cổ chạm vào môi cô, nhưng cô lại nhanh hơn anh một bước, đưa tay lên bịt miệng lại.

Anh thấy hành động đó của cô thì sa sầm mặt, một sự từ chối quá rõ ràng, anh chưa bao giờ thấy, càng không biết ứng phó thế nào, anh muốn nổi điên lên đẩy cô ra khỏi vòng tay mình, trừng phạt cô gái dám từ chối và đùa giỡn anh quá mức ấy, nhưng anh lại nghe thấy mình lên tiếng về thỏa hiệp: “Ngay cả số lần để được hôn cũng chưa đủ à? Sao quy tắc của em nhiều quá vậy!”

Sao lời nói cam chịu vợ vẫn này lại thoát ra từ miệng Tiêu Yêu Cảnh, anh đang ảo não muốn nuốt gọn câu nói đó vào miệng thì giọng nói kỳ lạ của cô đã vang lên đúng lúc: “... Số lần hôn ở đây đủ rồi!”

Anh ngược lên, ánh mắt cô mơ màng chỉ vào gò má, ra hiệu với anh.

Phì! Đại thiếu gia anh chưa bao giờ lạc phách đến độ chỉ hôn má con gái đã thấy thỏa mãn, nghĩ anh là trẻ con ba tuổi chơi trò gia đình chắc? Chuyện ngu ngốc vợ vẫn như hôn má thế kia, lúc năm tuổi anh đã làm đủ rồi, muốn anh hứng chí, kích động, tìm đập thành thịch khi hôn lên gò má con gái ư?

Nằm mơ!

“Chụt!”

Hả? Âm thanh gì thế? Âm thanh mất mặt đó sao lại phát ra khi anh chạm môi vào làn da mềm mại trên má của cô gái ấy???

Chết tiệt, cái cảm giác thỏa mãn kỳ lạ!!!

‘ Hai tiếng sau, các anh em đồng loạt quay lại như đã hẹn, nhanh mắt phát hiện ra bầu không khí mờ ám giữa hai người. Tiêu Yêu Cảnh cổ áo phanh ra, vẫn chưa cài hết nút, lồng ngực vạm vỡ phủ một lớp mồ hôi mỏng, Tô Gia Áo sắc mặt đỏ hồng, bọn họ tự khắc hiểu là bạn mình vừa được thỏa mãn, kéo phắt anh ra một góc vỗ vào vai anh khen ngợi không ngớt.

Anh bị khen đến mức lúng túng, có nỗi khổ mà không dám nói, đành hút thuốc, khê hừ một tiếng rồi mặt dày nghe hết, nếu để họ biết nah được thỏa mãn vì một nụ hôn trong sáng vào má, có lẽ họ sẽ lời ngay anh đến phòng vệ sinh mà dội nước lạnh, bảo anh đừng lên cơn điên nữa.

“Này, tớ bảo, cậu đã ra tay rồi, tiếp đó chắc dễ làm hơn chứ? Đá con gái còn đơn giản hơn theo đuổi họ nhiều. Lúc nào đưa cô bé đến Snow Mania gặp Kiều Khâm vậy? Đá cô bé cho cậu ta thấy là chúng ta sẽ thắng.”

Lời bạn nói như một tiếng sét đánh ngang tai, anh gần như quên mất chuyện cá cược kia, làm sao biết được lúc này lại bị người ta nhắc nhở.

“Này, cậu chờ dẫn gì thế? Có tình cảm với cô bé đó thật rồi à?”

“...” Ánh mắt anh lơ đãng, không tiếp lời ngay mà một lúc sau mới đáp gọn lộn lỏn: “Chưa đến lúc”.

“Thế à? Cậu muốn chơi thì để cậu chơi thêm một lúc vậy, tôi cũng thấy cô bé rất thú vị, trang điểm đậm như thế, tôi cứ tưởng là loại nữ sinh thích chơi bởi chứ, ai ngờ một chiếc khuyên rốn mà cũng lừa được cô nàng.”

“Bớt lảm lờ, lằng nhằng!” Anh nóng nảy ngắt lời, muốn thoát khỏi đám bạn của mình.

“Ồ, đúng rồi, Yêu Cảnh, cô gái cùng hát karaoke với bọn mình lần trước, cậu còn nhớ chứ?” Thấy anh định bỏ đi, cậu bạn gọi với lại.

Anh cau mày: “Ai?”. Hôm ấy, anh đợi điện thoại đến sốt cả ruột, làm gì còn tâm trạng quan tâm đến ai.

“Cô bé nói chuyện với cậu ấy, tên... Viên Tâm.”

“Không nhớ.” Anh thẳng thắn bày tỏ mình chẳng chút ấn tượng với cô nàng.

“Ha, cậu không nhớ là tốt nhất, một người anh em của chúng ta muốn theo đuổi, nhưng ngại cậu.”

“Tuỳ.” Ngại cái gì, cô gái đáng vốc thế nào mà anh cũng chẳng nhớ thì liên quan gì?

“Cũng đúng, chỉ là con gái thôi mà, tuỳ tiện tìm là được, làm tổn hại đến hoà khí anh em là hoàn toàn không đáng.”

“...”

20. Chương 19

Chương 19:

Trò chơi đổi áo cao cấp

Chiều chuộng con gái.

Hành vi vợ vắn lại vô bổ này bình thường không phải là phong cách của Tiêu Yêu Cảnh.

Nhưng nếu hành vi vừa đáng thương lại chẳng chút đàn ông này xuất hiện trên người Tiêu thiếu gia, thì có nghĩa là gì?

Địa vị phụ nữ đã được nâng cao? Là địa vị xã hội, địa vị hai giới, hay là địa vị trong lòng anh?

Nghĩ đến đó, đôi mày anh nhíu lại, túm chặt ngực áo mình, suy nghĩ này quá nguy hiểm, anh không thể để mình sa sút đến độ bị con gái điều khiển. Sau khi xác định rõ quan hệ, vẫn không cho anh ôm, không cho anh hôn, duy trì quan hệ trong sáng, bây giờ còn để mặc mình anh ngồi trong quán McDonald đợi cô tan học, nguyên nhân là, cô bị một giảng viên chết tiệt, gây thơ, trong sáng nào đó giữ lại bắt làm bài tập.

Phì!

Tên kia rõ ràng là lạm dụng quyền hạn chức vụ để giữ cô lại, ánh mắt động dục của hắn, hệt như khi ông anh trai biến thái của anh nhìn Quý Thuần Khanh vậy.

Bắt anh tin họ, trai đơn gái chiếc gối trong văn phòng làm bài tập, ngoan ngoãn học hành, cùng nhau tiến bộ?

Sao anh lại thê thảm đến thế? Ngốc nghếch ngồi trong quán ăn đợi người ta, còn nhân nhượng chấp nhận cho cô ở cạnh người đàn ông khác? Chỉ cần một ngày trên người cô còn dấu ấn của thiếu gia anh thì vẫn là người của anh, tại sao anh lại nhẫn nhục bắt mình thoả hiệp, về mặt vờ như không quan tâm ngồi ở đây mà uất ức?

Anh phần nộ cần ông hút nước ngọt, mặc kệ cho tâm trạng nhàm chán vợ vắn đang chiếm lĩnh đầu óc.

Anh bực bội gác chân lên chiếc ghế đối diện, dáng vẻ căm – lại – gần, vì cứ có người muốn ngồi vị trí đối diện anh, hỏi xem có thể ngồi ở đó không. Anh cự tuyệt những cô gái như đàn ruồi bâu đến thức ăn ấy rất vất vả, đàn ông vốn dĩ là có lý do để buông lỏng sức kiểm chế của mình, nhưng một cô nàng nào đó hoàn toàn không có ý thức đến nguy cơ, gác anh sang một bên, còn mình thì ung dung đến muộn.

Một tay anh chống cằm, tay kia gõ gõ mặt bàn, ánh mắt nhìn chăm chăm vào cửa kính, không chớp mắt, cho đến khi cánh cửa ấy in rõ bóng dáng một ai đó. Cô hoàn toàn không có ý hối lỗi, một tay đẩy cửa còn tay kia di động áp vào tai nói chuyện hào hứng vui vẻ. Đồng tử mắt anh co hẹp lại vì biểu hiện đáng ghét và không ngoan hiền của cô, bất giác anh quay mặt đi, ầm ỨC không muốn để cô thấy dáng vẻ chờ đợi ngốc nghếch của mình.

“Đàn ông không thể chiều chuộng, em nhường hẳn một bước, hẳn sẽ nhảy lên đầu em ngồi.”

Cô cầm di động vừa nói vừa kiễng chân lên nhìn xem anh đang ngồi đâu, hoàn toàn không phải là một cô gái bé nhỏ đang đắm chìm trong tình yêu màu hồng, không biết dựa dẫm, tôn trọng anh, cũng không làm nũng với anh, bắt anh mua quà gì đó tặng mình, ngược lại vẫn tỏ dáng vẻ chị cả, chuyện gì cũng muốn ôm đồm vào người, tỏ ra kiêu ngạo để giáo dục đám chị em đang yêu đương của mình.

“Cái gì? Hẳn lừa em? Em biết mà còn tin hẳn? Em bị lừa hả? Đầu óc bị úng thủy hả? Loại đàn ông thế thì bỏ đi, còn khóc cái quái gì!”

Lời của cô khiến nỗi uất ức của anh càng tăng lên, vô cùng ức chế, rốt cuộc cô không xem anh là đàn ông, hay là anh đã quá hoang tưởng khi nghĩ mình có thể biến cô thành phụ nữ? Đừng khinh thường đàn ông như thế trước mặt anh có được không?

“Ôi dào, em có nhầm không, ngốc, em không đạp lên đầu hẳn, hẳn sẽ chơi em đấy.”

“Tô Gia Áo, em tắt ngay điện thoại ,cút đến đây cho anh!!!”

“Hừm... lát nữa gọi lại sau... Chị không phải người nói một đằng làm một nẻo, không bị đàn ông ăn sạch đâu!” Cô nói hùng hồn, cảm nhận rõ một luồng khí lạnh đang lao thẳng đến, nuốt nước bọt, cô biết ý để di động ra xa tai mình, hét lên: “A lô... a lô... ở đây sóng yếu quá, không nghe thấy... a lô... a lô em nói gì? Nhỏ quá nhỏ quá... không nghe... A lô, ngày mai nói sau nhé, bye bye!”

Tắt máy, oai phong chị cả biến mất, thần kinh của cô dù vững đến mấy cũng biết chàng trai trước mặt muốn chơi trò chiến tranh lạnh với mình, cô vội rút cổ lại rồi đến cạnh anh, giải thích nguyên nhân mình đến muộn: “Anh ta bắt em đến văn phòng phạt làm bài tập, mấy đề bài ấy em chưa bao giờ gặp, thực sự là bó tay, nên đành lên trèo ra ngoài cửa sổ, kết quả là khi hai chân mới chạm đất, đã bị bạn em túm lấy khóc lóc một lúc lâu, anh cũng biết đấy, con gái thất tình, đáng thương lắm...”

Tiêu Yêu Cảnh hừ lạnh, ngồi yên không nhúc nhích, chẳng buồn ngẩng đầu lên nhìn cô, chỉ mấp máy môi: “Lần này là lần thứ mấy rồi?”

“Hả? Tuần này... lần thứ năm nhỉ...” Cũng tức là ngày nào cô cũng bị thầy Quý bắt ở lại văn phòng phụ đạo riêng, còn lý do cô viện ra cũng hằng sa hăng số, từ tiêu chảy cấp đến đau bụng muốn đi vệ sinh, mọi lý do cô đều viện ra gần hết rồi, hôm nay đành nhân lúc Quý Thuần Khanh bị hiệu trưởng gọi đi mà trèo cửa sổ trốn ra đây.

“Xì, địa vị thiếu gia đây trong lòng em đứng hàng thứ mấy trăm?” Tên thầy Quý kia quan trọng hơn anh, đến bạn bè thất tình chết tiết kia cũng chẳng quan trọng hơn anh. Bạn bè cô sao lại nhiều đến thế, hôm nào cũng bận rộn an ủi người thất tình, dạy dỗ cách yêu đương, giúp người ta đối phó đàn ông, xếp anh ra sau đám con gái đó thì còn ra thể thống gì? Chẳng phải cô tỏ tình xong còn nói sẽ ngoan ngoãn học tam tông tứ đức sao? Đây chính là thành quả cô đã học xong ư?

“Trong tim em rốt cuộc có anh không?”

Hỏi thẳng cô xong, Tiêu Yêu Cảnh nhận được một gương mặt đỏ bừng, e thẹn gật đầu.

Chỉ gật đầu mà thôi, đến cả từ “vâng” cũng không có, anh không nên hài lòng, không thể hài lòng, không được hài lòng.

Anh cảnh cáo mình đừng bao giờ ngoan ngoãn, nếu không cô sẽ được thể làm tới, anh cố gắng bắt mình chau mày, chuẩn bị cãi nhau, định xử lý gọn ghẽ cô nàng ấy.

Tô Gia Áo cúi đầu ngoan ngoãn ngồi trên cùng một chiếc ghế, khiến anh lờm cho một cái: “Sao không ngồi đối diện?”

Làm gì có cặp đôi nào ở cạnh nhau lại không chịu ngồi đối diện nhau.

“Không đâu, em không muốn nhìn thấy mặt anh.”

Nói gì thế? Thiếu gia anh tướng mạo lồng lộng, tại sao không muốn nhìn?

Mắt nheo lại, anh đang định vỗ bàn nổi cáu thì nghe thấy âm thanh mềm mại, dịu dàng bên cạnh vang lên: “Lúc nhìn thấy sẽ rất khó cầm lòng.”

Tay anh đưa lên nhanh chóng bị đóng băng trong không trung, ngưỡng chừng không biết nên tiếp tục đưa lên hay rút lại, cuối cùng đành thuận tay đẩy cốc coca cola đến trước mặt cô.

“Uống không?” Anh lúng túng quay mặt đi, nhưng giọng điệu nịnh nọt và mong chờ thì không thể che giấu.

“...”

“Lần này anh quyết định, số lần hôn gián tiếp đã đủ, uống đi!”

“... Nhưng ống hút bị anh cắn nát cả rồi.”

Kết quả, anh đành đứng lên đi lấy ống hút mới, lúc quay lại, cô nàng kia lại bận nghe điện thoại của bạn. Anh bực bội vén tóc, bĩu môi. Anh muốn duy trì phong độ, nhưng phát hiện ra lúc này đàn ông phong độ là khi, cô gái của anh tại sao lại biến thành tài sản công cộng? Chẳng phải cô chỉ nên thuộc sở hữu một mình anh sao?

Một lúc lâu sau, Tô Gia Áo tắt máy, điện thoại lại rung lên bàn bật mấy lần, cô mở ra xem, chỉ thấy hộp tin nhắn đầy ắp tin mới.

Cô nghi ngại mở ra một tin.

“Quang tâm anh.”

Rất ngắn gọn, nhưng đầy oán khí.

Tin thứ hai...

“Tại sao em vẫn không quang tâm anh.”

Viết sai chữ lại không có dấu câu, chứng tỏ người gửi không thạo chuyện nhắn tin này.

Tin thứ ba...

“Mau rút về đây quang tâm đến anh.”

Cô quay lại, thấy ai kia đang ai oán buồn chán ngồi bên cửa sổ, cầm di động cố gắng gửi tin, vẻ phẫn nộ ầm ứ nhưng trẻ con ấy khiến cô cảm thấy quá đáng yêu.

Di động của cô lại rung lên, cô mở ra xem.

“Coca tan đá rồi, mau qua đây uống đi.”

“> _____ <”

Tiêu Yêu Cảnh nhìn dấu hiệu lạ lùng cô gửi đến, vẫn chưa kịp hiểu là ý gì chỉ thấy cốc coca trên bàn bị ai đó lấy đi, anh đang định giật lại thì phát hiện ra ống hút cắm vào cốc đã bị người ta ngậm vào miệng, đôi môi đỏ tươi kia đang mím chặt, hút một hơi thật to.

“Chẳng có vị gì cả, khó uống quá”, cô than vãn.

“Đáng đời, ai bảo em không chịu về bên cạnh anh sớm hơn!” Anh vừa nhìn thấy cô thì nhẹ nhõm hẳn, nhưng miệng vẫn nói cứng.

Xem ra chiếm hữu một cô gái, chỉ về mặt thân thể thôi thì không đủ, mà điện thoại của cô ấy cũng không thể bỏ qua.

Để đề phòng điện thoại cô lại reo, anh lấy di động ra gọi vào máy cô, sau đó đặt sang bên cạnh để di động cô và anh cùng trong tình trạng máy bận.

Nhưng khi vừa lấy điện thoại ra thì nó đã reo vang, thấy bạn bè gọi đến, anh vội vàng nghe máy, phớt lờ vẻ mặt “hoá ra anh cũng như em” của cô.

Giọng cậu bạn vọng ra, anh nhíu mày trầm tư lắng nghe, mấy phút sau, anh chỉ ném ra một chữ “được”, sau đó không nói gì, kéo cô chạy ra ngoài.

Cô vẫn chưa hiểu rõ sự tình thì đã bị kéo đến phòng KTV, mấy người bạn của Tiêu Yêu Cảnh như đã đợi trong đó rất lâu, thấy anh vào lập tức hét lên, còn bạn trai của cô dùng chân đá sập cửa lại, bắt đầu cởi quần áo ra. Từ áo khoác màu sậm bên ngoài cho đến áo trong đều bị anh cởi hết, anh cởi trần, vai rộng eo hẹp, phủ một lớp mỡ hôi mỏng, những đường nét thân hình rất đẹp xuất hiện, đến cả chiếc khuyen rốn gợi cảm cũng kiêu hãnh mời chào.

“Anh... anh... anh... sao lại chạy đến KTV cởi quần áo thế kia?” Phản ứng đầu tiên của cô là vội vàng quay lại kiểm tra xem cửa đã đóng chặt chưa, thật xấu quái dị của anh không thể để ai nhìn thấy.

Anh cúi đầu đang định cởi thắt lưng, thì ánh mắt thao láo nóng bỏng phía sau lưng khiến anh mất tự nhiên, quay lại liếc mắt một cái, môi mím chặt, hồi lâu sau mới thốt ra một câu: “Em ra ngoài”.

“Không phải chứ?” Trước mặt đám bạn của mình, cởi gần như trần trụi cả, còn bảo bạn gái là cô ra ngoài? Tưởng bảo cô ra ngoài thì thoải mái chơi trò tình yêu cấm kỵ giữa anh em với nhau à? Cho dù báo thù cô lúc này nấu cháo điện thoại thì cũng đâu cần ác đến thế?

“Đúng rồi, bạn gái của Yêu Cảnh, em ra ngoài trước, nếu không bọn anh ở đây sẽ không tiện đâu.” Một người trong số đó vẫy vẫy tay, bảo cô rời khỏi đó ngay, còn một tên khác mặc quần jean áo pull đơn giản cũng chuẩn bị cởi áo, mồm lẩm bẩm.

“Yêu Cảnh, cũng may mà có cậu đến cứu tôi, Viên Tâm sắp đến đây rồi, lần này tôi có cơ được cô nàng hay không là nhờ cậu hết đây.”

“Bạn gái tôi còn ở đây, cậu cởi ra gấp thế để làm gì?” Tiêu Yêu Cảnh đưa tay chặn anh chàng đang cởi áo ra, quay người lại hất hàm với Tô Gia Áo đang ngơ ngẩn không biết chuyện gì đang xảy ra: “Em ra ngoài trước, bọn anh cần thay quần áo”.

Trò chơi thịnh hành của quốc gia nào thế? Trò chơi hai tên đàn ông đổi quần áo trước mặt mọi người trong phòng KTV?

21. Chương 20

Chương 20:

Cạm bẫy của đàn ông, thủ đoạn của phụ nữ

Bạn trai thoát y trước mặt anh em bạn bè, còn bạn gái lại bị đuổi ra đứng canh ngoài cửa.

Tô Gia Áo không tài nào hiểu nổi tại sao mình lại thê thảm đến thế, thoát khỏi sự đeo bám của ông thầy và tình bạn với các chị em để chạy đến đây hẹn hò, cuối cùng lại rơi vào tình cảnh này, mắt mở to nhìn bạn trai mình đi đến vực sâu truy lạc, chẳng lẽ ông Trời đang trừng phạt cô vì tội bỏ rơi vị hôn phu tam tòng tứ đức để chạy ra ngoài ngoại tình ư?

Cô tựa người vào cửa phòng bằng kính sẫm màu, muốn nhìn trộm xem có thấy gì không, nhưng đành bất lực vì hệ thống bảo mật của cánh cửa cao cấp này quá tốt, đến góc chết cũng đóng kín, cô càng cố gắng thì

càng bất lực, đành nuốt tiếc thở dài, rồi đột ngột phát hiện ra sau gáy có mấy ánh nhìn cực kỳ sắc nhọn đang chĩa vào mình.

Cô quay lại, chỉ thấy mấy nữ sinh trường khác đứng nhìn mình bằng ánh mắt quan sát động vật kỳ quái, cô gái đứng đằng trước không cao lắm, mái tóc uốn xoắn lộn nhỏ xoã trên vai, lớp trang điểm màu hồng tỉnh tể trên gương mặt mịn màng, đôi môi hồng luôn giữ một nụ cười đáng yêu, đến cả nhướn mày lên quan sát người khác cũng không từ bỏ động tác cong môi rất mệt kia.

“Tránh ra có được không? Đây là phòng bao của bạn tôi, chúng tôi muốn vào trong.” Âm thanh yếu điệu thực nữ là loại mà Tô Gia Áo không thông thạo đối phó nhất.

Tô Gia Áo nghĩ đến cảnh rating 18+ trong kia không biết đã kết thúc hay chưa, lại thấy cô nàng định đẩy cửa bước vào đành ngăn lại: “Đừng vào trong, bọn họ đang cởi quần áo trong đó”.

“Hả?” Mấy cô gái hoàn toàn mù mờ, đứng ngẩn ra nhìn nhau, nhìn cô gái đang đặt tay lên nắm đấm cửa, sắc mặt có phần khó chịu.

“Viên Tâm, cô ta nói họ đang cởi quần áo trong đó, chúng ta khoan vào đã.”

“Ồ? Mình không tin lời nói của một người đứng ngoài nhìn trộm đâu, hừ... Nếu cởi quần áo thì càng tốt, Yêu Cảnh đáng người rất đẹp, rất gợi cảm, các cậu không dám vào thì mình vào trước.”

Cô ta nói xong bèn mở cửa, thò đầu vào, ánh mắt đảo quanh phòng một lúc rồi quay sang gọi đám bạn mình: “Làm gì có ai cởi quần áo, mình thấy tám phần là do đầu óc cô ta suy nghĩ bậy bạ rồi”.

Suy nghĩ bậy bạ? Cô rảnh rồi nghĩ đến chuyện mấy tên con trai cởi quần áo để làm gì? Tô Gia Áo trừng mắt, nhìn vào trong với vẻ không tin, nhưng chỉ thấy bọn họ đang ngồi trên salon hoặc hút thuốc, hoặc chuyện trò, hoặc hát hò, quần áo nguyên vẹn, căn phòng gọn gàng, rất văn minh sạch sẽ, trừ bạn trai cô – Tiêu Yêu Cảnh – trên người đã đổi một bộ quần áo khác.

Áo sơ mi cách điệu cổ chữ V màu đen mà ban nãy đi gặp cô đã không thấy đâu nữa, quần jean màu sậm cũng biến mất, trên người chỉ còn áo pull trắng đơn điệu cùng một chiếc quần jean rất tầm thường, thất lực bình thường, đến cả những trang sức trên cổ và tay cũng không cánh mà bay.

Lại nhìn quanh một vòng, cô mới phát hiện ra bộ quần áo hàng hiệu vừa đặc biệt vừa sang trọng ấy cộng thêm đồ trang sức không phải không cánh mà bay, mà tất cả đã được đổi chủ, ở trên người một tên con trai khác. Dù sao cũng là trang phục của anh nên cậu ta mặc cứ cảm thấy có gì đó không ổn, phần vai áo bị rộng ra mấy phân, chiếc quần cũng quá dài, đành xắn lên nhét vào trong giày, sau khi đã nhìn thấy Tiêu Yêu Cảnh mặc rồi lại nhìn người khác mặc, cô thật sự không thấy quen mắt cho lắm.

Cậu chàng kia vừa thấy Viên Tâm ở cửa đã vội vã đứng lên cười chào, nói vài ba câu rồi kéo cô ta vào phòng vẻ như rất thân thuộc.

Tô Gia Áo chờ người, hoàn toàn không hiểu chuyện gì, Tiêu Yêu Cảnh ngồi trên ghế salon bắt mắt ngoắc tay với cô, nhưng ánh mắt cô vẫn đang nghiên cứu anh chàng mặc quần áo của bạn trai mình. Anh bấu môi vẻ không vui rồi đứng lên đến cạnh cổ, vòng tay qua cổ cô, thuận thế xoay đầu cô lại rồi hừ một tiếng: “Em đang nhìn đi đâu thế? Đổi quần áo rồi em không biết bạn trai mình là ai nữa, hử?”.

“Các anh đang làm gì vậy?” Cô ngẩng lên hỏi, mong anh cho mình câu trả lời, đừng để cô mù mờ không hiểu gì, cô ghét nhất cảm giác bị người ta cho ra rìa.

Anh lười nhác nhướn mày, tỏ vẻ không muốn nói nhiều về hành động của bạn bè mình, trước mặt mọi người, anh thoải mái cúi đầu xuống, cọ cọ vào cổ cô một cách thân mật, bạn gái anh chỉ cần quan tâm đến anh là được, người khác chỉ là kẻ qua đường mà thôi.

Sự chú ý của Tô Gia Áo bị cắt ngang, mùi thuốc lá trên người Tiêu Yêu Cảnh bay vào mũi cô, cô ngược lên, môi khẽ lướt qua cổ anh, tiếng hít thở sâu căng thẳng vang lên trên đầu cô, lông mao trên cánh tay quàng qua vai cô dựng đứng hết lên. Cô nghịch ngợm che miệng lại để không cười thành tiếng, đổi lại là ánh mắt hậm hực của anh.

Cử chỉ quá sức thân mật ấy đã bị Viên Tâm để ý thấy, cô nàng ngêch cằm lên, huých tay vào cậu trai mặc bộ quần áo hàng hiệu, khẽ hỏi: “Tiêu Phi, cô gái kia là ai vậy? Lúc này cô ta đứng ngoài thậm thụt lên lút nhìn trộm các anh đấy”.

“Cô ta? À, bạn gái mới của Tiêu Yêu Cảnh, hừ, không biết cô này chịu được mấy ngày.”

“Ừa? Yêu Cảnh tìm bạn gái đều thuộc loại đó à?”

“Đương nhiên là không, cô này là đặc biệt, trường hợp đặc biệt!”

“Ồ? Nghe như có ẩn tình gì đó nhỉ? Nói em biết đi.” Cô nàng vừa nghe thế bèn tỏ ra vô cùng hào hứng. [*Vanila: Con này đại trai thấy rõ, rõ ràng là nghĩa Tiêu Yêu Cảnh mà, tên ngu ngốc này còn trả lời, đúng là 2 tên đều hợp nhau.]

“À, cái đó không được, chuyện riêng của bạn bè không được nhúng tay vào, đó là quy tắc của cánh đàn ông, không giống bọn con gái các em thích nhiều chuyện đâu.”

“Hừ! Nhỏ mọn quá! Tưởng em thêm biết à” Cô nàng cắn môi vẻ không can tâm, ánh mắt di chuyển trên bộ quần áo đắt tiền của Tiểu Phi một lúc rồi mỉm cười: “Woa, bộ quần áo của anh chắc đắt lắm nhỉ? Toàn là hàng hiệu cả, đại thiếu gia tốt số thật!”

Tiểu Phi cầm ly rượu lên, cười khẽ không nói, chỉ nhướn mày làm ám hiệu “cẩn câu rồi” với mấy cậu bạn bên cạnh.

Tô Gia Áo không ngốc, đã phát hiện ra ý đồ của Tiểu Phi, cậu chàng cuống cuống gọi Tiêu Yêu Cảnh đến ngay, mượn bộ quần áo hàng hiệu của anh để tỏ vẻ đại thiếu gia nhà giàu tiện việc cửa gái. Cô chỉ biết con gái khi hẹn hò đến nhà hàng cao cấp sẽ mượn quần áo và túi hàng hiệu của nhau, không ngờ đàn ông cũng chuộng hư vinh đến mức đó, lại thấy bọn họ đều tỏ vẻ thản nhiên như không, hình như đã quen với chuyện này rồi. Bạn trai mình lại giúp đỡ bạn bè, không chút cảm thán, xem nhẹ mọi thứ quả là rất tốt, nhưng tình huống trước mắt khiến cô cứ thấy kỳ cục, có nên xem là mấy tên đàn ông hư hỏng bắt tay nhau gài bẫy con gái không?

Cô liếc nhìn Tiêu Yêu Cảnh đang tỏ vẻ thờ ơ, như thể những chuyện đó chẳng liên quan đến mình, anh đang chơi với bộ điệu khiến chọn bài hát, quay lại hỏi cô: “Bài này biết hát không?”

“Hả? Gì cơ?” Cô nhìn lên màn hình tinh thể lỏng, chỉ thấy anh đã nhập bài hát vào, âm nhạc vang lên, trên màn hình xuất hiện bài tình ca rất sến:

Anh chỉ có cảm giác với em

“Anh muốn em hát cho anh nghe.” Anh vẫn chưa quên lần trước đã bị bài hát này làm cho mất mặt đến mức phải cuống cuống tháo chạy, anh rất để tâm đến việc sao chỉ mình anh có cảm giác hờn dỗi muốn cô cũng phải bị choáng váng một lần mới can tâm.”

Anh phớt lờ phần nam hát, đưa micro đến cho cô, bắt cô phải kiêm cả nam lẫn nữ hát hết bài cho anh nghe.

Cô nhìn ca từ đặc biệt sến trên màn hình mà không hát nổi câu nào, miệng há ra rồi lại ngậm lại, lắc đầu nhìn anh vẻ bất lực.

Tha cho cô đi, bài hát này có chỗ nào cho anh yêu thích đến thế? Đến tông bài hát cô còn không biết, làm sao hát được đây?

“Hát đi.” Anh đưa micro đến miệng cô.

“Em không biết hát mà.”

Âm thanh được khuếch đại vang vọng, còn mang theo âm điệu nũng nịu khiế anh nheo mắt lại: “Nói lại lần nữa.”

“Hử?”

“Anh bảo em nhắc lại lần nữa.”

“...” Bảo cô nói cái gì? “Em không biết hát mà” ư? Anh có chắc rằng không phải mình đang uy hiếp cô không?

“Dùng giọng điệu lúc này, nói lại cho anh nghe.” Hình như anh vẫn đang hoài niệm câu nói lúc này, hậm hực yêu cầu.

“Em... em không biết hát”, cô ghen ngào đáp lại.

“Thêm chữ mà vào”, anh tiếp tục đòi hỏi.

“... Em... không biết hát... mà...”, cô nhấn mạnh chữ “mà” anh bắt nói thêm vào.

“Không phải cảm giác này, lúc này không phải em nói mà như vậy.” Anh yêu cầu mỗi lúc một nhiều.

“... Em không biết hát mà mà mà...”, cô hậm hực nói.

“Em chơi anh hả?”, anh lườm cô.

“Anh chơi em thì có, rốt cuộc anh muốn nghe cái quỷ gì chứ?”

Anh muốn nghe cái gì? Vớ vẩn, đương nhiên là nghe giọng điệu nũng nịu hiềm có của cô rồi. Lại thêm lời ca khúc kia, giọng điệu của cô như đang nũng nịu với anh, phải chăng đã quá lâu rồi anh không hưởng thụ vẻ làm nũng của con gái nên mới đói khát đến mức đó?

Anh đang định tiếp tục dạy dỗ bạn gái làm nũng cho mình nghe thì một giọng hát ngọt ngào vang lên, cắt đứt ý đồ của anh.

“Nước mắt dù mặn mấy đắng mấy, chỉ cần có anh thì sẽ là trời xanh, dựa vào gần nhau sát nhau đến mấy mà thiếu đi vòng tay anh thì sẽ mãi mãi cách xa, cả thế giới này chỉ có cảm giác với anh...” Đường như không muốn thấy hai người họ xoắn xuýt với nhau nữa, Viên Tâm đã tự lấy micro hát, dáng vẻ đáng yêu nũng nịu phát huy tác dụng, đến khúc cuối còn nháy mắt với Tiêu Yêu Cảnh, khẽ nói: “Bài này em cũng rất thích, Yêu Cảnh, bạn gái anh không biết hát thì em hát với anh.”

“Người đàn ông ấy tôi cũng rất thích, cậu là bạn gái mà không làm anh ấy vui thì để tôi làm cho.” Tô Gia Áo thầm phiên dịch ẩn ý trong câu nói ấy, nghiêng răng. Nếu những lời cô ta nói khi đứng ở cửa do vô tâm, thì bây giờ rõ ràng là đang khiêu khích trắng trợn.

Dám khiêu chiến với cô sao? Xuýt, xem ra phải bảo mấy đứa em đến trường cô ta chặn đường rồi kéo ra một góc nói chuyện, nhưng bây giờ phải nể mặt bạn trai, nén cơn giận của mình xuống, bĩu môi xua tan ý nghĩ đó đi, cô đang tính xem có cần dùng khí thế của thiếu nữ bất lương để bắt nạt con gái nhà lành không, thì đã nghe thấy bạn trai mình nhìn micro trước mắt, buông ra một câu: “Tôi không biết hát. Bạn gái tôi không hát, hai người hát đi.”

Nói xong anh ném micro cho Tiểu Phi đang ngồi cạnh Viên Tâm, hai tay khoanh lại vẻ vô trách nhiệm, ngồi xuống salon.

Cho dù không biết anh có phải vì không muốn làm mất hoà khí bạn bè nên mới cự tuyệt thế không, nhưng Tô Gia Áo vẫn thầm khoái trá trong lòng, khoẻ môi nhếch lên cười trộm, bên tai bỗng vang lên tiếng thì thầm của anh: “Đừng tưởng anh không biết em nghĩ gì, lần sau có ghen thì phải thành thật hét lên cho thiếu gia đây biết, nghe chưa?”.

Không được hát với đứa con gái khác, anh là bạn trai của em mà. Chỉ một câu đơn giản như vậy, mà cũng không biết nũng nịu nói ra ư? Uống công anh chờ đợi.

“Còn nữa... anh biểu hiện tốt như vậy, phải thưởng chứ.” Anh mặt dày biểu dương hành vi “mắt luôn nhìn thẳng và luôn quan tâm đến cô” của mình.

“Anh muốn thưởng gì?” Mới từ chối một cô gái mà đã bắt cô thưởng, thế nếu từ chối tất cả các phụ nữ trong thiên hạ, chẳng lẽ cô phải bán mạng ra thưởng cho anh?

“Số lần giảm bớt.” Anh cúi xuống nhìn vào môi cô, không che giấu quyết tâm muốn chiếm đóng nơi ấy, kì kèo mặc cả với cô.

Dù sao sớm muộn gì cũng là của anh, anh chỉ tỏ vẻ phong độ đàn ông, tạm chấp nhận mà thôi, nhưng thấy cô càng đùa càng nghiêm, anh đành phải nhắc nhở, chú ý rằng bạn trai mình là đàn ông bình thường khỏe mạnh, thú tính tiềm ẩn: “Lần sau, cho anh hôn”.

“... Lần sau đã muốn?” Cô quên cả thẹn thùng, lo lắng nhìn chiếc vòng trên tay, trong đầu xuất hiện cảnh anh bị khiêng vào xe cấp cứu rất thê thảm.

“Nói nhảm nữa thì bây giờ anh...”

Cô né tránh động tác lần tới của anh, ôm đầu thoả hiệp: “Được, được, được! Em biết rồi, lần sau, lần sau vậy!”

Anh thấy cô nhận lời đành buông cô ra, nhưng vẫn không chịu thua: “Không được tô son.”

Anh muốn chạm vào đôi môi tự nhiên, ngay cả anh cũng có lúc hoài nghi, lần nào gặp cô cũng đều trang điểm đậm như thế, chính là vì không muốn cho anh hôn, hừ!

“Được.”

“Không được trốn anh.” Việc cố khiến anh không tìm ra, chơi trò mắt tích anh sẽ cho cô biết tay.

“Được.”

“Không được nghe điện thoại người khác.” Đặc biệt là khi anh đang hôn đến mức mê muội say đắm, lại có đứa ngu ngốc nào nhảy ra thảo luận triết học tình yêu với cô.

“Em biết rồi.”

“Anh muốn hôn đủ mười phút!” – Phải bù đắp cho đủ những lần thiếu thốn trước kia, không thể ít hơn.

“Hả?” Lâu như thế, mệt lắm!!!

Cái anh chàng này, đúng là không dễ lừa phỉnh.

Mà vấn đề còn nan giải hơn, cô phải dùng lý do gì để lừa gạt cái anh chàng còn khó đối phó hơn cả Tiêu Yêu Cảnh trong nhà mình đây?

Chẳng lẽ hồn nhiên dè anh ta xuống, tà ác nói rằng: “Thầy Quý, vì hạnh phúc của tôi và bạn trai, hy sinh sự thanh bạch của thầy cho tôi hôn một cái nhé?”

Ôi chẳng khác nào tìm đến cái chết, Nhất định cô sẽ bị đá bay lên trời mất, lúc rơi xuống đất còn phát hiện ra bị đóng bài tập đề chết! Đúng là đồ hẹp hòi nhỏ mọn!

Cô ngồi trên nắp bồn cầu trong nhà vệ sinh, suy nghĩ xem phải đột kích Quý Thuần Khanh như thế nào, nhưng nghĩ mãi vẫn không ra, cô liền đứng lên chuẩn bị về phòng, ai ngờ mới đứng dậy đã nghe thấy tiếng bàn tán của con gái ngoài kia.

“Này, Viên Tâm, cậu thôi hy vọng đi, Yêu Cảnh và bạn gái anh ấy khăng khít thế kia, còn Tiểu Phi lại có vẻ rất muốn theo đuổi cậu đó.”

“Gì chứ, mình và Tiêu Yêu Cảnh chỉ là bạn bè bình thường thôi, mình chẳng có suy nghĩ gì với anh ta cả. Bạn gái anh ta cũng ổn đấy chứ, có vẻ rất thân thiện, mình thích con gái phóng khoáng như thế.”, Viên Tâm vừa rửa tay vừa nói.

“Tớ biết cô ta, Tô Gia Áo, chị cả trong lớp Kinh tế trường Yêu Cảnh, cô nàng rất biết bênh vực bạn bè, nghĩa khí lắm! Nữ sinh trong lớp có chuyện gì đều thích tìm cô ta, Yêu Cảnh chọn người cũng khá lắm!”

“Đúng thế, thời đại này tìm được cô gái nghĩa khí như thế khó lắm, tình bạn của con gái không đáng giá, chỉ đến khi yêu đương là chấm dứt.”

Cô đứng trong phòng vệ sinh nghe đến phồng mui lâng lâng bay bổng, mụ mị, thậm chí còn ngượng ngùng gãi gãi đầu, cảm giác thoả mãn của chị cả đang dâng lên, đến khi phòng có người gõ, Viên Tâm đứng ngoài hỏi: “Này, trong đó có ai không, người ngoài này đang xếp hàng đây.”

Cô vội xốc quần lên rồi mở cửa, lúng túng vuốt vuốt tóc: “Xin lỗi, à... tôi không có ý nghe trộm các bạn nói chuyện.”

Mấy cô gái thấy cô thì sững sờ bịt miệng lại, nhìn nhau ra hiệu. Viên Tâm cười với cô đầu tiên: “Thì ra là chị Gia Áo, lúc này bọn em nói như thế, chị đừng để bụng, bọn em chỉ nói chơi thôi”.

“Ồ... không sao.” Dù sao cũng là sự thực mà, cô rất được con gái yêu thích.

“Vậy thì tốt quá.” Viên Tâm cười rạng rỡ, chum chim môi, kéo tay ô đến cạnh bồn rửa mặt: “Thực ra em có một câu muốn hỏi chị, nhất định chị phải nói thật với em, được không?”

“Tất nhiên rồi, em muốn hỏi gì?”

“Tiểu Phi kia... có thật là đại thiếu gia nhà giàu không?”

Một đao của cô nàng đâm trúng chỗ hiểm khiến Tô Gia Áo sững người.

“Đúng hay là không?” Viên Tâm lay lay cô, cuống quýt muốn nghe câu trả lời, thấy cô tỏ vẻ khó xử, bèn dụ xuống tìm các khác: “Thực ra không giấu gì chị, em có chút cảm tình với Tiểu Phi”.

Lời khai ấy khiến Tô Gia Áo có nỗi khổm à không dám nói, cứ muốn nói thật nhưng lại ngại bạn bè của Tiểu Yêu Cảnh: “Nếu đã thích thì cứ thế đi, có tiền hay không càng không quan trọng, em quan tâm sao?”

“Không phải quan tâm đến chuyện đó, nhưng nếu con trai đến cả sự thành thực cơ bản nhất cũng không có thì em phải tin thế nào? Hơn nữa, em vẫn thích con trai mộc mạc một chút cơ, không muốn gặp phải những anh chàng nhà giàu đào hoa, lăng nhăng. Ban đầu em gặp anh ấy rất bình thường, nhưng hôm nay lại ăn mặc toàn hàng hiệu, em thấy hơi sợ, chị bảo có phải anh ấy đang đùa cợt với em không?”

“Thì ra em sợ anh ta giàu à?” Mà không phải sợ gia cảnh anh ta thường thường bậc trung.

Viên Tâm thấy cô hơi mềm lòng thì chớp chớp mắt, tỏ vẻ ngây thơ: “Đúng thế, em chỉ muốn yêu đơn giản thôi.”

“Vậy em yên tâm, quần áo của anh ta là mượn của Yêu Cảnh, không phải công tử nhà giàu đâu, chắc anh ta chỉ muốn để lại ấn tượng tốt cho em thôi, không phải cố ý đùa bỡn đâu.”

“Ồ? Thế ư?” Nghe được câu trả lời mình cần, Viên Tâm thay đổi ngay sắc mặt, nghịch nghịch những lọn tóc xoăn nhẹ của mình, trợn mắt lên: “Hừ, bộ quần áo hàng hiệu ấy quả nhiên không phải của anh ta, căn bản là không hợp tí nào, còn bày đặt làm dáng cái nỗi gì, muốn theo đuổi tôi à, nực cười!”.

“Em...”

“Cảm ơn chị đã nói cho tôi biết sự thật, Tô Gia Áo.”

Cô mắc bẫy rồi...

22. Chương 21

Chương 21:

Dạy vợ VS1 Dạy mèo

Viên Tâm trở về phòng, lườm một cái với vẻ cao ngạo, ném ra một câu khiến Tô Gia Áo trở thành tiêu điểm của mọi người: “Tô Gia Áo đã nói hết sự thực cho tôi biết rồi, Tiểu Phi, anh đang giỡn với tôi đấy à?”

“Lần sau đừng hòng hẹn tôi ra nữa.” Viên Tâm xách túi lên, dẫn cả đám bạn bè nghênh ngang bỏ đi.

Trong phòng tĩnh lặng như tờ.

Đột nhiên Tô Gia Áo thấy đầu nặng chân nhẹ, không dám ngẩng đầu lên nhìn đám con trai đang ngồi chờ ra trong phòng, bao gồm cả Tiêu Yêu Cảnh đứng gần cô nhất. Cô chưa bao giờ thấy bất lực, lúng túng như bây giờ, ngay cả khi giúp người khác đánh nhau cô cũng rất kiêu hãnh, nhưng lúc này đầu óc vốn nhanh nhẹn đến mấy cũng vô hiệu.

Một lúc lâu sau, một tràng cười lạnh lẽo phá vỡ bầu không khí nặng nề, cô nghe thấy những lời trách móc từ miệng Tiểu Phi: “Yêu Cảnh, đây chính là cô gái tốt mà cậu chọn, chuyên vạch mặt tôi?”.

Cô cúi gầm mặt, không dám nhìn về mặt Yêu Cảnh lúc ấy, chỉ thấy anh xích lại gần, đứng chắn trước mặt cô.

“Này, Tô Gia Áo, cô trốn sau lưng Yêu Cảnh là ý gì?” Tưởng cậu ta che chở là có thể tùy tiện quản chuyện của tôi à? Từ trước tôi đã nghe nói cô chẳng có chút nữ tính nào, chẳng hiểu gì mà cứ ra mặt giúp đỡ lung tung, không ngờ lại đúng là thế thật. Cô thích vạch áo cho người xem lưng lắm à?”

Cô vốn nhận thấy mình đã làm chuyện thiếu đạo đức, nhưng bị Tiểu Phi lạnh lùng dồn ép đến mức đó, cô bỗng ngẩng phắt đầu lên: “Anh lừa cô ta trước đã là không đúng. Tôi chẳng qua chỉ nói sự thật, anh hung hăng cái gì, nghĩ lớn tiếng thì hay ho lắm chắc?”

Tiêu Yêu Cảnh đứng trước mặt cô nghe thế, hơi ngoảnh mặt đi không nhìn cô.

Tiểu Phi không nghĩ là cô dám đấu khẩu, trợn mắt cười khẩy: “Lừa? Tôi lừa cô ta? Hừ, thật nực cười, đó đều là vì con gái các cô thích tiền lại ham hư vinh thôi”.

“Anh đừng chỉ chó máng mèo, loại đàn ông theo đuổi con gái mà phải mặc quần áo của người khác thì chẳng phải tốt lành gì! Anh xem thường tôi ư? Tôi xem thường anh thì có!” Cô nóng máu, mắng người như xe mất phanh, còn xắn tay áo định “làm việc”, mặc kệ anh em tốt là cái thá gì, bây giờ cô tức anh ách, không thể nhịn nổi: “Tôi cảnh cáo anh đừng động đến tôi, không thì tôi cho biết tay đấy!”.

Dáng vẻ bộc lộ hoàn toàn tính cách, không cần giữ hình tượng của cô khiến Tiêu Yêu Cảnh quay lại. Tô Gia Áo cứ ngỡ sẽ bị đàn áp giáo dục, nhưng vô cùng bất ngờ là anh lại kéo cô vào lòng. Anh muốn cô ngậm miệng để lại chút sĩ diện cho mình, đúng thế, nhưng biết cô chỉ chịu nhu không chịu cương, thế là anh chọn cách trực tiếp và hiệu quả nhất, dùng lồng ngực mình chặn miệng cô lại.

Gáy bị tay anh ấn chặt, dúi vào lồng ngực vạm vỡ, bên tai cô văng vẳng tiếng Tiểu Phi chửi rủa: “Cô tưởng mình tốt chỗ nào, đều là thích gia thế của Yêu Cảnh thôi, hừ.. Dù sao chỉ là đùa vui, cô tưởng Yêu Cảnh thích loại như cô thật à? Chết tiệt...”

“Tiểu Phi, cậu đừng quá quắt.” Bị dúi mạnh vào lòng Yêu Cảnh, cô nghe thấy giọng nói mạnh mẽ của anh vang lên, cắt ngang lời Tiểu Phi.

“Vốn là thế mà, cô ta...”

“Tôi nể mặt cậu nên mới bảo cậu ngậm miệng lại, hôm nay cậu nói nhiều quá đấy.”

Lòng ngực anh phập phồng. Cô biết anh rất khó xử khi bị kẹp giữa bạn gái và anh em. Đàn ông sợ nhất là bị mắng trọng sắc khinh bạn, bạn bè với nhau dù đúng hay sai cũng phải bảo vệ, giúp đỡ lẫn nhau, lúc này con gái tốt phải ngoan ngoãn, nếu không thì anh lại càng khó xử. Mà anh đã giúp cô chọn lựa rồi, đó là dựa vào lòng anh, để anh giải quyết.

Bản tính nóng nảy bốc đồng của cô bị cưỡng ép kiềm chế, không thể phát tiết, đành há miệng ra cắn bừa vào ngực anh, anh “hự” lên một tiếng, nghiêng răng chịu đựng hành vi ác độc của cô, còn cúi xuống ve vuốt xoa dịu, bảo cô đừng đùa nữa, nhưng lòng đang bức bối, cô chỉ muốn dùng nắm đấm giải quyết vấn đề.

Tiểu Phi bị Tiêu Yêu Cảnh cắt ngang đến nghẹn lời, nhớ ra nguyên tắc bạn bè không nhúng tay vào chuyện riêng của nhau, đành tức tối trừng mắt nhìn Tô Gia Áo, miệng vẫn lầu bầu: “Yêu Cảnh, tôi khuyên cậu mau đưa cô ta tới gặp Kiều Khâm, tốc chiến tốc thắng đi, loại con gái ấy để bên cạnh, sớm muộn gì cũng gây họa.”

“Các cậu về trước đi, lần sau gặp.” Anh lảng sang vấn đề khác, tay vẫn ôm chặt cô gái đang vùng vẫy trong lòng mình, cho đến khi cô phát ra tiếng kêu vì ngạt thở.

Hồi lâu sau cô mới được giải phóng, họ một trận dữ dội nhưng vẫn nhớ ra việc đầu tiên sau khi tự do là tìm người để đánh nhau, nhưng khi nhận ra trong phòng chỉ còn lại hai người thì tức tối hét lên: “Tên kia đâu? Chửi mắng xong bỏ đi là ý gì? Chết tiệt, em phải cho hắn một trận!!!”.

“Em đánh cậu ta thì anh phải làm sao?” Anh cúi xuống, nhìn vết son môi và dấu răng lẫn nước bọt to tướng trên áo mình.

“Liên quan gì đến anh?”

“Bạn gái đánh nhau với bạn mình, anh phải giúp ai?”

“Ai cần anh giúp, cái đồ ẻo lả kia, em đánh cho hắn kêu cha gọi mẹ, anh đứng cạnh nhìn là được.”

Thấy cô vẫn hung hăng nói năng thiếu suy nghĩ, anh nhũm mày: “Em trước giờ vẫn thích lo chuyện thiên hạ thế à?”.

“Anh bảo ai lo chuyện thiên hạ?”

“Em.”

“Anh bảo em lo chuyện thiên hạ?” Cô trợn mắt vẻ không tin.

“Phải.”

“Em lo chuyện thiên hạ bao giờ?”, cô nổi giận.

“Không có à? Thường ngày đi đâu cũng giúp người khác, làm anh hùng cũng được đi, còn hôm nay, chuyện riêng của người khác, thật lòng cũng thế mà đùa giỡn cũng vậy, em nhúng tay vào làm gì?” Anh không định cãi nhau với cô, thậm chí còn chưa bao giờ cãi nhau với con gái, nếu là trước kia, chắc anh chỉ nói bye bye thẳng với cô con gái “tính cách không hợp” thôi. Cãi nhau với bạn anh và không giữ chút sĩ diện nào cho anh, dạng con gái như thế anh không chịu nổi. Nhưng, bây giờ anh đã đuổi bạn bè đi chỉ vì muốn dạy dỗ cô bạn gái của mình một trận, mong cô ít nhất là vì anh mà thay đổi một chút. Anh nhượng bộ cô, đặt mình vào vị trí của cô, chẳng lẽ cô không thể nhượng bộ anh một chút sao?

Đừng quan tâm đến những chuyện gì ngoài chuyện tình cảm của họ, chắc không phải là chuyện khó khăn, nhưng cô chỉ trợn mắt nhìn anh với vẻ không – thể – nào – hiểu – nổi.

“Anh cũng giống tên khốn đó, cho là em sai? Rõ ràng hắn ta lừa người khác trước, em chỉ nói thật mà thôi, có gì không đúng?”

Anh thấy cô ương bướng thì lửa giận cũng bốc lên: “Em không biết nhịn một chút hả?”. Cô gái này, anh đã thu dọn tàn cuộc cho mà còn không biết nhượng bộ, một bước cũng không lùi, bây giờ thì sao, muốn anh chọn một giữa bạn bè và bạn gái, nghiên cứu xem ai đúng ai sai sao? Điên khùng!

“Anh phải xem lại mình mới đúng, anh biết rõ chuyện lại còn cho hắn mượn quần áo, giúp hắn lừa con gái thì hay ho lắm à?” Cảm giác tội lỗi cuối cùng cũng bị anh thiêu đốt sạch sẽ, cảm giác chính nghĩa kỳ lạ của cô bùng bùng trời dậy, hoàn toàn quên mất là do mình bất cẩn nên bị người khác lừa nói ra sự thật. Chỉ thấy mình không làm sai, thế là nổi âm ục trong bụng đã buột ra mà không uốn lưỡi bầy lần: “Chắc bình thường các anh cũng thế chứ gì, hắn cũng giúp anh theo đuổi không ít con gái nên anh muốn báo đáp phải không?”

“Ô Gia Áo!” Anh chưa bao giờ bị ai khiêu khích như thế, rõ ràng là hảo tâm khuyên cô làm gì cũng đừng quá đáng, cô thì mỗi lúc một quá quắt, cố ý cãi nhau với anh.

“Gì thế?” Gọi cả họ lẫn tên thì oách lắm chắc?

“... Không nói nổi em nữa.”

Anh nói xong, cầm áo khoác sập cửa bỏ đi.

“Rầm!” Tiếng cửa đóng mạnh đập vào tai cô, đến khi cô có phản ứng thì Tiêu Yêu Cảnh đã đi mất rồi. Cô nghiêng rằng, tức đến đau dạ dày. Bị cô nàng Viên Tâm kia hăm hại đã đủ điên rồi, kết quả là cả anh cũng đối đầu với cô, đàn ông kiểu gì thế, nam tính cái quỷ gì, sĩ diện thì hay ho lắm à, hoàn toàn không chịu hiểu cảm giác của con gái, sao cô lại chịu nhục như thế, đi thích một người đàn ông khốn kiếp vậy?

Biết sập cửa là hay lắm à? Cô cũng biết.

Cô gắng sức học theo bộ dạng ngang ngược của anh, cầm lấy tay nắm và ra sức sập mạnh.

“Rầm!”

Sau âm thanh ấy, cô thấy sáng khoái quá, nhưng kính vỡ rồi.

“Cô ơi, làm hỏng đồ đạc, xin bồi thường theo giá trị, xin cảm ơn.”

“...”

Tại sao anh ta làm thì không vỡ, còn cô chỉ học theo mà xui xẻo như thế?

Thế giới này có công bằng hay không?

Vết sạch túi, phải gọi điện mượn thêm của bạn mới đủ tiền đền, Tô Gia Áo ủ rũ về nhà. Nếu không phải vì cô khẳng khái bảo tẩm kính trước đó đã có đường nứt nên mới được giảm giá, chứ không thì có lẽ phải rửa bát trừ nợ mất.

Cô lắc lắc đầu, vô cùng phiền muộn, lê bước nặng nề trên con đường đèn đuốc sáng choang, cho đến khi đến một con hẻm cách nhà không xa, nghe thấy tiếng mèo kêu ai oán cô dừng chân.

Mà nguyên nhân khiến cô thực sự dừng bước, nấp vào sau cột điện gần đó là vì dưới ánh đèn trước mặt, thấy Quý đang quỳ một chân xuống, chăm chú đùa giỡn với một con mèo.

Con mèo dưới bàn tay đùa giỡn của anh đang phát ra những tiếng gừ gừ thảo mãn, dụi dụi vào ngón tay của anh như đang làm nũng. Anh mỉm cười dịu dàng, vỗ vỗ đầu nó và nói như dạy dỗ: “Ngoan quá, ngoan quá, nếu như thê quân cũng ngoan ngoan giống người, không chạy lung tung theo người ta thì chắc ta sẽ yêu chiều cô ấy thêm một chút rồi.”

Hừm... anh vẫn thích đặt cô cạnh những loài động vật nhỏ bé hiền lành vô hại kia. Trong mắt anh, cô không bằng một con mèo con ngốc nghếch chỉ cần có sữa thì ai cũng có thể làm mẹ hay sao?

Đàn ông và những con vật nhỏ bé, không thể đặt cạnh nhau một cách hài hoà như thế, chỉ có phụ nữ để tỏ vẻ hiền dịu mới tỏ ra thân mật với chúng. Về dịu dàng thích hợp chăm sóc động vật còn hơn cả phụ nữ của anh là có ý gì đây?

Khoan đã... ý anh nói lúc nãy là gì? Biết cô đang nấp nên cố ý nói cho cô nghe ư? Chắc là... không nham hiểm đến thế chứ?

Quý Thuần Khanh vẫn gãi cằm mèo con, nó thích thú giơ móng vuốt lên cào cào, nhưng bị anh dịu dàng giáo huấn: “Bé cưng, đừng nghĩ ta chiều người rồi làm bậy, cho người ra ngoài chơi cũng không sao, nhưng nhớ phải về nhà, nếu quên mất chủ nhân là ai thì sẽ bị dạy dỗ đấy. Không được cào lung tung, phải ngoan, nghe chưa?”

Anh nhướn môi cười vì bộ dạng làm nũng của mèo con, bé luôn nó lên, đặt trong lòng, không để tâm đến chuyện bộ âu phục bị dính lông mèo, ân cần vuốt ve, vừa vuốt vừa cảnh cáo nó về dịu dàng: “Trên người của người có mùi của tên đáng ghét nào thế? Khó ngửi quá. Chỉ muốn ném người vào chậu để tắm cho sạch thôi”.

Cô nấp sau cột điện bất giác túm chặt phần áo trước ngực mình, ngửi một cái, đột nhiên mặt tái xanh...

Mẹ ơi, toàn mùi khói thuốc nồng nặc.

Anh thật sự đang thể hiện tình yêu của mình để dạy dỗ mèo con lang thang, chứ không phải ám chỉ để giáo huấn cô đấy chứ? Đáng sợ quá.

Chủ động nhận lỗi, không biết có được giảm nhẹ hình phạt hơn không? Cô ngập ngừng định bước ra ngoài, thì nghe thấy giọng ôn dịu của Dương Thư Tiệp vang lên, bèn vội vàng rút lại: “Mimi, mày đang chơi với ai đó? A... thì ra là thầy Quý... trường của Tô Gia Áo?”.

Quý Thuần Khanh hơi nghiêng người, thấy Dương Thư Tiệp đang đứng dưới ngọn đèn đường cười với mình, anh không hiểu chuyện gì xảy ra nên chớp đôi mắt dài với vẻ vô tội, nhướn mày lên rồi cúi xuống nhìn con vật nhỏ trong lòng mình với vẻ bất mãn.

Mimi...

Tên xấu quá. [*Vanila: Chuẩn đó anh, tên k chút sáng tạo)]

Anh vốn định đặt tên cho nó là Tiểu Áo tri kỉ, rồi mang về nhà dạy dỗ một trận.

Haizz... thật mất hứng.

23. Chương 22

Chương 22:

Một chân đạp hai thuyền đăng cấp cao

Chó đực có một thói quen xấu, đó là thích tè vào cột để đánh dấu, nơi nào đã có mùi của nó thì chính là lãnh thổ. Nếu có con chó nào khác định xâm chiếm, nó sẽ nhe răng ra, gầm gừ bảo vệ lãnh thổ nhỏ bé của mình.

Nhưng những nhà sinh vật học lại không biết rằng, điều đó cũng có thể áp dụng ở loài mèo cái không biết trời cao đất dày là gì.

Có thể là vừa hay Tô Gia Áo đứng ở cột điện, phù hợp với tâm trạng chiếm lãnh thổ của mèo cái, có cũng có thể là cô cảm ghét cô nàng Dương Thư Tiệp kia đến một mức độ nào đó, càng có thể là cây cột điện luôn tỏ vẻ ngoan ngoãn lần đầu tỏ rõ ma lực của nó.

Đương nhiên, động vật không thể vì yêu cột điện nên mới muốn hiếm đoạt, nhưng chúng tuyệt đối sẽ vì muốn độc chiếm nó mà sẵn sàng nhả ra đánh nhau với kẻ khác, lý do rất đơn giản, vì cột điện sẽ không đi lung tung, có thể để mặc mình muốn làm gì thì làm trong địa phận của nó, thậm chí... tè một bãi.

Tóm lại, cảnh nam thanh nữ tú chào hỏi nhau trước mắt khiến Tô Gia Áo cau tiết, cô khom người, chuẩn bị tư thế sẵn sàng xông ra cào cấu cắn người.

Còn động vật giống cái kia hoàn toàn không đánh hơi thấy mùi vị mang tính công kích, thân nhiên dang rộng hai tay hướng về phía Quý Thuần Khanh, thân mật như thể muốn ôm lấy anh.

Người hiểu lầm không chỉ có Tô Gia Áo, Quý Thuần Khanh cũng nhìn ra nơi khác tỏ ý chống cự, đưa tay lên giữ khoảng cách.

“Hi hi, thầy Quý, thầy nhút nhát thật, em chỉ muốn ôm Mimi nhà em về nhà thôi.” Dương Thư Tiệp nhếch môi, tay vẫn đặt trên người con mèo trong lòng anh. “Mimi, đến đây, phải về nhà rồi.” Cô ta nói với mèo của mình, nhưng mèo con hoàn toàn phớt lờ, hai bộ móng vuốt chỉ bám vào anh chàng đẹp trai kia.

“Mimi nhà em bình thường không mấy khi gần gũi người lạ, nhưng hình như nó rất thích thầy Quý.” Dương Thư Tiệp vừa cười vừa đưa tay kéo con vật nhỏ không chịu hợp tác lại, ấn nó vào lòng mình, vuốt ve.

Quý Thuần Khanh cúi đầu nhìn vòng tay đột nhiên trống rỗng của mình, lại nhìn con mèo bị cưỡng ép rời khỏi anh, nhướn đôi môi mỏng lên: “Cô có tắm cho nó không?”.

“Hà? Tắm?”

“Tôi lo nó bị ám mùi lạ.” Chẳng hạn mùi tổng hợp trên người cô ta, khó ngửi quá.

“À, yên tâm, thầy Quý, mẹ em rất ưa sạch sẽ.” Dương Thư Tiệp không hề hiểu ý anh.

“Vậy thì tốt.” Anh đã yên tâm, nhưng tiếp đó lại nhúu mày vẻ thắc mắc: “Cho tôi hỏi một câu, cô là ai?”.

“ ... ”

“Chúng ta gặp nhau chưa?”

“... Ha ha... Thầy Quý thật biết đùa, lần trước thầy mua hoa đến thăm Lục Chiêm Đình, trong phòng bệnh của anh ấy, chúng ta đã từng gặp nhau rồi đấy thôi?” Cố nín kéo chút sĩ diện, Dương Thư Tiệp vận sức thật mạnh để ngược đãi mèo nhỏ trong lòng cô ta.

“Có à?” Về hoang mang của anh rất trong sáng, hoàn toàn khiến người ta không biết anh cố ý giả vờ hay không nhớ thật, cho đến khi mèo nhỏ không chịu nổi mà kêu lên những tiếng “meo meo” đau khổ, anh mới nói: “Ồ, hình như... có thể là có.” Anh chỉ nhớ tên con trai bị một đập của anh, sợ đến mức hồn vía bay lên mây, nói không thành tiếng, dù sao cảnh tượng ấy khá là có tính kích động, còn về cô gái kia, ấn tượng rất mờ nhạt, căn bản là anh đã quên bằng rồi.

“Nghe nói thầy Quý là giảng viên mới của lớp Gia Áo, sau này nếu không hiểu vấn đề gì, em có thể đến hỏi thầy được không?” Dương Thư Tiệp không chịu thua, tiếp tục dùng giọng mềm mại của mình để công kích địa bàn của người khác: “Giảng viên đại học thường lên lớp xong là biến mất, có rất nhiều vấn đề không hiểu, thầy Quý nếu đã ở nhà Gia Áo thì sau này sẽ tiện gặp mặt, nên nếu có gì không hiểu, em có thể trực tiếp hỏi thầy không?”

Anh cau mày như suy nghĩ gì đó, hình như có nỗi niềm khó nói rồi lắc đầu từ chối thẳng thừng: “Có lẽ không được”.

“Hả? Tại... tại sao?” Dương Thư Tiệp như không ngờ bị từ chối nên chờ người ra, là giảng viên đương nhiên phải thích những cô gái ngoan ngoãn học hành giỏi giang, có gia giáo, phần đầu, chuyên cần mới đúng. [*Vanila: Hơ hơ, chị này tinh thần tự sướng quá cao, chị có những điểm đó bao giờ?]

“Vì cô không được thê quân thích, nếu tôi dạy cô thì cô ấy sẽ ghét tôi.” Lý do rất thẳng thắn, không chút che giấu.

“Thê... ý thầy là, Gia Áo? Dường như cô ta không tin lời anh nói.

“Còn nhạc mẫu, mẹ nói hề thấy mặt cô là chỉ muốn dùng hốt rác hót mặt cô đi.”

“ ... ”

“Tôi không muốn đưa hốt rác cho mẹ vợ đâu.” Vì phụ trách đưa đồ rất mệt, hơn nữa cô ta chắc chắn sẽ lấy mèo con đáng thương ra để đỡ đạn cho mình.

Cũng là những câu nói đó, nhưng đến tai Tô Gia Áo bỗng thay đổi sắc thái, cái cột điện tùy tiện để cho người ta tề bậy không biết đường tránh kia, lo chuyện mèo người ta có tắm hay không, còn định lo người ta học có tốt không, đến phút cuối còn định lo cho cái mặt người ta có bị hót đi không. Chỉ là một cây cột điện, động đây lung tung làm gì, đợi người ta đến đấu tranh giành lại chứ, cứ làm nhiệm vụ đứng im đi.

“Thê quân, cột điện không nên phóng điện khắp nơi nhỉ?”

“Xi!” Lý sự cùn ở đâu ra thế?

“Tiếng than vãn của em to quá, anh bắt cần nghe thấy mất rồi.”

Ủa? Những lời nhảm nhí lúc này cô đã thốt ra hết rồi sao? Anh phát hiện ra cô đứng sau cột điện lảm bảm nguyên rủa từ khi nào vậy?

Cô từ từ ngược lên, chỉ thấy Quý Thuần Khanh như biết phép dịch chuyển tức thời, đang ở trước mặt Dương Thư Tiệp đã chuyển đến đứng cạnh cô. Vừa nhìn thấy cô, khoé môi cong lên vẽ hài lòng, sung sướng đến độ đôi mắt đen láy cũng như phát sáng, đúng là một cây cột điện có khả năng hành động và sức bộc phát vượt quá mức bình thường.

“Thì ra Gia Áo này giờ nghe trộm à?” Dương Thư Tiệp nhấn mạnh từng từ nghe rất chói tai, tỏ vẻ khó chịu với hành vi thậm thà thậm thụt của cô.

Cô bị ánh mắt của Dương Thư Tiệp khiêu chiến, không nói câu nào, khoác tay người đàn ông bên cạnh, kéo sát mình, hất hàm lên thị uy. Cây cột điện này hiện giờ là của chị cả Gia Áo đây, hôm nay nếu là người con

gái khác, có lẽ cô sẽ vỗ tay chúc mừng mình được giải thoát khỏi lời nguyền man rợ của chiếc vòng, nhưng Dương Thư Tiệp muốn chiếm đoạt? Hừ! Trừ phi cô chết!

Quý Thuần Khanh mắt lấp lánh nụ cười, bàn tay xuôi xuống trượt qua chiếc vòng, tự nhiên cầm lấy tay cô, ngón tay khê vận sức, lồng vào năm ngón tay cô và siết chặt lại. Sự chủ động nho nhỏ của cô như phần thưởng với anh vậy.

“Nếu cô đã quen thê quân nhà tôi thì sau này vẫn phải nhờ cô chăm sóc quan tâm đến cô ấy.”

Quý Thuần Khanh nói rất hay, đến vẻ mặt cũng vẫn tỏ ra ngây thơ vô hại như trước.

“Chăm sóc? Anh bảo cô ta chăm sóc tôi? Tại sao tôi phải cần cô ta chăm sóc?” Dương nhiên cũng có người không hiểu, bắt bẻ lại anh.

“Đương nhiên là do tính cách kỳ cục của em rồi, thích làm chị cả, lại không nghe lời người khác khuyên nhủ, phải sửa đi thôi, như thế khiến người ta thấy rất khó hoà hợp đấy.”

“Anh bảo ai khó hoà hợp?” Cảnh tượng vốn hoà bình đã bị cô làm cho sặc mùi thuốc súng.

“Chắc không phải em bị anh nói trúng tim đen nên định cãi nhau đấy chứ?”

Bị nói đúng chỗ đau, cô không cãi nổi, đành cắn môi im lặng.

Dương Thư Tiệp khá rõ nếu có phần tử bạo lực Tô Gia Áo ở đây thì cô ta ở lại cũng chẳng có ích lợi gì cả, thế là phớt lờ Tô Gia Áo, dùng mèo con để làm thân, cô ta đưa tay mèo lên vẫy vẫy với Quý Thuần Khanh: “Mimi, bye bye thầy Quý đi, chúng ta gặp nhau sau”.

“Không, ôm mèo của cô cách xa tôi ra. Nó khó ngửi quá.”

Lời nói sặc mùi thuốc súng thoát ra từ miệng Quý Thuần Khanh hiên lành. Nói xong, anh vẫn mỉm cười, nắm tay Gia Áo thản nhiên vòng qua Dương Thư Tiệp về nhà.

“Này, sao anh lại quen con bé họ Dương kia, cô ta không phải người tốt đâu.” Cô bắt chặp mọi thứ, tỏ vẻ ta – đúng – ta – có – quyền.

“Anh biết.”

“Cô ta bắt nạt bạn tôi.”

“Anh biết.”

“Cô ta định dùng mèo để dụ dỗ anh.”

“...”

“Sao anh không nói là biết nữa đi.”

“Anh đã nói rồi, anh không thích Mimi nhà cô ta, anh vẫn thích gần gũi với Tiểu Áo hơn.” Anh không phải cây cột điện chỉ biết đứng bất động, chó mèo gì cũng thu nhận, anh chỉ nhận người đầu tiên đóng dấu, mèo cái nhỏ, mà vẫn là mèo nhà mình nuôi thì dễ gần hơn.

“...”

Cô mở to mắt nhìn anh, nói thật, nổi điên trước mặt Dương Thư Tiệp, cô chưa bao giờ là kẻ được bảo vệ, vì cô nhìn rất hung tợn, dữ dằn, còn Dương Thư Tiệp nho nhã đàng hoàng kia mới có vẻ đáng thương. Cô cũng biết tính khí mình thật sự rất tệ hại, ngay cả mẹ cũng mắng cô, bảo là tính khí cứng đầu cứng cổ, bảo thủ ấy chẳng ai thích được, chỉ thua thiệt mà thôi.

Có lẽ nếu cô thay đổi thì hôm nay đã không cãi nhau với Yêu Cảnh. Lần hẹn sau, cô sẽ không để chuyện gì xảy ra nữa.

“Thê quân đang lo cho anh sao?”, anh quay lại hỏi.

“Chúng ta hôn nhau đi, hôn sâu ấy”, cô ngược lên nói.

Lời vừa dứt, cả hai đều ngẩn ngơ, hình như cô đã ý thức được mình vừa nói gì nên bất giác túm túm lấy tóc, đồng tử mắt anh sẫm lại, nhìn cô chằm chằm một lúc rồi hơi cúi xuống, đôi môi mỏng áp lại gần. Cô thấy bóng đen ập xuống thì vội vã mím chặt môi, nhắm tịt mắt lại.

Hơi thở nóng hổi ướt át phơi qua mũi cô, mang theo mùi hương đặc trưng của Quý Thuần Khanh. Cô cảm thấy đôi môi anh rất gần, nhưng vẫn chưa đặt xuống môi cô.

“Thê quân, muốn anh làm chuyện không ra thể thống gì thế này thì phải có lý do chứ?” Anh cảm thấy chỉ khi thân mật thế này, cô mới nói thật.

Mà đích thực là thế.

“Chẳng phải do cái vòng này hay sao, nếu tôi không hôn anh thì không thể hôn anh ấy!”

“...”

Bóng đen đột ngột biến mất, cô mở mắt ra, thấy anh đang lạnh lùng, quay lưng bỏ đi.

Môi mím chặt lại, anh đếm từng bước dưới chân mình. Một, hai, ba...

Anh dừng lại, nghiêng răng cau mày, quay người, lần đầu dùng ánh mắt tức tối hậm hực nhìn thẳng vào mục tiêu, nhưng phối hợp với gương mặt dịu dàng và đôi môi mỏng thì chỉ có vẻ rất đáng thương mà thôi. Đầu lưỡi hơi nóng lên đang đấu tranh vùng vẫy trong miệng, một lúc sau, anh quay người lại đến bên cô một cách thê thảm, đốt cháy mắt khoảng cách ba bước lúc nãy, cúi xuống cắn vào môi cô.

Nụ hôn của anh rơi xuống dày đặc, đôi môi nóng ẩm áp vào làn da mát lạnh bên khoé môi cô, chà xát rất mờ ám.

“Mở miệng ra. Không phải là muốn hôn sâu hay sao?”

“...”

“Ngoan.”

Sự hợp tác của cô đã được anh ve vuốt như đang vuốt một con mèo, tích tắc sau, cô bị anh cuốn lấy lưỡi, khiêu khích, linh động, quyến luyến.

Anh ngỡ chỉ ít cô sẽ bịa ra một lý do đường hoàng để nói cho mình nghe, thế là định thử thách cô, quyến rũ cô, ai ngờ lại khiến cô nói ra sự thật, cô không biết nói dối đến thế nào? Những lời hoang đường ấy sao cô lại thốt ra được chứ.

Anh bỏ đi là để báo cho cô biết, anh không muốn bị cô xem là cột điện địa bàn của mình, nhưng anh thật sự rất muốn hôn cô, biết rõ cô không thật lòng muốn anh hôn, biết rõ cô chỉ vì người khác nên mới cam lòng, biết rõ có lẽ cô sẽ không có cảm giác gì với nụ hôn này, mà chỉ là bài tập chuẩn bị bắt buộc phải làm khi cô muốn hôn người khác, thế nhưng anh vẫn quay lại một cách thảm hại, không nỡ từ bỏ việc hôn cô.

Một luồng khói thuốc phun ra, che mờ đôi môi của Tiêu Yêu Cảnh, anh gỡ điếu thuốc ra khỏi môi, đập mạnh lên dụi tắt, cảnh tượng ướt át trước mắt khiến anh cảm thấy mình bị lừa gạt rất thê thảm.

Tốt lắm.

Tốt vô cùng.

Cô từ chối hôn anh, nhưng lại thân mật với kẻ khác như keo với sơn, cãi nhau với anh là viện cớ chứ gì? Vội vàng quay lại tìm giảng viên để an ủi sao?

Anh ngu ngốc biết bao mới vắt óc suy nghĩ, tìm đủ mọi cách làm hoà, cuối cùng quyết định gạt bỏ sĩ diện để đi tìm cô.

Tô Gia Áo đi gặp quý đi, dám chơi trò bắt cá hai tay với anh, mà còn để anh bắt quả tang một cách quang minh chính đại.

24. Chương 23

Chương 23:

Hậu di chứng của nụ hôn

Trong quán bar Snow Mania, ánh đèn mờ ảo, những ngọn đèn khi mờ khi tỏ chiếu vào sàn nhảy, trên sân khấu nhỏ, một cô ca sĩ cầm micro đang ngân nga những giai điệu trầm âm, ca từ ngập tràn nỗi đau thương khi bị phản bội và chúc phúc người yêu cũ.

“Phiền cậu bắt cô ta ngâm miệng lại được không?” Tiêu Yêu Cảnh ngồi trước quầy bar ủ rũ cả buổi tối, cuối cùng không chịu nổi những ca từ than vãn bệnh hoạn mà lại tỏ vẻ cao thượng ấy nữa, liếc thấy Kiều Khâm đứng cạnh, mở miệng thốt ra câu đầu tiên từ khi bước vào đến giờ.

Kiều Khâm đứng pha rượu, cười mỉm đối phó với cơn điên của anh: “Làm ơn đi, thiếu gia, tôi bỏ tiền ra mời cô ta đến hát, bắt cô ta ngâm miệng thì vẫn phải trả tiền. Sao nào, tức cảnh sinh tình à?”

Tiêu Yêu Cảnh vẫn lặng thinh, nắm chặt ly rượu trong tay như đang suy nghĩ.

Từ khi cùng đám Tiểu Phi vào quán bar đến giờ, anh đã giữ trạng thái dờ dẩn rất lâu rồi, bảo rằng muốn an ủi Tiểu Phi thất tình, nhưng khi cậu ta bưng bưng tức tối chỉ trích con gái đáng ghét, anh lại dờ dẩn ngồi nhìn ly rượu; khi Tiểu Phi nói con gái ham hư vinh đến nhường nào, anh ngẩn ngơ quay ra nhìn cửa sổ; chỉ khi nói con gái rất thích một chân đạp nhiều thuyền, và sau khi đạp lên thuyền này sẽ bỏ thuyền khác, anh mới ngược lên, nghiêng rằng, tỏ vẻ oán hận sâu thẳm còn hơn cả Tiểu Phi.

Bây giờ, người bị đá kia đã mò ra sàn nhảy tìm mùa xuân khác, còn anh, kẻ đang yêu đương, bên cạnh không bao giờ thiếu con gái lại có vẻ tổn thương, u sầu.

“Này, nghe Tiểu Phi nói, cậu đã lừa được cô bé phá hoại chỗ làm ăn của tôi rồi, lúc nào đưa đến chỗ tôi? Hay là không muốn cực nữa? Đừng nói tôi không cho cậu cơ hội, hãm hại hạnh phúc nhỏ bé của anh em nhé. Chỉ cần cậu chịu thua và kính trà, thì tôi có thể xem như chưa có gì xảy ra, mặc cho cậu biến giả thành thật.”

“Hừ.” Anh cười giễu, quay mặt đi, không muốn để Kiều Khâm có cơ hội mỉa mai mình nữa. Suy nghĩ tệ hại ấy không phải là anh chưa nghĩ đến, cũng may mà chỉ nghĩ thôi chứ chưa ngu ngốc đến mức làm thật.

Nếu người đang chơi đùa không chỉ mình anh thì tại sao anh phải dừng cuộc chơi. Nếu chỉ là chơi đùa, anh tuyệt đối không phải là người không theo nổi cuộc chơi, cho dù nghiêng rằng gồng mình, anh cũng không thể đầu hàng “chiếc áo bông” đáng ghét kia.

Kiều Khâm thấy anh im lặng thì cũng không có ý chọc giận nữa, nghiêng người lấy ly cocktail vừa pha, đặt trước mặt Tiêu Yêu Cảnh, nói: “Mới học cách pha chế này, cậu ném thử xem, tên gọi nghe rất gợi cảm, Between the sheet”.

Between the sheet? Dịch ra là...

“Nhanh chóng lên giường?” Anh nhướn mày, nhìn món đồ uống kỳ lạ trước mặt, cái tên lạ lùng, chẳng lẽ là một dạng chất kích thích? Cậu ta đang ám chỉ cái gì? Chiêu thức lừa dối con gái có rất nhiều, chẳng hạn như nhanh chóng lên giường, nên đừng ngồi trước mặt bạn bè mà ngơ ngẩn ủ rũ?

“Suy nghĩ của cậu thật xấu xa, tên rượu này đúng là nhanh chóng lên giường, nhưng chỉ là một dạng đồ uống có cồn giúp ngủ ngon, pha chế từ brandy và cam.” Kiều Khâm nhún vai, chớp mắt với anh: “Vì tớ thấy, hôm nay có lẽ cậu sẽ mất ngủ”.

“...”

“Như tớ năm ấy vô tình bắt gặp bạn gái đang hôn tên khác, tớ mất ngủ cả một tháng, cảm giác da đầu tê dại, lông măng dựng ngược hết lên thật khó chịu, cảnh tượng ấy cứ nghĩ mãi trong đầu, rất mệt mỏi.”

“... Cậu nghĩ thì có, đừng lôi tôi vào.” Anh từ chối chia sẻ cảnh kích thích quá mức với bạn mình.

Hừ, có điều, nếu bàn về kích thích thì cảnh anh gặp phải còn hơn gấp bội, cái tên giăng viên chết tiệt kia rõ ràng thấy anh đứng đó, thế mà còn dám khiêu khích, vừa hôn vừa nheo mắt nhìn anh, lại ôm chặt cô

gái của anh để cô ấy luôn quay lưng lại, khốn kiếp nhất là về mặt phần nộ bất bình của anh ta như mèo bị giẫm phải đuôi vậy. Đã ăn cướp lại còn la làng, hôn bạn gái của anh mà còn dám tỏ vẻ đáng thương!

“Hừ, đàn ông mà, muốn giữ sĩ diện nên rất dễ nín nhịn dẫn đến nội thương, hại người hại mình. Có điều cậu nhận lời Tiểu Phi theo đuổi cô nàng Viên Tâm kia thật à?”

“Lúc này cậu không nghe Tiểu Phi nói cái gì à? Cậu ta nói Tiêu thiếu gia nghĩa khí nhất định sẽ ra tay cứu đỡ con bé ham hư vinh kia, giúp anh em hả giận.”

“...”

“Nhưng Tiểu Phi nói bạn gái cậu là hổ cái, tôi thấy muốn cô bé đồng ý cho cậu theo đuổi người khác, tám phần là cô bé sẽ phát điên lên, nếu cậu không chắc ăn...”

“Chỉ là theo đuổi con gái thôi mà, tớ ra mặt giúp đỡ bạn bè chẳng lẽ còn phải hỏi ý kiến cô ấy sao? Hừ.” Anh không có hứng chơi với người thích một chân đạp hai thuyền.

Tiếng huýt sáo khen ngợi vang lên: “Bản lĩnh lắm. Nhưng chứng mất ngủ sẽ không vì có bản lĩnh mà biến mất đâu, cẩn thận nhé!”

“...”

Thầy Quý rất dễ tính, rất nhân từ, mọi người đều sẽ qua cửa dễ dàng.

Câu đó là do tên khốn nào nói vậy?

Gương mặt trong sáng, ngây thơ của anh rõ ràng chỉ dùng để lừa gạt, phỉnh nịnh người khác, đôi mắt đen khê nheo nheo, sắc mặt sa sầm xuống, anh có thể trở mặt ngay lập tức, không nhận người quen, giết thần chém phật, chỉ cần anh bực mình, mọi thứ sẽ tiêu ngay.

Tiêu Yêu Cảnh vô cớ trốn học, anh im lặng không nói gạch ngay lên bản danh sách một đường, lực bút rất mạnh, nét chữ rất đẹp nhưng cũng rất lớn, khiến bạn sinh viên ngồi bàn đầu cứ nuốt nước bọt.

Điểm danh xong, anh nở nụ cười vô hại, như hoàn toàn không biết mình vừa làm một chuyện có lực sát thương lớn vô cùng, tiếp tục bài giảng của mình.

“Thế nên những bạn nào chưa làm bài tập hôm qua, xin mời đứng lên.”

Phòng học hơn bốn mươi người, không ai dám nói gì, lần lượt đứng lên gần một nửa.

Anh đi vòng quanh lớp rồi dừng lại trước mặt Tô Gia Áo đang cúi đầu gãi cằm, lạnh lùng đứng cạnh cô một lúc, như đang đợi cô nói gì đó.

Nữ sinh đứng phía trước cô nhanh nhạy quay lại nháy mắt ra hiệu.

“Xin thầy đi, nhanh lên!”

Tô Gia Áo bị cô nàng nháy mắt đến phát phiền, lườm lại: “Tại sao tớ phải xin?”

“Ánh mắt thầy nói thế mà! Chỉ cần cậu lên tiếng xin thì thầy sẽ tha cho bọn này.”

“... Cậu nhìn thấy ý nghĩa tà ác của anh ta ở đâu thế?”

“Tự cậu nghĩ xem, cậu đã chọc giận người ta như thế nào, hại cả bọn phải làm bia đỡ đạn, bình thường thấy rất dễ tính mà? Không làm bài tập cũng cho qua, hôm nay thầy sa sầm mặt cho ai thấy nào? Cậu chứ ai!”

Bị thúc giục cô đành ngược mắt lên nhìn anh.

Ánh mắt lạnh lùng kia đang nhìn cô chằm chằm, cô lúng túng, vội vàng cúi đầu xuống, làm gì thế, chẳng lẽ bắt cô kể hết những chuyện riêng tư, chiêm đoạt sự thanh bạch của anh giữa nơi công cộng sao? Xuy, đàn ông gì mà nhỏ mọn!

“Xin lỗi, hôm qua ép anh hôn tôi, nhưng tôi thấy anh cũng rất say đắm, rất sáng khoái mà. Người nào làm người ấy chịu, anh đừng có thể vì sự thanh bạch của mình bị huỷ diệt mà công báo tư thù, trút giận vào sinh viên vô tội không? Nụ hôn đầu của đàn ông, không đáng giá đâu!”

Lời xin lỗi chẳng chút chân thành nào vọt ra từ miệng cô vừa dứt lời, bốn phía vang lên tiếng hít sâu một hơi, đến những bạn nữ bị phạt đứng cũng không dám ngo ngoáy nữa! Ôi, bảo một sinh vật có tinh thần quyết đấu dũng mãnh như cô nàng Áo Bông này xin lỗi, cái ý kiến ngu ngốc ấy là do đứa nào nghĩ ra???

Cách xin lỗi nhảm nhí này, thầy Quý chịu chấp nhận mới lạ!

“Những bạn chưa làm bài tập ra ngoài hành lang đứng hết cho tôi, không nộp đủ bài thì đợi đấy!”

Nhìn kìa... anh chàng dịu dàng, đáng yêu cũng bị Áo Bông chọc cho điên lên rồi.

Thế là trước cửa lớp Kinh tế 2 xuất hiện một cảnh tượng rất hoành tráng, hai mươi mấy người chen chúc đứng ngoài hành lang, tất nhiên, thấy Quý vẫn chưa phát điên hoàn toàn, vẫn còn giữ được chút lý trí, vì thế chỉ có Tô Gia Áo là bị bắt xách hai thùng nước đầy ắp, còn những bạn khác thì thoát nạn.

Tô Gia Áo gườm gườm nhìn những người đi ngang qua chỉ chỉ trỏ trỏ. Chắc chắn anh đã có âm mưu từ trước, ở nhà thì tỏ vẻ đáng thương, cam chịu, ôn hoà, dịu dàng, còn bây giờ thì sao? Đến trường lại chơi trò bạo lực mặt lạnh, dạy dỗ cô trước mặt bàn dân thiên hạ.

Cũng may hôm nay Yêu Cảnh nghỉ học, không thì cô chết chắc.

“Khoảng cách xa nhất trên thế giới này không phải sống và chết, mà là khi chúng ta đang hôn nhau, trong lòng em lại nghĩ đến người khác.”

Nữ sinh đứng cạnh Tô Gia Áo nói một câu đâm trúng vết thương, cô nàng lắc đầu ôm vai cô: “Thầy Quý đáng thương, thật đáng thương, Áo Bông, tội của cậu nặng quá!”

“Bạch Tiểu Diệp, người phải xách thùng nước là tớ, không phải là thầy Quý đáng thương, rốt cuộc ai đáng thương hơn?”

“Tất nhiên là những người vô tội bị lôi vào cuộc tình thầy trò như bọn này là đáng thương nhất rồi.” Bạch Tiểu Diệp lườm một cái, “Lúc này trong lớp, tớ đã ra sức nháy mắt với cậu, không nghe lời nên mới ra nông nỗi này.” Nó xong cô hí ha hí hửng giơ chân lên đập vào thùng nước Tô Gia Áo đang xách.

Bạch Tiểu Diệp sỉ nhục cô xong, mấy cô nàng nữ sinh khác cũng bắt đầu hỏi chuyện: “Áo Bông, rốt cuộc là chuyện gì thế? Bị phạt cũng không thể không có lý do gì, hôm qua cậu cùng Tiêu Yêu Cảnh trốn học, thầy Quý cũng đâu nổi giận đến mức này?”

“Đúng thế, Tiêu Yêu Cảnh hôm nay cũng không đi học lúc này nếu có cậu ấy ra mặt giúp đỡ thì chúng ta sẽ không bị đứng ngoài này đâu. Hôm qua cậu hò hẹn với cậu ta mà, không suôn sẻ sao?”

“Phi.” Nhớ đến sự kiện đổi áo hôm qua là cô đã nổi giận bừng bưng, dốc bầu âm sự cùng những uất ức mình đã chịu đựng cho các chị em nghe: “Các cậu nói xem có đúng không, tớ nói thật là chuyện tốt mà. Cái tên Tiểu Phi kia thật khốn kiếp, con gái gặp phải anh ta mới là xui xẻo.”

Bạch Tiểu Diệp dựa vào tường, lắc đầu: “Áo Bông ngốc nghếch, sao cậu lại khờ khạo đến mức này, bị đem bán mà còn lo người ta không thu đủ tiền à? Người cậu phải giận là cái con bé Viên Tâm cố tình hãm hại cậu mới đúng!”

“Hả?”

“Cậu còn hả cái gì? Chắc là cậu đã quên bém mắt chuyện bị người ta cho vào tròng rồi chứ gì?”

“Tớ...”

“Tưởng chỉ số tình cảm của nữ sinh lớp Kinh tế này là thấp lắm hả, gọi cô ta ra nói chuyện xem.” Giang hồ quá hiểm ác. Bất nạt sinh viên lớp Kinh tế 2 của họ, mà lại là chị cả, chịu sao được???

Đến lúc chị em giúp đỡ nhau rồi.

Thế là, ba bốn cô nữ sinh đã quên mất rằng mình còn mang trọng tội, len lén chuồn ra khỏi trường, thẳng thối chạy đến trường người khác.

Cổng trường rất nhiều những sinh viên vừa tan trường đang về nhà, nhưng không ai dám chọc giận các phân tử trường khác ấy. Tô Gia Áo cùng bọn Bạch Tiểu Diệp với gương mặt trang điểm đậm, hiển nhiên

là thiếu nữ bất lương rồi. Họ túm ngay một người để hỏi cô gái họ Viên kia học lớp nào, và biết được Viên Tâm vừa được một nam sinh trường khác gọi ra đình nghỉ mát giữa sân trường rồi.

Bạch Tiểu Diệp đưa mắt ra hiệu cho Gia Áo, họ lập tức đi đến phía đó.

Xuyên qua những đám dây leo xanh mơn mẫm, họ nhìn thấy hai người đang đứng trên hành lang nói chuyện, gương mặt cậu nam sinh cao gầy ấy đã bị dây leo che khuất, nhưng chiếc áo cổ chữ V xẻ sâu đó nhìn rất quen. Cô nàng Viên Tâm nhỏ nhắn đang liếc mắt đưa tình cười với nam sinh kia lấy chiếc lá trên đầu xuống.

“Hôm qua vừa mới đá người ta, hôm nay đã tìm người mới. Áo Bông, tớ bỗng hiểu sao vì sao cậu không đấu nổi cô ta.” Bạch Tiểu Diệp nhướn mày: “Cậu nhìn người ta kìa, hoàn toàn không có di chứng, đâu giống cậu, bị hại đến thảm thương. Nhưng có anh chàng ấy đứng đó, chúng ta không tiện ‘nói chuyện’ với cô ta rồi”.

“Chuyện con gái, con trai xen vào làm gì.” Tô Gia Áo xắn tay áo, hùng hổ xông lên: “Hôm qua cô ta giỡn mặt tớ rồi bỏ chạy, bây giờ nghĩ lại đúng là điên thật, phải cảnh cáo mới được”.

“Lời thoại kinh điển của Tô Gia Áo sắp xuất hiện rồi – Cô nhớ lấy cho tôi, lần sau mà bắt gặp thì tôi sẽ cho cô biết tay! Áo Bông ơi là Áo Bông, cũng đến lúc cậu phải thay đổi lời thoại rồi, chẳng có uy lực sát thương gì hết.” Bạch Tiểu Diệp vừa đùa vừa nhìn Tô Gia Áo đang dậm bước nhưng rồi bất ngờ khựng lại.

Nhìn theo ánh mắt dẫn dắt của cô bạn, cô thấy Tiêu Yêu Cảnh đứng hút thuốc cạnh Viên Tâm, còn cô ta đang cầm di động anh ta chụp ảnh, cuối cùng đưa ống kính về phía anh ta, anh ta đưa tay lên từ chối, nhưng dường như cô ta vẫn chụp được, vỗ tay vui mừng, rồi lấy di động của mình để gửi ảnh vào.

“Chết tiệt, tớ biết ngay là tên ấy không đáng tin mà, Áo Bông.” Bạch Tiểu Diệp cau mày, “Lúc đầu còn tưởng hần trọng nghĩa, gánh vác chuyện Lục Chiếm Đình cho cậu. Mấy tên công tử con nhà giàu kia chẳng tốt lành gì, vừa quay lưng đi đã ăn vụng, mà khẩu vị cũng kém quá!”.

Có lẽ do Bạch Tiểu Diệp cố ý cao giọng, cũng có thể là hơi thở cô quá nặng nề đã khiến bầu không khí yên bình kia biến mất, ánh mắt trống rỗng của anh bỗng hướng về phía họ.

Cô cắn môi, đến nỗi ăn mất một ít son của mình, không còn hứng thú dạy dỗ ai nữa, cô cảm thấy mình mới là người bị dạy dỗ, đầu óc không tỉnh táo lại đi thích loại đàn ông như thế, hôm qua cãi nhau rồi bỏ rơi cô, hôm nay đã đến tìm một cô nàng khác.

“Các cậu giúp tớ dạy dỗ cô ta, tớ về trước.”

Cô giao lại cho các chị em rồi quay người bỏ đi, tay nắm chặt lại đến độ đau nhức. Cô nghe thấy tiếng bước chân gấp gáp sau lưng, đập lên cổ đuổi theo mình, bất giác muốn bỏ chạy thật nhanh, vì thế cô sải chân chạy như bay.

Bước chân sau lưng càng lúc càng nhanh đã sắp đuổi kịp rồi. Cô đột ngột quay người chạy vào một toà nhà, nhưng bị kéo tay lại khi đang chạy lên cầu thang. Cô loạng choạng ngã xuống, lọt thõm vào vòng tay người sau lưng.

Cô vật lộn cố thoát ra một cách thảm hại, tay chân đều chống xuống đất, chỉ muốn đứng dậy trèo lên cầu thang, càng cách xa anh càng tốt.

“Em vội vã bỏ chạy đi đâu? Bây giờ muốn gì? Có phải là cãi nhau một lần, tôi lại quay lại về điểm xuất phát, phải tích lũy đủ số lần mới được chạm vào em?”

Lời nói ngang ngược của anh khiến cô càng uất ức, vốn sống mũi đã cay cay, giờ càng bức bối đến phát ho cả lên.

Anh vỗ lưng cho cô nhưng bị cô gạt phắt ra, chỉ vào anh, phần nộ chỉ trích: “Anh... anh và cô ta, hai người...”.

“Chơi đùa thôi mà.”

Anh cắt ngang, không muốn nói nhiều về chuyện này, dù sao cũng dính dáng đến bạn bè, anh sợ cô lại xảy ra và chạm với họ, nhưng câu nói vô trách nhiệm ấy càng khiến cô điên tiết.

“Chơi đùa? Chơi đùa cái khỉ ấ! Tôi và anh mới là chơi đùa thì có, tạm biệt!”

“Hừ, tôi nghĩ cũng phải, giờ em đùa đủ rồi nên định bỏ đi phải không?” Anh cười mỉa mai, càng nắm tay cô chặt hơn.

“Đúng, tôi đùa đủ rồi, tôi không muốn chơi với anh nữa! Đồ khốn một chân đạp hai thuyền!”

“Ai mới là kẻ chơi trò một chân đạp hai thuyền?” Anh túm chặt cô, gầm lên: “Em đùa đủ rồi, còn tôi thì chưa!”.

Vừa dứt lời, anh kéo cô vào lòng, dù cô chống cự cũng được, im lặng cũng được, anh không kìm nén bản thân nữa, bóp cằm cô và áp môi mình lên đó. Cô quay mặt đi trốn tránh, anh thấy vẻ mặt bất cần ấy thì càng nổi cáu, xoay mặt cô lại tiếp tục hôn. Mùi thuốc lá ập đến, cô không muốn ngừng nên nín thở mím chặt môi lại.

Đầu lưỡi của anh lướt nhẹ trên môi cô, anh bỗng nhớ đến ly Between the sheet mà tối qua vừa uống.

Vốn dĩ anh không phải là người thanh bạch gì, tại sao phải kìm chế, anh có thể muốn là được.

Đôi tay ngỗ ngược di chuyển lên cổ áo cô, giựt mạnh khiến vài chiếc nút áo rơi xuống. Không ngờ anh lại như thế nên khi mở mắt ra thì cô đã bị đè xuống cầu thang, trên là trần nhà, dưới lưng là những bậc thang nhấp nhô, một tay anh giữ chặt tay cô lên trên đầu. Không thể ngờ anh lại ỷ thế mà bắt nạt con gái, anh ăn son môi của cô, liếm nhẹ những giọt mồ hôi trên cổ cô, nghe thấy tiếng nấc nghẹn vật lộn của cô.

Bàn tay luồn vào cổ áo dừng lại trên ngực cô, anh hỏi:

“Em thích tôi phải không?”

“...”

“Phải không?”

“...”

Anh bỗng thấy mình giống tên khốn, hỏi một câu vô cùng nhảm nhí bằng tư thế cường bức không chút thuyết phục, thậm chí còn không dám nhìn mặt cô.

Anh chỉ muốn hỏi, tại sao không cho anh đụng vào cô? Anh tưởng số lần chết tiệt cô quy định là biểu hiện lãng mạn của con gái, nhưng thì ra số lần ấy chỉ nhắm vào anh, tại sao tên kia thì có thể? Tại sao cô không ngăn cản hẳn ta đụng vào mình?

Nhìn đi nơi khác, anh gượng dậy, cởi áo khoác ra ném cho cô, rồi ngồi gục xuống cầu thang.

“Em đi đi, để tôi ở đây một mình.”

Tiếng bước chân cuống cuồng bỏ đi, anh châm thuốc, cố làm vẻ thản nhiên nhưng anh biết, mình đã khiến cô khiếp đảm.

25. Chương 24

Chương 24:

Ôi trời! Dấu hôn!!!

Đến khi không còn buồn bực nữa, Tiêu Yêu Cảnh vò mái tóc rối của mình, vứt đầu lọc xuống nền nhà, đạp chân lên để dập tắt.

Anh tự nhận mình không phải là chuyên gia nói những lời tình tứ, nhưng lại không biết mình có thể ngu ngốc đến mức này, dám lớn tiếng chất vấn nhưng chẳng dám nghe câu trả lời.

Lại còn nói muốn ở một mình gì gì đó, nếu cô trả lời chắc chắn anh sẽ bắt chặp đây là cầu thang mà phạm tội với cô. Nhưng cô chỉ kinh ngạc và do dự, khiến anh không dám đợi câu trả lời nữa, thế nên thôi thì cứ làm như mình không cần nghe vậy.

Hừ, thật nực cười, đến anh cũng cảm thấy mình ngớ ngẩn.

Đứng dậy, rút tay vào trong túi quần, gắng sức làm ra vẻ thản nhiên, cho dù chơi đủ rồi, anh thà chịu đựng một mình còn hơn để người khác thấy bộ dạng thất tình thảm hại, rồi thương hại, chế giễu. Anh không cần!

Che vết thương lại, anh vẫn là thiếu gia nhà họ Tiêu, sẽ không hiền lành hơn trước chút nào, sẽ không gác kiếm, càng không bao giờ rơi vào cảnh này nữa.

Không có gì là ghê gớm cả, chỉ có điều cô gái anh thích không thích anh như trong tưởng tượng, không muốn trả lời câu hỏi của anh và bỏ chạy. Vết thương tình cảm chẳng qua cũng chỉ khó chịu như một ngày không được hút thuốc, cổ họng ngứa ngáy, tay không biết đặt đâu, giả vờ bận rộn nhưng lúc nào cũng thấy thiếu thiếu gì đó, nghe thì có vẻ rất dằn vặt, khổ sở nhưng rốt cuộc cũng chẳng chết được, phì.

Anh kéo lại áo, hít thở sâu rồi sải bước rời khỏi nơi này thật nhanh. Buổi tối vẫn đến quán bar chơi bời, trong máy anh có rất nhiều số di động của các cô gái, chỉ cần anh muốn thì có thể làm như chưa có gì xảy ra, không ai biết Tiêu thiếu gia bị đá, thật tốt, vẫn còn sĩ diện.

Nhưng, tại sao anh vẫn không vui lên được?

Đầu đau như muốn nổ tung, anh bước thật nhanh, bắt đắc dĩ phải băng qua chỗ lúc này đứng cạnh Viên Tâm.

Thật không muốn nhớ lại cảnh kịch tính lúc này, căng thẳng đến mức mồ hôi toát đầy đầu còn hơn cả lúc tiểu học bị giáo viên đuổi bắt, trong đầu vẫn chưa có ý “Anh muốn giải thích, đây chỉ là hiểu lầm”, thì chân đã chạy theo người con gái mình nhớ nhưng đêm ngày kia.

Đuổi theo giải thích chẳng cần giữ sĩ diện, căng thẳng, lo lắng, nhưng không muốn cô biết, anh đã biến thành đàn bà từ khi nào vậy.

Phỉ nhổ biểu hiện không được man lúc này, bất giác anh đi tránh nơi đó, nhưng vừa quay đầu thì bên tai văng vẳng tiếng cô gái đã chiếm cứ đầu óc mình suốt ngày hôm qua, ngang ngược và không chút nữ tính: “Người yêu tôi mà cô cũng muốn tranh giành? Ăn gan hùm mật gấu hả? Nhìn thấy chưa, đây là gì?”

“Gì thế, đổ bầm tím ngắt thế kia, kéo áo ra cho tôi xem làm gì? Yêu Cảnh chê bai nên bị cô đánh chứ gì.”

“Có cô mới bị đánh đấy, không biết đây là gì à? Dấu hôn, dấu hôn đấy có hiểu không? Lấy di động ra đây, xoá số của anh ấy ngay!”

Anh sững sờ, giọng điệu ngang ngược của cô khiến da đầu anh ngứa ngáy, vẫn chưa rõ sự thể thế nào thì khoé môi đã mỉm cười ngọt ngào. Thì ra cô chưa đi, mà chạy đến đây công khai tình cảm của họ, vở kịch đầy chất giang hồ lại ấu trĩ ấy, sao lúc này anh lại thấy đáng yêu thế nhỉ?

Nhìn sang phía khác, anh chỉ thấy một đám con gái đang vây quanh chặn đường và dạy dỗ cô gái có dáng vẻ ngoan ngoãn kia. Cô khoác áo của anh, dồn Viên Tâm vào góc tường, khí thế bừng bừng, một tay chống tường, tay kia kéo cổ áo xuống, chỉ cho cô ta thấy.

“Cô... nói bậy! Yêu Cảnh nói anh ấy muốn chia tay với cô”, Viên Tâm bĩu môi phản bác, phớt lờ dấu hôn trên cổ cô.

Anh cau mày, đang định qua dạy dỗ cô nàng thêm mắm dặm muối, nói năng bừa bãi kia một trận thì Áo Bông đã trút giận hộ anh:

“Nằm mơ, đây, đây, đây đều là vết anh ấy hôn tôi lúc ở cầu thang, biết bọn tôi kịch liệt đến mức nào chưa? Cậu là đồ mồm thối, bĩu môi cái gì, biết ý thì rút ngay, đồ hạ lưu!”

Choáng!

Rực rỡ nổi bật thật đấy, ngọt ngào thật đấy, nhưng cô cũng phải dừng lại chứ, có cần làm to chuyện thế không? Cho người ta biết đại khái là được, chi tiết phải giữ lại chứ? Cũng may cô vẫn giữ lại chút sĩ diện mong manh cho anh, không phơi bày chuyện anh suýt nữa cưỡng hiếp cô ra.

Phút trước, anh còn đang suy nghĩ cách giải quyết vấn đề thất tình phiền phức kia, phút sau, cô đã đưa một viên kẹo đầy vị chua của ghen tuông ra dụ dỗ. Tâm trạng thay đổi liên tục khiến anh không biết đường nào mà lần, một số điều không rõ nay đã sáng tỏ hơn.

Không phải cô không quan tâm đến anh, mà do cách biểu đạt hơi khác người.

Phi... ngốc quá.

Không phải là không thích anh, mà đối diện nhau cô không nói ra được.

Phi... kỳ cục quá.

Hành động có sức thuyết phục hơn lời nói, cô dám làm nhưng lại không dám nói, anh muốn biết thì phải tự nhìn.

Haizz... Thật đáng yêu, lại hợp với anh nữa.

Anh đang đắm chìm trong suy nghĩ thì bên kia, cảnh bắt nạt con gái nhà lành đã diễn ra, nhưng người bị bắt nạt rất mạnh mẽ, còn kẻ bắt nạt lại là con hổ giấy trang điểm loè loẹt, không bạt tai hay sử dụng bạo lực, thế nên cô ta chẳng chút sợ hãi, hất hàm ưỡn ngực thách thức: “Hừ, tự mình không quản được người yêu còn đến đây huênh hoang, tôi không tin cô đâu, phải đích thân Yêu Cảnh nói thì tôi mới tin, muốn chia rẽ chúng tôi sao, có bản lĩnh không???”

Son môi đã nhạt, đầu tóc rối bù, quần áo bị xé rách, chứng cứ rành rành thế mà cô nàng chết tiệt kia vẫn còn diếc không sợ sùng?

“Tôi thấy Yêu Cảnh đã chia tay với cô rồi thì có? Hừ, làm gì có chuyện thân mật xong mà đường ai nấy đi thế kia?”

Tô Gia Áo hít sâu một hơi, đang định nổi cáu thì bỗng một bàn tay to lớn có ngón cái đeo nhẫn kéo cô lại, ôm chặt, giọng nói trầm trầm vang lên phía sau: “Bảo với cô ta, Yêu Cảnh không phải là người cô ta gọi đến là đến.”

Cô quay đầu lại, vô tình chạm vào môi anh, sững người đứng đờ tại chỗ, mở to mắt mặc cho hàng mi dài của anh chạm rất gần, khuôn mặt bỗng đỏ bừng, chứng minh cơ chỉ là một con hổ giấy, dám làm không dám nói, nhưng những gì dám nói thì lại không dám làm.

Tiểu Yêu Cảnh liếm đôi môi ngọt ngào kia, ôm chặt cơ thể cứng đờ ấy vào lòng, cười với Viên Tâm đang chết sững: “Tin chưa?”

Anh kéo cô bỏ đi nhưng cô lại cứng đầu không chịu hợp tác, anh nhướn mày, không rõ cô đang làm trò gì nữa.

“Số di động.” Cô bắt mắt mím môi, người đào hoa như anh, cô không yên tâm được.

Anh nhếch môi cười, không phản đối về ngang ngược của cô, quay lại nói với Viên Tâm: “Lấy di động ra, xoá số”.

“Hai người xem tôi là gì hả?” Viên Tâm bỗng ý thức ra mình bị xem là thuốc thử, là thứ cô ta ghét nhất, nên phần nộ nghiêng rằng: “Yêu Cảnh, anh có cần tuyệt tình đến thế không? Làm bạn cũng không được à? Cho dù là bạn gái cũng không cần quản lý nghiêm ngặt đến thế chứ, ai mà chịu cho nổi? Hừ, chỉ biết dùng bạo lực chèn ép người khác.” Môi cô ta dẩu ra, thậm chí còn đẩy di động vào sâu trong túi hơn, tỏ vẻ chắc chắn rằng Tiểu Yêu Cảnh sẽ không bắt ép nữ sinh.

“Đồ mồm thối, đừng ép tôi!”

“Cô giỏi thì đến đánh tôi đi, Tiểu Phi nói trước kia cô bị cảnh cáo một lần rồi, cẩn thận bị đuổi học bây giờ.”

“Cô...”

“Áo Bông, con bé kia muốn ăn đập, lên đi, cho nó biết tay!”

Anh nheo mắt chau mày, lắc đầu trước đám con gái ấy, phụ nữ quả nhiên không thể chọc giận, đặc biệt là một đám con gái, tạo nghiệt cũng phải xem mình có khả năng đó không. Anh ôm chặt Tô Gia Áo đang định xông lên vào lòng, tay kia lấy di động ra, rất nhẹ nhàng, không hề lưu luyến, ném nó vào hồ phun nước.

“Tôm” một tiếng, chiếc di động đã rơi xuống hồ, di động bị ngấm nước, hoàn toàn vô dụng!!!

Cô sẽ không biết được, anh ném đi như thế, không chỉ vứt bỏ một, mà là tất cả số di động của các cô gái khác, đương nhiên, tốt nhất là cô không nên biết hàm nghĩa phía sau hành động rất đàn ông, rất tuyệt của anh.

Cô há hốc mồm thưởng thức dáng vẻ ném điện thoại rất đàn ông của anh, bỗng lên tiếng hỏi về nghi ngờ: “Tại sao anh lại ném nó đi?”.

Không phải vì em à! Anh lườm cô, không thể hiểu nổi cô, đã được nước lại còn làm bộ làm tịch.

“Anh lấy sim ra ném đi là được mà, sao lại lãng phí như thế! Ném di động thì oách hơn à?”

“...” Cô nàng này lẽ nào không thể cảm động hơn một chút được hay sao?

“Áo Bông, cậu đúng là đồ chẳng biết lãng mạn, chẳng lẽ cậu muốn thấy anh ấy làm ra vẻ lạnh lùng, rút di động, mở nắp, tháo pin, lấy thẻ sim bé kia ra, bẻ làm đôi rồi ném xuống đất, dậm chân lên hết – ta không chơi với mi nữa!” Bạch Tiểu Diệp đứng xem trò vui nãy giờ nhân cơ hội nhảy vào, miêu tả cảnh tượng ấy một cách tường tận, tỉ mỉ.

“Ôi, ghê quá, sao cậu tả kỹ thế?” Tô Gia Áo phàn nàn, hoàn toàn không để ý đến sắc mặt Tiêu Yêu Cảnh đã sa sầm.

“Có điều nếu Tiêu thiếu gia đến cả di động cũng ném một cách phóng khoáng như thế thì mời chị em chúng tôi đi ăn đi. Tai con gái rất mềm, không muốn chúng tôi nói xấu anh với Áo Bông thì mời khách đi.”

“Hừm...” Cô ngẩng lên nhìn Tiêu Yêu Cảnh vẻ khó xử, hai người mới cãi nhau ở cầu thang, bây giờ anh lại đi ăn với bạn mình, cảm giác thật kỳ lạ.

Anh cúi xuống nhìn cô, nói thật là, bây giờ anh chỉ muốn ở riêng với cô để tâm sự, nhưng mấy cô nàng kia rõ ràng là cố ý phá đám, cố ý làm khó anh, trừng phạt anh vì tội ăn vụng.

Ai đó đã nói một câu rất mù quáng, rất không triết lý rằng: Yêu một người thì phải biết chấp nhận toàn bộ con người cô ấy, ưu điểm, gia đình, bạn bè, vật cứng, tài khoản ngân hàng, nợ nần... Tốt thôi, dù sao cứ gánh vác hết cho cô ấy là được.

“Muốn ăn gì?”

“Woa, thiếu gia lên tiếng rồi, lại còn được chọn nữa, hạnh phúc quá!”

“Chém đẹp, chém đẹp thôi!”

“Áo Bông, tỉ lệ đàn ông chịu quẹt thẻ ngân hàng vì cậu tương ứng với độ chân thành đó, vì hạnh phúc của cậu chúng ta đi ăn cái gì đó đắt một chút!”

“Ừa, cô nàng... kia vẫn còn đứng ở đó, có cần gọi cô ta đi ăn cùng không? Người chứng kiến cũng có phần.”

“... Ăn gì cũng được, nhưng các bạn làm ơn im lặng.” Phụ nữ ở với nhau, đúng là khiến người ta ăn không tiêu.

Tiêu tiên trừ tai họa, mọi người đến quán lẩu. Bảo phải ăn món đắt tiền, nhưng mấy cô nàng bị phạt đứng hành lang rồi lại gây chuyện kia đã kiệt sức, nhìn thấy quán lẩu là chạy vào và chọn món.

Tiêu Yêu Cảnh suy nghĩ, cho bạn bè của bạn gái ăn no, anh cũng được xem là tận tình tận nghĩa lắm rồi, bọn họ cũng nên biết ý mà bỏ đi, thời gian còn lại anh có thể làm những việc mà mình muốn làm từ rất lâu rồi. Nhưng mấy cô nàng đó rất “giỏi”, vừa thảo luận xem anh nên mua di động kiểu nào, vừa cười vừa trêu chọc bảo anh đã bị ông thầy kia cho vào danh sách đen.

Chủ đề phụ nữ nói chuyện anh không thể hoà nhập được, đành cười cười cho qua chuyện, đùa nghịch bàn tay của cô nàng đang ngồi bên cạnh, thỉnh thoảng lại kéo kéo, nhắc nhở cô nàng rằng bạn trai đang nhẫn nại vì cô, nhưng đến giới hạn sẽ bùng nổ.

Cũng không biết bọn họ đã nói đến đâu, Bạch Tiểu Diệp bỗng vỗ vỗ vai anh, xòe tay ra: “Có thuốc không?”.

Tiêu Yêu Cảnh nhướn mày, không ngạc nhiên con gái hút thuốc, lấy một điếu thuốc đưa cho cô ta, rồi quay sang nhìn bạn gái mình.

“Áo Bông không biết hút đâu, bảo hôn sẽ rất hôi.”

“Thế nên em không chịu cho anh hôn?” Anh tưởng đã tìm ra lý do chính đáng, liếc nhìn cô.

“Phì! Anh đừng nghĩ lung tung, em không phải...”

“Áo Bông, thuốc của bạn trai cậu nặng quá, tớ không hút nổi, cậu mua giúp tớ một bao nhé!” Bạch Tiểu Diệp gỡ điếu thuốc xuống, dụi vào gạt tàn.

Tô Gia Áo vừa đứng lên vừa than vãn: “Bảo cậu cai rồi mà không chịu nghe, cẩn thận không lấy được chồng cho xem!”. Nói xong vẫn ngoan ngoãn đến quầy phục vụ để mua cho bạn.

Tiêu Yêu Cảnh dựa lưng ra sau ghế, bình thản rót một chén trà: “Có gì cứ nó, đuổi cô ấy đi làm gì?”.

“Ha ha, biết tôi có ý đuổi Áo Bông đi mà không đoán ra tôi định nói gì à?”

Anh liếc nhìn Bạch Tiểu Diệp, tiếp tục uống trà.

“Tên ấy thẳng như ruột ngựa, chính nghĩa nhưng lại rất kỳ quặc, tôi chỉ nhắc anh nên cẩn thận, ngay cả tôi mà cũng từng cãi nhau với tên ấy. Tôi ấy mà, vốn đã yêu một người không nên yêu, có biết thế nào là không nên yêu không?”

Anh nhấp máy môi: “Anh ta đã kết hôn?”

“Bingo, quả nhiên là Tiêu thiếu gia hiểu biết, lúc ấy tôi không hiểu chuyện, cảm thấy mình ở cạnh người đàn ông chín chắn rất tuyệt, cũng không đòi hỏi gì, còn ngốc nghếch đưa anh ta đến gặp Áo Bông, kết quả là bị Áo Bông mắng cho một trận, bảo không được gặp đồ đệ tiện đó. Tôi tức đến nỗi không thèm quan tâm đến nó nữa, cảm thấy nó thật vô lý, khi bị đá rồi thì khóc đến chết đi sống lại, người ở cạnh tôi cũng là nó. Áo Bông rất bông bột, rất dễ nảy sinh cảm giác chính nghĩa, nên đừng bắt nạt nó, nó không như vẻ bề ngoài đâu.”

Anh uống một ngụm trà, không muốn giải thích nhiều, rốt cuộc anh không có sức thuyết phục ở chỗ nào, chân thành đến thế mà vẫn bị xem như đang chơi bời?

“Không có là tốt nhất rồi.” Cô ngừng ở đó, không nói gì thêm, đứng lên như chạy đến cạnh Tô Gia Áo đang mua thuốc ở quầy, châm thuốc hút rồi kéo Tô Gia Áo vào phòng vệ sinh, đứng trước bồn rửa mặt và hút thuốc.

“Cậu tỏ vẻ đau buồn vậy là sao?”, Tô Gia Áo chỉ trích.

Tiểu Diệp nhún vai vẻ bất cần, cắt ngang lời bạn: “Tớ thấy hai cậu không hợp.”

“Ai?”

“Cậu và Tiêu Yêu Cảnh.”

“Tại sao?”

“Tính khí quá giống nhau. Học cách nhượng bộ không phải chuyện dễ. Bé con, cậu vẫn ngây thơ lắm, có điều nếu cậu bị tổn thương thì phải đến tìm tớ, tớ không thích nợ ân tình ai cả, nên nhất định sẽ trả lại cậu.

“Cậu có cần nguyên rửa tớ vì muốn trả nợ không?”

“Ha ha ha ha.”

Bạch Tiểu Diệp cười cho qua chuyện, không khuyên ngăn nữa. Tô Gia Áo trở về chỗ ngồi, thấy Tiêu Yêu Cảnh đang nghiêm túc suy nghĩ gì đó, lát sau, anh đặt ly trà xuống, nói với cô: “Hôm nào rảnh, anh đưa em đến gặp một người bạn”. Có một số việc anh phải tự tay xử lý.

“Hả? Lại gặp bạn anh?” Bất giác cô muốn tránh xa bạn bè anh, đặc biệt là cái tên Tiểu Phi kia.

“Cậu ấy họ Kiều.”

“... Ồ... được...” Cô ngần ngại rồi nhận lời, liếc nhìn chiếc vòng trên tay, vấn đề còn tồn tại thì không thể trốn tránh, có lẽ cô phải chọn lúc nào đó để kể cho anh biết chuyện về chiếc vòng và cả hôn ước của mình.

26. Chương 25

Chương 25:

Không chỉ có phụ nữ mới biết một chân đạp hai thuyền

Tan học, trời đã chạng vạng.

Như thường lệ, cửa văn phòng thầy Quý Thuần Khanh vẫn bị hiệu trưởng Tiêu Yêu Diệp đẩy ra.

Quý Thuần Khanh ngồi một mình trước bàn giấy, nét mặt sa sầm, lạnh lùng liếc nhìn người bất lịch sự vào mà không gõ cửa kia, sau đó tiếp tục làm việc.

Tiêu Yêu Diệp vẻ mặt hí hửng, vì tìm thấy cơ hội gặp riêng anh nên cười gian xảo, không biết nên cảm ơn cậu em nhà mình hay cái cô nàng Tô Gia Áo nghĩa hiệp lại mạnh mẽ kia nữa.

“Cậu lại bị người ta cho leo cây à?”

Tiêu Yêu Diệp biết rõ còn hỏi, Quý Thuần Khanh không thèm đếm xỉa, nghiêng người bước ra ngoài, dường như đến cả vật áo mình cũng không muốn chạm vào người anh ta.

Tiêu Yêu Diệp cười cười theo thói quen: “Ngày nào cũng về nhà chăm sóc cha mẹ vợ, làm việc nhà, tất cả đều chu toàn, vị hôn thê lại ở ngoài chơi trò ngoại tình, như thế cũng không oán trách gì sao? Cậu có cần mẫu mực thế không?”

Quý Thuần Khanh dừng bước, quay lại, vẻ buồn rầu: “Cậu nghĩ là ai đã hại tôi?”.

Ý đã rõ, nhà họ Tiêu trên không đứng đắn, dưới lại hư hỏng, thê quân của anh rất ngây thơ trong sáng, nếu hư hỏng cũng đều nhờ phúc tên tiểu yêu tinh kia, cậu ta không đi tóm tên yêu tinh lại bại hoại gia phong kia về, bắt đập đầu tạ lỗi trước tổ tông thì thôi, còn mặt dày chạy đến trước mặt anh huênh hoang.

“Thuần Khanh à, ánh mắt cậu bây giờ rất giống những người chồng có vợ ngoại tình đấy, chỉ trách hồ ly tinh chứ không biết lỗi cũng là người kia, he he.”

“Cậu muốn ăn đập à?” Anh đang muốn gây sự, nên nếu tên họ Diệp kia muốn thay cậu em yêu tinh của mình chịu tội để anh đánh một trận, anh cũng không quan tâm lắm.

“Tôi định đưa cậu đi bắt gian.”

Sự thực chứng minh, Quý Thuần Khanh thật sự rất ngây thơ, mà chỉ cần đạp trúng chỗ đau của anh, anh sẽ mất đi khả năng suy nghĩ, giống như một đứa trẻ được dụ dỗ bằng cây kẹo que, đồ dẫn bị người ta xỏ mũi mà dắt đi. Chỉ một câu thôi anh đã gỡ bỏ tất cả phòng bị và cảnh giác, bị lừa lên xe của Tiêu Yêu Diệp.

Nhưng thông thường khi đã mót hết kẹo, thì vụ án bắt cóc cũng xảy ra ngay sau đó.

Khi Quý Thuần Khanh phát hiện ra mình bị lừa, xe của Tiêu Yêu Diệp đang rẽ vào ngôi biệt thự của nhà họ Tiêu, ký ức kinh khủng về bữa cơm gia tộc biến thái lần trước lại trỗi dậy trong đầu anh.

Anh nheo mắt, trầm giọng hỏi: “Cậu định đưa tôi đi đâu?”.

“Bắt gian!”, Tiêu Yêu Diệp thản nhiên.

“Bắt ở nhà cậu?” Anh nhướn mày, không chút tin tưởng.

“Hừm... thuận tiện gặp mẹ tôi cũng tốt mà, mẹ tôi bảo rất nhớ cậu, lần này cậu không cần lo là không mặc váy, bà không quan tâm đâu.”

“...”

“Thế này đi, đến gặp mẹ tôi, mọi người cùng ăn cơm, bàn bạc với bà xem hôm nay xử lý em trai tôi thế nào, cậu thấy kế hoạch này hay không? Nhất định tôi sẽ đứng về phía cậu.” Cậu em bắt hiểu kia vì hạnh phúc của anh trai, cho dù tạm thời bị sỉ nhục và đuổi ra khỏi nhà cũng không sao.

“Thế à?” Anh chợt cười, bỗng ngẩng đầu lên hỏi: “Tôi và em trai, cậu chọn ai?”

Tiêu Yêu Diệp nghe câu hỏi đó thì ngẩn người, tốc độ xe cũng giảm đột ngột, anh ta quay sang nhìn Quý Thuần Khanh Thuần Khanh, không biết từ bao giờ đã trở nên phong lưu đa tình như thế.

“Cậu!” Anh ta vì đại nghĩa diệt thân, không hề thương xót mà đá văng em trai mình đi, chỉ mong giai nhân mỉm cười.

Mà giai nhân đích thị cũng nể mặt anh mỉm cười thật, nhưng vô cùng lạnh lẽo: “Tốt, cậu đi giết em trai cậu đi, ngay bây giờ, ngay lập tức!”

“... Hả?” Tại sao chuyện ghen tuông đáng yêu ấy lại biến thành cảnh máu me đầm đìa thế kia, mà người bị chém lại là em trai anh?

Nhân lúc anh ta đang chờ người, Quý Thuần Khanh đưa tay kéo phanh xe, tiếng thắng gấp vang lên, Tiêu Yêu Diệp cuống quýt xoay vô lăng đỗ lại bên đường, Quý Thuần Khanh xuống xe, tư thế cao ngạo, bỏ đi không ngoảnh lại.

Tiêu Yêu Diệp cười phì một tiếng rồi thở dài lắc đầu, nhưng đành chịu thôi, anh ta luôn thua Thuần Khanh, anh ta quay cửa kính xuống và hét lên: “Này, Thuần Khanh, rốt cuộc cậu định lãng phí tuổi xuân bao lâu để giữ cái quy tắc chết tiệt vừa lạc hậu vừa vô tình của tộc Đông Nữ vậy? Tôi đã nói với cậu rồi, bây giờ không còn cô gái nào chịu chơi trò đó với cậu đâu, thê quân của cậu lại càng không.”

Quý Thuần Khanh đã đi được một đoạn bỗng dừng bước, quay lại lạnh lùng nhìn.

Biết điểm yếu của anh nên cứ lợi dụng, đập lên nỗi đau ấy sao?

“Thanh bạch? Đến thanh bạch của phụ nữ cũng thành trò đùa rồi, cậu sẽ chỉ là trò cười cho thiên hạ mà thôi.” Đương nhiên với anh ta thì ý nghĩa khác hẳn, bông sen trắng băng gia cao ngạo ấy nếu chịu rũ bỏ các quy tắc đó thì tốt quá.

Đôi mắt đen nhánh của Quý Thuần Khanh thoang thoáng nét đau buồn. Thanh bạch biểu tượng cho vẻ đẹp, thành thực, chung thủy của anh đã trở thành thứ vô giá trị trong mắt người khác, không đáng giá một xu, lại còn bị đùa cợt mỉa mai.

Đàn ông không cần thanh bạch, trung thành thì là gì? Thứ đó phụ nữ đã không thèm không so đo, quan tâm từ lâu rồi, vậy mà gia tộc của họ lại giữ gìn nó như những kẻ ngốc.

Nhưng rốt cuộc ai mới là kẻ ngốc, thà bị ức hiếp, chà đạp rồi ôm chân khóc, cũng cảm thấy loại đàn ông hư hỏng kia mới tốt sao?

“Con gái bây giờ muốn yêu đương cũng thích những loại có tính mạo hiểm, ai mà chịu nổi tư tưởng cổ hủ và quy tắc nhảm nhí của cậu.”

Lời của Tiêu Yêu Diệp khiến anh mơ hồ nhớ đến mấy cô nữ sinh đã nói “đàn ông không xấu, phụ nữ không yêu”, anh không thể hiểu nổi tư tưởng quái đản đó, lại càng không hiểu được loại người mà họ nhắc đến, chỉ biết là không giống như anh, đến nỗi mất nụ hôn đầu mà hồn bay phách lạc, bị thê quân chê bai là nụ hôn đầu không đáng tiền.

Là vì không có cảm giác và không tình cảm, hay bởi anh là đàn ông, nên giá trị mới giảm sút thê thảm? Anh không hỏi, chỉ cảm thấy đúng là mình không đáng giá, vì anh thật thê thảm, từ trên trời rơi xuống nên không cần để ý đến, phải không?

Đàn ông? Hút thuốc, uống rượu, cờ bạc, gái gú? Anh không học nổi những thứ đó.

“Hơn nữa...” Khi suy nghĩ đang rối loạn thì Tiêu Yêu Diệp lại lải nhải, “không chừng lần này Yêu Cảnh thật lòng...”.

“...”

“Có lẽ không lâu nữa, nó sẽ đưa thê quân của cậu đến gặp mẹ tôi, cậu cũng có thể đến, về nhà cùng tôi”. Anh ta nhấn mạnh chữ “tôi”, nhằm xoá sạch mối quan hệ giữa Thuần Khanh và thê quân.

Lời mời nhiệt tình của Tiêu Yêu Diệp đã khiến Quý Thuần Khanh quay lại, sải bước đến trước xe, hai tay rút túi quần, hát hăm lên vẻ hãnh học bất mãn, giơ chân – dùng để giày hên phần kính trước đầu xe, rồi đập thật mạnh.

“Bình!” Kính vỡ tung toé.

Bao uất ức, cam chịu tích tụ, cuối cùng đã bùng phát, đương nhiên... anh hoàn toàn không ý thức được, thời khắc ấy, chất man của anh đã bắt vọt lên vạch báo động đỏ.

Biển số xe của Tiêu Yêu Diệp rất bắt mắt. Nhìn từ xa, qua lớp kính chắn gió của chiếc xe mui trần, Kiều Khâm đã thấy xe anh ta đậu bên lề đường, vì bánh xe ngoẹo sang một bên rất kỳ cục, rõ ràng là vì thắng gấp nên mới thế. Anh tưởng đại thiếu gia nhà họ Tiêu gặp tai nạn nên dừng xe, nói với cô gái bên ghế phụ: “Xe bạn anh, không biết có phải đã xảy ra chuyện không, anh đi xem sao?”

Cô gái gật đầu, không xuống xe, vẫn ngồi yên trên xe lấy hộp phấn ra dặm lại trang điểm.

Kiều Khâm cũng không quan tâm, mới đi được mấy bước đã gặp ngay một người đàn ông rất đẹp, cao ráo, mặc bộ âu phục màu đen và áo khoác ngoài, hai người đi lướt qua nhau. Không kịp được anh quay lại nhìn người đàn ông quá mức xinh đẹp và tao nhã đó một cái, nhưng người kia không để ý gì, ở anh ta toát lên vẻ ngạo mạn khó gần, Kiều Khâm huýt sáo một tiếng, trầm trồ xuýt xoa trước người đàn ông xinh đẹp, mỹ miều, khí chất trong sáng còn sót lại trên thế giới này, trong lòng thầm tính toán xem có thể mời anh ta đến quán bar mình chơi được không.

Nhưng đó không phải là lý do để làm ăn, nhớ đến bạn mình vẫn chưa biết sống chết thế nào, anh thu lại ánh mắt thích thú, chạy đến trước xe Tiêu Yêu Diệp, chỉ thấy vị đại thiếu gia đó không chỉ vẫn sống sờ sờ, còn nhìn theo bóng dáng xinh đẹp kia qua kính chiếu hậu bằng cặp mắt háo sắc.

Kiều Khâm phá hiện ra kính vỡ đầy đất nghi ngờ hỏi: “Này, anh không sao chứ? Anh đánh nhau với người ta à?”. Mà lại đánh nhau với người đàn ông yếu ớt nhỏ nhẽ, chỉ khiến người ta có cảm giác muốn bảo vệ?

“Đánh nhau? Đùa à, tôi không nổi đâu”

“... Hai anh em nhà anh có nhầm lẫn không mà cùng lúc chạy đến trước mặt tôi động tình thế kia, bàn bạc nhau trước rồi à?”

“Hả? Yêu Cảnh tìm cậu để động tình???” Tiêu Yêu Diệp thấy kỳ quặc, liếc mắt nhìn, đã biết là hai đứa này chơi với nhau quá thân, thân đến nỗi người ta sẽ nghĩ bậy bạ mà.

“Đừng nghĩ bậy, bạn gái tôi còn đang trên xe, anh đừng hãm hại tôi.”

Tiêu Yêu Diệp hờ hững nhún vai.

“Xuống xe, tôi giới thiệu với anh.”

“Bạn gái cậu?” Tiêu Yêu Diệp liếc nhìn cô gái đang trang điểm trên chiếc xe đỗ phía sau qua kính chiếu hậu, cười rồi lắc đầu: “Muộn rồi”.

“Sao, không hợp mắt anh à?”

“Không, tôi sợ gặp nhiều quá lại không nhớ ra ai là ai, rất dễ vạch mặt cậu.”

“Ồ, cũng đúng, vậy không nên để anh gặp thì hay hơn.” Kiều Khâm vỗ vai anh: “Nếu anh đã không sao thì tôi xin phép đi trước, tối nay em trai anh còn hẹn gặp”.

“Hai cậu lại đi làm trò gì thế?”

“Ha, trước kia vì thấy vui nên đánh cược với cậu ta, hình như cậu ta phải thực hiện rồi, đá người ta cho tôi thấy.”

Tiêu Yêu Diệp bấu môi khoát khoát tay: “Tránh ra tránh ra, người không biết yêu đến chơi trò gì cũng thấy vô vị.”

“Tôi yêu đương trước nay đều rất nghiêm túc, đối xử với con gái rất dịu dàng, chỉ ít cũng dịu dàng, chu đáo hơn em trai anh nhiều, mà anh cũng chẳng bảo ban cậu ta, chẳng biết phải đối xử với con gái như thế nào, lãng phí cả một gương mặt phong lưu.”

“Có cậu dạy thì đến lượt tôi à?” Bảo tên nhóc đó dừng đùa với lửa, chỉ ít cũng dừng như cậu.” Anh ta nói xong, liếc nhìn Kiều Khâm: “Người dạo trước qua lại với cậu chẳng phải là nữ sinh trường tôi hay sao?”

“Ồ, quả nhiên học sinh trường mình nên nhớ khá rõ.”

“Cũng lớp với con bé Tô cái gì Áo ấy nhỉ... tên là Diệp gì đấy...”

“A, xem ra anh vẫn rất quan tâm đến tôi và Yêu Cảnh nhỉ, tên bạn gái cũng nói ra được”, Kiều Khâm cười khi.

“Thật không biết tại sao mắt các cậu lại kém đến thế, toàn chọn đẳng cấp thấp của lớp Kinh tế 2.”

“Tôi có phải hiệu trưởng đâu, chọn bạn gái mà còn phải xem thành tích học tập hạng mấy à? Buồn cười.”

“Còn bảo là bạn gái, chưa chia tay à?”, Tiêu Yêu Diệp nhướn mày.

Kiều Khâm dựa lưng vào xe, nhún vai: “Tạm thời thì chưa.”

Một chân đạp hai thuyền? Thật bản lĩnh.

Nhưng nếu đạp hai thuyền mà không bị phát giác thì còn bản lĩnh hơn.

Có điều bản lĩnh nhất vẫn là khi lật thuyền mà không bị ướt, còn vận khinh công nhảy lên bờ nhẹ nhàng.

27. Chương 26

Chương 26:

Mọi người cùng chơi trò “giả vờ”

Áo pull trắng cộng thêm áo khoác âu màu đen, quần jean, giày da, bên hông lủng lẳng một sợi dây xích bạc dài đến đầu gối, tóc mái tự nhiên xoã xuống che mắt, đường nét đôi môi toát ra vẻ mê hoặc.

Cửa kính của bar Snow Mania phản chiếu bóng Tiêu Yêu Cảnh.

Anh dựng cổ áo lên, khoé môi mím lại một cách thiếu tự nhiên, nghiêng đầu, cau mày đánh giá mình trong cửa kính, kiểu ăn mặc này khiến anh bị bạn bè cảnh cáo, nếu đi một mình trên đường phố không an ninh, chắc chắn sẽ bị các em ở nơi đó kéo vào một góc nói chuyện, cứ mặc quần áo mình thích mà không nghĩ đến cảm nhận của người khác hay sao? Đúng là muốn bị ăn đập!

Ôi, anh đâu còn cách nào khác, tưởng anh thích kiểm tra mình trước gương như đàn bà, thấp thỏm lo lắng xem mình mặc như thế có OK không à?

Nguyên nhân chính cũng bởi phụ nữ – loài động vật vừa trọng ngoại hình lại trọng cảm giác.

Anh không muốn viện cớ nữa, hẹn hò được một thời gian rồi mà vẫn chưa được nếm mùi vị đôi môi của bạn gái mình, có ra gì không? Nói ra sợ người ta cười rơi cả răng, họ sẽ nghĩ rằng Tiêu thiếu gia anh không làm gì nổi, mà tình hình thực tế thì bi thảm vô cùng, Tiêu thiếu gia vẫn còn dừng ở mức muốn hôn mà không được, khó khăn vô cùng.

Anh cảm nhận một cách sâu sắc rằng, giai đoạn này không thể duy trì lâu hơn được nữa, nên hôm nay đã tính toán kỹ, trước mặt Kiều Khâm anh sẽ dùng chất đàn ông của mình làm cô nàng Áo Bông kia hồn xiêu phách tán, để cả hai đều nhận ra tình cảm, sau đó anh mới thừa nhận lỗi lầm của mình.

Tuy chắc chắn sẽ bị cô cần nhằn rất lâu, mắng rất thê thảm, thậm chí còn bị đập cho một trận, nhưng... anh chấp nhận.

Thở dài, anh tiếp tục quan sát xem hôm nay mình có “ngon” không, có gọi lên ham muốn được hôn của người ta hay không?

“Anh làm gì thế, tự sướng à?”

Vì quá chăm chú nên anh không nhận ra giọng nói phía sau lưng, nghĩ là có cô nàng nào đó muốn làm quen nên khoát tay từ chối: “Tránh ra, tôi có bạn gái rồi, đừng làm phiền”.

Cô nàng sau lưng vẫn không chịu buông tha, không biết xấu hổ đưa tay lên nắn nắn lưng, khiến anh nóng nảy quát lên: “Thiếu gia đây là hàng không bán!”. Tính cách đào hoa ong bướm lúc nào cũng quyến rũ người khác, lúc này còn có kẻ ra giá hỏi anh bao nhiêu tiền một đêm, phì! Thôi thì miễn cưỡng xem như đang khen anh trông “ngon”.

“Thế à? Người kia bỏ ra bao nhiêu tiền để mua một đêm của anh?”

“Năm nghìn... Tại sao tôi phải nói cho cô biết...” Anh ý thức được mình đang ngô nghê trả lời, như thể đang cò kè mặc cả với người sau lưng, nên vội vàng im bặt. Một gương mặt quen thuộc áp sát cạnh anh, đôi mắt được vẽ rất đậm đang chớp chớp, cô nở một nụ cười kỳ dị sau khi biết được giá của anh khá cao.

“Năm nghìn tệ? Vậy nếu bạn gái anh không chịu được giá cao như thế, không mua anh về được thì làm thế nào?” Tô Gia Áo toét miệng cười đùa với anh.

Bị một chiếc áo – bông – rách đùa cợt khiến anh khó chịu nheo mắt lại, xung quanh không có ai qua lại, anh kéo phắt cô ra phía trước, đè chặt vào cửa kính, áp lại gần, hừ khê: “Vậy em định ra giá bao nhiêu? Anh có thể giảm giá đặc biệt.”

“Hả? Giảm bao nhiêu?”

“Xem thành ý của em.”

“Bày tỏ thành ý thế nào?”

“Ví dụ bớt đi gặp ông thầy kia, bớt chơi bời với đám bạn quý quái, bớt cãi nhau với anh, làm nũng nhiều hơn, ở cạnh anh nhiều hơn, còn...” Anh hôn lên môi cô, cặp lông mày cau lại vì lớp son quá dày. Xem ra cô không giống anh, để hôn được người khác mà chuẩn bị rất kỹ, từ dáng vẻ đến biểu cảm, anh đã chờ đợi quá lâu rồi, thế mà cô lại hại anh độc xương.

Anh ép cô mở miệng, nhưng vẻ mặt “giá đó cao quá, em rất khó hợp tác, từ chối!” của cô khiến anh sa sầm mặt. Anh nhướn mày lên, túm lấy cằm cô, vuốt ve: “Cho dù không mua được cũng nên đặt hàng trước chứ?”.

“Bằng cách nhìn?”

“Hôn!”

“... Có cần thử kỹ như vậy không?”

“Anh bảo cần là cần!”

Cô lè lưỡi, nhưng lưỡi chưa kịp ra khỏi miệng đã rụt ngay vào, bất giác chống cự anh, khiến thần kinh anh đạt đến giới hạn của sự chịu đựng, anh bắt lực rên lên một tiếng. “Hàng hoá” không thể kiểm được ham

muốn được chọn, được mua, được mang về nhà, chủ động nghiêng người áp sát vào người mua chưa móc ra một xu nào khiến cô được nước mà còn làm bộ.

Đôi môi dán vào nhau, trong tích tắc, anh cố kiềm chế ý nghĩ được hôn sâu hơn, ép mình phải lùi ra một chút, hơi thở nóng bỏng vẫn len lỏi giữa hai người, cô cụp mắt xuống nhìn phần cổ gợn cảm của anh. Anh cố ý! Khiến cô không được thoả mãn rồi lùi ra, bảo anh tỏ ra cao giá cũng được, thích mà còn giả vờ cũng được, anh muốn cô phải can tâm tình nguyện mời gọi mình.

“Nhưng... vòng... vòng tay của em...” Cô đưa tay lên, định giải thích thì bị anh thô lỗ nắm lấy tay cô đặt lên vai mình.

“Lần sau hôn tay, hôm nay an ủi chỗ này đã.” Anh nhắm chắc mục tiêu, chỉ chăm chú nhìn vào môi cô.

Cô như bay bổng trong bầu không khí đó, chỉ cảm thấy miệng cũng không còn mím chặt mà dần dần hé mở, hơi thở anh lọt vào miệng cô, hơi nóng và sự ẩm ướt ấy khiến tim cô ngứa ngáy khó chịu, hoàn toàn quên mất chuyện chiếc vòng.

Nhưng cô ngẩng đầu lên đợi một lúc lâu, cho đến khi không chịu nổi, lý trí hồi phục lại mà vẫn không thấy môi lưỡi anh mời gọi mình.

Tô Gia Áo hoài nghi mở mắt ra, thì chỉ thấy một người đàn ông cười tươi rói đang kéo kéo Tiêu Yêu Cảnh: “Này, Tiêu thiếu gia, phiền cậu cho xin chút lửa”.

Tiêu Yêu Cảnh tái xanh mặt mày, hằm hè nói: “Tôi tưởng cậu không ngốc đến nỗi không nhận ra tôi đã ra dấu.”

“Ý cậu là, lúc này cậu khoát tay với tôi là bảo cậu đang bận, hãy rút ra chỗ khác?”

“Biết rồi thì rút mau!”

“Thôi bỏ đi, dù sao cũng chả còn không khí lãng mạn nữa thì đừng miễn cưỡng, cho tôi mượn bật lửa đã.”

“Không mang!” Giọng nói ngùn ngụt lửa như bị tạt vào cả tấn dầu.

“Hả? Không mang? Cậu lừa ai vậy, Tiêu thiếu gia cậu ngày nào cũng phải hút thuốc, còn mắc bệnh sạch sẽ thần kinh chỉ dùng bật lửa của mình, có hôm nào xa nó được đâu. Trừ phi cả ngày cậu không hút thuốc, ha ha!”

“Không mang đấy, được không?”

“Không phải chứ?” Người đó kinh ngạc tròn mắt, rồi lại nhìn sang Tô Gia Áo bị dè giữa cửa kính và Tiêu Yêu Cảnh, bỗng như bừng tỉnh, nhướn mày lên, quan sát tỉ mỉ mấy phút, sau đó cười phá lên: “Phụt... phì... buồn cười quá... Mẹ ơi, chắc không phải cậu muốn hôn cô bé ấy nên mới... ha ha ha ha ha ha!”

“...”

“Yêu Cảnh, anh ta là ai vậy?” Tô Gia Áo cúi đầu nhìn người đàn ông cười run cả người, gần như khom lưng lặn ra đất, rồi ngẩng lên hỏi. Phát hiện ra không biết anh đang xấu hổ gì mà sắc mặt đỏ bừng bừng, phần nộ nhìn người đàn ông đang cười bò ra kia, phát ra một câu nói đầy vẻ căm thù: “Kiều Khâm, người hôm nay anh đưa em đến gặp”.

Kiều Khâm cố nhịn cười, kìm nén tâm trạng rồi đứng lên, không nhìn Tiêu Yêu Cảnh, vì cậu ta đang có vẻ mặt muốn chém anh ngay, lịch sự gờ tay định bắt tay với Tô Gia Áo nhưng lại bị vị thiếu gia kia bực bội gạt phắt đi.

Anh ta cũng không để bụng, tiếp tục lên tiếng vẻ lịch sự: “Chào em, Tô Gia Áo, nghe danh đã lâu, anh là Kiều Khâm”.

“Giả vờ?”

Cô buột miệng khiến Kiều Khâm nhướn mày, dám đặt biệt danh cho anh, bảo anh “giả vờ”. Quả như bọn Tiểu Phi đã nói, đúng là một cô bé không biết trời cao đất dày, không hiểu quy tắc giao thiệp cùng người khác, tuy dạy dỗ cô nài nỉ là việc của bạn trai cô ta, nhưng báo thù chút ít thì anh vẫn có thể làm được.

“Nói đến giả vờ, phải chăng Tiêu thiếu gia của bọn anh vẫn chưa chơi between the sheet (nhanh chóng lên giường) với em?” Không biết họ đã “giả vờ” đến giai đoạn nào rồi?

“Be... cái gì cơ?” Người nào đó bị tiếng Anh hành hạ dở sống dở chết nên hoàn toàn không biết mình đang bị người ta đùa cợt.

Tiêu Yêu Cảnh đặt tay lên vai bạn gái mình, động tác tuy uể oải nhưng đang lên tiếng cảnh báo ngầm “vợ bạn, không được bắt nạt”.

Đàn ông che chở cho bạn gái không bị bạn bè đùa cợt vốn không xa lạ, nhưng động tác này của Tiêu Yêu Cảnh lại khiến Kiều Khâm cười khì khì, anh ta nhìn Yêu Cảnh với vẻ ý nhị sâu xa, rồi đột ngột nói: “Xem ra hôm nay có trò vui để xem rồi, tôi phải chuẩn bị sẵn trà chiều đãi Tiêu thiếu gia, có điều sẵn sàng đánh cược thì phải biết nhận thua đấy!”.

Tô Gia Áo cảm thấy người Tiêu Yêu Cảnh hơi cứng lại, nhìn Kiều Khâm ra hiệu cho anh ta đừng nói nhiều.

Kiều Khâm biết ý không nói câu cuối, quay người nhìn cô gái vừa từ nhà vệ sinh bước ra, anh nắm lấy ta cô nàng, cũng không giới thiệu gì mà bỏ lên lầu: “Bọn Tiểu Phi vừa gọi cho tôi bảo đặt phòng chơi suốt đêm, hiếm khi mọi người đều có mặt nên tôi sẽ chơi cùng các cậu vậy.”

Về cảm ghét và bài trừ của Tô Gia Áo với một ai đó trước nay luôn bộc lộ hẳn ra ngoài mặt, còn Tiểu Phi vốn không cho rằng mình sai càng tỏ vẻ ghét cô hơn, nên căn phòng bị chia cắt hai miền Sở – Hán. Cô ghét vẻ cười trên nỗi đau khổ của người khác, chờ đợi xem trò vui của Tiểu Phi, cũng không buồn trò chuyện với người khác, ngồi trong một góc và nhấm nháp món nước quả của mình.

Khác hẳn với cô, bạn gái của Kiều Khâm đang tươi cười hớn hở trò chuyện với bọn Tiểu Phi, hình như rất tâm đắc thì phải, cứ liên tục hỏi xem lịch sử yêu đương của bạn trai mình, bọn Tiểu Phi thấy thế liền vòng vo tam quốc nói lảng sang chuyện khác, nhưng vẫn không ngừng khen ngợi cô ta thân thiện dễ gần.

Ý là, Tô Gia Áo là người kỳ quái không dễ gần, là anh em với nhau mà nói, lời bình về cô: “Không đạt chuẩn, rất kém!”.

“Này, Yêu Cảnh, nghe nói di động của cậu mất rồi hả?”

“Sao vậy, thảo nào gọi mãi cho cậu mà không được, cứ tưởng cậu chơi trò tự kỷ chứ!”

“Nhớ bảo tôi biết số mới đấy.”

“Ừ.” Tiêu Yêu Cảnh ậm ừ, quay sang nhìn cô đang ngồi lặng lẽ.

Tô Gia Áo tỏ vẻ thờ ơ, nhìn đi nơi khác, mặc cho họ phớt lờ mình, cho rằng cô là kẻ phá hoại không khí. Họ cứ nói chuyện với Tiêu Yêu Cảnh, chắc muốn cô lập mình, để mình hoàn toàn cô độc, sau đó biết ý mà bỏ đi.

Ồi dào, ai mà thèm!

Ý nghĩ âm ức đó vừa xuất hiện, cô nghe thấy Tiêu Yêu Cảnh hạ giọng thì thầm: “Điện thoại em đâu?”

“Hử? Anh muốn gọi điện?” Cô nhớ đến việc anh ném di động xuống hồ nước vì mình nên rất hối hận vì ý nghĩ lúc nãy, vội vàng lấy điện thoại ra đưa cho anh.

Anh cầm lấy, bấm số rồi trả lại.

“Số mới của anh.”

Số di động của anh, những người bạn kia chưa biết; số mới của anh, cô là người biết đầu tiên.

Cô biết so sánh giữa bạn bè và người yêu là chuyện rất ngớ ngẩn, ấu trĩ. Khi người khác hỏi giữa người yêu và bạn ai quan trọng hơn, cô đã hét lên mà không cần suy nghĩ: “Đương nhiên là bạn bè quan trọng hơn, người yêu cuối cùng cũng sẽ chia tay, bạn bè thì mãi mãi không đổi!”.

Nhưng giờ phút này, cô vui đến nỗi rất khó so sánh tầm quan trọng giữa bạn bè và người yêu. Cảm giác được xem trọng khiến người ta quên đi suy xét, quên đi đúng sai, quên đi những thứ mình vốn vẫn kiên định.

Cô bắt đầu thấy không nỡ khi anh cứ im lặng vì mình, bị bạn bè đẩy sang một bên, nếu anh đã ứng phó được với bạn bè cô, thì cô có lý do gì khi cứ ngang bướng chê bai bạn bè và cuộc sống của anh. Anh không thể nói bye bye mãi với cuộc sống trước đó của mình, anh không thể thoát một cái biến thành một Tiêu Yêu Cảnh không có bạn bè, không có quá khứ, sau này sẽ còn gặp mặt nhiều, nếu cô không chấp nhận bạn anh thì chỉ khiến mình thêm ngượng ngùng và làm khó anh mà thôi.

Không bỏ được những nguyên tắc vớ vẩn và sự tự tôn của mình, có lẽ khi ấy cô thật sự không nên lo chuyện thiên hạ.

Cô cố gắng kìm nén sự xót xa, cầm ly rượu trên bàn lên, đến trước mặt Tiểu Phi đang nói chuyện với bạn gái Kiều Khâm, đưa tay ra, cố gắng nói: “Chuyện lần trước là do tôi sai, tôi kính anh một ly, xem như xin lỗi nhé!”

Lời nói đột ngột ấy khiến căn phòng tĩnh lặng hẳn, đến nỗi không khí cũng nặng nề hơn.

Kiều Khâm nhướn mày, thích thú quan sát cô nàng đến cả cách cảm ơn cũng rất thiếu muối này, vẻ cam chịu và bất mãn lộ lộ trong lời nói khiến anh ta thấy dở khóc dở cười, nhưng trong mắt những người yêu nhau thì ai cũng là Tây Thi, chỉ thấy Tiêu thiếu gia rất cảm động, ánh mắt cũng trở nên dịu dàng hơn.

Tiểu Phi hoàn hồn lại, liếc cô nàng một cái cố ý làm khó: “Cô sai? Sai ở chỗ nào, sao tôi không biết vậy?”.

“... Do tôi không nên lo chuyện thiên hạ.” Cô cắn môi, tay cầm ly rượu nắm rất chặt.

“Nếu cô miễn cưỡng thì thôi đi, tôi cũng chẳng ép cô xin lỗi.” Anh ta quay mặt đi, giây sau đã nhìn thấy ánh mắt lạnh băng của Tiêu Yêu Cảnh, anh hất hàm lên ra hiệu cho anh ta phải biết điều một chút, vì anh thực sự thấy đáng về uất ức của bạn gái mình không phải là chuyện thú vị gì.

Tiểu Phi bị đe dọa vội vàng đổi giọng: “Tóm lại, nể mặt Tiêu Yêu Cảnh, chuyện trước kia bỏ qua vậy, sau này cô...”.

“Bỏ qua thì tốt, ít nói nhảm đi.” Tiêu Yêu Cảnh cắt ngang lời lẽ dầy dỏ thừa thãi của anh ta, nắm lấy ly rượu cô đang cầm, khẽ chạm ly rượu trong tay Tiểu Phi, rồi uống cạn thay cô, sự bảo vệ rõ ràng đó khiến Tiểu Phi ngoan ngoãn ngậm miệng, sau đó Yêu Cảnh dắt cô trở về chỗ ngồi trong góc của họ.

Ngồi xuống rồi, phải mất một lúc anh mới gỡ được ly rượu trong tay cô. Anh không nói gì, ghì chặt gáy cô áp vào người mình thật mạnh. Anh ngồi sâu vào trong salon, bảo vệ cô khỏi những cặp mắt kia, giấu cô vào lòng mình.

Cô ngả đầu lên vai anh, không biết đã bao lâu, khi đã thấy nhẹ nhõm hơn mà anh vẫn không có ý định buông ra, cứ ôm chặt cô tới khi Kiều Khâm đến cạnh, cúi xuống thì thầm với anh mấy câu.

Kiều Khâm đứng lên nghe điện thoại này giờ vẫn reo vang, cô loáng thoáng nghe thấy anh ta gọi một cái tên rất quen thuộc – Tiểu Diệp, khi cô vẫn chưa dám chắc chắn thì anh ta đã rảo bước ra khỏi phòng.

Nhưng chỉ mười phút sau, Tô Gia Áo đã xác định được tai mình hoàn toàn không có vấn đề.

Kiều Khâm thực sự quen biết Bạch Tiểu Diệp.

Vì Bạch Tiểu Diệp khoác tay Kiều Khâm tươi cười đẩy cửa phòng bước vào.

Tô Gia Áo nhìn cô gái đang ngồi cạnh Tiểu Phi, chờ cả người.

Rốt cuộc, ai là bạn gái của Kiều Khâm? Chẳng lẽ anh ta đang... chơi trò một chân đạp hai thuyền? Mà một trong hai chiếc thuyền lại là chị em tốt của cô?

28. Chương 27

Chương 27:

Cảnh tạt rượu

Đàn ông ư? Động vật tri độn với chung thủy, nhưng lại nhạy cảm với phong lưu.

Tại sao đàn ông ngoại tình, không chung thủy, một chân đạp hai thuyền?

Xét về nguyên nhân, đại đa số là bởi có một đám bạn hư hỏng chiều chuộng anh ta. Bọn họ sẽ thần nhiên, không cần biết đúng sai, sẵn sàng bảo vệ, giúp đỡ bạn mình lừa phỉnh phụ nữ.

Bạch Tiểu Diệp vào phòng, Tiểu Phi đã đưa mắt ra hiệu cho Kiều Khâm, rồi quay đầu đi trò chuyện rôm rả hơn với con thuyền kia của anh ta, cùng đám bạn xung quanh ra sức phân tán sự chú ý của cô nàng.

“Này, Tiêu thiếu gia, tôi nhìn thấy Áo Bông rồi, giấu kỹ thế nào cũng vô dụng thôi.”

Lời nói đùa của Bạch Tiểu Diệp cắt ngang ý nghĩ của Tiêu Yêu Cảnh, anh nhú mày nhìn về phía cô ấy, đồng thời ánh mắt quét qua Kiều Khâm đang tỏ vẻ thần nhiên như không có chuyện gì xảy ra.

Kiều Khâm cười nhạt, nói bằng khẩu hình: “Xảy ra chút chuyện, giúp tôi qua ải an toàn đi.” Nói xong anh hất hàm về phía Tiêu Yêu Cảnh nhắc nhở: Có một tên thẳng như ruột ngựa không biết lựa lời mà nói đang lồm cồm bò dậy trong lòng cậu, đừng để cô nàng lại nổi máu chính nghĩa là được.

“Bãi chiến trường của mình thì tự đi mà dọn dẹp.” Ánh mắt Tiêu Yêu Cảnh đáp lại.

“Chuyện đánh cược, tôi có thể nhắm mắt cho qua.”

Uy hiếp không bằng dụ dỗ, anh đang phiền não xem nên nói thật chuyện này như thế nào thì Kiều Khâm đã bắt đúng chỗ yếu, hào phóng bán lại cho anh món nợ ân tình.

Tiêu Yêu Cảnh vắt chéo chân, không nói gì, chỉ có Bạch Tiểu Diệp không biết gì đang nhìn Tô Gia Áo, vui mừng kéo Kiều Khâm đến trước mặt mình, lại nhìn Tiêu Yêu Cảnh đang dính chặt vào Áo Bông rồi phì cười nói với anh ta: “Anh để hai người họ trốn trong góc làm trò sến này cho mọi người thấy à?”

“Sắp không chịu nổi thì em đến, chúng ta có thể sến cho họ xem mà.” Giọng của Kiều Khâm không lớn, lại bị át đi bởi âm thanh chơi trò kéo búa bao của bọn Tiểu Phi nên cô bạn gái kia hoàn toàn không nghe thấy.

Bạch Tiểu Diệp nhìn lướt qua một vòng, dừng lại vài giây ở cô gái không quen biết kia rồi thu ánh mắt về, cười nói: “Thế à, vậy hôm nay em sẽ cùng sến với anh, bảo bối ạ”.

Cách xưng hô thật sồn gai ốc, không hạ thấp giọng khiến cô gái bên cạnh Tiểu Phi quay sang, trong tích tắc không khí trở nên ngưng ngập, đến cả Tô Gia Áo đang bị Tiêu Yêu Cảnh ghì chặt cũng cảm thấy thế. Cô ta đứng lên, cau mày đi về phía Kiều Khâm và Bạch Tiểu Diệp.

“Bảo bối, bọn Tiểu Phi chơi mà không chịu nhường em, anh đến giúp em đi.” Không biết đã nghe được gì mà cô ta có ý nhấn mạnh về không vui, cũng xưng hô y như vậy.

Mọi thứ đã xảy ra.

Trong đầu Tô Gia Áo hiện lên mấy phiên bản khác nhau cảnh phụ nữ tranh cướp đàn ông, tạt rượu, lật bàn, chỉ trở la hét, cuối cùng xé tên khốn họ Khâm kia ra làm đôi, một ném vào toilet nam, một quẳng vào toilet nữ.

Dù thế nào đi nữa, chuyện người khác cô có thể không lo, nhưng với bạn bè thì cô phải giúp. Hôm nay Bạch Tiểu Diệp tạt rượu cũng được, điên cuồng cũng tốt, cô sẽ không để bạn mình bị thua thiệt.

Cô vùng vẫy khỏi gọng kìm của Tiêu Yêu Cảnh như một con sư tử cái đang nổi điên lao lên thì bị Tiêu Yêu Cảnh lôi trở lại, lấy tay bịt miệng cô đang định hét lên. Sự ngăn cản của anh khiến cô bức bối, há miệng cắn vào tay anh. Hự lên một tiếng, anh nói về ngưng ngập: “Cậu Kiều kia, phiền cậu lần sau đổi biệt danh bình thường mộ chút, cái gì mà bảo bối chứ, kinh quá.”

Câu nói nhẹ nhàng đó đã làm dịu đi không khí căng thẳng trong phòng, Tiểu Phi biết ý vội lên tiếng giải vây, quàng tay qua cổ Kiều Khâm nói cho qua chuyện: “Phải rồi, phải rồi, bảo bối, đến đây giúp tôi uống rượu”.

Kiều Khâm bị Tiểu Phi lôi đi, nháy mắt đã biến mất không thấy bóng dáng thì ra “bảo bối” là biệt danh, không có ý nghĩa sâu xa nào khác, cô nàng kia cười với Bạch Tiểu Diệp tỏ vẻ hối lỗi rồi quay người ngồi lại chỗ cũ cạnh Kiêu Khâm.

Bạch Tiểu Diệp không phản ứng gì, nụ cười đang rạng rỡ bỗng chốc cứng đờ, cô quay người, bỏ lại một câu, “Tôi vào nhà vệ sinh”, rồi kéo cửa bỏ đi.

Miệng há hốc, Tô Gia Áo không kịp nhíu Tiêu Yêu Cảnh đã đẩy anh rồi lao ra cửa đuổi theo Bạch Tiểu Diệp.

Cô hoàn toàn không khống chế sức lực, vội vã và cuống quýt, anh bị đẩy mạnh ngã nhào vào salon, thần thờ nhìn vết răng trên tay mình.

Cạnh bồn rửa mặt, Bạch Tiểu Diệp mở vòi nước, nhìn nước chảy róc rách, cô ngược nhìn vào gương, Tô Gia Áo đứng ở cửa dáng vẻ rất khó xử. Tô Gia Áo định vào khuyên nhủ, nhưng không biết nên nói gì. Bình thường hào sảng phóng khoáng cho Bạch Tiểu Diệp thấy, nhưng lúc này cô lại chẳng có lập trường để nói gì cả.

Vì lúc nãy bị Tiêu Yêu Cảnh ghì chặt, biết tất cả mà không nói cho Tiểu Diệp được, giống như cô không đứng về phía Tiểu Diệp, để bạn mình lúc khó khăn nhất đối mặt một mình, bây giờ nói gì đi nữa cũng sẽ bị cho là giả tạo.

“Cậu theo ra làm gì?” Bạch Tiểu Diệp cúi người xuống, thờ ơ vốc nước lên rửa mặt. “Tớ chỉ rửa mặt rồi về ngay.”

Cô mở miệng định nói gì đó thì đột nhiên Bạch Tiểu Diệp hất mạnh nước: “Tránh ra! Tại sao lại nhìn tôi bằng bộ mặt đó, tôi mất mặt thú vị lắm à, tôi không muốn bị ai nhìn thấy!”

Những giọt nước mát lạnh bắn vào mặt, cô bất cẩn hít vào, gần như phát sắc lên, nhưng cô cố nhịn, mở to mắt nhìn Bạch Tiểu Diệp. Gương mặt Tiểu Diệp ướt sũng nước, tay vịn vào mép bồn rửa: “Cho dù chia tay, tớ cũng chưa bao giờ gặp phải trường hợp nào tệ thế này, dù sao mọi người cũng chẳng trung thực gì, cứ nói chia tay thẳng với nhau là được, gọi bạn bè đến chơi người ta thế này thú vị lắm sao? Hại tớ tưởng... tưởng đã tìm được một người bạn trai có thể giới thiệu với cậu... Tớ cũng không muốn cứ mất mặt trước cậu mãi...”

Bàn tay bám vào bồn rửa mặt dần dần trượt xuống, tiếng nắc nhen của Bạch Tiểu Diệp như đâm vào tai Tô Gia Áo. Cô vẫn nhớ, trước kia họ cãi nhau vì chuyện của Tiểu Phi; cô còn nhớ, mình vừa mới cùng bạn bè anh hoá giải hiểu lầm, còn thề thốt sau này sẽ chơi với nhau thật tốt; cô còn nhớ, đã tự nhủ sẽ vứt bỏ nguyên tắc sống của mình vì anh, không lo chuyện thiên hạ, anh cũng đã hết sức cứu vãn cục diện để cô không thấy ngượng ngùng. Nhưng... làm sao đây, cô không nhận được, hoàn toàn không nhận được, có một tên khốn bắt nạt bạn cô, mà tên khốn đó lại là bạn của anh.

Cô cắn môi thật mạnh, đưa tay kéo Bạch Tiểu Diệp, lẳng lặng về phòng, chân đạp cửa ra, mấy tên đó hoàn toàn không biết có người đã khóc trong phòng vệ sinh, đang chơi đùa rất vui vẻ, cô nàng kia còn rúc vào lòng Kiêu Khâm cười sung sướng. Lửa giận ngùn ngụt, khí thế bùng bùng, cô kéo Bạch Tiểu Diệp đến trước mặt Kiêu Khâm.

Kiều Khâm thấy Tô Gia Áo nghiêng răng nghiêng lợi mà chẳng chút sợ hãi, nhướn mày ngồi thẳng lưng lên, cười hỏi: “Sao, trong nhà vệ sinh có gián à? Làm hai người sợ hãi à?”

“Không chỉ một con, mà là một bầy, rất nhiều con đực thêm một con cái!”, cô nghiêng răng đáp.

Về mặt đó của Tô Gia Áo không xa lạ gì với Tiểu Phi, anh chàng lắc đầu: “Này, cái tật thích lo chuyện thiên hạ của cô lại tái phát rồi à?”

Chỉ một câu ấy thôi đã đủ khiến Tô Gia Áo tức điên lên, cô không dám nhìn về phía Tiêu Yêu Cảnh, về mặt anh lúc này chắc chắn sẽ rất thất vọng, cô nói mà không giữ lời, không hiểu ý tốt của anh muốn giải vây cho mình, mà cứ thích lo chuyện thiên hạ.

“Áo Bông, thôi đi, tớ về đây.” Bạch Tiểu Diệp rút tay, không thèm nhìn đôi nam nữ đang ôm ấp nhau kia thêm cái nào.

Kiều Khâm hơi nhúu mày, đẩy cô nàng trong lòng ra: “Sao về nhanh vậy? Có cần anh đưa em về không?”

Lời nói thân mật như những người đang yêu nhau kia như đang khiêu chiến với sự nhẫn nại của người ta. Tô Gia Áo cầm ly rượu trên bàn lên hất một cái, chất lỏng màu đỏ bắn lên môi Kiều Khâm, vấy lên bộ âu phục màu đen của anh ta. Cô nàng bên cạnh cũng bị dính phải, hét lên rồi đứng dậy, thấy bộ váy áo của mình bị bắn thì hằm hằm tức giận, đẩy Tô Gia Áo ra rồi mắng: “Cô điên à, không có giáo dục hả? Tự tiện tạt rượu của người khác thế à?”.

“Này! Con nhóc kia, cô đừng được thể làm tới, càng tức càng quá đáng, vốn hôm nay là Yêu Cảnh đá cô, nên tôi mới nhẫn nại gặp cô thêm lần nữa!”

“Tiểu Phi.” Kiều Khâm chỉ vào góc Tiêu Yêu Cảnh đang ngồi, ra hiệu cậu ta không nên nói gì nữa, ánh mắt hung tợn của Yêu Cảnh, không cần quay đầu lại cũng cảm nhận được. Anh ta cười một tiếng, đưa tay lên chùi rượu trên mặt, hỏi Tô Gia Áo tay vẫn cầm ly rượu đứng hiên ngang trước mặt: “Lần này hài lòng chưa?”.

“Anh...” Tô Gia Áo thấy anh ta không chút phản ứng gì thì càng nổi điên, cúi xuống định tìm vũ khí gì đó đập cho cái tên chết tiệt đó một trận thì đã nghe thấy âm thanh tạt rượu khác. Cô ngước lên, chỉ thấy Bạch Tiểu Diệp đang cầm một ly rượu khác, bắt chước dáng vẻ của cô tạt vào Kiều Khâm, tạt xong, Tiểu Diệp đặt ly rượu xuống, lấy một chiếc khăn tay trong túi, mở ra, thân mật áp lên mặt Kiều Khâm, bắt chước cô nàng bên cạnh tức đến nổi mặt mày tái xám, cô dịu dàng giúp Kiều Khâm lau rượu đi, cho đến khi hoàn toàn khô ráo, cô mới nhẹ nhàng thốt ra một câu: “Chúng ta chia tay”.

Bạch Tiểu Diệp nói xong quay lưng bỏ đi, khi đảo mắt nhìn, cô thấy khuôn mặt trắng bệch, há mồm trợn mắt của cô nàng kia, đúng như ý nguyện. Cũng may... vì có Áo Bông, nếu không cô sẽ trở thành con ngốc mất mặt nhất.

Nhưng Áo Bông lại là một cô ngốc ghéch trọng nghĩa khí, đắc tội với bạn trai mình, mặc kệ tất cả, đưa cô bạn thất tình về nhà.

“Cậu không cần đưa tớ về nữa, không sao đâu.” Nhờ phúc của cô ấy mà cuộc chia tay trở nên nhẹ nhõm nên cô không chỉ giữ lại được chút sĩ diện mà tâm trạng cũng thoải mái hơn nhiều.

“Nói ít thôi, hôm nay không nhìn thấy cậu về nhà thì tớ không đi đâu.”

Này, Áo Bông Rách, cậu tránh ra được không, bây giờ tớ không muốn nhìn thấy những người có bạn trai lại đang yêu đương ngọt ngào ở lẫn quần cạnh mình đâu.” Cô cố ý đuổi bạn mình, dù sao Tiêu Yêu Cảnh đã bảo vệ Áo Bông như thế, cô đã thấy hết nên có phần mềm lòng, nếu không có câu nói giải vây của anh thì có lẽ cô chỉ thấy đau lòng hơn mà thôi. Cho dù Tiêu Yêu Cảnh là bạn của tên khốn kia, nhưng ân oán cần phải phân minh.

“Xi! Ngọt ngào cái quỷ ấy!” Cô ầm ỨC hừ khế, cô đã đắc tội với bạn anh như thế, có lẽ họ cũng đã xong phim rồi. “Dù sao tớ cũng chẳng quan tâm, cậu không cần để ý.”

“Phải rồi, cậu có thầy Quý là đồ dự phòng rồi thì còn lo cái quái gì nữa, thật chướng mắt.” Cô nhướn mày, cố ý nói thật khó nghe khiến Áo Bông phản đối kêu lên oai oái.

“Làm sao tớ dám xem anh ta là đồ dự phòng, anh ta chắc chắn sẽ dạy dỗ tớ nên thân cho xem.” Nhắc đến QK, cô mới sực nhớ ra mình chưa kịp giải thích chuyện chiếc vòng với Tiêu Yêu Cảnh.

Bạch Tiểu Diệp thấy cô gơ tay lên nhìn chiếc vòng vẻ nghi ngại thì khuyên nhủ: “Có điều, Áo Bông này, có thật là cậu không định tiếp tục với Tiêu Yêu Cảnh nữa à?”.

“Không có cách nào tiếp tục được nữa.” Có phải cô không muốn tiếp tục đâu.

Bạch Tiểu Diệp lắc đầu, vỗ bốp một cái vào cái đầu ngô nghê của bạn mình, khiến cô nàng trợn mắt lên, cô mới chịu khuyên giải: “Cậu đừng ngang bướng nữa, Tiêu thiếu gia lần này thật lòng đấy”.

“Hả? Cái gì thế?”

“Nên nói anh ta thất bại hay hai người đều là kẻ ngốc nhỉ, cậu không thấy anh ta rất thích mình à?”

“Cũng được, mà anh ấy hấp tấp lắm.” Cô ôm đầu suy nghĩ: “Vừa gặp đã muốn thân mật này nọ, hình như hai bọn mình chỉ rung động về thể xác, không có sự giao lưu tâm hồn. Trước kia anh ta còn bắt cả hai tay,

khi thật lòng đàn ông như thế hay sao?” Cô nói xong mới nhớ từ đó không nên nói, nhưng Bạch Tiểu Diệp phớt lờ, tiếp tục phân tích: “Lúc này anh ta bảo vệ cậu lắm, đàn ông như anh ta mà bảo vệ cậu trước mặt bạn bè là óch lắm rồi. Hơn nữa trước kia cậu đánh nhau suýt nữa bị thôi học, anh ta còn nhận tội giúp cậu, đến nỗi bị chuyển từ lớp chọn xuống lớp cá biệt chúng ta, cậu quên rồi à?”

“...” Được thôi, nói thực là chuyện nhận tội lần đó thật sự khiến cô rất cảm động, dù sao cũng là lần đầu cô nếm trải cảm giác được bảo vệ mà.

“Về mà giải thích với anh ta đi.” Bạch Tiểu Diệp đẩy cô.

“Tại sao tớ phải...”

“Cậu muốn cãi nhau hai lần vì cùng một chuyện với anh ta à?”

“...”

“Ngốc, hai người ở bên nhau chẳng đơn giản đâu, không có chút bao dung nào thì làm sao được, không chấp nhận bạn anh ta có nghĩa là không chấp nhận một phần của anh ta rồi.”

Tiêu Yêu Cảnh đã đối xử với bạn bè cô thế nào? Ứng phó với mọi trò đùa của họ mà chẳng nói gì, bị kéo đi chém đẹp cũng mặc kệ, nhiều nhất cũng chỉ than thở cô gọi điện quá lâu, nhưng không hề tịch thu di động của cô. Nói thật là cô rất vui, cô biết anh cũng không thích bạn bè mình lắm, nhưng chí ít thì anh đã chấp nhận.

“Bây giờ cậu có cần về làm nũng không?”

“Hả? Làm... nũng á?” Độ khó quá cao, cô khó xử nhăn mũi, nghĩ lại thì, người thất tình không phải cô, cô phải an ủi người ta chứ, sao lại bị an ủi ngược thế này?

“Này, cậu không sao thật đấy chứ?”

“Thì vốn không sao mà.” Tiểu Diệp vừa tức vừa buồn cười, cái tên này thật chẳng biết an ủi người khác, không biết rằng người thất tình rất sợ bị nhắc đến vết thương lòng hay sao?

“Lúc này thấy cậu lau mặt cho tên khốn đó, tớ tưởng cậu giận đến điên luôn rồi.”

“Ồ, cậu nghĩ nhiều quá, tớ chỉ muốn để lại một thứ gì đó thôi.”

“Thứ gì?”

“Ngốc, đương nhiên là dùng nó để báo thù. Khi anh ta mắc câu thì tớ sẽ dạy cho một trận.”

“Hả?”

“Đàn ông, đặc biệt là loại khốn kiếp, sẽ lưu luyến nhất với người phụ nữ tỏ ra thoải mái đến kỳ lạ khi chia tay.”

“Cậu cười nham hiểm thế để làm gì?”

“Ôi dào, sao cậu còn ở đây làm phiền tớ, cút về làm nũng với bạn trai đi!”

“Oái, đừng đập tớ!!!”

Trong nhà vệ sinh của quán bar Snow Mania, Kiều Khâm đứng trước bồn rửa mặt rửa sạch rượi. Nghe Tiểu Phi đứng cạnh than vãn, anh ta không đáp lại, chỉ thẫn thờ nhìn mình trong gương.

“Này, có phải Yêu Cảnh thật lòng với con bé kia không? Có cần bảo vệ cô ta thế không? Cô ta ngang ngược như thế, phải dạy dỗ chứ.”

“Cậu và cậu ta bị sao thế, bạn gái cậu tức bỏ đi rồi, cậu cũng không đuổi theo, còn cậu ta thì sa sầm mặt, cứ ngồi cạnh cửa sổ ngắm sao, chẳng đếm xỉa gì đến ai, không lẽ đang mong đợi con bé kia quay lại?”

“Này, Kiều Khâm, chuyện đánh cược với Yêu Cảnh cậu không chơi nữa à? Hôm nay cậu ta phải đá con bé kia mới phải chứ!”

“Cược? Gì thế?” Kiều Khâm vốn không nghe thấy cậu ta đang lải nhải cái gì.

“Chẳng phải cậu ta đã nói sẽ cứu đỡ được con bé Gia Áo rồi á cho cậu xem đây thôi, nếu không thì sẽ kính trà cậu mà? Năm nghìn tệ, tự cậu ta định giá, hại tôi cũng đánh cược theo không ít.”

“Ồ... chuyện đó à, cậu đi đòi tiền Yêu Cảnh là được. Hình như cậu ta động lòng thật rồi.” Kiều Khâm rửa ráy sạch sẽ rồi vịn vôi nước lại, bỏ ra cửa. “Thế nên, Tiểu Phi có gì bỏ qua được thì bỏ qua, chưa biết chừng sau này thấy cô bé cậu còn phải gọi là chị dâu đấy, lúc đó thì ngượng ngùng phải biết.”

“Này, không phải chứ? Thật à?” Tiểu Phi nghẹn ngào, lú lú đi theo sau.

Đèn cảm ứng trong nhà vệ sinh sắp tắt thì cánh cửa mở ra gần đó khiến đèn sáng trở lại, Lục Chiếm Đình ngậm điều thuốc lá, cười rất kỳ dị, thì ra là thế! Chẳng trách Tiêu Yêu Cảnh lại chịu ra mặt vì con bé đó, thì ra là đánh cược, hừ, hại hắn nằm trong bệnh viện cả nửa tháng, còn bị tên quái lạ kia uy hiếp, đến Dương Thư Tiệp gần đây hình như cũng thấy chướng mắt với hắn. Hừ, không thể cho qua thế được!

29. Chương 28

Chương 28:

Áo – bông – rách bị “đá” lần hai

Bị Bạch Tiểu Diệp đuổi đi, Tô Gia Áo cố gồng mình quay về quán bar Snow Mania, trong lòng đang tính xem làm sao đối diện với Tiêu Yêu Cảnh và đám bạn bè bị cô đắc tội của anh.

Cô thầm than cho khí phách kiên cường đơn thân độc mã xông vào hang hùm miệng sói của mình, nhưng lại lo lắng liệu anh có đứng về phía mình, hay để mặc cho đám bạn ném thẳng người luôn phá hoại chuyện tốt đẹp của họ là cô xuống lầu. Sợ quá, có trở thành tin “hot” trên báo sáng mai không?

Nghĩ đến đó không kìm được run lên vì sợ, cô cúi gầm mặt đi tiếp, bỗng có một người đi ngược chiều đâm sầm vào cô, tâm trạng đang bức bối nên cô định nổi điên nhưng khi ngược lên lại phát hiện ra người đó chính là Lục Chiếm Đình.

Tâm trạng càng bức bối, cô quay đi định không chào hỏi, phũ phũ vai như sợ bẩn, ngẩng cao đầu tiếp tục bỏ đi.

Nhưng người sau lưng lại như không hề để tâm đến những chuyện không vui trước kia, còn cất tiếng chào vui vẻ: “Ồi đây có phải là Tô Gia Áo đang hẹn hò với Tiêu thiếu gia không? Sao lại một mình đi qua đi lại ở đây thế này? Bị đá à?”

“Có phải anh muốn cút vào bệnh viện lần nữa không?” Bị khiêu khích, cô quay lại trừng mắt nhìn tên khốn không biết tuấn tính, còn đi khắp nơi gây họa ấy, tuy hiện giờ cô không thể chỉ ôm mà khiến hắn chảy máu mũi được, nhưng cô còn có nắm đấm, cô phải cho hắn cút vào bệnh viện, loại trừ mối nguy cho xã hội.

“Bệnh viện?” Như đụng trúng nỗi đau, Lục Chiếm Đình cười khùng khục. “Chắc cô không đến nỗi vẫn tưởng Tiêu thiếu gia thật lòng muốn giúp mình giải quyết chuyện thôi học chứ?”

“Anh nói gì thế?”

“Tôi nói cô đúng là con cóc hết thuốc chữa, không nhìn ra đâu là diễn kịch à? Cô nghĩ mình là cái thá gì mà Tiêu thiếu gia chịu ra mặt giúp?” Lục Chiếm Đình đắc ý xốc lại áo. “Tính thời gian xem, hôm nay chắc là ngày hạ màn rồi, nên cậu ta mới đưa cô đến gặp Kiều Khâm.”

Cái tên thần kinh kia sao lại biết Tiêu Yêu Cảnh đưa cô đến đây để làm gì? Cô cau mày về nghi ngờ.

“Ồ... xin lỗi, xin lỗi, trông cái mặt đần độn của cô thì có lẽ vẫn không biết chuyện Tiêu Yêu Cảnh đánh cược với Kiều Khâm rồi. Thật không nhìn ra cô lại đáng tiền đến thế, Tiêu Yêu Cảnh cược năm nghìn tệ với Kiều Khâm là sẽ cứu được cô rồi á đi.” Nhìn vẻ mặt hoàn toàn đờ đẫn của Tô Gia Áo, Lục Chiếm Đình càng khoái trá, cười giễu cợt: “Tôi ấy à, chỉ là một nhân vật phụ trong màn kịch của Tiêu Yêu Cảnh, giúp

cậu ta diễn kịch, chẳng lẽ cô tưởng tôi bị thương nặng, đến nỗi cô bị đuổi học sao? Không khiến cô cảm động thì làm sao cô ngoan ngoãn mắc lừa Tiêu thiếu gia được, ha ha. Anh hùng cứu mỹ nhân, chiêu này vẫn còn có người mắc lừa, thú vị thật, thú vị thật!”

Mọi việc đã rõ.

Tất cả như một cái vòng luẩn quẩn, mấy năm trước cô dùng chiêu anh hùng cứu mỹ nhân giúp Dương Thư Tiếp cứu đồ thành công Lục Chiêm Đình, mấy năm sau hẳn lại dùng chiêu tương tự để báo thù cô.

Nhưng chuyện nhân quả báo ứng cô vốn không tin. Lời của kẻ khốn kiếp, cô càng không tin.

Thấy cô định đi, Lục Chiêm Đình không can tâm, lên tiếng tiếp: “Có điều nghĩ lại cũng đúng, cậu chàng Tiêu Yêu Cảnh đó thật ác quá, có lẽ gần đây chán quá nên lấy cô ra làm trò đùa cho vui. Nhưng tôi thấy cô và Tiêu Yêu Cảnh chơi cũng khá vui đấy chứ, chắc cô không ngu dại đến nỗi thật lòng nhỉ?”

Bước chân hơi khựng lại, cô cắn chặt môi không nghĩ đến quá khứ của họ, đối áo cửa gái, anh đã quen; chuyện Viên Tâm, anh nói, đùa cho vui thôi; một chân đạp hai thuyền, đối với họ là chuyện thường ngày như ở huyện.

Họ chính là thế, chơi bởi đùa cợt, không biết nghiêm túc, cũng chẳng nường tình, chỉ tính toán và bảo vệ lẫn nhau, giúp bạn bè che giấu, sau đó giương mắt nhìn con gái mất mặt, thực ra họ cũng chẳng tốt hơn Lục Chiêm Đình là bao, tại sao cô cứ cố biện bạch cho anh.

Cược cửa đồ người ta, sau đó đá đi... Thật giống phương cách khốn kiếp của Tiêu Yêu Cảnh, nhưng cô lại chọn tin an.

Tin rằng cô là người duy nhất không bị anh đùa cợt.

“Này, cô đi đâu đấy?” Lục Chiêm Đình thấy cô phớt lờ mình thì bắt đầu thấy vô vị, nhìn theo cô với vẻ khoái chí.

Tiêu Yêu Cảnh vất chân ngồi bên cửa sổ, ngón tay đặt hờ lên môi, dấu răng cô để lại khiến anh thấy đau nhói, nhưng lại không tìm thấy lý do để đi tìm cô.

Mọi người nhìn anh bằng ánh mắt kỳ quái, anh cũng thừa nhận mình đã thoả hiệp không ít vì cô gái đó, nhưng giờ anh không muốn tiếp tục thoả hiệp nữa, như thế thật không giống anh chút nào.

Đã hứa sẽ không cãi nhau với anh vì người khác, cô không làm được; đã hứa sẽ đón nhận bạn bè của anh, cô cũng không làm được.

Dường như cô kiêu ngạo vì được chiều chuộng, hưởng thụ sự thoả hiệp của anh mà hoàn toàn không thay đổi, chỉ biết phớt lờ nỗi đau của anh.

Với phụ nữ, anh gần như không tính toán được mất, nhưng ở bên cô, anh lại phát hiện ra mình rất thích tính toán. Anh chấp nhận bạn bè cô, còn cô thì không, anh cắt đứt liên lạc với những cô gái khác, vậy mà cô vẫn không hề giải thích chuyện với ông thầy kia là như thế nào.

Giống như bây giờ, anh ngồi đây đợi cô quay lại, nhưng cô không hề nghĩ đến anh bị bỏ rơi sẽ thấy hụt hẫng như thế nào, chỉ biết đưa bạn bè về nhà. Trò quái gì thế, tại sao anh phải khiến mình ra nông nổi này?

Một điều thuốc đưa đến trước mặt anh, anh quay lại, là Kiều Khâm!

Anh ta dựa vào tường châm lửa, phả ra một làn khói, dụ dỗ: “Hút không? Cậu còn định nhịn bao lâu? Cô gái cậu muốn hôn đã chạy mất rồi”.

Anh lạnh lùng liếc nhìn, đẩy ra một cách chán ghét, hậm hực nói: “Tiền tôi có thể trả cậu xem như thua cuộc, nhưng chuyện đánh cược thì xem như không có.”

“Đàn ông tất nhiên nói phải giữ lời, tuy bạn gái cậu không hợp tác, nhưng dù sao tôi cũng cảm ơn cậu đã giải vây, cá cược cũng được, kính trà cũng được, tôi quên hết. Nhưng... cậu định dỗ bạn gái thế nào? Xem ra cô nàng giận lắm.”

“Lo cho thân cậu đi.” Anh liếc chiếc khăn tay Bạch Tiểu Diệp để lại mà Kiều Khâm đang cầm, không muốn nói nhiều, quay ra nhìn ngoài cửa sổ.

Kiều Khâm cười, đang định nhét khăn tay vào túi áo thì nghe Tiểu Phi bên ngoài la hét:

“Ủa? Cô nàng tạt rượu còn quay lại làm gì? Đứng ngoài cửa nghe trộm hả?”

Trong tích tắc, toàn thân Tiêu Yêu Cảnh gần như tê liệt, anh nắm chặt tay cúi xuống, không dám đứng lên đẩy cửa ra gặp cô, chỉ vì không chắc cô đã nghe được họ nói những gì.

Anh không dám ra, cô cũng không chịu vào, một lúc lâu như vậy rồi Kiêu Khâm không chịu nổi, mở cửa phòng. Chỉ nhìn thoáng qua, anh đã chắc chắn chuyện mình không muốn cô biết nhất đã bị cô vạch trần một cách thảm hại.

Cô ngần ngừ một lúc rồi cuối cùng cũng bước vào, khẽ hỏi anh: “Lấy tôi ra đánh cược vui lắm hả, Tiêu thiếu gia?”

Anh lặng thinh, tình hình hiện nay anh không biết phải xử lý thế nào, muốn giải thích cũng không biết nên nói ra sao. Tình yêu nếu không bắt đầu từ chân tình thì sẽ bị trừ điểm ngay, thậm chí còn trở về con số không.

“...”

“Năm nghìn tệ, thì ra không phải giá của anh, mà là của tôi, đúng không?”

Sự suy đoán của cô khiến anh sững sờ, ngược lên nhìn cô, ánh mắt thoáng đau thương.

“Anh nhìn tôi thế để làm gì? Tôi nói sai à? Các anh là thứ khốn kiếp chỉ biết chơi đùa với con gái!”

Thì ra... cô chỉ nghĩ anh như thế, sự thoả hiệp và chịu đựng của anh không đáng một xu nào trong mắt cô.

Trước mặt anh ruột, anh che chở cô; trước mặt bạn bè, anh bảo vệ cô; cô không thích mùi thuốc, anh không hút; cô không thích cô gái khác, anh không đụng đến. Cho dù anh quan tâm hết mức cũng bằng thừa, cô không nhìn thấy cũng không cảm nhận được, mọi điều anh làm đều là vì đánh cược, cô nghĩ anh là kẻ vì năm nghìn tệ mà bán rẻ và sỉ nhục mình.

Anh quay đi không muốn nói nhiều, dù sao với anh, cô chỉ biết đề phòng, không muốn cho anh đến gần. Là do anh tự làm những trò chán ngắt vớ vẩn, rút hết ruột gan ra. Trong đầu đã quyết định sẽ mặc kệ, nhưng khi cô quay người bỏ đi, bất giác anh lại kéo cô về, áp chặt vào lồng ngực mình, lần cuối thoả hiệp, anh hỏi cô:

“Đừng cãi nhau với anh nữa có được không? Em tin anh một lần...”

Chỉ một lần thôi, sau này anh sẽ rất ngoan ngoãn, rất biết điều, không chơi những trò tẻ nhạt kia nữa, sẽ cẩn thận đặt cô vào trái tim.

“Anh rút ra! Tại sao tôi phải tin anh? Anh tưởng tôi ngu ngốc, bị anh lừa hết lần này đến lần khác hả?” Giọng anh dịu dàng tràn ngập vẻ dỗ dành, nhưng cô không có hứng để bị mắc lừa lần nữa.

Cô vùng vẫy, muốn lao ra ngoài.

“Anh muốn thắng đến thế à? Được thôi, tôi đứng đây để anh đá đi đấy được chưa? Có cần tôi ra ngoài nói với mọi người, Tô Gia Áo tôi đã bị Tiêu thiếu gia anh đá rồi, đá một cách thảm hại không đứng lên nổi không?”

“...”

Cuối cùng, cô vận sức thật mạnh, cũng có thể là do anh hơi buông tay, cô thoát ra, quay đầu chạy mất.

Bạch Tiểu Diệp vừa về nhà đã lại ra ngoài ngay, chỉ vì có một tên nào đó gọi điện đến, lầm nhảm rằng đã đến lúc cô phải trả món nợ ân tình gì gì đó, mau đến an ủi người thất tình, đàn ông xấu xa khốn kiếp đi chết đi, cũng muốn học cách bỏ lại khăn tay để báo thù.

Bạch Tiểu Diệp vừa nghe đã biết cô nàng kia uống say rồi, vội vàng đi giày chạy đến quán bar đã hẹn, vừa vào đã thấy một đám con gái đang uống say bí tỉ.

Tô Gia Áo quả nhiên không bình thường, khi thất tình cũng vô cùng hào sảng, gọi tất cả chị em trong lớp đến quán bar, cô vẫn chưa kịp an ủi nỗi đau thất tình của chính mình, lẽ nào phải lên cơn điên với đám bạn?

Bạch Tiểu Diệp ảo não vỗ vỗ đầu, tìm ra kẻ gây họa trong đám “thi thể” kia, vỗ vào mặt cô nàng, phớt lờ sự thất tình của bạn mình mà nghĩ đến vấn đề nghiêm trọng hơn: “Này! Cậu có mang đủ tiền không đấy, sao lại uống nhiều như thế, thất tình thì thất tình, đừng kém cỏi như vậy, không tiền nên gọi tớ ra trấn lột chứ gì!”

“Ủa? Tiền? Tiền gì cơ?” Cô nàng uống say ngược gương mặt đỏ hồng lên, làu bàu: “Đừng nhắc đến tiền với tớ. Tiểu Diệp, cậu có biết không, tớ chỉ đáng giá năm nghìn tệ, chỉ năm nghìn tệ mà thôi! Ha ha ha, nên tớ quyết định bỏ ra năm nghìn tệ để khao cả nhà uống rượu!”

“... Đầu óc cậu lú lẫn hả? Trong ví cậu chỉ có năm mươi tám tệ sáu xu! Năm nghìn cái đầu cậu!”

“Á? Thật à? Ha ha ha.”

“...” Cô có kể chuyện tiểu lâm đầu, cười cái khỉ gì mà cười.

Ngượng ngùng cười với bảo vệ quán bar, Bạch Tiểu Diệp không dám hỏi xem đám con gái điên loạn kia đã tiêu mất bao nhiêu rồi, cô đảo mắt, lẩy di động gọi về nhà Tô Gia Áo.

“A lô, xin hỏi cô tìm ai?”

Một giọng nói trong sáng, diễm đạm vang lên.

“Thầy Quý! Cứu với! Thê quân nhà thầy uống rượu trong quán bar không có tiền trả đây này!”

Sự im lặng trong phút chốc toát lên vẻ do dự đấu tranh, sau khi chiến đấu giữa hai luồng suy nghĩ “cho cô ấy chết, bắt đi rửa bát để được một bài học” và “đón về nhà để giáo dục”, đầu dây bên kia vang lên tiếng ném điện thoại “cách” một cái làm Bạch Tiểu Diệp giật bắn mình. Tiếp theo là một tràng tiếng động, và sau đó điện thoại lại vang lên tiếng đàn ông ho một cách kỳ cục, rồi mới khẽ hỏi: “Quán bar nào?”

“... Chắc không phải thầy chạy ra ngoài rồi mới phát hiện là em chưa nói địa chỉ đấy chứ?”

“Bạn Bach, muốn bị tôi cho thi rớt à?”

“...”

Ngoan ngoãn khai địa chỉ xong, Bạch Tiểu Diệp chăm lo cho đám con gái đang say túy lúy kia, đợi ví tiền của thầy Quý đến cứu mạng.

Khi đến nơi, mùi rượu nồng nặc trong không khí khiến Quý Thuần Khanh cau mày, anh đưa tay kéo thê quân ra khỏi đám con gái kia, nhắc lên, định bốn mắt nhìn nhau với con mèo quá tự do tự tại này, xem cô nàng có biết ngượng ngùng, hổ thẹn hay không. Dám ngoại tình với tên tiểu yêu tinh kia, nửa đêm nửa hôm uống rượu chẳng nhớ nhà mình ở đâu, trong quy tắc của tộc, phụ nữ có phong lưu, anh cũng phải nhắm mắt cho qua, nhưng phong cách của cô thực sự cách chuyện phong lưu quá xa, mà rất giống hạ lưu vô sỉ.

Mèo cái uống say chỉ biết lảm nhảm: “Rượu đâu, tôi chưa say, tôi muốn uống, tôi có năm nghìn tệ mà!”. Anh thấy cô hoàn toàn không nhận thức được gì đừng nói gì đến ngượng ngùng hổ thẹn, đành hậm hực quay người bỏ đi.

“Thầy Quý, thầy không thể đi được! Đây đều là do thê quân của thầy tạo ra, cô nàng không có tiền còn đòi khao rượu mọi người!” Bạch Tiểu Diệp thấy anh không có trách nhiệm của nhà giáo, chỉ biết đưa thê quân nhà mình đi, bỏ mặc học sinh của mình tiếp tục say bí tỉ, còn tỏ vẻ không – liên – quan – gì – đến – tôi, thì sợ anh bỏ lại mình cô phụ trách trả tiền và rửa bát.

Anh cau mày, chỉ muốn thoát thân cho nhanh, liền móc ví ném lên quầy bar, chỉ cần bọn họ đừng làm phiền anh nữa là được. Liếc nhìn Tô Gia Áo, cô nàng nắc lên một tiếng, ánh mắt lơ đãng, sắp thiếp đi đến nơi, anh thở dài, chuẩn bị bỏ đi nhưng ống quần lại bị một cô nàng uống say túm chặt lấy:

“Không... không được đi! Bọn này chưa say, uống hết chai này mới được đi! Uống một hơi hết đi!”

Quý Thuần Khanh liếc nhìn chai rượu đặt trên quầy, cầm lên, uống ừng ực loại dịch thể cay nồng đó một cách tao nhã, uống cạn rồi tiện tay ném cái chai đi một cách thờ ơ, sau đó định bỏ đi.

Bạch Tiểu Diệp há hốc mồm nhìn người đàn ông đáng vẻ thư sinh nho nhã ấy uống hết chai rượu, hoàn toàn không có phản ứng gì bất thường thì neho mắt lại, chợt có một cảm giác mãnh liệt. Phải chăng anh ta có thể chất đặc biệt trong truyền thuyết – ngàn ly không say? Yêu... yêu quá!!!

Bạch Tiểu Diệp biết ý, không ngăn cản nữa, nhưng dám con gái say khướt kia thì không, có mấy cô nàng còn cố đứng dậy lao đến trước mặt anh, nói gì cũng không cho anh đưa Tô Gia Áo đi. [*Vanila: Đoạn này giống The Walking Dead, các chị ấy là zombie ^^]

“Buông Áo Bông xuống, bọn em phải an ủi nó thất tình, đã hẹn hôm nay không say không về, mắng chết bọn đàn ông hư hỏng!”

Đã say đến mức đứng cũng loạng choạng mà còn nói không say không về? Tưởng gia nhập “đảng phong lưu” thì không cần tiền chắc?

Anh nhăn nải bắt mạch trên tay người ấy, cau mày hừ khê: “Cô trúng độc còn rồi”.

“Xuỵ! Thầy gạt ai thế, thầy Quý, thầy tưởng bọn em say à? Bọn em vẫn tỉnh táo chán!”

“Không tin à?”

Anh nhướn mày không nói gì nhiều, nhắc một con mèo cai say khướt nào đó lên mà không hề do dự, rồi đột ngột đẩy xuống đất. Cô nàng vốn đã say tuý lụy không biết trời trăng gì, bị đẩy xuống một cách rất không nhân tính như thế, đột ngột thấy đầu óc choáng váng, bắt đầu nôn điên cuồng, như thế ruột gan đảo lộn, hoàn toàn không kiểm chế được.

“Còn ai muốn cô ấy uống nữa không?”

Mọi người im thin thít... Đùa... đùa à, ai mà cần uống với một cô nàng bốc mùi nồng nặc, còn nôn oẹ đủ thứ thế kia chứ.

“Không ai cần nữa đúng không?”

Mọi người gật đầu, liếc nhìn Tô Gia Áo vẫn còn đang nôn, chỉ muốn đẩy cô nàng ra càng xa càng tốt.

“Rất tốt, vậy tôi đưa người đi.”

Chẳng còn ai dám ngăn cản thầy Quý đưa thê quân về nhà nữa.

“Xin cáo từ.” Nói rồi, anh lôi cô nàng ra ngoài.

“Thầy Quý đi cẩn thận nhé, he he!” Bạch Tiểu Diệp cứ mỉm cười tiễn thầy Quý, đưa tay lên vẫy vẫy một cách cứng nhắc. Áo Bông thật đáng thương, vừa mới thất tình chạy đến đây uống rượu thì lại bị “ném đi” thêm lần nữa, cho dù muốn giáo huấn cô nàng không được quá đáng thì cũng đâu cần bắt cô ấy ghi nhớ sâu sắc đến thế, đáng sợ quá!

Nói đi nói lại thì, ai bảo người đàn ông đó không manly??? Cô nàng Tô Gia Áo đúng là mù cả hai mắt rồi.

Để đạt mục đích, đến cả chiêu thức vô nhân tính như thế mà cũng sử dụng, thầy Quý à, thầy thật là quá man rồi!!!

Có điều man thì man, nhưng có phải anh đã quá giận, mà quên mất rằng mình đã ném ví tiền đi, nửa đêm nửa hôm rồi, ở đây lại xa nhà Tô Gia Áo, chắc anh không định lôi con ma men kia lê từng bước về nhà đấy chứ?

30. Chương 29

Chương 29:

One night stand

Ôm phụ nữ đến thuê phòng?

Chuyện mà những người đàn ông ngoài tộc cho là bình thường này, lại khiến Quý Thuần Khanh đứng trước khách sạn tình nhân đầu tranh mãi một lúc lâu.

Trong quy tắc tộc Đông Nữ, ở riêng với phụ nữ qua đêm sẽ làm tổn hại đến thanh bạch. Là con trai tộc trưởng, anh không nên bước vào nơi phức tạp, hỗn loạn này, cho dù không làm chuyện xấu xa thì cũng khiến anh dù có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Nhưng nửa đêm nửa hôm thế này, xung quanh lại có rất nhiều những khách sạn tình nhân theo kiểu “thanh bạch đi gặp quỷ, kiểm chế là tội ác” phục vụ chu đáo, cần gì có vậy.

Những người chèo kéo khách càng nhiệt tình hơn, không biết từ khi nào mà xung quanh anh đã có mấy nhân viên tiếp thị cho khách sạn ấy. Bọn họ thao thao bất tuyệt giới thiệu về khách sạn của mình, từ phòng đặc biệt đến phòng bình thường, từ phòng tỉnh giờ đến phòng qua đêm, chỉ có chuyện bạn không nghĩ ra chứ không có chuyện họ không làm được.

“Anh ơi, phòng chúng tôi rất tốt, anh thử là biết ngay, anh sẽ điên đảo không muốn về nhà, chỉ muốn tiếp tục hưởng thụ đây.”

“Đến khách sạn của chúng tôi đi, ở phòng chúng tôi ba giờ là có giảm giá!”

“Xi, sao cậu lại chẳng có mắt nhìn gì thế, anh đây đẹp trai khỏe mạnh, khí thế hùng hực như vậy, ba tiếng làm sao đủ? Cậu tưởng là mình à? Tôi thấy qua đêm là chắc chắn rồi, chỗ chúng tôi qua đêm có tặng bánh ngọt và trái cây, trăm phần trăm lãng mạn, phụ nữ chắc chắn sẽ rất thích!”

Anh không hiểu, dáng vẻ của anh bây giờ trông đói khát lắm hay sao? Thanh bạch của đàn ông không có sức thuyết phục đến thế ư? Chỉ bởi lúc này anh đang ôm một cô gái say bí tỉ, nên chắc chắn anh là loại không biết kiểm chế, tùy tiện qua đêm với gái sao? Anh không muốn phí lần đầu quý giá của mình với một cô gái say khướt, nôn ọe không còn hình tượng gì đâu.

Chủ nghĩa thanh bạch khiến anh không thèm liếc bọn họ bằng nửa mắt, cho dù phải lê từng bước về nhà, đến khi trời sáng, anh cũng không thể truy lục đến mức đó.

“Ừa!” Cô nàng vắt vèo trên vai anh phát ra tiếng nôn khan, gió lạnh thổi qua khiến cô ấy sột sột, lấm bầm vẻ đáng thương, “Lạnh quá”, rồi bất giác chui vào lòng anh tránh gió.

Anh cau mày nhìn cô dụi dụi vào lòng mình hết lần này đến lần khác, môi cong lên. Một lúc sau, anh phát hiện ra mình đang đứng trước quầy tiếp tân của một khách sạn tình nhân nào đó, ném chứng minh thư ra một cách rất mất mặt.

Cô nàng lễ tân làm thủ tục rất chuyên nghiệp, tươi cười xởi lởi: “Quý khách, xin hỏi quý khách đi mấy người ạ?”.

“Hai.”

“Vâng, phòng có yêu cầu tiết mục lãng mạn tình tứ gì không ạ?”

“Không cần.” Anh quay đi.

“Vâng, vậy còn loại giường nước hay giường xoay...”

“... Tuy.” Toàn những thứ anh chưa từng nghe qua.

“Vâng, vậy tôi xếp cho quý khách giường nước.

“...” Giường nước? Ngủ giữa chừng bị chảy nước?

“Hiện nay chúng tôi có khuyến mãi, quý khách có cần phục vụ nửa đêm không? Nếu qua đêm sẽ tặng đồ ngọt và điểm tâm.”

Nửa đêm nửa hôm đang ngủ bị gọi dậy ăn điểm tâm? Phục vụ kiểu gì thế? Anh không nghĩ ngợi gì, khoát tay: “Không cần, đừng đến làm phiền tôi.”

“Vâng, vậy xin hãy treo bảng Xin đừng làm phiền lên cửa nhé, nếu quý khách cần phục vụ đồ ăn xin hãy gọi điện đến quầy phục vụ. Đây là thẻ phòng của quý khách, có thể phiền quý khách đóng trước một nửa tiền phòng không ạ?”

Cô nàng lễ tân bận rộn mãi bây giờ mới ngẩng lên mỉm cười nhìn vị khách trước mặt. Nhưng vừa ngước lên, cô nàng đã ngớ người, làm thủ tục cho những gã đàn ông có nhu cầu bức bách bao năm nay, đúng vào lúc cô sắp tuyệt vọng với đàn ông thì một dòng suối ngọt ngào ấm áp bỗng xuất hiện trước mắt.

Gương mặt đẹp trai dịu dàng cộng thêm giọng điệu mang nét buồn buồn ảo não, đôi mắt đen láy chớp chớp vài cái vẻ hơi căng thẳng, gấp gáp đã bộc lộ rõ anh hoàn toàn không biết gì về chuyện làm thủ tục thuê phòng kiểu này.

“Hừm... quý khách, có phải là lần đầu tiên anh...”

“Lần đầu... không được à?” Thực sự là anh không có kinh nghiệm ở một mình với con gái mà.

Ánh mắt anh dịu lại, toát lên vẻ vô tội không hiểu sự đời, khoé môi khẽ nhướn lên, đáng vẻ đau khổ tổn thương ấy khiến cô nàng lễ tân vội vội xua tay: “Không phải, không phải, không phải, tất nhiên là không phải, chỉ là... tiếc quá...”. Cái cô nàng say khướt đến lú cả lưỡi kia, hu hu... Sao lúc này mình lại xếp giường nước cho họ chứ!

“Hử? Cô nói gì?”

“Không không không, đây là thẻ phòng, thang máy bên kia, mời anh.”

Anh nhận lấy, bằng động tác trong sáng không chút dục vọng, dịu cô nàng bên cạnh vào thang máy, quay lưng lại với cô gái lễ tân đang có vẻ mặt ủ rũ, khoé môi anh thoáng nở nụ cười đắc ý.

Đùa à, lại còn đặt cọc, ví của anh đã ném đi rồi, không còn xu nào trên người, dù thế nào cũng phải qua đêm nay đã.

Chìa khoá phòng khách sạn kỳ quặc thật, anh nghiên cứu tấm thẻ đó một lúc lâu mới hiểu ra, “tít” một tiếng, cửa mở tung.

Vừa vào trong, anh đã nhét cô vào phòng tắm trước, xắn tay áo lên cởi chiếc áo khoác ngoài kinh dị của cô ra, rửa giúp cô bộ “móng vuốt” bẩn thỉu. Chiếc vòng đập vào bồn rửa mặt canh cách, bất giác nhắc nhở anh, có vòng phượng bảo vệ, anh không cần phải lo, nhưng anh chạy đến đây ngăn cản cô phong lưu bên ngoài thế này trái với quy tắc của tộc, liệu có khi nào bị cô hiểu là anh quá nhiều chuyện, không biết thân phận mà càng không muốn thành hôn với anh không?

Mở nước nóng rửa mặt cho cô, những vết đỏ bầm tẩn cổ vẫn chưa biến mất khiến tay anh khựng lại. Anh nhìn cô, nhưng chốc lát nghĩ lại cũng đúng, cô có thể hôn anh vì tên yêu tinh kia, thì đến bước này cũng chẳng có gì đáng kinh ngạc, nhưng hiểu được không có nghĩa là làm được, anh quay đầu nhìn đi nơi khác, rồi vắt một chiếc khăn nóng đắp lên trán cô một cách vô cùng dịu dàng.

Mẹ nói, đàn ông phải biết cách nhử mỗi người khác, đừng bộc lộ rõ ý của mình mới đáng tiền, anh lại bỏ cuộc giữa chừng.

Mẹ nói, đàn ông đừng nên quản quá nhiều việc, phải biết rộng lượng để người ta yêu mến, anh thở dài đau khổ.

Có phải vì thế mà trước mặt cô, anh mới tỏ ra rẻ tiền và dễ bị bắt nạt nên hoàn toàn không lọt vào mắt cô.

Mất trọng tâm, cô phải dựa cả vào người anh mới đứng lên nổi, nắc lên một tiếng, ôm chầm lấy eo và dúi vào ngực anh, không biết mơ thấy gì mà cô lại có dáng vẻ nũng nịu hiếm có như vậy.

Anh khẽ đẩy cô ra một chút, thở dài buồn bã: “Em lại xem anh là cột điện chứ gì”.

Lúc cô nhớ ra thì anh là địa bàn của cô, khi cô quên mất thì anh chỉ có thể đứng tại chỗ. Như tộc Đông Nữ đã nói, đàn ông là vật sở hữu của đàn bà, anh phải theo cô.

Đã hợp quy tắc như thế anh còn oán thán, bất mãn làm gì? Chẳng phải anh nên ngoan ngoãn chấp nhận ư?

Chiếc khăn trên trán đã trở nên mát lạnh, Tô Gia Áo chột vật mãi mới nhồm dậy khỏi chiếc giường mềm mại, mơ màng dụi mắt, lượng rượu đã uống ép cô phải tỉnh lại, cô lăn xuống giường, vội vàng lao vào nhà vệ sinh trút bầu tâm sự.

Cơ thể được giải phóng, cô mới phát hiện ra người mình toàn mùi hôi hám gớm ghiếc, khiến cô không thể chịu nổi, ngay cả cô cũng muốn tống mình vào thùng rác cho xong. Mặc kệ đầu vẫn còn đau, ký ức vẫn còn rời rạc, cô nhảy vào phòng tắm tắm rửa từ đầu đến chân cho thật thơm tho, đá bộ quần áo bẩn ra, lấy khăn tắm quần quanh người.

Lắc lư cái đầu vẫn còn bị hơi nóng và chất cặn chiếm cứ, cô bước ra khỏi phòng tắm, lúc ấy cô mới phát hiện ra trong gian phòng mờ tối, trên sofa gần cửa sổ có một người đàn ông, qua ánh đèn chiếu từ ngoài vào, cô nhìn rõ bóng dáng ấy. Người đó ngồi trên sofa, ngoẹo đầu, phát ra tiếng thở nhẹ, gương mặt say ngủ ngây thơ không hề phòng bị.

Quý Thuần Khanh.

Người đàn ông ngay từ lần đầu gặp gỡ đã nói những lời rất kinh dị như “anh đã thuộc về em”...

Người đàn ông không chút nam tính, chỉ biết yếu điệu, dịu dàng tôn thờ quy tắc biến thái.

Người đàn ông gọi cô là “thê quân”.

Người đàn ông hăm hại cô, lừa cô đeo chiếc vòng thủ thân.

Đàn ông, phòng khách sạn, và cô đang trần trụi.

Cô đưa tay lên nhìn chiếc vòng, cười ngô nghê.

Tại sao cô lại ngốc nghếch, cứ phải chạy theo một tên đàn ông hư hỏng chỉ biết đùa giỡn với phụ nữ? Lần đầu tiên của cô phải cùng một người đàn ông trong sáng mới yên tâm, để mọi thứ về chỗ cũ, để tên khốn ăn mặn kia cút sang một bên.

Có lẽ do tác dụng của cồn, cô hấp tấp cởi nút áo cổ của anh ra, quỳ một chân lên ghế sofa, đưa tay chạm vào cổ và xương quai xanh của anh. Anh giật mình tỉnh giấc bỏ luồng khí nóng ấy, vừa mở mắt đã thấy áo mình bị phanh ra, lộ cả ngực, cảm xúc tê dại xâm chiếm đầu óc.

Anh muốn nói từ chối, nhưng ai ngờ ra đến môi lại là tiếng “hừ” khê khàng, dịu dàng như đang van xin.

“Tránh ra, anh không muốn làm cột điện.” Giọng điệu cổ ra vẻ mạnh mẽ và động tác yếu xiu ấy chẳng chút thuyết phục. Anh bắt đầu động lòng rồi, chết tiệt.

“Không phải mà, nhìn anh có vẻ rất ngon, làm sao là cột điện được?”

“...”

Cô đang phỉnh nịnh trong khi anh hoàn toàn không có khả năng kháng cự, dùng giọng điệu nũng nịu như mèo cái mà anh không chịu nổi để anh “động dục” với mình một cách không lý trí.

Khê nghiêng người, anh thay đổi tư thế bị đè của mình, một chân quỳ trên ghế, đưa tay cởi áo ra, thanh bạch và quy tắc gì đó đều ném hết, không còn tranh đấu, chỉ biết tuân theo tiết tấu của cô.

Anh không nóng vội, nhưng cô lại như sợ anh lúc nào cũng có thể đổi ý bỏ rơi mình, vội vàng áp sát lại.

Anh chống người dậy, mặc cho cô vòng tay qua cổ mình, hỏi: “Biết anh là ai không?”

Bóng tối thật tốt, nó khiến anh không nhìn thấy dấu vết buồn nôn trên cổ cô, đó là giới hạn duy nhất của anh. Cô có thể kéo anh cùng giải toả với mình, nhưng không thể nhăm anh thành người khác.

“Ngoài anh ra thì còn tên yêu quái nào động được vào em?” Ngoài tấm thân thanh bạch của Quý Thuần Khanh chạm được vào cô thì người khác chỉ có nước phun máu đến khô người mà chết thôi.

Câu trả lời như than thở của anh khiến cô ngao ngán, nếu anh đã dâng tấm thân thanh bạch trong sáng của mình cho cô làm quà gặp mặt thì cô phải phối hợp theo, giương cao tấm bảng “không cần khách sáo, hoan nghênh ghé thăm”, ngoắc tay với anh.

Thấy phản ứng của cô, anh cau mày cự nự: “So với việc cảm kích ghé thăm, anh càng mong em nói, hoan nghênh quay lại.”

“Anh ghé thăm lần này đi đã rồi tính lần khác sau.”

Những sợi tóc rũ trước trán anh cù vào mũi cô, cô kháng cự sự tham lam ăn trong bát còn nhìn vào nôi của anh, đưa tay ôm anh thật chặt, món tay bấm sâu vào làn da trắng trẻo trên lưng anh, để anh vùi mặt vào vai cô, gọi lên tiếng rên khe khẽ và cảm giác ve vuốt nóng bỏng, anh đáp lại trước rồi tìm kiếm sau, toàn tâm toàn ý với cô, để chất cồn, choáng váng, đau đầu, buồn bã, đấu tranh,... trong đầu cô đều bị đá văng hết.

Khi cơ thể được thỏa mãn thì mỗi tế bào đều đòi được giải phóng, mọi phiền muộn đều không chen vào đầu được nữa, sau khi cơ thể được lấp đầy, tư duy bỗng chốc trống rỗng.

“Thê quân.” Giọng anh tỏ vẻ lười nhác, sau khi đã thỏa mãn.

“Hử?”

“Sofa nhỏ quá!”

“Cả người anh đè lên em mà còn chê nhỏ á?”, cô lí nhí than vãn.

“Chiếc giường nước kia, nếu đã trả tiền rồi mà không dùng thì phí lắm”, anh khàn giọng.

“Ừa?” Đúng... đúng rồi, tại sao hai người họ phải dâng hiến lần đầu của mình cho cái sofa tệ hại này, để chiếc giường nước thoải mái êm dịu kia nằm cô độc trong phòng?

“Chúng ta thử xem nó mềm đến mức nào nhé?” Sử dụng hết chức năng mà.

Quý Thuần Khanh nói xong, lần đầu tiên trong đời tận hưởng sự đãi ngộ cao cấp của giường nước, cảm giác bông bênh trôi nổi đó quá tuyệt diệu! [*Vanila: Hơ hơ, 2 anh chị thật biết hưởng thụ ==!]

Chưa thành hôn mà đã lăn lên giường tận hưởng thú vui xác thịt, sẽ bị người trong tộc khinh bỉ chê bai, thanh bạch của anh đã bị huỷ diệt nhưng anh lại cam lòng. Anh để cho cô gái đã từng không muốn mình bước vào nhà muốn làm gì thì làm, còn anh đang do dự không biết có nên đòi cô chịu trách nhiệm không...

Lỡ như thứ cô đồng ý gánh vác chỉ là trách nhiệm, anh nên vui hay nên buồn?

Ánh nắng lọt vào cửa sổ, chiếu lên bóng người đang nằm trên chiếc giường lớn.

Quý Thuần Khanh ngồi dậy, tấm chăn lụa mỏng trượt xuống khỏi ngực anh, anh dụi dụi mắt, vặn người một cái cho thoải mái, nghiêng người gọi cô mèo cái đêm qua giường mỏng cào vào người mình, nếu cô không chê thì anh vẫn nguyện bán sức phục vụ cô lần nữa, rồi lần nữa, ai ngờ khi vươn tay ra anh chỉ thấy chiếc gối bên cạnh lạnh lẽo. Anh đỡ đầu nhìn, trên đó đã không còn người quấn lấy mình suốt đêm qua, chỉ có một chiếc vòng phượng nằm đơn độc trên gối, chứng tỏ chủ nhân của nó khi thoát khỏi ràng buộc đã bỏ đi không chút lưu luyến.

Anh vẫn chưa thể tin được sự thực rằng mình đã bị bỏ rơi, nheo mắt nắm chặt chiếc vòng mát lạnh, mím chặt môi. Chưa kịp làm khó, đeo bám, đòi cô chịu trách nhiệm, cô đã tháo chạy trước, còn lại dụng anh để gỡ bỏ sự ràng buộc duy nhất của anh với mình.

Sau này anh mới ý thức được, người ngoài tộc đáng ghét có một lý do chuyên dùng để ứng phó với chuyện lên giường một lần rồi không chịu trách nhiệm, họ gọi nó là...

TÌNH MỘT ĐÊM!

31. Chương 30

Chương 30:

Tình một đêm có vui không?

Tình một đêm.

Tên tiếng Anh: One night stand.

Cách gọi bằng số: 419.1

Ý rất rõ – for one night, chỉ tìm hoan lạc trong một đêm.

Có một bài hát thịnh hành đã dạy mọi người thế nào nhỉ? Đúng... thực ra anh và em chẳng ai coi trọng, chỉ cần chúng ai coi trọng, chỉ cần chúng ta chịu chơi...

Cô đơn biến mất, giải toả khao khát, thỉnh thoảng có chút cảm giác ngọt ngào, sau đó chỉ cần lâu lâu nhớ lại một cách vô trách nhiệm.

Hoạt động nam nữ với độ khó cao ấy luôn xảy ra mỗi đêm một cách dày đặc, căn bản không đáng để nhắc đến.

Thế nên, Tô Gia Áo cô cũng không cần phải ngưỡng chừng sau khi mượn rượu làm càn, bước chân phải vững, tâm trạng phải ổn.

Bây giờ là giữa thanh thiên bạch nhật, sẽ không có ai biết chuyện đêm qua cô bị chất cồn tác động rồi làm chuyện bại hoại đạo đức gia phong, bắt nạt giảng viên của mình. Nói đi nói lại thì, tối qua cô đã cưỡng bức anh sao? Chắc chắn anh đã không chịu nên sáng sớm khi cô tỉnh dậy quay sang nhìn anh, gương mặt với đôi môi đang chu ra, lông mày cau lại rất cam chịu, lại thêm tướng ngủ của cô rất quái đản, dang tay dang chân dồn anh đến tận mép giường, khiến anh chỉ nín được một góc chăn che phần ngực và bụng như nàng dâu nhỏ bị bắt nạt.

Xuân quang lồ lộ khiến cô nín thở, nuốt nước bọt quan sát kỹ người đàn ông đã qua đêm với mình, lúc ấy cô mới nhận ra dưới dáng vẻ dịu dàng nho nhã của anh là một thân hình rất đẹp. Không phải dạng cơ bắp cuộn cuộn, mà là vai rộng eo thon, bộ khung xương hoàn mỹ cộng thêm làn da trắng như tuyết. Chẳng trách khi cắn vào cổ anh thấy mùi vị rất ngon, ủa...

Những vết đỏ bầm trên da kia là gì thế này?

Vết đỏ bầm chói mắt từ cổ xuống đến tận ngực, bụng... Mẹ ơi, sao cô lại hào phóng đến mức đó???

“Ừm... thê quân, xin em đừng... buông anh ra...”

Tiếng rên rỉ trong giấc mơ của anh như tổ cáo tội ác của cô khiến sắc mặt Tô Gia Áo tái mét.

A a a a, xem cô đã làm gì cậu bé thuần khiết nhà người ta thế kia!!! Hại người ta van xin cô thương đến thế!

“Em đừng tiến gần mãi thế, anh...”

A a a a, dừng ngay, dừng ngay, đừng nói nữa, tối qua cô đã điên nên mới nghĩ rằng anh tự nguyện hiến dâng thân mình để cô giải toả áp lực. Chỉ vì tích tụ nỗi oán hờn lũ đàn ông xấu xa, mà cô đã lấy anh ra để xả stress, cô đúng là đồ khốn! Tại tối qua thấy dáng vẻ anh nghiêng người, nghiêng mặt, hiến dâng đôi môi... quá gợi cảm, khiến cô bắt buộc phải đưa lưỡi ra nếm thử và cả mùi thơm ngọt ngào toả ra từ làn da anh. Sau khi bị khiêu khích, mùi thơm ấy càng đậm hơn, có phải đó là mùi vị “động dục” trong truyền thuyết không? Động dục thuần khiết... Dừng, dừng, dừng, không được nghĩ lại chuyện đêm qua nữa.

Chưa kịp nghĩ đến tương lai, tình cảm, trách nhiệm, phản ứng đầu tiên của Tô Gia Áo là, năm mươi tám tệ sáu xu trong túi áo cô không đủ trả tiền phòng!

Đã huỷ diệt thanh bạch gìn giữ suốt hai trăm năm của người ta rồi, chẳng lẽ bắt người ta trả tiền phòng nữa? Phong độ cuối cùng của kẻ bạc tình, cô vẫn có mà.

Cô gỡ chăn ra chuẩn bị xuống giường thì phát hiện một cánh tay đang choàng ngang eo mình một cách bướng bỉnh, giữ chặt cô lại, cô quay sang nhìn – anh nằm nghiêng, khuôn mặt hướng về cô, lông ngực phấp phồng, lông mày rậm và hàng mi cong vút, mái tóc mềm mại đen nhánh xoã trên gối, thỉnh thoảng còn chep môi, đầy quyến rũ.

Có lẽ bị dồn đến mép giường, sợ bị ngã xuống nên mới bám cô chặt đến thế, cô e dè đẩy tay anh ra, nhưng vừa buông tay lại sợ anh ngã xuống thật, đành ôm anh kéo vào trong, không muốn anh ngủ với dáng vẻ thê thảm, đáng thương như vậy nữa, nhưng vừa cử động mạnh thì chiếc vòng như chiếc còng trên tay đã tự động rơi ra.

Cô ngẩn người một lúc lâu rồi mới chấp nhận sự thật rằng: không cần ôm anh rồi mới được ôm kẻ khác, không cần hôn anh mới được hôn kẻ khác, không cần... Nhưng trong lúc này cái kẻ khác ấy đã biến mất, hừ, thật mỉa mai...

Tuy đêm qua uống say làm càn, cô không nghĩ đến chuyện có thể tháo được chiếc vòng phượng, chỉ muốn tìm người chạm vào mình để được an ủi, giải tỏa, có điều tháo chiếc còng này ra vẫn cảm thấy một niềm vui bất ngờ nho nhỏ.

Cô không sợ anh tỉnh dậy sẽ bắt mình chịu trách nhiệm, đạo nghĩa của cô là trả tiền phòng, rồi dạy dỗ người đàn ông trong đầu toàn quy tắc tộc Đông Nữ, vô cùng xem trọng thanh bạch này thế nào gọi là “chơi chơi”.

“Này! Tiểu Diệp, tớ Áo Băng đây, bây giờ tớ đang trên đường đến nhà cậu... Ủa, sao cậu biết là tớ đau nhức toàn thân? Ủa, sao cậu biết tớ muốn mượn tiền cậu? Ủa, sao cậu biết là tiền qua đêm? Ủa, sao cậu biết là lần đầu của anh ấy? Ủa, sao cậu biết là tớ không muốn chịu trách nhiệm? Đồ quỷ, cậu có cần bộc lộ đời tư của tớ một cách không thương tiếc như thế không hả?”

“Cộc cộc!”

Tiếng gõ cửa vang lên, cửa mở, mùi hương còn lại sau trận mây mưa bay ra, phả vào mặt Tiêu Yêu Diệp đang nửa cười nửa không. Anh ta nhìn người ra mở cửa, hừ khẽ giọng chua xót:

“Cô nàng ăn sạch sẽ rồi bỏ cậu lại không chút gì trên người, mà cậu cũng không phát hiện ra?”

“...”

Quý Thuần Khanh im lặng nhưng vẻ cam chịu tức tối giữa hai hàng lông mày thì ai cũng thấy rõ, anh quay người vào phòng vệ sinh, cài lại cổ áo sơ mi, nhưng vẫn có một nửa vết bầm đỏ không che được, tổ cáo đêm qua anh đã làm những gì.

“Cậu và em tôi hẹn nhau trước à? Hai người cùng cho tôi bài học. Đêm qua nó cũng kéo tôi đi uống rượu, hút thuốc, hành hạ cả đêm, mới sáng sớm lại đến cậu bị cô nàng kia bỏ rơi tại khách sạn không tiền trả, hai người chơi trò thần giao cách cảm cảm hả?”

“Để tiền lại rồi rút đi, mai tôi trả.” Anh đáp ngắn gọn, nghiêng đầu, quan sát cổ mình trong gương. Nhưng tư thế gọi cảm đó khiến Tiêu Yêu Diệp dựa vào cửa huyết sáo một tiếng: “Tôi rất tò mò là tên khốn mù mắt nào đã ăn sạch cậu rồi bỏ cậu lại nhỉ”. Quý Thuần Khanh sau khi bị ăn sạch toát lên vẻ quẫn rũ vô cùng, chỉ khiến người ta càng say mê.

“...” Anh dựa vào bồn rửa mặt, ngón tay thon dài xoay xoay chiếc vòng bị người ta ném lại, nói thật là câu hỏi này, anh cũng chẳng thể hiểu nổi.

“... Chắc không phải do... lần đầu nên kỹ thuật cậu quá kém chứ? Lần đầu của đàn ông biểu hiện đều rất ngu ngốc, đến em trai tôi nó cũng...” Câu nói đùa vu vơ của Tiêu Yêu Diệp lại khiến Quý Thuần Khanh sững người như bị sét đánh, còn chuyện tiếp theo của tiểu yêu tinh kia thế nào thì anh không có hứng nghe, [*Vanila: Nhưng mà e muốn nghe... >”< Lần đầu tiên của Tiêu thiếu gia *hắc hắc*] trong đầu chỉ hồi tưởng lại thái độ của cô đêm qua.

Rốt cuộc biểu hiện của anh quá kém ở đâu mà khiến cô chẳng buồn chào hỏi đã bỏ đi?

Thấy vẻ mặt anh từ sững sờ chuyển sang trạng thái hồi tưởng thoả mãn, khoé môi Tiêu Yêu Diệp giật giật: “Nhưng với tính cách nham hiểm của mình thì chắc cậu đã gài bẫy cô nàng?”

Quý Thuần Khanh liếc nhìn anh ta, trầm tư không phản đối.

“Bình thường rất xem trọng thanh bạch, bây giờ đến chiều đó cũng dùng rồi, xem ra cậu thật sự đã tính toán rất kỹ lưỡng. Sợ em trai tôi cướp đi à?” Tiêu Yêu Diệp ngáp một cái nhưng vẫn không kém phần hào

húng: “Vậy tiếp theo? Ép cô nàng chịu trách nhiệm, đúng không? Với tính cách ngây thơ của người trong tộc cậu, chắc chắn con bé ấy sẽ bị bố mẹ ép thành hôn với cậu thôi!”. Ha, đúng là màn kịch cường ép thú vị.

“Cô ấy sẽ không thể đâu.”

Anh cúi đầu, ừ ừ đáp, nhìn chiếc vòng với vẻ suy nghĩ.

Tất cả đều như anh muốn, anh vốn không sốt ruột, vì đã có vòng phượng hoàng bảo vệ cô, lại thêm tính cách bộc trực của cô, chỉ cần anh tính toán kỹ thì cô sẽ ngoan ngoãn nhảy vào bẫy, sớm muộn gì cũng bắt ép cô được, cho dù chiêu bắt ép bằng cơ thể này có tệ hại, nam hiểm đến mấy, anh cũng không quan tâm, anh chỉ cần không bị cô bỏ rơi, thành hôn với cô để bảo vệ danh tiếng là được.

Nay anh đã thành công, nhưng bỗng không biết phải thu dọn những quân cờ mình đi thế nào đây?

Bảo cô vì đã chạm đến anh nên phải kết hôn sao? Hừ... nếu cô muốn thì đã không tháo vòng ra rồi chạy biến thế kia rồi.

“Nhưng nếu con bé ấy đồng ý?”

Ngón tay Quý Thuần Khanh cong lại sau câu hỏi của Tiêu Yêu Diệp, hàng lông mày không hề dãn ra, ngược lại còn nhíu chặt thêm.

Nhưng nếu như cô đồng ý? Chịu trách nhiệm...

Chỉ chịu trách nhiệm mà thôi?

Lòng ngực nhói đau khiến anh nheo mắt lại vẻ nguy hiểm.

... Tại sao lại cảm thấy tức tối hơn khi cô chịu trách nhiệm, chẳng phải anh chỉ muốn cô cúi đầu đồng ý sao? Tại sao sau một đêm, anh bắt đầu tham lam thứ quý giá đó một cách lạ lùng thế?

“Cậu không cần tỏ ra u sầu thái quá thế đâu, Thuần Khanh, nếu con bé đó không chịu thì còn có tôi mà, tôi đã qua cái thời coi trọng thanh bạch gì gì đó rồi, nếu đã có một chiếc giường nước to thế này, cậu lại vừa tích lũy được kinh nghiệm mới, chi bằng chúng ta...”

“Rầm rầm, binh binh, loảng xoảng...”

“Tôi không hứng nhìn đàn ông cởi đồ.” Thư già gân cốt xong, cầm lấy ví tiền mình cần, ai kia thần nhiên phải tay bỏ đi.

Một lúc sau, Quý Thuần Khanh đứng trước quầy tiếp tân để thanh toán, cô nàng lễ tân rõ ràng đã trang điểm đẹp hơn tối qua nhiều, mỉm cười lịch sự với anh: “Quý khách, chúng tôi phải kiểm tra phòng đã, xin anh đợi một lát.”

Anh cười nhạt, đặt tay lên quầy quan sát trần nhà, một lát sau, có cuộc gọi của người kiểm tra phòng trên kia xuống quầy tiếp tân.

“Hừm... quý khách... à ừm, có chút vấn đề, khi chúng tôi kiểm tra phòng, phát hiện... tấm gương trước, đèn chính trong phòng bị vỡ, không biết là đã xảy ra chuyện gì?”

“Tôi làm.” Anh không hề tỏ ra hối lỗi, thần nhiên thừa nhận, ra hiệu cho họ biết cứ tính tiền bồi thường vào tiền phòng.

“Ừa? Vậy, vậy... vậy... đèn chụp...”

“Tôi đập.”

“Cửa kính phòng vệ sinh.”

“Tôi đập.”

“Vậy vị khách cởi trần nằm trên giường, hình như bị đánh đến nổi không bò dậy nổi.”

“Ồ, đó là rác, vứt đi.”

“...”

Cho đến lúc ấy, cô nàng lễ tân mới hiểu tại sao vị khách xinh đẹp này khi đặt phòng thì hai người vào, đến lúc trả phòng chỉ có một người ra, hu hu, đàn ông xinh đẹp quả nhiên có nhiều tật quái dị, bạo lực, tàn phá đồ đạc thật đáng sợ.

Khi Tô Gia Áo gom đủ tiền quay lại khách sạn tình nhân thì người đã đi mất, cửa phòng mở toang, bên trong hình như bị ai đập phá một trận, không còn chỗ nào nguyên vẹn nữa, cửa kính, gương chụp đèn vỡ vụn văng đầy đất, còn chiếc giường nước bị chà đạp nhàu nhĩ đến biến dạng, cả gian phòng chỉ có chiếc sofa cạnh cửa sổ là vẫn như cũ.

Thì ra chẳng ai đợi cô chịu trách nhiệm gì cả, người ta ra đi rất phóng khoáng, đến tiền phòng cũng thanh toán, dường như đang nói với cô, chuyện chịu trách nhiệm man như vậy, không đến lượt phụ nữ làm.

Hành động thừa thãi của cô giống như tự hoang tưởng, buồn!

Cô thở dài, nhân lúc nghỉ giải lao giữa giờ, cô gọi Bạch Tiểu Diệp đến vườn cây cạnh khu giảng đường, trả tiền.

“Ủa? Thầy Quý man thế cơ à, không chịu sòng phẳng với cậu. Nhưng tiền thầy ấy kiếm đâu ra nhỉ, hôm qua ném ví lại rồi cứu cái loại vô lương tâm mời rượu mọi người là cậu mà.”

“Ai mà biết, có lẽ có tiền riêng chẳng.” Về ủ rũ của cô khiến Bạch Tiểu Diệp chú ý.

“Ủa? Sao tớ có cảm giác là cậu đang hụt hẫng thất vọng vậy, chẳng phải cậu sợ người ta bắt chịu trách nhiệm à? Thoải mái đi.”

“Khỉ... cái khỉ ấy! Ai muốn chơi trò tình một đêm chứ!”

“Ai bảo cậu uống rượu cho lắm vào! Chẳng phải người ta đã dâng hiến cho cậu một cách mờ mờ hay sao, thường thôi, nhưng thuê một phòng đắt như vậy đã là rất lãng mạn rồi. Thật không ngờ thầy Quý lại lãng mạn đến thế, rất biết hưởng thụ!”

“... Cậu có thể hét to lên cho cả thế giới biết là tớ và thầy giáo đi thuê phòng không?”

“Ha ha ha, tớ đang vui thay cậu mà, người đàn ông tốt kiểu gì cũng khá hơn tên họ Tiêu khốn kiếp kia nhỉ?”

“...” Cô sững người, không ngờ Bạch Tiểu Diệp lại nhắc đến Tiêu Yêu Cảnh. Nếu không có chiếc vòng phượng kia, cô đã thua thảm hại rồi, chỉ ít bây giờ vẫn giữ được thể diện. Nghĩ lại cô còn định ngu ngơ giải thích chuyện chiếc vòng, lần này đúng là cô đã được giải phóng hoàn toàn rồi.

Bạch Tiểu Diệp hít hà, lắc cánh tay trơn nhẵn của cô: “Áo Băng, cậu có ngửi thấy mùi hồ dán không?”

“Hử? Hình như có mùi thứ gì đó bị đốt cháy.” Cô ngó quanh quất.

Dưới một gốc cây nào đó, ngón tay đeo nhẫn dập tắt điều thuốc, đập lên cỏ một cách tàn nhẫn, đám cỏ bị đốt lửa vùi dập, mùi khói lan tỏa khắp nơi.

Tiêu Yêu Cảnh nhếch mép, uể oải tựa vào gốc cây ngồi xuống, đặt tay lên đầu gối, ngược đôi mắt rõ ràng là mất ngủ cả đêm lên, nhìn cô đầy vẻ giễu cợt.

Tiếng nói trầm khàn thoát ra khỏi buồng phổi, anh phải cố gắng giữ bản thân bình tĩnh, hít một hơi thật sâu mới thốt ra câu hỏi đau đớn:

“Tô Gia Áo, đêm qua có vui không?”

32. Chương 31

Chương 31:

Vợ chồng cãi nhau dừng chỗ mũi vào

Vui không?

Câu hỏi đó sao lại phát ra từ miệng Tiêu Yêu Cảnh được?

Anh phải quay đầu bỏ đi, chứ không phải nắm chặt điều thuốc đang cháy dở trong tay, để cảm giác đau buốt thấm vào tận xương tuỷ, hỏi một câu vốn không nên hỏi.

... Có phải tâm trạng em không tốt? Muốn anh tức điên lên? Hay do uống rượu nên bất cẩn?

Khi anh ý thức được những lý do trái ngược tiếng lòng mình xuất hiện trong đầu, anh mới chịu cúi đầu thừa nhận, anh đã bị tổn thương.

Cảnh tượng trước mắt khiến anh không bao giờ ngờ tới, anh nghĩ cô sẽ chạy về nhà khóc lóc, làm ầm ĩ với anh, không nghe điện thoại, không nghe anh giải thích nhưng không ngờ rằng người có nghĩa khí che chở bạn bè như cô khi làm tổn thương người khác lại kinh khủng đến vậy. Áo Bông ấy không phải để làm tâm gia, mà là để cắt tim người khác. Và anh không chịu được nỗi đau ấy.

Anh ngỡ mình rất phóng khoáng, càng không phải là kẻ xem trọng danh tiết gì cả, nhưng đối với những tính toán của cô, anh không muốn cưỡng ép mình tìm lý do biện hộ cho cô, có thể nói những lời như “Chỉ là một đêm hoang đường, anh có thể bỏ qua” trái ngược với lòng mình, anh rất dễ tâm, chết tiệt thật!

Thì ra anh không phong độ, càng chẳng phóng khoáng, tình huống hiện giờ rất đơn giản, cô gái anh yêu lại tình cảm với kẻ khác, phản bội anh, còn anh không cần phải nhẫn nhịn nữa.

Nhưng lần đầu tiên anh muốn nghiêm túc thì người ta lại xem anh như trò chơi, có điều anh không thoát khỏi tâm lý đàn ông, anh muốn dồn hết tình cảm cho một người mà người ấy lại chơi trò tình cảm với kẻ khác, anh sẽ không cố gắng níu kéo nữa.

Anh đứng lên, phúi phúi cổ trên quần, cố gắng để mình có vẻ thờ ơ lãnh đạm. Cúi xuống nhìn bàn tay cô, chiếc vòng bạc xấu xí què mùa trên cổ tay cô đã biến mất.

“Em muốn chia tay phải không?”

Anh nghe giọng mình vẫn còn có ý van nài, cảm thấy khinh miệt cái giọng điệu thương lượng chẳng kịp che giấu của mình.

“Hôm qua anh chẳng đã đá tôi đi trước mặt bạn bè rồi đó thôi?”

“Thế nên em muốn báo thù tôi?”

Anh tức điên, tức muốn chết, làm sao tha thứ cho cô được? Báo thù anh có rất nhiều cách, chỉ cần mặc kệ anh, khóc cho anh thấy, giận anh, phớt lờ anh, thế nào cũng được, tại sao cô lại chọn cách báo thù cắt đứt con đường quay lại của anh, cô không muốn nghĩ đến những chuyện sau này nữa nên cố ý bức anh nói ra câu đó, tại sao anh vẫn còn mong chờ?

Tô Gia Áo nhìn đi nơi khác: “Anh ấy vốn là đối tượng kết hôn của tôi, thuận tiện giúp anh thắng trò cá cược, không tốt hay sao?”

Những lời đáng ghét kia thoát ra khỏi miệng cô, đến Bạch Tiểu Diệp đứng cạnh cũng ngượng ngùng, kéo tay áo, nhưng cô mạnh mẽ không chịu cúi đầu.

“Hai chúng ta chẳng biết là ai lừa ai đâu!” Trong lòng cô từ đầu chí cuối xem anh là gì, giờ anh đã biết, cô không chịu thân mật với anh, nhưng đồng ý để anh ta đụng chạm, anh đã hiểu lý do rồi.

Anh cười lạnh, lôi di động trong túi quần ra, bật danh bạ, nhưng rồi lại phát hiện chỉ có mỗi số của cô, anh nhấn nút gọi lại một cách thù hận, gọi điện cho Kiều Khâm, lạnh lùng nhìn cô, nói: “Này, tôi thắng rồi, năm nghìn tệ, không được thiếu xu nào”.

Về mặt cô khi cắn chặt môi khiến anh dậy lên khoái cảm được trả thù một cách ấu trĩ, anh không muốn giải thích nữa, gương đã vỡ thì cho vỡ luôn.

Hai người họ xong rồi.

Anh thắng năm nghìn tệ, giữ được thể diện, nhưng thế thì sao, anh mất trái tim mình cho cô, thua thảm bại.

Cô nói sai rồi, người chỉ đáng giá năm nghìn tệ không phải là cô, mà là anh.

Tiêu Yêu Cảnh bỏ đi không quay đầu lại, Bạch Tiểu Diệp thở dài, quay sang nhìn Áo Bông trong tích tắc cũng đồng cảnh ngộ thất tình như mình, lắc đầu: “Báo thù kiểu gì đây, đang âm ức thì có”. Trả thù làm sao lại mềm nhũn như thế, lại còn giương bằng cho kẻ địch biết để thận trọng nữa chứ.

“Tớ có âm ức gì đâu, chỉ đang chia tay thôi mà.” Không nhìn theo Tiêu Yêu Cảnh nữa, cô cố gắng quay người đi một cách mạnh mẽ, chuẩn bị quay về lớp học.

Bạch Tiểu Diệp theo sau, hờ hững nhắc: “Ừa, tiết sau là của thầy Quý, bây giờ cậu dám đối mặt với thầy cơ à? Thật bản lĩnh.”

Áo Bông khựng lại, vô cùng khó xử, không biết có nên bước tiếp hay không.

“Dù sao cậu cũng chia tay với Tiêu thiếu gia rồi, thế thì thử hẹn hò với thầy Quý đi, con gái mà, có lúc cũng phải chịu trách nhiệm chứ.”

“Tại sao cậu lại nói hộ cho đàn ông, không suy nghĩ đến cảm nhận của phụ nữ?”

“Tớ luôn cảm thấy mình đang nói giúp phụ nữ, còn cậu mới là kẻ bạc tình.”

“...”

“Trừ phi cậu vẫn còn thích Tiêu thiếu gia.”

“Tớ chẳng thèm thích tên khốn chỉ biết lấy phụ nữ ra cá cược!”

“Vậy thì tốt, tớ khuyên cậu đừng ôm ấp hy vọng nữa, chẳng ai chịu nổi cậu lăng nhăng thế này đâu, huống hồ tên ấy mới nhìn đã biết là loại mang nặng tư tưởng đàn ông là nhất rồi, tuy chơi bời nhưng trong đầu lại chỉ chú ý đến cái thứ tiết liệt gì gì đó.”

Chính xác, Tiêu Yêu Cảnh là người như thế, cô nhớ lần đầu khi tỏ tình, anh đã dùng câu “tam tòng tứ đức” khiến cô không ngẩng đầu lên nổi, mà nay cô đã hoàn toàn bại hoại rồi.

Tuy vốn không định tiếp tục nữa, nhưng trong lòng cô vẫn khó tránh khỏi cảm giác chua xót. Kết quả của chuyện cổ làm ra vẻ kiên cường là việc cô không dám mở miệng hỏi, chuyện giúp cô không bị đuổi học, chuyển lớp, ném di động, bảo vệ cô trước mặt bạn bè, đều là diễn kịch hay sao? Không hề có chút chân thành nào?

“Cậu luôn làm chuyện mà không nghĩ đến đường lùi, bây giờ đã chẳng còn hối hận được nữa.”

“Tớ không hối hận”.

Chỉ là không biết phải xử lý trách nhiệm kia như thế nào.

Trách nhiệm, trách nhiệm, mới nghe đã thấy khó chịu, không tình cảm mà lại cần trách nhiệm, giống như trừng phạt vì đã phạm sai lầm vậy.

Mà nếu cô muốn chối bỏ thì cũng phải nghĩ cách ứng phó với mẹ mình, chiếc vòng phượng trên tay hơn mười năm đột nhiên biến mất, hôm qua hai người lại cả đêm không về, không cần nghĩ cũng biết đã xảy ra chuyện gì. Anh chỉ hé một tiếng là cô sẽ bị mẹ lôi đi bái trời, bái đất, bái cao đường, mới nghĩ đã thấy sờn gai ốc, đáng sợ quá.

Cô trốn học, đi vòng vòng định mua đại một chiếc vòng đeo cho qua chuyện, nhưng phát hiện ra kiểu vòng ấy quá cổ, hoa văn lại kỳ quái, không thể tìm được chiếc nào cùng kiểu.

Lê bước về đến khu nhà mình, cô đang nghĩ không biết phải đối phó với vẻ mặt bĩu môi, ủ rũ của Quý Thuần Khanh thế nào đây. Về cam chịu đó là tử huyệt của cô, nếu anh lại tỏ vẻ mặt ấy thì chắc cô sẽ đầu hàng ngay lập tức và bái đường thành hôn với anh.

“Ôi chà, có phải là con gái nhà họ Tô đó không? Nhà cháu xảy ra chuyện rồi, sao còn ở đây mà ung dung đi dạo thế này?”

Một giọng nữ hí hửng kéo Tô Gia Áo ra khỏi dòng suy nghĩ, cô nhìn kỹ – đúng là nghiệp chướng, là Dương Thư Tiệp và mẹ cô ta, một già một trẻ đang ôm mèo đi dạo.

Trong khu này có luật bất thành văn, những phụ nữ đã kết hôn sẽ lấy địa vị xã hội của chồng mình để phân thứ bậc trong khu. Phu nhân chủ tịch lớn hơn phu nhân trưởng phòng, phu nhân trưởng phòng tất nhiên có thể điều vô dương oai trước phu nhân các viên chức, có tiền chưa chắc đã có thế, gạt tiền ra không nhắc đến thì tất nhiên vợ quan là ghê gớm nhất. Bố Dương Thư Tiệp lại là một vị quan chức, thế là gà chó thắng thiên, mẹ cô ta luôn tỏ vẻ mình là nữ hoàng trong khu, bình thường thích ôm mèo đi dạo một vòng như thể điểu binh, nghe ngóng chuyện nhà người khác, rồi thế nào cũng phải tham gia mới chịu được, đối với nhà họ Tô, ông Tô chỉ là nhân viên văn phòng bình thường, bà ta luôn cho rằng mình có quyền uy lãnh đạo.

Tất nhiên những trò đó của người lớn luôn chẳng là gì trước mặt con trẻ. Tô Gia Áo phớt lờ, bỏ đi thẳng.

“Ôi trời, sao con bé này vẫn không có giáo dục như trước vậy? Chẳng trách người ta không thích con cái nhà mình tiếp xúc với cô.” Bà Dương lườm một cái với vẻ chán ghét, “Suốt ngày la cà ngoài đầu đường xó chợ, ăn diện trang điểm kỳ quái, còn bảo bạn trai lái xe đến nhà đưa đón, thật không hiểu nổi”.

“Mẹ, được rồi, Gia Áo đang không vui, nghe Chiêm Đình nói hôm qua cậu ấy và bạn trai cãi nhau to, đúng không?” Dương Thư Tiệp ôm mèo, nói khẽ: “Bạn trai cậu ấy thật hư hỏng, lấy cậu ấy ra đánh cược. Haizzz, con đã khuyên cậu ấy từ lâu là đừng thấy người ta có xe, có tiền mà xán lại gần rồi”.

“Bây giờ cậu đang nói với tôi là bạn trai cậu vì ăn vụng, cấm sừng cho cậu nên bị đánh là bởi nhiều chuyện quá chứ gì?” Cô trả đũa lại, khiến bà Dương nghi ngờ, bà ta kéo áo con gái mình hỏi: “Thư Tiệp, nó đang nói ăn vụng gì thế?”

Trong khu này càng có địa vị, có tiền, có thế thì càng không thể mất mặt, thấy vẻ mặt căng thẳng của mẹ mình, Dương Thư Tiệp vội vàng đánh trống lảng: “Hừ, tôi khuyên cậu mau về nhà dọn dẹp bãi chiến trường đi, đừng để chuyện nhà mình làm mất mặt khu này”.

Nhắc đến chuyện nhà người khác, bà Dương quên ngay chuyện tra hỏi con về ăn vụng, bắt đầu nhiều chuyện: “Thật không nhìn ra, bố cô bình thường lắm lắm lì lì mà lại ngoại tình, nhưng ai bảo mẹ cô hung tợn như thế, hoàn toàn chả giống phụ nữ, là người khác thì cũng chẳng chịu được rồi... Này, sao lại bỏ đi thế, bảo bố mẹ cô cãi nhau nhỏ tiếng một chút, đừng làm phiền hàng xóm!”.

Tô Gia Áo mặc kệ, chạy như điên về nhà, căn nhà nhỏ hai tầng, cửa hàng bách hoá phía dưới đóng kín, còn trên lầu như tiên nữ rải hoa, đồ đạc bay vèo vèo, từ gối của cô, ly nước, dao thái rau, đến quần lót cô phơi trên ban công cũng bị ném đi. Hàng xóm xung quanh chỉ chỉ trỏ trỏ, bàn tán xì xầm nhưng không dám lại gần, cô đỏ bừng mặt, túm lấy quần lót rồi chạy lên lầu.

Từ khi hiểu biết, gia đình cô chưa bao giờ ngừng tình trạng bạo lực. Dương nhiên, chỉ có mẹ cô cầm chổi lông gà tiến hành thương cho roi cho vọt với bố cô, mà cũng chỉ hạn chế trong nhà, chưa bao giờ để lộ ra ngoài. Bố cô cũng chưa khi nào cãi lại một câu, ánh mắt lúc nào cũng ở trong trạng thái mất hồn, người ta tiến thì mình phải thuận theo, không hề nổi cáu, nhiều nhất cũng chỉ nhốt mình vào phòng vệ sinh phản đối trong câm lặng.

Ngoại tình? Làm sao xảy ra ở bố cô được?

“Tôi muốn ly hôn với anh! Anh đem tiền đi nuôi con tiểu yêu tinh ngoài kia đi!”

Giọng bà Tô cao vút vang ra, từ “tiểu yêu tinh” mơ hồ kia khiến cô lúng túng, đi nhanh hơn để vào trong, nhưng bị một nắm đũa ném bốp vào mặt.

“Mẹ à, dưới kia bao nhiêu người đang nghe ngóng, mẹ nổi điên gì thế?”

“Tiểu Áo! Bố con không phải là người, ông ta giấu bao nhiêu tiền để đi nuôi con tiểu yêu tinh ngoài kia, thì ra ông ta ngày ngày trốn trong nhà vệ sinh không phải để im lặng mà là ngồi đếm tiền, quá đáng, quá đáng. Nếu không phải hôm nay người ta đến trả lại tiền thì mẹ không biết mấy hôm trước bố con đi tham gia họp lớp gì đó, gặp người tình trong mộng quỷ quái gì nữa, còn cho người ta mượn bao nhiêu là tiền!”

“Hả? Người... người tình trong mộng á? Người yêu đầu của bố không phải mẹ à?”

“Mẹ là người tình trong mộng của ông ta từ khi nào? Người tình trong mộng là người không theo đuổi được, ngày nhớ đêm mong, chảy nước dãi với người ta mà người ta không thèm nhìn cho một cái, người yêu đầu mới là kiểu đáng thương như mẹ, người ta chưa được cũng chẳng biết trân trọng!”

“...” Thì ra mối tình đầu và người tình trong mộng khác biệt nhau đến thế.

Cô liếc nhìn bố đang lặng lẽ quỳ trên đất thu dọn đồ đạc, để vào chỗ cũ lại bị mẹ ném đi, cô thực sự không cảm thấy bố mình có gan ăn vụng.

“Mẹ, đừng suốt ngày gây chuyện để hàng xóm cười cho có được không, nhìn bố đâu có giống ngoại tình?”

“Vậy số tiền mẹ nhìn thấy là giả à? Cô ta còn cười híp mắt nói với mẹ, chồng chị là người tốt, chị phải biết trân trọng đấy nhé. Nói trắng ra là nếu mẹ không trân trọng, không yêu quý thì cô ta sẽ thay mẹ trân trọng chắc? Con muốn có mẹ kìa?”

“Không phải thế, ý con là bố...” Cô chưa nói xong đã bị mẹ kéo vào phòng, lôi đến trước mặt bố cô, hoàn toàn không để ý cổ tay cô đã trống không.

“Mẹ và bố, con chọn đi, dù sao cũng sắp ly hôn rồi.”

“Mẹ, con...”

“Con đã hai mươi tuổi, có quyền tự chủ rồi, tự lập cũng được, nhớ những lời mẹ dặn, đàn ông chẳng tên nào đáng tin, không thể tin được, cái gì mà nữ tôn nam ti, đúng là chó chết!”

Ông Tô sững người, quảng đồ xuống đứng phắt dậy: “Cô nói đủ chưa! Đã nói là sự việc không như cô nghĩ, tôi chỉ cho người ta mượn tiền xoay vòng vốn, sao cô lại ngang ngược như vậy, hoàn toàn không nghe ai giải thích!”

“Anh dám bảo tôi ngang ngược?”

“Không ngang ngược thì là gì? Tôi không nói gì không có nghĩa là tôi sợ cô, để cô bắt nạt.”

“Anh... anh... anh...”

Bà Tô lấp bắp, Tô Gia Áo đỡ người, cô thề là mấy năm nay, lần đầu tiên mới nghe thấy bố nói nhiều như thế. Người bố bị cô cho là nhu nhược đệ nhất ấy, lại dám ra mặt ư?

“Tôi là thằng đàn ông, tiền của tôi tôi muốn làm gì thì làm, không được hả? Tôi mới là người muốn nói, tôi chịu đủ rồi, nữ tôn nam ti chó chết, quy tắc của tộc các người cút đi!”

Nói xong, ông Tô túm lấy chiếc áo khoác bị cắt te tua tời tả dưới đất lên, sập cửa bỏ đi, đụng ngay Quý Thuần Khanh vừa từ trường về. Anh hoang mang nhìn hai mẹ con đang đứng giữa nhà, há hốc mồm với vẻ không tin được, định hỏi có chuyện gì thì đã bị nhạc phụ túm tay kéo đi, sau đó chạm ngay vào đôi mắt rực lửa giận dữ của ông.

“Này! Cậu là đàn ông đúng không?”

Anh ngớ người, khẽ gật đầu, nói thật là hôm qua anh vừa chuyển thành đàn ông, chắc cũng được xem là tân binh.

“Là đàn ông thì đi theo bác, mặc kệ hai người phụ nữ ngang ngược không biết điều kia đi. Bọn họ không thèm xem chúng ta là đàn ông. Quy tắc chết tiệt!”

“Bố, sao lại mắng cả con vào nữa?” Cô thắc mắc không hiểu vì sao lại bị mắng oan như thế, nhưng nhận thấy ánh mắt đầy ẩn ý của Quý Thuần Khanh nhìn mình, cô lập tức huyết sáo nhìn lên trần nhà, lúng túng tránh né.

“Này cậu, bảo với họ, nữ tôn nam ti cút đi!” Ông Tô nhón gót, bá vai Quý Thuần Khanh, kêu lên vẻ rất giang hồ.

Anh bị người ấy cố ý lẩn tránh, đang đau buồn lại thêm có người khích tướng, đầu óc tê dại, môi hé mở, bao lý luận quy tắc gì đó trong đầu từ nhỏ giờ bỗng quên hết sạch, ném ra một câu rất rõ ràng: “...Nữ tôn nam ti cút đi!”. Nói xong còn hừ lạnh một tiếng ra vẻ nghĩa khí đầy mình.

“Làm tốt lắm! Chúng ta đi!” Nhạc phụ đại nhân hài lòng, vắt áo khoác te tua lên vai, kéo anh bỏ đi.

Sau lưng văng vẳng tiếng gọi đáng thương của mèo cái: “Không phải chứ, anh đi theo bố thật hả? Bố mẹ tôi cãi nhau, anh can dự vào làm gì? Đây, Quý Thuần Khanh!!!”.

33. Chương 32

Chương 32:

Làm một người phụ nữ dám chịu trách nhiệm thật khó

Trong phòng khách thăm hại của nhà họ Tô, chỉ có chiếc bàn ăn hình vuông là được Tô Gia Áo cứu vớt khỏi tình trạng bốn chân chống lên trời vì giờ ăn đã đến.

Bà Tô ngồi trên ghế rút khăn giấy sụt sịt khóc, lộ ra vẻ yếu đuối và chửi mắng âm ỉ vì uất ức.

Vợ chồng cãi nhau thì nên khuyên giải, câu nói này rất có lý với người bình thường, nhưng gia đình cô thì lại đặc biệt, bà Tô chiếm vị trí chủ gia đình, đàn áp nô lệ là ông Tô, những nỗi uất ức đè nén trong thời gian dài một khi bùng nổ thì không phải là vợ chồng cãi nhau thông thường nữa, mà là cách mạng gia đình.

“Mẹ, không phải con trách cứ gì nhưng mẹ làm bố mất mặt quá.”

“Đàn ông thì cần gì mặt mũi. Con quỷ này, có phải mày cũng đứng về phía ông bố đào hoa, lăng nhăng không hả? Mày phải rõ là bây giờ bố mày có lỗi với tao, còn dạy khôn tao à?”

“Không phải thế, ý con là thái độ của mẹ, thái độ ấy! Cho dù bố là người như thế thì cũng cần sĩ diện chứ, mẹ cứ ra ngoài thì biết, phụ nữ trong khu này có ai mà không giữ sĩ diện cho chồng mình không?”

“Nhà người ta là nhà người ta, còn nhà chúng ta khác, trong nhà chúng ta, sĩ diện của mẹ là lớn nhất, sao nào!” Bà Tô ngang ngược nói, vừa khóc lóc vừa đập bàn, liếc mắt nhìn chứng cứ ngoại tình – sổ ngân hàng, bĩu môi làu bàu: “Mẹ còn tưởng ông ấy không bao giờ nói dối, bảo ông ấy đi hướng đông thì ông ấy sẽ không dám đi hướng tây, thì ra đều là giả dối, giả dối, một người đàn ông bội bạc như thế, mẹ phải xử lý!!!”.

“Haizzz... đến bố mà cũng nói dối, đàn ông, xì!” Chịu trách nhiệm với đàn ông giống như tự lập bia mộ cho mình.

Tiếng hừ mũi chán ghét khiến bà Tô ngẩng lên, qua làn nước mắt giàn giụa nhìn bữa tối con gái chuẩn bị – hai bát mì tôm nóng hôi hổi vừa nấu xong.

“Ừa, con làm cái gì vậy?”

“Nấu mì.”

“Mày định để mẹ mày làm việc vất vả cả ngày, lại bị tiểu yêu tinh làm cho tức muốn thổ huyết ăn mì tôm hả?”

“Nếu không thì sao?” Lòng hiếu thảo thì cô có nhưng tài nghệ bếp núc chỉ đến trình độ này là cùng.

Hai mẹ con nhìn nhau, mà chẳng dám chửi rửa những người phụ nữ suốt ngày ở trong bếp, bất lực cầm đũa lên gấp vài miếng, rồi bà Tô đặt đũa xuống, ra lệnh: “Đi tìm về đi”.

Tô Gia Áo miệng còn ngậm mấy sợi mì, nhướn mày thắc mắc: “Tìm ai cơ?”.

“Bố mày cũng được, Thuần Tình cũng được, đi tìm một người biết nấu ăn về đây ngay! Một người đi mất thì thôi, ai cho mày khiến Thuần Tình tức tối bỏ đi hả, mì mày nấu khó ăn quá!” Nói xong, bà Tô túm lấy con gái ném ra ngoài.

“Rầm!”

Tô Gia Áo bị nhốt bên ngoài, mới ăn được một chút, bụng lại đang đói cồn cào chỉ biết ngước lên hỏi trời xanh.

Rốt cuộc là người đàn ông hư hỏng nào đã nuông chiều mẹ cô có tính cách khó chịu như bà hoàng thế kia? Chồng mình bỏ đi mà lại bắt con gái thu dọn hậu quả, cô mời hai người đàn ông đồng bệnh tương lân kia về nhà bằng cách nào đây???

Quán ven đường là nơi tụ tập yêu thích nhất của đàn ông trung niên.

Có thể co chân lên ghế uống thoải mái, ăn thả nhiên, không cần lo lắng bỗng bà vợ mình nhảy ra than vãn lâu bầu; có thể khoác lác rằng đang giao thiệp làm ăn với Tổng thống Mỹ; không cần lo sẽ bị vợ tát nước lạnh cảnh cáo – tiền thuê nhà tháng này, tiền lương phải có nghĩa vụ giao nộp; có thể to gan bình luận, bàn tán những cô nàng ăn mặc mát mẻ đi ngoài phố, chứ không phải đối diện với hai bộ quần áo mới của vợ mình, không biết nên khen màu xanh đẹp hơn hay màu đỏ bắt mắt hơn.

Tóm lại, quán ven đường thực sự là nơi đàn ông trung niên muốn nói gì thì nói, là nơi để phản kháng gia đình hữu hiệu nhất.

Nhưng nơi thần thánh như thế, nếu bỗng dưng xuất hiện một người khiến tất cả ngạc nhiên, tuổi chưa quá ba mươi, lại đẹp trai ngời ngời, không khí bỗng trở nên ngột ngạt lạ lùng.

Họ đến để tìm cách xả stress, chứ không phải đến để bị người ta so sánh. Một người đàn ông đẹp đẽ, không có vẻ gì là phiền não, đến đây làm gì?

“Ừa, ông Tô, cậu bé kia là gì của anh?”

Chủ quán là người quen của ông Tô, không nỡ đuổi khách đi, chỉ dùng ánh mắt ai oán nhìn người đang ngồi cạnh ông Tô, một người đẹp đến mức không còn người đàn ông nào ngồi xuống trước quán của ông, chẳng những không thể giúp ông mời gọi thêm khách hàng, ngược lại còn khiến mọi người tránh xa ra, để tránh biến mình thành hàng tồn kho thảm hại.

Ông Tô khoát khoát tay, ý bảo là một lời khó nói hết.

Cử chỉ đó khiến ông chủ quán hiểu ý, mang rượu và thức ăn lên, nhường không gian lại cho hai người đàn ông có vẻ không cùng chung tiếng nói ấy.

Ông Tô đưa ly rượu lên định uống cạn thì liếc thấy con rể ngồi đối diện đang lơ đãng tâm trí để tận đầu đầu, thở dài một tiếng rồi đẩy ly rượu đầy áp về phía anh, nói ngắn gọn: “Uống đi”.

Quý Thuần Khanh nhìn ly rượu trắng đầy ắp trước mặt, cầm lên, ngửa cổ uống cạn.

“Tốt lắm, cứ nghĩ con cũng là dạng gốitheo hoa như người trong tộc chứ, không ngờ cũng bản lĩnh ra phết, ừ, bác thích!”

Được nhạc phụ khen ngợi, nhưng Quý Thuần Khanh vẫn nhú mồm, ánh mắt ảm đạm, miễn cưỡng nhếch mép cười.

“Thấy con cũng là người tốt, bác quyết định giải thoát cho con, chuyện này bác đã quyết, bác không đồng ý cho con và con gái bác kết hôn.”

Ông Tô hào sảng nói xong lại uống cạn một ly, đặt ly rượu xuống bàn thì ông thấy con rể đang nhìn mình bằng ánh mắt khó hiểu, không có sự cảm kích vì được giải thoát mà ngược lại còn tỏ vẻ bất mãn vô cùng.

“Tại sao không để cho con kết hôn với thê quân?”

“Xì, chưa thấy bác thê thẩm thế nào à? Vì sự tôn nghiêm của đàn ông chúng ta, vì con, con gái bác thế nào thì bác hiểu rõ, nếu con vào nhà chúng ta rồi nhất định sẽ bị nó đàn áp đến nỗi không ngóc đầu lên được.”

Quý Thuần Khanh thề rằng, anh thật lòng muốn nói giúp mèo cái của mình, nhưng... lực bất tòng tâm.

Cô đàn áp anh, bắt nạt anh, không chung thủy, quấy phá lung tung rồi bỏ đi, vô trách nhiệm, bản thân mình không có chút nữ tính nào mà lại chê anh không giống đàn ông, xem anh là cột điện, luôn quan tâm đến cảm xúc người khác nhưng chỉ riêng anh thì mặc kệ...

Tội danh quá nhiều, mỗi lần liệt kê thêm một tội là hàng lông mày của anh lại nhăn thêm một phần.

Về mặt uất ức nhưng lại do dự của anh khiến ông Tô chớp mắt, ông dò hỏi: “Này nhóc, con cũng không có mắt mà đi thích con gái nhà bác thật đấy à?”

“Con thích cô ấy?”

Câu hỏi của anh không giống câu hỏi, mà ông Tô chỉ thấy nó là một câu khẳng định, ông lại uống một ly, đặt mạnh xuống bàn, thở dài ngao ngán: “Haizzz, chắc đó là số mệnh! Tại sao con cũng không có mắt mà đâm đầu vào hố lửa như bác chứ?”

“...”

Thì ra, đối với anh, cô là một hố lửa.

Thế nên khi chạm vào cô, anh mới thấy lồng ngực mình nóng bỏng, tim bỗng ầm ập thế nên anh mới không so đo tính toán danh phận, bỏ qua sự thanh bạch, chỉ cần cô ngoắc tay, anh sẽ cam tâm vấy đuôi phục tùng; thế nên anh mới có ý nghĩ hoang đường là không cần cô chịu trách nhiệm. Cái anh cần không chỉ là tình một đêm, càng không phải chỉ là trách nhiệm.

Thừa nhận đã yêu một người mà người đó không yêu mình, cũng có nghĩa là bạn chịu thấp hơn người ta một bậc, là chuyện bất lực, nhưng ai bảo bạn thích người ấy?

“Hai người vẫn còn tâm trạng ngồi đây uống rượu à?”

Giọng nói trách móc kéo anh trở về hiện thực, anh nheo mắt quan sát cô gái đang chạy đến.

Cô xông vào thiên đường của cánh đàn ông trung niên, khiến bàn họ ngồi không khí càng lạ lùng hơn. Tô Gia Áo không nghĩ ngợi nhiều, chỉ muốn làm cho gia đình đoàn kết như xưa, kéo bố về nhà.

“Bố ơi, đừng làm căng nữa, về nhà thôi. Con nấu mì chưa ăn mà phải chạy đi đón hai người đây này!”

Ông Tô “hừ” một tiếng rất man, vẫn chưa hả giận, nhất quyết không chịu về.

Cô thấy không ăn thua, đành quay sang nhìn Quý Thuần Khanh đang ngồi uống rượu cùng bố mình, khoe môi trẻ xuống, ánh mắt tối dần.

“Về nhà thôi, được không?”

Bị cô khê giạt tay áo, cộng thêm câu nói nhẹ như tiếng mèo kêu, chỉ một động tác đơn giản ấy thôi, anh đã không thể cứng rắn nổi.

Anh phớt lờ cô, đứng lên, nhìn lướt cô một cái rồi tiến đến chỗ ông chủ quán.

Cô ngỡ anh cũng bỏ mặc mình đành quay sang bố.

“Bố, bố có nghĩ đến chuyện hôm nay giận xong rồi tối sẽ ngủ ở đâu không?”

“...” Tay cầm ly rượu run lên, quả thực ông Tô quên mất vấn đề đó.

“Tiền lẻ bố có chắc không đủ để cầm cự đến khi mẹ chịu cúi đầu trước phải không?”

“...”

“Chắc chắn rồi, bình thường mẹ vất kiệt bố như thế, sợ bố tác oai tác quái, kết quả hôm nay bố lại cho tình nhân trong mộng mượn tiền. Mẹ không điên lên mới lạ.”

“Không phải tình nhân trong mộng gì hết.” Chỉ là một người bạn học cũ mượn tiền để làm ăn, chỉ thế mà thôi.

“Được rồi, được rồi, dù sao cũng là phụ nữ mà. Mẹ có chết cũng không chịu xuống nước trước đâu, bố còn giận nữa thì mẹ sẽ bỏ bố đấy.”

“...” Tay đặt chai rượu xuống, ông bắt đầu nhìn con gái vẻ lo lắng.

“Về xin lỗi đi nhé.”

“... Không.”

“Đi mà.”

“Bảo không là không, cho dù là nữ tôn nam ti, đàn ông cũng có quy tắc của mình, con nghĩ đàn ông không thể tức giận à?”

“Bố giận thì giận, nhưng đừng làm hư cậu bé ngoan ngoãn không biết tức giận, tính khí diu dàng của con chứ!” Tóm lại là cô đang giận chuyện đó. Bố mọc cánh rồi muốn làm cuộc cách mạng gia đình, cũng không nên lôi kéo cả người đàn ông của cô tạo phản chứ. Quý Thuần Khanh chưa bao giờ nói nặng nhẹ với cô, thế mà lại bị bố mình làm hỏng, đến mức phớt lờ cô thế kia. Cô đã xuống ngược rồi, thế mà anh vẫn kèn kiệu, đó là biểu hiện của con trai nhà lành hay sao? Xùy, đúng là phản quá rồi!

Ngay cả câu “nữ tôn nam ti cút đi” cũng đã nói ra rồi, ngày mai có phải đến lượt anh nói, “Bây giờ tôi không cần chịu trách nhiệm với cô nữa, tôi muốn là công tử đào hoa du ngoạn nhân gian, tạm biệt!”.

Quá tội lỗi!

“Nó bị làm hỏng hồi nào, vẫn là một tên không biết tức giận là gì!” Ông Tô đưa tay chỉ về phía người đàn ông đang đứng sau quầy hàng của ông chủ, xắn tay áo lên bận rộn rửa rửa, cắt cắt, xào xào, sau đó trút ra đĩa, bưng những đĩa thức ăn nóng hôi hổi đến bàn. Cũng may ông không phải người tệ nhất, nếu nói đến người đàn ông không có nguyên tắc cũng chẳng kiên trì giữ vững lập trường nhất, chỉ cần có con rể thì ông không phải là người đó.

“Ăn đi.”

Giọng nói trầm trầm du dương vang lên bên tai, cô nhìn rõ vẻ không can tâm trong mắt anh, nhưng động tác ân cần đó lại khác xa với tâm trạng. Anh nghe thấy cô đang đói, phải ăn mì tôm, nhưng chạy đến đây, nên mới đến mượn bếp và nguyên liệu của ông chủ quán để nấu cho cô ăn.

“...”

Cô mím chặt môi, không biết phải đối mặt với những món ăn đó thế nào, đành lặng lẽ đón lấy đôi đũa anh đưa, gấp thức ăn, và một miếng cơm vào miệng, cảm thấy đói cồn cào, không thể kiềm chế, cô không còn nghĩ đến chuyện cảm động gì nữa, gắng sức ăn uống, nuốt hết thành ý của anh vào bụng.

“Anh có cách đề nhạc mẫu bớt giận, có ngại thứ không?” Anh rót một ly trà, đẩy đến trước mặt mèo cái đang nhai cơm.

“Ô? Cách gì?” Cô nghe nhắc đến cách có thể khiến bố mẹ làm hoà, ngẩng phắt lên nhìn anh, toát ra vẻ mong đợi và tin cậy.

Thì ra khi mèo lang thang bị đói bụng sẽ dựa dẫm người cho nó ăn, muốn xoa dịu cơn giận của nó cũng chỉ cần đợi nó ăn no sẽ ngoan ngoãn cọ cọ vào ống quần kêu “meo meo” gọi chủ nhân. Điều đó khiến anh nheo mắt cười khế, đưa tay lên khoé môi cô gạt hạt cơm dính trên đó xuống, đôi mắt đen láy nhìn cô, hạ giọng nói: “Nhạc mẫu sợ chuột phải không?”

“Hả?”

Tô Gia Áo ngớ người, quan hệ vợ chồng của bố mẹ cô thì liên quan gì đến chuột?

Câu hỏi đó đã được giải đáp khi nhà họ Tô vang lên tiếng thét kinh hoàng đậm chất nữ tính của bà Tô.

Bà Tô vốn còn cầm dao, định dùng hành động kiên quyết tỏ ý sẽ “chặt đứt đôi” quan hệ với ông Tô, nhưng khi nhìn thấy chuột thì biến sắc, khiếp đảm khóc thét lên. Ông Tô đã được cao nhân chỉ giáo, vừa thấy hung khí rơi xuống đất đã nhanh tay nhanh chân kéo vợ vào phòng.

“Cách cách!”

Cửa phóng khoá lại.

Chuyện trong phòng thì... khụ khụ... mọi người không cần truy cứu.

Hôm sau, Tô Gia Áo dậy từ sớm, đứng trước phòng Quý Thuần Khanh, ngần ngại.

Làm một người phụ nữ có gan gánh vác trách nhiệm thật khó, nhưng làm một người chủ động đòi được chịu trách nhiệm với đàn ông càng khó hơn.

Vì chuyện sau đó thế nào rất khó nghĩ.

Ra về hiểu chuyện mà thừa nhận sai lầm như: “Ừm... Tuy hôm ấy em đã uống say, nhưng em ăn rồi sẽ thanh toán mà!”.

Hay là ngêngh ngang nói: “Này! Nếu thanh bạch của anh đã cho em rồi thì sau này sẽ là người của em, hiểu chưa hả?”.

Hoặc có thể tỏ ra thờ ơ, hờ hững:” Dù sao cũng đang rảnh mà, lấy em đi!”. [*Vanila: Câu này hay nhất!!!~^^]

Đang suy nghĩ thì cửa phòng anh đột nhiên mở ra.

Cô lúng túng gãi đầu định tìm câu mở đầu hay nhất, cũng chỉ muốn nói với anh là cô sẽ chịu trách nhiệm với sự thanh bạch của anh. Vừa ngẩng đầu lên đã chạm ngay nụ cười trong sáng ấy, cô đỏ mặt, không tài nào mở miệng.

“Thê quân, chào buổi sáng!”

“Ừm... Em... à ừ... hôm ấy... em với anh...”

“Sắc mặt em rất tốt, có chuyện gì tốt à, anh thật mừng thay cho em.”

Kiểu nói năng loạn xạ né tránh ấy là ý gì đây? Hình như đang bảo với cô, đừng quan tâm chuyện đêm đó, anh đã quên hết rồi, tốt nhất cô đừng nhắc anh nhớ đến ký ức đáng sợ đó nữa. Lại dùng kiểu nói chuyện quen thuộc như vậy để đối phó với cô, lại định làm cô thêm thương, cố ý lặp lại chiêu cũ chứ gì?

Xuýt!

Cô vô cùng bất mãn vì anh đã xoá sạch những chuyện xảy ra rồi, ai cho phép anh từ chối thành ý của cô? Cô cau mày, đưa ngón trỏ lên chỉ vào lồng ngực mà đêm ấy đã khiến cô lưu luyến không nở rời xa, chỉ chỉ vào ngực anh:

“Em, muốn, chịu, trách, nhiệm, với, anh!”

Anh lùi lại mấy bước vì móng vuốt của mèo, nhưng rồi cứng người vì câu nói của cô, ánh mắt tối lại, quay đi không nhìn cô nữa, đứng im không nhúc nhích, để mặc cô tiếp tục chỉ chỉ vào lồng ngực đã bắt đầu thấy đau nhói của mình.

Tiếng nói lạnh lùng thoát ra từ môi anh, cô ngỡ như sét đánh...

“Anh không thêm em chịu trách nhiệm!”

34. Chương 33

Chương 33:

Về nhà giải quyết vấn đề đói khát

Phụ nữ trước nay luôn có đặc quyền giả vờ bí ẩn, do dự không kiên định, nói một đằng nghĩ một nẻo là chuyện bình thường.

Tổng kết những câu hỏi đàn ông sợ phụ nữ hỏi mình nhất:

“Anh có yêu em không?”

Vấn đề này mới nghe thì có vẻ dễ trả lời nhưng thực chất rất kinh khủng, người đàn ông thông minh sẽ chọn cách không đáp, ậm ừ cho qua chuyện, chỉ có kẻ ngốc mới mở miệng trả lời: “Anh yêu em”.

Tại sao?

Vì tiếp đó chắc chắn cô ấy sẽ hỏi cho bạn tối tắm mặt mũi.

“Vậy anh yêu em nhất ở điểm nào?”

“Ừm... mắt...”

“Còn không?”

“... Tính cách.”

“Vậy anh yêu tính cách nào của em?”

“... Ừm...”

“Sao anh lấp ba lấp bắp thế, chẳng phải là nên trả lời một cách nhanh nhẹn dứt khoát hay sao?”

“Em để anh nghĩ...”

“Cái gì, còn phải nghĩ á? Ngay cả yêu em ở điểm nào mà anh cũng không biết thì đòi chứng minh kiểu gì?”

“...”

“Có phải anh vốn không hề yêu em?”

“...”

Thế nên người đàn ông thông minh thường chọn cách đình chiến ngay ở câu “anh yêu em”. Đương nhiên, người đàn ông thuộc cấp bậc thần tiên sẽ cảm thấy ba chữ đó rất thừa thãi, biểu đạt thẳng ánh mắt một cách đẳng cấp.

Thỉnh thoảng cũng có những câu như...

“Chúng ta mãi mãi ở bên nhau chứ?” Cho dù bạn đáp là mãi mãi, cũng sẽ bị chất vấn: “Mãi mãi là đến bao giờ?”.

“Anh yêu vẻ ngoài hay tâm hồn em?” Cho dù bạn đáp là yêu cả hai thì vẫn bị truy sát: “Nếu em già rồi, tính cách cũng thay đổi thì sao?”.

“Anh sẽ chịu trách nhiệm với em chứ?” Trách nhiệm là thứ kỳ diệu, bạn đáp không, bạn là thằng khốn; bạn đáp có, bạn sẽ bị nói là không có tình yêu, cô ta không thêm.

Tổng kết lại là những câu hỏi dạng đó, chỉ có người ngu mới trả lời.

Tô Gia Áo ngốc nghếch lật nát cả cuốn tạp chí mới biết nguyên nhân tại sao lời nói trách nhiệm của mình lại bị người ta đá đi, thì ra không phải chỉ có phụ nữ mới có đặc quyền chơi trò bí ẩn và hờn dỗi. Quý Thuần Khanh mấy hôm nay bị bệnh hờ hững, trốn tránh cô là vì điều đó.

“Thế nào? Đã biết tâm trạng người ta thế nào khi mình nói muốn chịu trách nhiệm chưa?” Bạch Tiểu Diệp rút phất quyển tạp chí, gõ vào đầu cô ngốc Tô Gia Áo.

“Cái này có chuẩn không đấy? Đúng với phụ nữ mà.” Người cô cần đối phó là đàn ông.

“Nói cũng đúng, tâm tư đàn ông phức tạp, có lẽ sẽ không tỏ ra cao thượng như chúng ta.” Bạch Tiểu Diệp nhún vai, di động của cô bất ngờ reo vang, mở di động ra đọc tin nhắn, sau khi nhắn lại cô mới chớp chớp mắt với Tô Gia Áo đang ngồi suy nghĩ: “Vậy chúng ta thử xem!”.

“Thử cái gì?”

“Xem Quý Thuần Khanh đang hờn dỗi hay thật lòng không cần cậu chịu trách nhiệm.”

“Thử thế nào? Đạo này anh ấy phớt lờ tở. Mấy hôm trước tớ viết một trăm lần câu Em muốn chịu trách nhiệm với anh trong bài tập về nhà, kết quả anh ấy ném trả lại bài tập của tớ, còn viết thêm một dòng nhận xét chết tiệt!” Nhớ lại là thấy tức, mở vở bài tập của mình ra, cô chỉ thấy một dòng chữ bằng bút đỏ như đang nhảy nhót trên đùa: “Phiền bạn dùng trách nhiệm thừa thãi của mình vào việc làm bài tập, không đạt, làm lại”.

Bạch Tiểu Diệp đẩy vở bài tập của cô ra, “Đi, đến hộp đêm KTV chơi”.

“Hả?”

“Bảo với anh ấy, cậu đi chơi với bạn ở hộp đêm. Nếu anh ấy không cần cậu chịu trách nhiệm thì cậu đi đâu, làm gì, chơi với ai cũng chẳng liên quan gì đến anh ấy.”

“... Hộp đêm cậu định đi, không phải là chỗ của KK chứ?”

“Áo Bông, chỉ có chuyện của người khác cậu mới nhạy cảm như vậy.” Cô mở di động ra tiếp tục gửi tin nhắn, “Anh ta nói tối nay có phòng trống, có thể tặng miễn phí cho tớ chơi”.

“Hai người làm hoà rồi à?”

“Làm hoà? Tại sao phải thế? Mọi người đều là bạn bình thường. Cậu và Tiêu thiếu gia không thể nhưng không có nghĩa là bọn tớ cũng vậy.”

“Bạn bè bình thường?! Xì! Chẳng qua cậu định dạy cho người ta một bài học thôi.” Làm bạn bình thường với bạn trâu cũ, cô chẳng dám nghĩ đến, rất ngượng ngùng và đau lòng, chỉ bằng chấm dứt còn hơn.

“Nếu anh ta đã hào phóng thế thì chúng ta cứ đưa bạn đến chơi – trai trai gái gái!” Bạch Tiểu Diệp nheo mắt, nhấn mạnh mấy chữ cuối.

“... Quán của anh ta à?”, Tô Gia Áo khó xử.

“Trừ phi cậu sợ đụng mặt Tiêu Yêu Cảnh?”

“Xùy! Ai thêm sợ, cậu tưởng tớ là người nhấc lên được mà không đặt xuống được à?”

“Vậy quyết định thế nhé, suýt, thầy Quý đang nhìn chúng ta kìa, xem ra đặc quyền của cậu đã mất rồi, anh ấy hoàn toàn không nương tay với cậu nữa!”

“Hi! Bày đặt ra về thầy giáo đứng đắn!” Cô ngược lên nhìn Quý Thuần Khanh trên bục giảng, giọng nói dịu dàng ấy cho dù dạy những môn khô khan cũng trở nên hấp dẫn dễ nghe. Cô làm mặt hề với anh, anh quay đi không nhìn, tiếp tục viết lên bảng.

“Áo Bông, cậu có ngửi thấy mùi thơm không?” Bạch Tiểu Diệp ngồi phía trước quay xuống thì thầm: “Không biết là nước hoa cao cấp của tên nào, thơm quá, mùi hương nhẹ nhàng, cao quý.”

“Ừa?” Nghe Bạch Tiểu Diệp nói, cô cũng hít hà, mùi này quen thuộc quá, cô đã từng ngửi thấy, còn đậm hơn hôm nay nữa: “Có lẽ là nước hoa nhãn hiệu mới chẳng, ngửi có vẻ rất sang”.

Tiếng chuông tan học vang lên, lớp Kinh tế 2 bắt đầu ào ra ngoài, trong đó không thể thiếu cô nàng Tô Gia Áo đã viết Em muốn chịu trách nhiệm với anh vào vở bài tập. Quý Thuần Khanh đứng trên bục giảng vừa thu dọn tài liệu vừa lạnh lùng nhìn về phía cô, anh không hỏi cô đi đâu, cô càng không có lí do gì giải thích với anh.

Tô Gia Áo theo Bạch Tiểu Diệp đến hộp đêm, KK có lẽ nằm mơ cũng không ngờ Bạch Tiểu Diệp lại như thế, anh ta chủ động là ngầm ý mời một mình cô đến hẹn hò, ngờ đâu cả một đám đến ăn uống miễn phí. Mặt anh ta cứng đờ nhưng không tiện nổi giận, đành nở nụ cười và nhìn Bạch Tiểu Diệp vẻ suy nghĩ.

“Bao nhiêu người thế này thật là...” Kéo bao nhiêu kẻ đến đây để phá quán?

“Đều là bạn tốt của em.” Bạch Tiểu Diệp khoác tay Tô Gia Áo, tay vẫy vẫy phía sau, ra hiệu mười mấy người kia cũng là bạn thân.

“Thế à, vậy anh lấy phòng lớn hơn cho mọi người chơi.” Duy trì phong độ đàn ông, KK thanh toán hoá đơn trước ở quầy bar, chuẩn bị đưa mọi người đến phòng thì bị Bạch Tiểu Diệp ngăn lại.

“À, anh bận việc thì cứ đi đi, anh còn phải tiếp bạn, em không quấy rầy; em và bạn bè chơi cũng được.” Cô cười cười, hoàn toàn không có ý mời anh cùng tham gia, rút hoá đơn khỏi tay anh, như nhớ ra điều đó bèn quay lại nói với đám bạn: “Quên giới thiệu cho mọi người biết, đây là bạn mình, anh ấy họ Kiều”.

Quý cũng biết mức độ nông sâu giữa bạn tốt và bạn bình thường, anh bị cô khiêu khích, nhưng chỉ cười mà không nói, đứng một bên nhìn bạn cô từng người một bước qua. Thậm chí cô còn chẳng buồn giới thiệu

tên anh, chỉ nói mỗi họ, dường như anh không phải là người quan trọng mà phải nhớ tên càng không cần có quan hệ và dính líu gì đến bạn bè cô.

Cô gái ấy thực sự đã vạch rõ ranh giới giữa bạn trai, bạn tốt và bạn bình thường, không chút mờ ám.

Anh ta nhếch môi nhìn đám người giống cờ khua trống lên lầu, một lúc sau mới phát hiện ra mình vẫn đang đứng ngẩn ngơ, nhớ lại cảnh thoáng qua trong đầu lúc đó khi cô khoác tay anh, giới thiệu với mọi người anh là bạn trai mình và cảnh tượng hoàn toàn khác biệt ban nãy khiến anh ta bỗng thấy nhớ nhung. Cười giấu một tiếng, anh ta quay người bỏ đến một gian phòng khác, đưa tay vỗ vỗ Tiêu Yêu Cảnh đang ngủ say trong một nơi ồn ào như phòng KTV này. Nhưng cái tên đã mất ngủ rất lâu, khó khăn lắm mới ngủ được lại không chịu thức dậy, vẫn nằm trên sofa nhắm mắt giả chết.

“Này, bạn gái cũ của cậu đến mà cậu còn ngủ được à?”

Một câu nhẹ bẫng đã khiến Tiêu Yêu Cảnh mở đôi mắt mơ màng ra, liếc nhìn KK, ánh mắt lạnh lẽo bảo rằng, câu nói đùa ấy chẳng buồn cười chút nào. Nhưng cũng nhờ phúc của nó mà giấc ngủ chập chờn của anh đã biến mất, anh đẩy KK ra, ngồi dậy đi vào phòng vệ sinh.

Vã nước lên mặt, đôi môi khô đắng mím mềm hẳn đi, những giọt nước chảy vào mắt gợi cảm giác đau nhói, anh nhắm mắt lại đưa tay tìm khăn giấy trên bồn rửa, nhưng một người nào đó đã đưa cho anh một chiếc khăn tay mềm. Lờn KK khiến anh cảm thấy mong chờ một cách lạ lùng, anh đón lấy khăn tay lau mắt, chưa kịp mở mắt ra, giọng nói bên tai đã phá tan nỗi chờ mong của anh...

“Hình như anh không khoẻ, em lái xe đưa anh về nhà nhé?”

Giọng nữ ngọt ngào không ngỗ ngược, bất quy tắc, ân cần bên tai anh. Anh nhìn rõ cô gái đưa khăn tay cho mình, không quen, càng không quan tâm cô ta là ai. Cổ họng bị thuốc lá và rượu làm cho đau nhói từng cơn, không muốn mở miệng nói mà cũng chẳng từ chối, chỉ tỏ vẻ lạnh lùng xa cách, uể oải đưa khăn tay trả lại.

“Bây giờ là mấy giờ mà đã bắt con về, lát nữa con về, thôi nhé!” Cắt ngang cú điện thoại mẹ gọi đến cầu nhau, Tô Gia Áo nhảy ra khỏi phòng vệ sinh, ngoẹo đầu kẹp điện thoại, hai tay vẫn đang sửa sang lại áo quần, nhưng cảnh tượng lạ lùng trước mắt khiến cô sững sờ, không biết nên phản ứng thế nào.

Bạn trai cũ của cô đang chơi trò “ném khăn tay” với một cô gái lạ mặt.

Cô nên “hừ” một tiếng vẻ thiếu phong độ, hay là bỏ đi như một người xa lạ, hay phóng khoáng chào một tiếng như Tiểu Diệp?

Nước vẫn chảy tí tách, trở thành một thứ âm thanh quái lạ trong bầu không khí yên tĩnh, cô không nghe thấy tiếng người ồn ào, vẫn vịn vôi nước phía trước anh lại rồi nói: “Ồ, không ngờ anh cũng chơi ở đây, mấy hôm không đi học, cẩn thận kéo bị đánh trượt đấy”. Nói xong, vỗ vỗ vai anh như bạn bè, ném lại một nụ cười mà cô ngỡ là rất đẹp, cho rằng mình đã đủ phong độ lắm rồi, nhưng lại không dám nhìn vào mắt anh mà sai chân bỏ đi.

Phía sau bỗng vang lên một âm thanh lạ lùng, rồi tiếng cô gái kêu lên, cô liếc mắt nhìn.

Tiêu Yêu Cảnh hơi nghiêng người, cô gái kia bị đè xuống bồn rửa mặt, thân mật đến mức Tô Gia Áo cau mày, giọng nói trầm khàn của anh vang lên, rõ ràng khàn đến mức nói nặng cũng khó khăn nhưng vẫn cố sức nói to để cô nghe thấy: “Tôi đã cược với bạn rằng cô có ý với tôi. Kết quả là tôi đã thắng”.

Cô dừng bước, phong độ đã biến mất vì câu nói đó, quay lại trừng trừng nhìn anh vẻ như không thể tin được, nhưng lại thấy cô nàng kia đã thuận thế vòng tay ôm lấy cổ anh: “Thế sao? Em đã khiến anh thắng, vậy anh nên có thưởng cho em?”.

Lùi bước để tiến một cách kỹ thuật, vẻ yếu đuối nũng nịu của cô ta khác hẳn với dáng vẻ hùng hồ hung dữ của Tô Gia Áo, cô bỗng hiểu ra anh đang muốn mình biết điều gì.

Dù sao cũng có người chấp nhận làm chiến lợi phẩm, cô không nên tự xem mình là quý giá, không nên kiêu căng, không biết điều, ngốc nghếch, cô hoàn toàn khác với kiểu phụ nữ anh cần.

Chất giọng khàn khàn của anh lại vang lên, như thấp thoáng nụ cười: “Thưởng? Được thôi, muốn gì?”

Thì ra đàn ông có thể vì không chấp nhận thua cuộc mà hờn dỗi gây chuyện, cô bước nhanh về phòng mình, cầm ly rượu lên uống thứ nước cay nồng đó, không giống lần trước, uống xong còn làm càn, lần này cô chỉ dám nhấp từng ngụm một.

Thời gian dần dần trôi qua, không khí mỗi lúc một náo nhiệt, cô cũng vui lây, dần dần gạt bỏ mọi điều không vui, bắt đầu chơi kéo búa bao, uống nước, hát hò, phấn khích cùng bạn bè. Di động trong túi rung lên mấy lần liền, cô tưởng là nhà gọi nên không nghe, cho đến khi chơi được một lúc lâu mà di động vẫn rung liên tục khiến cô phải nghe máy.

“A lô.”

“Em có biết mấy giờ rồi không?” Giọng nói u ám và lạnh lẽo trong di động vang lên.

“... Mười... mười một giờ...”

“Em đang ở đâu?” Giọng Quý Thuần Khanh khiến cô liên tưởng đến dáng vẻ anh đang nheo mắt lại.

“Em? Đang trong phòng hát karaoke.”

“Anh biết em đang ở KTV, anh hỏi em ở phòng nào?”

“Hả? Anh... anh... anh...” Đã đến quán này rồi ư?

“Không nói?” Anh cao giọng đầy bất mãn, rồi lại trầm xuống: “Không sao, anh sẽ tự tìm”.

Gác máy, Quý Thuần Khanh đóng sập cánh cửa căn phòng không có mèo cái lại, đưa tay mở tiếp một phòng khác, bất đắc dĩ nhìn thấy cảnh tượng mấy tên trong đó đang giở trò đồi bại, anh cau mày, bỏ đi thật nhanh, cuối cùng cũng mở đúng phòng đang phấn khích đến cực điểm.

Cảnh tượng đó vẫn nằm trong phạm vi cho phép khiến anh nhẹ nhõm hơn đôi chút, nhưng không khí trong đó lại down xuống cực nhanh vì có người đột ngột xông vào.

Vị khách không mời mà đến hoàn toàn không ý thức được rằng mình đã phá hoại bầu không khí, bất chấp mọi người nhìn anh ngượng ngùng, càng không hiểu được sao chẳng ai chào đón mình, anh thản nhiên bước vào trong, cười vô tư với những học sinh đang chờ ra tại chỗ: “Sao không hát nữa?”.

“Thầy... Quý...”

Không khí lạnh lẽo như thế, ai dám hát?

“Đừng xem tôi là thầy giáo, cứ hát đi.”

“...”

Lời nói không chút thành ý được các học sinh tự động phiên dịch thành: Tốt nhất các bạn nên ngoan ngoãn, biết điều một chút, nếu không sẽ nếm mùi đau thương!!!

Thấy anh đã ngồi vắt chân xuống ghế, dáng vẻ uể oải không muốn bắt chuyện với ai, tiếp tục hát hay dừng lại bỗng trở thành một vấn đề nan giải, có nên chọn bài Sau này lớn lên em sẽ giống như thầy trong danh sách đề ca ngợi thầy vĩ đại?

“Thầy Quý, thầy muốn hát bài gì không? Để chúng em chọn giúp.” Cô bạn đang chọn bài hát nhìn anh bằng ánh mắt nịnh nọt.

Anh từ chối, vẻ mặt lạnh lùng, bất hợp tác, khoanh tay ngả người ra phía sau, thành tâm thành ý muốn bầu không khí đông cứng lại.

Nhận ra ý đồ của anh, Tô Gia Áo vốn trốn trong góc thấy bất mãn, muốn lôi cô về nhà thì cứ nói thẳng, làm gì mà phải chơi trò chiến tranh lạnh. Người không thêm cô chịu trách nhiệm lại còn tỏ ra thờ ơ là anh, nhưng quan tâm và thích quần chuyện cô cũng là anh, rốt cuộc ai mở mồm đây, hiện giờ nhiều nhất họ cũng chỉ là quan hệ thầy trò không trong sáng, anh đang giận cái gì? Chỗ Tiểu Diệp chơi mà anh chạy đến phá hoại, rõ ràng là không nể mặt bạn bè cô! Xùy, không nể mặt bạn bè tức là không nể mặt cô, như thế cô sẽ rất mất mặt!

Tô Gia Áo cô gì cũng chịu được, nhưng không thể chịu thiệt, cái gì cũng mất được, nhưng không mất mặt được.

“Anh ta không hát thì tôi hát!” Cô chụp lấy micro, định đốt nóng không khí lên, bắt đầu rên rỉ với màn hình tinh thể lỏng:

Hôm nay chẳng phải sinh nhật em mà tặng hoa

Ánh mắt lấp lánh che giấu nỗi hoang mang

Rõ ràng rất lạnh lẽo mà vẫn cố gắng cười đùa

Nụ cười lộ rõ vẻ căng thẳng bất an

Không khí trở nên ngưng ngập

Diễn xuất quá tẻ

Mà cứ ngỡ mình đa tình lại phóng khoáng

Mà anh vẫn còn giả vờ

Thông minh thật hay không, khai thật sẽ tha...

Những dòng chữ chạy trên màn hình khiến Quý Thuần Khanh nheo mắt, không biết cô vô tình chọn bài này hay cố ý mượn lời mỉa mai anh, những câu hát đó rõ ràng là đang nói anh, khiến anh lần đầu cảm thấy mình không hiểu gì về phụ nữ, trong bộ não đầy phức tạp ấy chứa toàn những mọp vặt tinh ranh và quyết tâm khiến người ta tức chết, đúng là ghê gớm!

“Ấy, Áo Bông đang mắng thầy kia.” Giọng Bạch Tiểu Diệp vang lên, không kiêng nể gì nói cho anh biết, đừng nghĩ nhiều, thực sự anh đã bị mỉa mai, châm chọc trước mặt mọi người rồi đấy.

Anh chống cằm nhìn đi nơi khác vẻ thiếu tự nhiên, giọng hát như mèo kêu kia vẫn quấy rối anh.

Xong một bài, cô cầm ly rượu lên uống. Bạch Tiểu Diệp lại thổi thêm gió vào lửa: “Thầy thật không hiểu con gái, hôm nay tâm trạng cô nàng không vui, xui xẻo đụng phải bạn trai cũ khôn kiếp, thầy chọc lắm đối tượng rồi đấy thầy Quý à”.

“Hừ... trùng hợp!” Bảo anh không hiểu con gái cũng được, nhưng mèo cái được anh cho ăn mỗi ngày, anh biết rõ như lòng bàn tay. Chịu đến nơi này chắc là cố ý muốn gặp tên tiểu yêu tinh kia chứ gì, tưởng anh là kẻ ngốc chắc?

Câu phủ định đầy bất mãn của anh khiến Bạch Tiểu Diệp nhướn mày, còn bổ sung như sợ thiên hạ không đủ loạn: “Thực ra ấy, phụ nữ chọn đàn ông cũng như sở thích của chính họ, sở thích của Tô Gia Áo thì chắc thầy cũng không lạ?”.

“Tẻ hại!” Anh bình luận, cả sở thích lẫn tính cách của cô.

“Vì thế thầy không nên mong đợi cô nàng có biểu hiện tốt được.”

“...” Anh hiểu ý, mình đã lấy đề bài tình cảm trình độ cao để làm khó một tên vẫn còn ở mức sơ cấp, thật ra là hại mình hại người.

“Người thông minh khi uống ngà ngà say, phát hiện mình không hợp với loại đó sẽ dừng lại ngay, nhưng có một số kẻ ngốc nghếch không hiểu mình hợp uống loại rượu nào, uống đến say khướt cũng không chịu ngừng. Nên thầy...”

Bạch Tiểu Diệp bị người mới đến truyền nhiễm nghề nghiệp, đang hào hứng hành nghề giáo một cách say mê thì, một bóng đen lướt qua, cô hoàn hồn lại, chỉ thấy thầy Quý đã cướp lấy ly rượu trong tay Tô Gia Áo một cách không – thầy – mình – cũng – học – nên, đập mạnh xuống bàn, quay sang nhìn mọi người: “Còn ai muốn hát không?”

“...” Giọng bất mãn của anh khiến xung quanh im lặng như tờ.

“Không phải không? Thanh toán về nhà!”

“Hả? Tôi chưa uống xong mà!”

Thấy cô lại cầm ly rượu lên, môi sắp chạm vào vành ly, anh đã trừng mắt giật lấy, như sợ cô lại quyến luyến loại rượu không hợp với mình: “Đừng uống!”

“Tại sao? Tôi khát lắm!” Đang khát, cô hoàn toàn không hiểu ý anh, vì sao anh lại hung tợn mà giật phắt ly rượu của mình một cách vô lý như thế.

“Về nhà uống nước!”

Thức uống ngon lành trước mắt không cho uống, tại sao bắt cô nhịn về nhà uống nước lọc?

Anh không nói nhiều, tóm lấy cô nàng còn đang định uống thêm rượu, lôi thẳng ra khỏi phòng.

Bạch Tiểu Diệp tức tối lắc ly rượu, cô vẫn chưa kịp dạy anh làm thế nào để cướp rượu trong tay con gái, anh đã cướp đất diễn rồi? Phì, thầy kiêu gì vậy, giống một ông trùm xã hội đen tìm thấy cô nàng của mình đang phấn khích ở bên ngoài rồi lôi về nhà dạy dỗ thì có.

35. Chương 34

Chương 34:

Thế chất khi ham muốn sẽ toả hương

Bị kéo tay lôi đi, Tô Gia Áo đang hoài nghi cái tên rất đàn ông trước mặt mình không phải là Quý Thuần Khanh dịu dàng, hiền lành trước đây, anh chỉ nên biết bấu môi khi bị cô bắt nạt, chứ không phải khiến cô mất mặt như thế này, hung hăng phá hoại cuộc vui của cô và bạn bè, lôi cô ra khỏi KTV.

Sự nam tính của anh cuối cùng đã đâm chồi và nảy lộc, nhưng rồi sao? Anh có tư cách gì làm cô mất mặt trước bạn bè chứ?

“Buông ra, buông ra, buông ra! Anh kéo tôi đi đâu???”

“Về nhà.”

Anh thản nhiên nói, nhưng cô lại không cho là thế.

“Anh dựa vào đâu mà quản tôi? Anh đã bảo không thêm tôi chịu trách nhiệm mà? Chúng ta không có quan hệ gì, anh quản cái khỉ gì!”

Bị cô hét lên, anh khựng lại, đứng như trời trồng, buông tay ra thật, không tới một khắc sau, người đàn ông rất man khi nãy giờ lại giống một cô vợ cam chịu, dẫu môi u buồn: “Em chỉ muốn chịu trách nhiệm thôi à?”

“Không thì sao? Ngoài trách nhiệm ra, chúng ta còn có quan hệ gì được? Quy tắc khỉ gió gì mà suốt ngày anh lải nhải, tôi ở ngoài muốn phong lưu thế nào cũng được, anh không quản, không quản!” Cô nhướn mắt lên vẻ rất lưu manh, chắc chắn anh không làm gì mình được, đáng vẻ tiểu nhân đắc chí đó động vào nỗi đau, khiến anh nhẩn mặt.

Chiều theo quy tắc, anh nên ngoan ngoãn nghe theo cô, cho dù quan tâm cũng không nên quản thúc quá nhiều, cô bảo anh đứng ngoài tâm mất mình, anh sẽ không có tư cách hỏi cô đi đâu, ở với ai. Anh chịu thua rồi.

Rõ ràng người không giữ quy tắc là cô, chưa thành hôn đã đề anh lên giường, bỏ đi không chút trách nhiệm, nhưng từ khi nào mà anh cũng hư hỏng theo cô, ném sự thanh bạch vào thùng rác một cách thẳng tay không thương tiếc, có người muốn chịu trách nhiệm mà lại không cần, quên mất chừng mực, không biết tiến hay lùi, tưởng đụng vào cô rồi sẽ có tư cách lo lắng cho cô, rốt cuộc đã sai ở đâu mới xuất hiện suy nghĩ xấu xa trái quy tắc như thế? Bị cô truyền nhiễm ư?

Anh bị quy tắc đè đến không ngược đầu lên nổi, muốn kéo tay cô nhưng lại chần chừ, đáng vẽ muốn mà không dám làm đó khiến chất đàn ông vừa nhú lên vài phần đã biến mất hoàn toàn trong mắt Tô Gia Áo, cô bực bội hừ một tiếng rồi quay người bỏ đi.

Đi được vài bước cô quay lại, anh vẫn đứng đờ ra như cột điện. Anh biết cô thích loại đàn ông biết đuối theo phụ nữ, dễ dàng cô, cô sẽ theo anh về. Anh đứng im đó tức là mặc kệ cô, không cho cô cơ hội làm lành, nhưng lúc này anh hờn dỗi không muốn quan tâm cô nữa. Dù sao với anh cô chỉ có trách nhiệm, tại sao anh phải học cách nịnh nọt cô, lấy lòng cô?

“Này!” Tự gây rối lại còn ra vẻ, phát hiện anh không quản mình thật cô đành quay lại, tới bên cạnh, giặt giặt áo anh.

Hiếm khi anh chiếm thế thượng phong, muốn xem đáng vẽ cô bị mất mặt, nên sầm mặt xuống liếc nhìn cô, mím môi lại quyết không nói gì.

“Có phải anh muốn hôn em?”

Anh ngớ người, đôi môi dần hé mở, ánh mắt vốn kiên định dần trở nên khác lạ vì bị dụ dỗ, khiến anh nghi ngờ lúc này ánh mắt mình nhìn cô thật sự mơ màng đến thế sao?

Về mặt bị nói trúng tim đen của anh lúc này chắc chắn rất khờ khạo nên mới khiến cô nhướn mày vẻ thích thú. Đường như trong tích tắc thể diện mất đi của mình đã được thu lại, cô cười lớn phản kích lại: “Anh có muốn hôn không?”

Anh lại ngẩn người, vô cùng bực tức với câu nói đùa của cô, lúng túng mím môi lại, chỉ sợ mình bất cẩn sẽ gây ngô gặt đầu mất.

“Anh không dám chứ gì?”

“...”

Anh cắn môi nín nhịn, nhưng cô lại được thể lần tới.

“Ha, em biết anh không có bản lĩnh, quy tắc gì mà dừng lại gần người phụ nữ đã ăn thịt mình.”

“...”

“Em sẽ không chịu trách nhiệm với anh đâu...” Cô thấy anh lúng túng thì vui sướng, lè lưỡi khiêu khích, làm mặt hề trên anh, chỉ muốn trả thù chuyện anh làm mình mất mặt.

“Rút lưỡi vào ngay cho anh.” Đó là dụ dỗ! Lúc này mà lè lưỡi khiêu khích anh à?

“Không dám hôn, không dám hôn, không bản lĩnh, không bản lĩnh, xem anh còn kiêu cái gì... Ồi... Ồi Ồi!!!”

Anh thấy mình đã quá khách sáo với cô, thế là nheo mắt lại tiếp nhận sự khiêu khích trắng trợn của cô, dù sao anh cũng đã ném quy tắc vào thùng rác, đỡ phải vật lộn với nó, ôm lấy cô ép môi mình xuống.

Hơi nóng dâng lên, mũi cô phát hiện một mùi hương rất quen thuộc lặng lẽ tỏa ra từ người nào đó, là mùi hương đã ngửi thấy trong lớp học giờ đây còn nồng hơn, len vào đầu óc, như mê hồn hương xâm nhập làm loạn thần trí người ta.

“Mùi hương trên người anh sao nồng quá vậy...” Nhân lúc nghỉ ngơi, cô than vãn.

Đôi môi anh đậu trên chóp mũi cô một cách mờ ám, dịu dàng khiêu khích: “Xem ra em cũng thích mà.”

“Cũng tạm tạm, nhưng... hại chất đàn ông quá.”

“Nhưng anh không kiềm chế được, làm sao đây?”

“Hả?” Tại sao nghe có vẻ xxx quá vậy, cô ngược lên, thấy sắc mặt anh đỏ bừng, đưa tay lên ngửi mùi hương trên người, về mặt khó xử, bất lực.

Bỏ tay rồi, mùi hương đó nồng quá, từ da anh tỏa ra, mỗi lúc một đậm, chất đàn ông của anh bị... giết sạch!

“Không phải nước hoa à?”

Anh lắc đầu.

“Hay là Eau de Cologne?”

Anh lại lắc đầu.

“Thế là gì?”

“...” Phải giải thích sao đây, đó là do thể chất đặc biệt của mình, nên khi anh uống rượu cũng sẽ không dễ say, nhưng hệ cơ thể ham muốn thì sẽ toả ra mùi hương, mà càng ham muốn thì mùi hương càng nồng, nói trắng ra... là tiêu chí động dục của anh. Nhưng những lời trơ trẽn như thế, làm sao anh nói ra được.

Trong đầu nghĩ thế, nhưng chính anh cũng bị mùi hương làm cho mụ mị, mấp máy môi, anh phát hiện ra lời của mình càng trơ trẽn hơn.

“Anh muốn xích em lại.” Anh lim dim mắt, nói tiếp: “Dùng vòng cổ mèo.”

Lời nói đùa ấy khiến cô hít một hơi thật sâu, mùi hương như muốn lấy mạng cô. Cô ôm lấy cổ anh, nhón chân lên định đón nhận, nhưng anh ngần ngừ ngần cao đầu lên không cho cô thoả mãn, dục dõ: “Có kiểu quan hệ đó không?”

“Quan hệ gì cơ?” Cô cuống lên, như thể trả lời xong sẽ có thưởng.

“Không chịu trách nhiệm cũng đừng chạm được ấy.”

“...” Siêu khó!

“Không có à?”

“Hai người yêu nhau?”

“Quan hệ kiểu đó có thể dùng vòng cổ mèo không?” Dường như anh rất quan tâm đến vấn đề ấy, bắt đầu suy nghĩ xem nên dùng vòng màu nào thì đáng yêu hơn.

“Không được!”

“...”

“Về thất vọng của anh là ý gì vậy?”

Cô đỏ khóc đỏ cười ôm chặt cổ anh, đang định hôn anh tiếp thì bên tai bỗng nghe thấy tiếng “tách” của bật lửa. Cô nhìn qua vai Quý Thuần Khanh, thấy Tiêu Yêu Cảnh dựa lưng vào cửa quán bar, không biết đã đứng đó quan sát bao lâu, chiếc bật lửa màu bạc kề sát môi anh, đốt cháy điếu thuốc, như muốn nói đã lường trước vở kịch thân mật quá mức này là để trả thù mình, anh sẽ không quan tâm đâu. Để không bị ảnh hưởng, anh nhìn đi chỗ khác một cách chán ghét, lặng lẽ đợi ở cửa, cho đến khi cô gái đưa khăn tay cho anh trong nhà vệ sinh xuất hiện, anh để mặc cô ta bám vào tay mình, đóng nắp bật lửa lại như thể chẳng có chuyện gì xảy ra, cũng che khuất vẻ mặt anh.

“Thê quân?”

Quý Thuần Khanh đang quay lưng lại nên không hiểu tại sao cô lại cứng người, không thấy cô có động tĩnh gì, đang định quay lại nhìn thì bị cô giữ lấy mặt.

“Chúng ta thử hẹn hò xem sao”, cô bỗng nói.

Nam nữ chia tay tự tìm đối tượng yêu đương khác, vốn chẳng ai có lỗi với ai, đó mới là bình thường.

“Không phải chỉ là trách nhiệm?” Ánh mắt anh trở nên dịu dàng.

Cô lắc đầu về kiên định: “Có điều, anh đừng dùng vòng cổ mèo với em”.

Anh hào hứng chấp nhận, rồi lại nói: “Vòng cổ mèo à, sau này hẵng tính”. Ngụ ý là, anh không từ bỏ ý định kỳ lạ đó.

Cô đang định phản đối thì ánh đèn chói sáng của chiếc xe phía sau đã cắt ngang, cô nhường đường cho xe đi, nhưng chiếc xe lại dừng ở bên cạnh, cửa kính quay xuống, lộ ra vẻ mặt cười cợt của Kiều Khâm: “Xin lỗi, làm phiền hai vị, thực sự tôi không nhìn nổi nữa nên giúp anh em mình nói cho ra nhẽ”.

Quý Thuần Khanh đưa tay ra bảo vệ cô gái trong lòng, nhìn người đàn ông tự dừng xe một cách khó hiểu, sự cảnh giác của anh không khiến Kiều Khâm phật ý, ngược lại chỉ khiến nụ cười anh ta càng rạng rỡ.

“Tô Gia Áo, tôi khuyên cô đừng quá đáng, cái gì cho qua được thì cho qua, trả thù người khác cũng phải có mức độ, Yêu Cảnh không định bám theo cô, hà tất cô phải tuyệt tình như thế? Thích diễn cảnh thân mật trước mặt bạn trai cũ như thế, không biết đã được anh bạn này đồng ý chưa? Có một diễn viên có tướng mạo khí chất tuyệt thế kia, thật khó khăn cho cô quá!”

Kiều Khâm nói xong khẽ nhấn chân ga, dừng xe trước cửa quán bar: Quý Thuần Khanh quay đầu nhìn theo – Tiêu Yêu Cảnh mở cửa xe, hơi khựng lại một chút, ánh mắt sắc lạnh lướt về phía họ, rồi xúi xuống chui vào chiếc xe màu đen của Kiều Khâm.

Nhớ tới động tác giữ lấy gương mặt mình, cố ý làm ra vẻ thân mật và không cho anh quay lại của cô lúc này, lại thêm lời Kiều Khâm nói, anh mà không hiểu thì đúng là ngốc thật.

Như phủ một màn sương u ám, lời anh thốt ra hoàn toàn không chút tình cảm: “Vậy nên, em đang lợi dụng anh để diễn kịch cho cậu ta xem?”.

“Nếu em nói lúc đầu em không nhìn thấy anh ta, anh có tin không?” Trong tích tắc, cô thật sự đã say đắm, vì mùi hương trên người anh, hoặc đôi môi mềm mại nóng bỏng của anh, hoặc vẻ mặt nghiêm túc của anh khi nói sẽ dùng vòng cổ mèo xích cô lại.

Cô cau mày, không biết phải giải thích tâm trạng mình thế nào, chiếc xe đưa người khiến cô đau lòng phóng vút qua, cửa kính phía sau chưa đóng lại, cô nhìn thấy đôi trai gái ngồi phía sau, cô gái kia dịu dàng nép vào người Tiêu Yêu Cảnh, còn anh ta dựa vào cửa kính hút thuốc, trong tích tắc khi anh ta ngược lên chạm vào ánh mắt khó xử của cô, ánh nhìn thẳng mang đầy vẻ chất vấn khiến cô lúng túng, biết rõ mình không sai nhưng lại nhìn tránh đi nơi khác.

Ánh mắt hai người nhìn nhau trong một thoáng ngắn ngủi đó khiến Quý Thuần Khanh cười khê, nói: “Vậy câu thử hẹn hò cũng là nói cho cậu ta nghe đúng không? Thật đáng tiếc, có thể cậu ta chưa nghe thấy...”.

Anh cúi nhìn xuống, ánh trăng yếu ớt che phủ khiến gương mặt mờ mờ ẩn ẩn trong bóng tối: “Bây giờ, em nghĩ lời em nói tôi có thể tin không?”

Mùi hương nồng đậm biến mất trong tích tắc, cho dù có cố gắng hít thở thế nào cũng không nắm bắt nổi dù chỉ một sợi hương nhỏ.

36. Chương 35

Chương 35:

Vòng cổ mèo

Tiêu Yêu Cảnh thức giấc vì ánh sáng chói mắt từ ngoài cửa sổ chiếu vào, đầu vẫn đau như búa bổ vì cơn say tối qua, ý thức mơ hồ, rời rạc, anh vẫn chưa nhớ ra mình đang ở đâu, chỉ biết lúc này đang nằm trên một chiếc giường rộng mềm mại, lồng ngực được mái tóc thơm mát của con gái phủ kín, cánh tay phải tê dại, anh từ từ quay sang nhìn cô gái đang gối đầu trên tay mình.

Mái tóc đen che kín gương mặt cô ta, anh mơ màng nheo mắt lại nhìn cô nàng vẫn đang ngủ say ấy, uể oải mím môi cười khê, không nỡ rút cánh tay đang tê dại ra, can tâm tình nguyện tiếp tục để cho cô nàng gối, anh đưa cánh tay trái nhấc chăn lên, bờ vai trần của cô nàng lộ ra, ngón tay anh đùa giỡn trên má cô, nhắm mắt lại kéo cô nàng vào lòng, hôn như mưa xuống gò má bị mái tóc đen che phủ, âm thanh khàn khàn tiết

lộ anh không thể chịu nổi bất kỳ sự cảm dỗ nào nữa, gọi tên cô với một ham muốn cuồng nhiệt: “Ôi Gia Áo... Tiểu Áo... dậy với anh nào”.

Cô gái đó không chịu nổi sự quấy nhiễu, tỏ ra vẫn chưa ngủ đủ, xoay người lại trong lòng anh: “... Ừm... ghét quá... người ta ngủ chưa đã mà.”

Giọng nữ xa lạ khiến anh như rơi xuống dòng sông băng, lưng lạnh ngắt, anh ngồi phắt dậy, kéo cô gái dậy một cách không can tâm, vén mái tóc rối của cô ta ra, nhìn cho kỹ gương mặt mà anh mong muốn được thấy, kết quả là khiến luồng khí lạnh lẽo luồn vào đến tận xương tủy.

“Ghét quá... sao anh lại kéo người ta dậy thế này!” Cô gái đang mơ mơ màng màng bị anh dựng dậy, ngã ập vào người anh, móng tay sơn đỏ di chuyển trên cánh tay, rồi lướt lên gương mặt sa sầm của anh.

Anh lạnh lùng gạt cánh tay cô ta ra, vén chăn, mặc quần vào rồi ngồi bên mép giường, nhớ lại đêm qua mà nghiêng rặng, dường như ký ức của anh đã đứt đoạn hoàn toàn từ sau khi nhìn thấy cảnh tượng khốn kiếp trước cửa quán bar tối qua.

Cô nằm trên giường ngây ngô không hiểu ôm choàng lấy cổ anh từ phía sau, tựa cằm lên vai anh, thở thê: “Này, em hỏi anh, áo nhỏ tâm giao là cái gì thế? Đêm qua anh cứ lảm bảm bên tai em, đáng yêu quá.”

Dạ dày cuộn lên đau nhói, anh nhú chặt đôi mày.

Phải, anh đang tự lừa dối mình, ký ức anh không hề đứt đoạn, anh không muốn thừa nhận mình đau buồn, không muốn nhớ đến cô gái đã không còn thuộc về mình một cách hèn kém. Anh muốn chứng minh mình vẫn có thể phóng khoáng như trước, chọn đại một cô gái để yêu đương, thản nhiên lên giường, không cần phải cảm thấy có lỗi với ai, càng không cần nhắc đến cảm giác có tội, nhưng sau khi chứng minh rồi, mùi vị của cô không hề tan biến, cùng với những nỗi nhớ đang đeo bám, bầu chặt lấy cổ khiến anh khó khăn, khó thở, vùng vẫy.

“Hãy để em là áo nhỏ tâm giao của anh lần nữa nhé?” Cô gái thì thầm bên tai, rất mờ ám, đôi môi nóng bỏng di chuyển trên vai anh, anh thấy dạ dày đảo lộn, càng khiến anh căm ghét bản thân, cơn đau ở dạ dày cuộn lên, anh hất cô gái ra, lao vào phòng vệ sinh nôn một trận.

Nôn ra chất còn anh uống đêm qua, mùi vị và son môi của cô gái kia cũng nôn ra hết, có thể nào cũng nôn sạch cảnh tượng đau thương anh nhìn thấy đêm qua, nôn sạch nỗi nhớ sâu sắc, nôn sạch cảm giác lực bất tòng tâm của anh với cô...

Dạ dày hoàn toàn trống rỗng, đầu óc cũng trống rỗng.

Nếu yêu anh thì tại sao không để anh đựng vào? Nếu thích anh thì sao lại để người khác đựng chàm như không có gì xảy ra?

Anh mở nước rửa mặt rồi ra khỏi phòng vệ sinh, phát hiện cô nàng kia đã lấy đi động trong túi áo khoác anh ra đùa nghịch, anh giật lấy chiếc áo như sợ bắn, không cho cô ta cơ hội làm tâm giao, sập cửa bỏ đi.

Vẫn một chiếc taxi, trở về nhà, mở cửa phòng mình rồi ngã phịch xuống giường, co rúm người lại, cơn đau bụng vẫn quặn thắt, cảm giác đau đớn ấy lại khiến tư duy anh tỉnh táo hơn, anh lấy đi động trong túi áo khoác, liếc nhìn hình nền chưa kịp đổi, mà có lẽ cũng không đổi, mở hộp thư đến, trong đó chỉ có một tin. Lúc anh mới thay đi động cứ ép cô phải nhắn tin cho anh, anh nhắm mắt lại từ từ thở ra, rơi vào bóng tối của giấc ngủ.

Bỗng cửa phòng bị mở tung, người đó quỳ xuống, nghiêng đầu nhìn màn hình di động trên tay anh.

Người gửi: Tiểu Áo tâm giao.

> _____ <

Ký hiệu kỳ lạ khiến người mới vào thắc mắc lay lay tay anh: “Cục cưng Yêu Cảnh ơi, tại sao tối qua con không về nhà, con đừng để mấy cô gái xấu xa bắt cóc nhé, mẹ rất lo lắng, con mau dậy đi, nếu không mẹ sẽ khóc cho con xem”.

“Cô gái trong di động con là ai? Con không đưa bạn gái về cho mẹ gặp, mẹ cũng sẽ khóc cho con xem.”

“Cục cưng Yêu Cảnh? Trán con nóng quá, ôi trời, sốt rồi! Yêu Diệp, cục cưng Yêu Cảnh sốt rồi, mau gọi bác sĩ, nếu không mẹ khóc cho con xem!!!”

“Cục cưng Yêu Cảnh, mẹ nhất định sẽ tóm cô gái trong điện thoại đến thăm con, đừng buồn, cô ta không đến, mẹ... mẹ sẽ khóc cho cô ta xem!!!”

Ngày nghỉ cuối tuần, ông bà Tô cãi nhau xong lại dính như keo như sơn rất không mong con gái và con rể ở nhà, thế là ném họ ra ngoài một cách vô nhân đạo, con rể vốn tính kiêu ngạo, lạnh lùng đến thư viện giết thời gian, con gái không chút trí thức vừa nhìn thấy cổng thư viện đã buồn nôn, lại thấy cậu con rể kia có vẻ mặt “tránh xa tôi ra” thì càng không có can đảm, đành đến trung tâm thương mại để thư giãn.

Sự do dự trong một giây đã khiến cô bỏ lỡ cơ hội giải thích, cũng là lần đầu cô nhận ra khi Quý Thuần Khanh lạnh lùng rất đáng sợ, khi mùi hương nồng nàn biến mất không dấu vết, anh không còn nhìn thẳng vào cô, không còn nịnh nọt lấy lòng cô, càng không lo cho cô, cô muốn đi đâu, gặp ai hay làm gì, anh cũng làm như không thấy.

Trước đây muốn làm loạn dưới sự quản chế của anh là rất khó khăn, nhưng khi anh không quan tâm nữa, những tế bào nổi loạn trong lòng cô lại đang kêu gào phản đối. Có cách xin lỗi nào khiến anh vui lòng, mà cô lại không mất mặt không nhĩ?

“Cô ơi, tôi có thể giúp gì được cho cô không?” Cô gái bán hàng ngọt ngào nói, cô quay lại, nhìn quanh mới phát hiện ra ma xui quỷ khiến thế nào mà cô lại đến một cửa hàng bán thú cưng.

“Đúng rồi! Vòng cổ mèo!” Cô sực nhớ đến sở thích biến thái của ai kia.

“Vòng cổ mèo? Xin hỏi mèo nhà cô là giống nào, kích thước vòng là bao nhiêu?”

“... Có vòng cổ nào to như để ‘xích người’ không? Tốt nhất là ngang ngực với cổ tôi ấy?”

“Nhà cô nuôi loại chó cực lớn phải không?”

“... Nhìn tôi giống con chó cực lớn lắm à?”

“Vậy tôi nghĩ cô nên đến cửa hàng đồ chơi người lớn bên cạnh.”

“...”

Nghe lời đề nghị nhiệt tình của cô gái bán hàng, Tô Gia Áo chỉ hết tiền tiêu vặt để mua vòng – cổ – mèo – dành – cho – người. Cô chưa bao giờ biết thứ đồ chơi này lại đắt đến thế, nhưng nhân viên cửa hàng cứ tán tụng tính đàn hồi và mềm mại của nó, nhấn mạnh sẽ không để lại bất kỳ dấu vết khó coi nào trên cổ cô, nhưng dù gì cũng là thứ dùng để ngược đãi mình, đương nhiên cô phải chọn loại nào có tính an toàn cao để bảo vệ cơ thể rồi. Bán tin bán nghi móc ví ra trả tiền, cô hài lòng xách túi bước ra khỏi cửa hàng, sau đó...

Cô đã bị bắt cóc.

Trong chiếc xe cao cấp có cả rạp chiếu phim gia đình thu nhỏ và tủ lạnh, điều hoà chính vừa phải, chú tài xế mặc đồng phục quần gia màu đen, kẻ bắt cóc lại là một cô gái không cao lắm, mái tóc dày như búp bê, vận một bộ quần áo kiểu Tây mềm mại, dịu dàng, màu sắc nhã nhặn... Ủa? Một con bé vắt mũi chưa sạch lại dám bắt cóc chị cả như cô à?

“Này? Cô là tiểu quý nhà ai thế hả, dám bắt cóc chị đây, chán sống rồi à?” Cho dù đã bị bắt vào địa bàn kẻ địch, nhưng khí thế không thể giảm, phải hù dọa người ta trước đã.

Cô gái bĩu môi, quan sát cô, cuối cùng nhìn chằm chằm vật trong lòng cô, khẽ nhướn đôi mày liễu, nhìn cô bằng ánh mắt kỳ lạ: “Hai đứa... bình thường đều chơi những thứ ‘nặng đô’ thế này à?”

Cô lúng túng, vội vàng giấu món đồ sau lưng, ưỡn ngực: “Liên... liên quan gì đến cô, cô ở đâu chui ra hả, thả tôi xuống xe, con bé kia!”

“Chẳng trách cục cưng Yêu Cảnh trở nên yếu như thế. Tiểu Áo tâm giao, xem như bác van xin con, còn đừng đối đãi cục cưng Yêu Cảnh như vậy có được không?”

“... Cục cưng yêu tinh?” Là Yêu Cảnh cô quen sao?

“Cục cưng Yêu Cảnh ấy! Bạn trai của con, con trai nhỏ của bác!”

“... Con trai... bác???” Con bé nhìn cô có vẻ chưa đầy mười bảy tuổi lại nói cô ta có con trai? Thế giới kiểu gì thế này?

“Nó vừa hút thuốc lại vừa uống rượu nên sốt cao rồi, đáng thương lắm, con đến thăm nó nhé? Đi mà, đi mà, đi mà?”

“Bác đừng sắp lại chớp mắt với cháu như thế! Bác tìm nhầm người rồi!”

“Nó yếu đuối đến thế mà con còn định đá nó ư, bác sẽ khóc cho con xem!”

“Cái gì thế này! Đây, đây, đây, bác đừng khóc, sao bác lại khóc thật thế? Mẹ ơi, mình ghét nhất là nghe tiếng khóc của trẻ con mà, cứu tôi với! Cháu đi, cháu đi, đừng khóc mà!”

Trong chiếc xe đen phát ra tiếng trẻ con khóc lóc ầm ĩ, Tô Gia Áo cùng chiếc vòng cổ mèo bị lôi về nhà họ Tiêu, muốn khóc mà không khóc nổi!

Cũng như giống những gia đình lắm tiền không hiểu nổi khổ thế gian là gì, nhà họ Tiêu cũng theo chủ nghĩa không gian bao la, ở trong một căn biệt thự mệnh mông với rất nhiều tầng.

Trong phòng khách thên thang có thể mở party được là một bộ sofa, cạnh khung cửa sổ lớn còn có một chiếc dương cầm màu đen, có lẽ là để tặng thêm tế bào văn nghệ cho gia tộc. Cầu thang bằng đá cẩm thạch đen thông lên tầng hai, phản chiếu ánh sáng của chùm đèn pha lê treo trên trần nhà.

Vẫn chưa thưởng thức hết vẻ đẹp, cô đã bị lôi vào phòng Tiêu Yêu Cảnh. Hoàn toàn khác biệt với căn phòng toàn gam màu lạnh, tràn ngập mùi vị nam tính mà cô hằng tưởng tượng, cô rơi vào một thế giới công chúa thuần khiết toàn một màu hồng và trắng.

Mà trên chiếc giường phía sau bức rèm lớn không phải nàng công chúa đang say ngủ, mà là Tiêu Yêu Cảnh mặt đỏ bừng vì sốt, đang ngủ mê man không biết trời đất là gì.

“Đây...”

“Phòng của cục cưng Yêu Cảnh đẹp không? Tự bác thiết kế đó!”

“...” Có lẽ cô đã biết tại sao Tiêu Yêu Cảnh cứ nhấn mạnh chất đàn ông của mình rồi, trong một nơi không thể tỏ rõ bản chất đàn ông của mình, nếu không cố gắng bộc lộ ra bên ngoài thì anh có nguy cơ biến thành đàn bà mất.

“Cục cưng Yêu Cảnh, mẹ giúp con tìm Tiểu Áo tâm giao trong di động đến rồi đây, hai đứa trò chuyện đi nhé, mẹ rất biết điều mà lui xuống lấy trái cây đấy nhé.”

Bỏ con trai đang sốt cao mê man cho bạn gái cũ, bà mẹ nhà họ Tiêu vô trách nhiệm nhảy nhót xuống lầu lấy trái cây, để mình cô ngượng ngùng đứng trước giường nhìn bạn trai cũ. Cũng may anh sốt cao không biết gì, không thể mở mắt ra nhìn cô được.

Cảm giác này... lạ quá!

Nếu bị bàn bè anh biết cô lại xuất hiện thế này, có lẽ sẽ bảo cô rập tâm đeo bám anh mất.

“Nóng... nóng quá...”

Người nằm trên giường bị bọc trong chiếc chăn màu hồng anh đào, gương mặt đỏ bừng vì sốt cao, vài sợi tóc mái xoã xuống trán, giọng khàn khàn toát ra vẻ nũng nịu. Không chịu được cái nóng, anh tung chăn ra như trẻ con, muốn có chút không khí mát mẻ hơn.

Cô nhìn xung quanh, vào phòng vệ sinh trong phòng anh, lấy một chiếc khăn sạch thấm nước mát rồi vắt khô, gấp lại thành hình chữ nhật, vén tóc mái anh lên rồi đắp lên trán.

Anh dịu xuống bởi cảm giác mát lạnh ấy, không vật vờ nữa, định đưa tay áp vào vật mát lạnh trên trán nhưng lại đụng vào tay cô khiến cô giật bản mình, vội rút tay lại, đánh rơi chiếc di động anh nắm chặt trong tay xuống đất.

Di động rơi xuống chân, cô quỳ xuống nhặt lên, bất giác nhìn thấy tin nhắn vô cùng bình thường kia đang nằm cô độc trong hộp thư của anh, nhớ lại lai lịch của nó, bỗng một cảm giác phức tạp dâng lên làm cổ họng cô nghẹn ứ.

Cô ngược lên nhìn dáng vẻ đau khổ của anh, khi ngón tay định bấm thoát ra khỏi hộp thư thì một số lạ gọi đến, tay cô không kịp phản ứng, bất cẩn bấm vào nút nghe, bên trong văng ra giọng nữ yếu đuối.

“Yêu Cảnh, tối qua em không xem nó là tình một đêm đâu!”

Không muốn cắt ngang lời, thế là cô im lặng, cô gái kia nói hết nhưng không có được câu trả lời, đành phẫn nộ cúp máy, thấy cô ta cúp máy rồi cô mới xoá tin nhắn duy nhất trong hộp thư của Yêu Cảnh đi.

Quyết đoán, nhanh nhẹn, không lưu lại chút dấu vết.

Lúc này đây cô mới hiểu những điều Bạch Tiểu Diệp đã nói, tính cách quá giống sẽ không hợp, không hợp nổi.

Thì ra hai người họ vốn không hợp, không phải đánh cược, cũng chẳng phải vì vòng phượng, mà là tính cách tệ hại chẳng ai chịu nhường ai.

Cô nhét di động lại vào tay anh, định quay người bỏ đi thì cửa phòng Tiêu Yêu Cảnh bị ai đó đập ra, cô hoảng hốt quay lại, đứng ở cửa không chỉ là một người, mà là... ba người.

Người đi đầu là người cô rất quen thuộc, Quý Thuần Khanh, người sắp có quyền dùng vòng cổ mèo ngược đãi cô. Ủa? Tại sao anh lại có mặt ở đây, còn đập cửa ra với vẻ rất – đàn – ông?

Ánh mắt đen sâu thẳm không còn ngây thơ như trước, mà ngược lại nhìn chăm chăm vào bàn tay cô đang chạm vào Tiêu Yêu Cảnh một cách lạnh lùng, đôi môi anh hé mở, giọng nói thoát ra để cho người bên cạnh nghe: “Bác gái, nguyên nhân con không thể là con dâu bác là gì, bác có thể hỏi bạn gái cũ của con trai bác”.

“Ủa? Hai đứa quen nhau à? Các nàng dâu phải sống hoà thuận với nhau, đừng cãi nhau tranh tài sản chứ! Tiểu Áo tâm giao, con đã làm gì với con dâu bác?”

“Không có gì.” Quý Thuần Khanh cười lạnh: “Chỉ khiến con trở thành đàn ông mà thôi”.

“Trở... thành đàn ông?” Bà Tiêu hoàn toàn ngơ ngác nhìn cậu con trai lớn: “Yêu Diệp à, chuyện gì thế này? Thuần Khanh không phải đến làm hoà với con sao? Mẹ đồng ý cho hai đứa tự do yêu nhau mà”.

Tiêu Yêu Diệp nhướn mày không nói, anh ta chỉ nhắn một tin nhắn gửi mà thôi: “Mèo nhà cậu bị mẹ tôi bắt cóc, mẹ tôi nói sẽ tặng con bé cho em trai tôi làm điểm tâm, lát nữa tôi sẽ tường thuật trực tiếp cho cậu biết, chờ nhé”.

“Sao... sao anh lại ở đây? Chẳng phải anh đang ở thư viện hay sao?”

“Phải rồi, tại sao tôi lại ở đây nhỉ?” Quý Thuần Khanh cười quái dị, vừa tự hỏi vừa ngoắc ngoắc tay với cô. Cô đứng dậy định rời khỏi nơi nguy hiểm này, nhưng vẻ ngoan ngoãn nghe lời hiềm thấy không được báo đáp, chân rú vào nhau, khiến chiếc vòng cổ mèo ôm trong lòng rơi khỏi túi, văng ra phía trước, chiếc vòng đáng yêu có nơ bướm và chiếc chuông kêu “ding ding đang đang” dừng lại trước mũi giày của anh.

Xung quanh im phăng phắc.

Hồi lâu sau, cô thấy anh nở nụ cười lạnh lùng, cúi người xuống hỏi: “Đưa vòng cổ mèo của tôi cho người khác dùng, hà hà, sao em lại hư hỏng đến mức này?”.

“Cách!”

“Hả?” Chiếc vòng khoá lại khiến Tô Gia Áo sực tỉnh, cô cúi đầu nhìn chiếc vòng có nơ trên cổ mình, rồi lại ngẩng lên ngơ ngẩn nhìn dây xích bị người ta nắm trong tay. Quý Thuần Khanh mỉm cười vẻ nhã nhặn, ném lại một câu rất không thành ý: “Cáo từ, sau này tôi sẽ quản giáo kỹ thú cưng nhà mình!”, rồi bỏ đi.

Bà Tiêu chưa hết sững sờ, lắc lắc cậu con trai lớn: “Con nói Thuần Khanh dịu dàng, nữ tính, hiếu thuận với trượng bối, là ứng cử viên sáng giá cho chức thiếu phu nhân, nhưng... nhưng... nhưng mẹ thấy hôm nay cậu ấy có dịu dàng, nữ tính chút nào đâu, ôi... rõ ràng là rất nam tính, xấu xa thì có!”.

“Có thể thấy công hiệu của việc chuyển thành đàn ông rất phi phàm. Chỉ nhớ dắt thú cưng đi, đến sách mượn về cũng quên mang theo.” Tiêu Yêu Diệp lật giở quyển sách mà Quý Thuần Khanh quên mang về, Thuần hoá mèo hoang thành mèo nhà thế nào? “Phi... quả nhiên cậu ấy rất thú vị đây mà”.

37. Chương 36

Chương 36:

Nhược điểm nhỏ của Quý Thuần Khanh

Công viên vào ngày nghỉ, những cặp tình nhân chiếm đa số.

Bởi những đôi mới yêu vẫn còn ở trong rạp chiếu phim tối om tìm cảm giác “điện giật”, còn những cặp tình nhân quá gần bó rồi thì càng bận rộn hơn, dạo trung tâm mua sắm mua củ, gạo dầu, tương, mắm, muối, qua các trung tâm địa ốc hỏi giá cả bao nhiêu tiền một mét vuông, kết hôn còn phải đợi bao lâu, lo lắng rằng nên cho con học trường nào ở khu nào thì tốt hơn, chuyện tình cảm nhất mà họ làm nhiều nhất cũng chỉ là mua quà cho đối phương.

Thế nên, ngày lễ công viên bị các đôi yêu nhau nồng nhiệt đã bị “điện giật”, vẫn còn đang trong giai đoạn tê dại cùng những người thích dẫn chó đi dạo, ôm mèo đi chơi... chiếm cứ. Nhưng thế giới vốn rộng lớn, thế nào cũng có sự lạ, luôn có người khác thường, kết hợp cả hai việc đó lại, vậy bản beta của đôi yêu nhau nồng nhiệt và người dắt chó đi dạo là gì?

Cặp tình nhân biến thái dùng vòng cổ mèo dắt người đi chơi.

“Mẹ ơi, mèo anh kia dắt sao không giống như mèo nhà mình? Con cũng muốn có một con mèo to như thế!”

“Suyt, đừng nhìn con, sẽ hư đấy!”

Thế giới trong sáng của trẻ con quả nhiên khác biệt hẳn với những suy nghĩ bậy bạ của người lớn.

Không hề quan tâm những lời bàn tán xì xầm xung quanh, chàng trai sải bước một cách tao nhã, ngón tay thon thả dài quần lấy dây xích, gương mặt điển trai, cao quý vẫn có chút gì đó kỳ cục khó tả, cô gái đằng sau đeo chiếc vòng cứ đi vòng vòng quanh người anh, nắm lấy chiếc vòng trên cổ mình, oán thán chàng trai ngược đãi thú vật, định giải thích chuyện vừa xảy ra.

Nhưng chàng trai không muốn nghe bất cứ lời giải thích nào, quay đầu đi chỗ khác. Cô tức giận, đưa tay đẩy lệch chiếc vòng trên cổ.

Động tác ấy khiến chàng trai quay lại, thái độ vốn lạnh lùng mà giờ đây anh lại cúi xuống, đưa tay lên cổ khiến cô cứ ngỡ mình sắp được giải phóng, trả lại nhân quyền, nên toét miệng cười ngoan ngoãn đưa cổ lại gần, kết quả mười ngón tay thanh tú kia chỉ dẹt dẹt chính chiếc nơ trên vòng cổ cho ngay ngắn, còn thích thú vờn chiếc chuông nhỏ trên đó, rồi lui lại phía sau hai bước ngắm nghía chiếc vòng cổ kiểu kinh điển kia với vẻ hào hứng và thỏa mãn.

“Rốt cuộc anh có chịu nghe em giải thích không? Thật sự em bị mẹ anh ấy bắt đến nhà mà, vì anh ấy sốt cao, nên em mới tiện tay chăm sóc, sau đó di động anh ấy kêu, em chỉ đặt di động vào tay anh ấy thôi! Nên những gì anh thấy đều là giả, là hiểu lầm cả!”

Nhưng lời giải thích của Tô Gia Áo nghe rất giống viện cớ, khiến chàng trai sắc mặt vốn đã hoà hoãn một chút lập tức mây đen giăng kín. Cô nàng này thực sự không biết nên nói gì vào lúc nào, lúc anh chỉnh lại vòng cho cô thì cô làm nũng, than thở một chút, có lẽ anh vẫn can tâm để bị lừa phỉnh, nhưng cô lại chọn cách nói thẳng nói thật, cô đã đến nhà tiểu yêu tinh kia thế nào, thương xót cậu ta ra sao, còn chăm sóc, nghe điện thoại giúp, rồi tay nắm tay với cậu ta. [*Vanila: Anh ơi đây là tự anh suy diễn mà =.=] Đúng là người đang yêu... ==!]

Càng nghe càng giận.

Anh quay đi, nắm lấy dây xích, tiếp tục khoe khoang vật cứng khác người của mình.

“Anh đừng thế mà, lấy cái vòng này xuống giúp em, em không muốn bị dắt đi, mọi người đều đang nhìn, mất mặt quá!”

Quý Thuần Khanh làm như không nghe thấy lời van nài đó, tiếp tục đi.

“Anh đừng đi đến chỗ đông người nữa chứ, em nhận sai là được mà!”

Anh vẫn không dừng bước, dường như không mong đợi cô kiểm điểm bản thân.

Thấy anh vẫn không nhượng bộ, cô đành giải thích ý định ban đầu của mình để giải vây: “Được thôi! Vòng cổ này không phải mua cho anh ấy, mà là mua cho anh!”

Cô biết anh giận nhất là chuyện đó, sở thích biến thái của anh không muốn để người khác cũng có. Quả nhiên cô vừa thốt ra đã thấy hiệu quả, anh khựng lại, nhưng vẫn không chịu quay người.

Anh không ngờ cô lại gian xảo như thế, chỉ một câu mà gần như đã xoá sạch cơn giận của anh, tuy cô đã hơi hơi thích anh, cho anh một góc trong trái tim, nhưng anh không được để lộ tâm tư, nếu cô biết anh dễ lừa phỉnh như thế nào, nhất định cô sẽ lợi dụng anh để diễn kịch nhiều hơn và cả trả thù nữa.

“Meo.” Một tiếng mèo kêu nũng nịu vang lên từ phía sau, khiến thần kinh anh căng ra. Cơ thể cứng lại, đến hô hấp cũng trở nên nặng nề, có thứ gì đó đang dâng lên trong tim anh.

Dường như động vật họ mèo gian xảo kia đã chú ý đến sự thay đổi rất nhỏ của thợ săn, đưa móng vuốt lên cào cào vào lưng áo anh, lại phát ra tiếng kêu nịnh nọt nhắm trúng vào phần yếu đuối nhất của anh: “Meo... meo meo...”

Đáng yêu quá!

Tiếng mèo kêu đáng yêu kia vẫn vang lên, thậm chí cô còn học động tác ngoan ngoãn của loài mèo, dụi dụi vào lưng anh, hơi ẩm dọc theo sống lưng khiến anh chỉ muốn chửi thề, không biết nên bảo cô tránh xa anh càng xa càng tốt, đừng có khi xảy ra chuyện mới biết bò đến, tỏ vẻ đáng thương, hay là nên bế cô lên ôm chặt vào lòng để cưng nựng, véo má, nắm tay, khen đáng yêu cô học làm mèo ngoan rất đáng yêu rất hợp với ý anh?

“Cách cách!”

Tiếng mở khoá, anh ôm chặt cái người vẫn đang ngoan ngoãn kêu tiếng mèo kia vào lòng, sau đó anh chọn cách tệ hại hơn cách mình vừa nghĩ: “Lần sau diễn kịch, ít nhất cũng phải để anh biết trước. Nghe chưa?”,

Anh thua rồi, bị lợi dụng cũng được, bị xem là công cụ trả thù cũng được, nhưng anh có quyền là người biết đầu tiên chứ? Đừng để người khác đến nói, anh mới biết mình là kẻ ngốc, chỉ ít khi người khác mắng anh là thằng đần, anh vẫn có thể đáp lại với vẻ bình thản: “Tôi biết, nhưng tôi thích, thì sao nào?”

Mùi hương mất đi rồi lại có cùng với câu nói ấy khiến cô thấy chấn động, cô biết ký ức của mình về Tiêu Yêu Cảnh vẫn chưa xoá sạch, lúc này lại bị cảm động mà chui vào lòng Quý Thuần Khanh là rất hư, rất xấu xa, nhưng anh chưa bao giờ trải lòng với cô, để lộ nhược điểm cho cô thấy, chỉ một động tác đơn giản, nhỏ nhặt đã khiến anh thoải mái, anh chịu nhượng bộ vì cô, cử chỉ ấy khiến cô rất vui, không kìm nổi ôm chặt lấy eo anh.

Thì ra không phải cô không biết nhượng bộ, mà chỉ cần có người chịu nhường mình trước, cô sẽ biết cách thu móng vuốt lại, rất ngoan và hiền lành.

“Như thế này rất không nam tính?” Thấy cô ôm eo mình, anh hiểu động tác ấy thành an ủi, hơi mím môi lại dò hỏi.

“Không có đâu, siêu tán thành, em rất thích!”

Cô sợ anh hiểu lầm nên vội vàng giải thích, nhưng lời nói buột ra khiến cô sửng sốt, anh lại nhìn cô bằng vẻ mặt bình thản chẳng chút phản ứng, không đáp lại hay tán thưởng cho lời tỏ tình kỳ lạ của cô chút nào, như thể cô đang độc thoại vậy.

“Hừm... anh xem như em chưa nói gì nhé.”

“Nói lại lần nữa.”

“Xem như em chưa nói gì?”

“Câu trước đó.”

“Không có đâu?”

“... Câu sau đó.”

Vì không có được câu mình muốn nghe nên anh bĩu môi về bất mãn, còn cô cũng hiểu được anh muốn nghe câu nói nào: “Em... em rất thích”.

Đôi môi anh cong lên thành một đường thoải mãn, cúi đầu kề sát vào môi cô: “Nói lại lần nữa”.

Anh chạm vào môi cô, không đợi cô mở miệng đã cắt ngang mọi lời cô định nói: “Nói lại lần nữa, nói cho rõ vào”.

“Em... ối... lúc em muốn nói thì anh lại quấy rối.” Cô muốn tìm lại quyền nói năng của mình, kết quả lại mất tiếng giữa đôi môi anh.

“Anh không có.” Không chút thuyết phục và mùi hương rất thơm trên người anh toả ra rất mờ ám.

Tô Gia Áo đã đoán chắc Quý Thuần Khanh là một kẻ tham lam, cho dù nhìn bề ngoài thì không cảm thấy gì.

Anh chăm chú hôn cô mèo của mình, công viên chính là nơi để các cặp tình nhân công khai thân mật, còn anh đã hờ hững không ra thể thống gì nữa rồi, kết quả của việc không thèm đấu tranh, suy nghĩ là cứ để mặc ham muốn dẫn dắt mình.

Bỗng cô vỗ vai anh, chỉ vào sự kiện phát sinh ở gốc cây gần đó – một người đàn ông rất quen đang đồn cô nữ sinh Bạch Tiểu Diệp vào giữa gốc cây và cơ thể anh ta.

Anh liếc nhìn với vẻ thờ ơ, đúc kết một câu: Không liên quan đến anh, anh chỉ muốn tiếp tục cho mèo ăn.

“Tên khốn kia muốn cưỡng hôn Bạch Tiểu Diệp!” Khó khăn lắm cô mới tìm ra khe hở để nói.

Họ hôn nhau chẳng ai quản, người ta hôn nhau bên gốc cây cũng không liên quan đến họ mà?

Nhưng hiển nhiên là thê quân chính nghĩa đầy mình của anh không nghĩ thế, bỏ anh lại, bất chấp vẫn còn vòng mèo trên cổ, sải chân chạy đi, nhưng mới được nửa đường, đã khựng lại, quay lại nhìn dây xích của chiếc vòng cổ đã bị chàng trai bất mãn kia đạp dưới chân, không để cô lao ra gây hoạ khi chưa rõ tình hình. Cô không chịu thua, phát huy khả năng chưa – tấy – người – đã – nghe – thấy – tiếng của mình, hét lên: “Tên họ Kiều kia, anh dám bắt nạt Tiểu Diệp, tôi đánh cho răng anh rơi đầy đất”.

“Ai bắt nạt ai thì vẫn chưa biết được.” Bị người ta vô cớ cắt ngang, Kiều Khâm cười khê nhìn Bạch Tiểu Diệp.

“Bỏ qua thú cưng Áo Bông chỉ biết nhe nanh múa vuốt mà không có chút lực sát thương nào, Bạch Tiểu Diệp thần nhiên giơ ngón cái lên tán thưởng chủ nhân của thú cưng đang đạp lên sợi dây xích, vẻ mặt bình thản không xao động, thực sự rất có sức sát thương, rồi khiêu khích: “Sao, anh định cưỡng hôn tôi trước mặt thầy tôi à?”.

“Thầy thì sao? Ngay cả thú cưng nhà mình anh ta cũng không quản được, có thời gian giúp em à?”

Quý Thuần Khanh bị khiêu chiến vô cớ bèn nhướn mày lên, nhưng do tính cách “việc không dính đến mình thì lánh cho xa” điều khiển, anh vẫn thần nhiên nhìn, chỉ muốn nói với anh chàng kia một câu mà anh vừa có quyền nói vào lúc thích hợp: “Tôi thích, sao nào?”.

Kiều Khâm nhìn thái độ hờ hững của Quý Thuần Khanh, chỉ suýt nữa là khoát tay nói câu “Muốn cưỡng hôn cứ tự nhiên”, anh ta mỉm cười nói: “Hơn nữa, kỷ sở bất dục vật thi ư nhân¹. Anh ta mới ăn no xong, không có lý gì ngăn cản anh chứ?”.

“Thế à? Nhưng sao anh lại chắc chắn tôi muốn được anh hôn?”

“Em luôn thích thế, không phải sao?”

“Đúng, nhưng chỉ đến hôm qua mà thôi.”

“Anh tưởng em nên biết trò đã thích mà còn làm bộ với anh không tác dụng.”

“Không hề. Tin nhắn hôm qua tôi gửi nhầm người, hơn nữa có thể tôi sắp có bạn trai mới rồi.”

“Vậy sao hôm nay em còn hẹn hò anh?”

“Mọi người là bạn bè mà, hơn nữa cuối tuần rất nhàm chán, giết thời gian thôi. Nhưng... tôi không ngờ anh lại có sở thích làm chuyện này với bạn bè.” Cô ám chỉ khoảng cách quá gần nhau giữa hai người.

“Tiểu Diệp, em rất biết cách chọc tức người khác.”

“Tôi cũng rất tò mò rằng tại sao trước kia lại hiền lành với anh như thế?”

“Được, bạn thì bạn.” Kiều Khâm giơ hai tay lên, duy trì chút phong độ đàn ông còn lại rồi lui ra xa. “Nhưng chẳng phải em đang muốn tìm chỗ làm thêm? Là bạn bè, có muốn đến quán bar của anh làm thêm không?”

“Hừm...”

“Em không dám?” Đường như rất khoái chí với vẻ yếu đuối của cô, Kiều Khâm nhếch môi: “Bạn bè thôi mà, em đang lo lắng cái gì hả?”

“Vậy tôi muốn dành dụm tiền để đi du lịch với bạn trai mới cũng được hả? Anh cũng biết bây giờ cửa gái cần có tiền, mà cửa trai cũng thế.”

“...”

“Tốt quá rồi, nhưng có thể cho tôi một ngoại lệ là không, vì buổi tối phải về nhà một mình rất sợ, nên để Áo Bông cùng đi làm với tôi nhé?”

“Anh, sao, cũng, được.” Từng từ thoát ra từ kẽ răng Kiều Khâm một cách ức chế.

“Vậy khi nào thiếu người, anh cứ gọi điện báo.”

“Chỉ cần em đừng gửi nhầm tin, tưởng anh là người khác.”

“Lần sau không dám nữa, ông chủ à.” Cô nghịch ngợm đứng nghiêm túc làm động tác chào kiểu nhà binh, nhìn Kiều Khâm cố nén cơn giận bỏ đi, rồi lao đến trước mặt động vật họ mèo kia, khen ngợi: “Áo Bông, chiếc vòng này rất hợp với dáng cậu, mua ở đâu thế?”

“... Tóm lại cậu đã làm gì với hấn mà khiến hấn tức tối đến thế?”

“Ừm.” Bạch Tiểu Diệp cố gắng nhớ lại chuyện hôm qua, cuối cùng chậm rãi nói: “Gửi nhầm tin nhắn cho anh ta”.

“Tin nhắn gì?”

“Cưng ơi, kỹ thuật hôn của anh thật tuyệt rất thoải mái. Kết quả tớ phát hiện ra mình gửi nhầm, lại gửi thêm một tin cho anh ta, bảo anh ta là: Sorry, gửi nhầm.”

“...” Cô nàng trả thù còn đáng sợ hơn cả cô, để “sự kiện cục cưng” hôm ấy phát triển đến độ biến thái.

“Nên cậu sẽ đi làm ở Snow Mania với tớ nhé?”

“...” Bỗng bị gọi, Tô Gia Áo ngơ người, bất giác quay lại nhìn chủ nhân, dù sao dây xích vẫn bị đập dưới chân anh mà.

“Thầy Quý, cho em mượn Áo Bông vài ngày nhé.”

Quý Thuần Khanh cười lạnh, chân càn đạp mạnh lên dây xích, nhưng miệng vẫn cố nói câu mang đầy tính dân chủ: “Em hỏi thử cô ấy đi”. Nếu cô thật sự muốn an phận ở bên anh và hẹn hò thì sẽ tránh xa quán bar có tên tiểu yêu tinh hay lui tới kia, cứ lằng nhằng mãi là chuyện rất vô vị và nhảm nhí.

“Áo Bông, thầy Quý nói không quản cậu kia, có muốn đi làm thêm với tớ không?”

“Hừm...” Ánh mắt sau lưng sắc lém, ánh mắt bên cạnh lại đầy ắp mong chờ, cô bị kẹp ở giữa, hai bên đứng là không phải người.

“Làm ơn đi, chỉ lần này thôi, hiếm khi tớ cầu xin cậu, lần trước tớ cho cậu mượn phí qua đêm nữa, tận tình thế còn gì, hơn nữa, cậu cũng nhìn thấy thái độ của anh ta hôm nay rồi, rõ ràng là đào hố cho tớ nhảy vào, không nhảy thì mất mặt, nhưng nếu tớ hành động đơn độc thì chắc chắn anh ta sẽ có cơ hội làm càn.”

“Nói cũng đúng, tên khốn kia mới nhìn đã biết có ý đồ với cậu, có một mình chắc chắn sẽ bị ăn đến hết cả xương. Được, tớ giúp cậu!” Tóm lại, trong máu cô đã ăn sâu bốn chữ “hành hiệp trượng nghĩa”, không có chuyện có tình mới là nơi bạn cũ.

“Muôn năm! Áo Bông quả nhiên thích mình hơn, thầy Quý, thầy còn kém xa lắm!”

Lời lẽ đầy khiêu khích khiến Quý Thuần Khanh cau mày, anh không nên mong chờ đầu óc đậu phụ kia ra được quyết định để mình hài lòng, dân chủ với cô đúng là lãng phí.

Một con mèo chỉ biết ăn vụng thì cần gì dân chủ? Chỉ cần ăn cho no rồi kêu meo meo là được, nghĩ đến đó, anh quyết định gạt bỏ quy tắc, ra ý kiến thay thế quân.

“Không được đi, bây giờ về nhà!” Túm lấy dây xích, anh hạ lệnh độc đoán.

“Meo meo...” Tiếng mèo kêu uất ức dẫu đang phát ra.

“... Không được đi quá mười hai giờ, tránh xa tên tiểu yêu tinh kia, càng xa càng tốt.”

“Rõ.”

Thắng lợi! Thế mới nói, người có nhược điểm thực sự đối phó quá dễ.

38. Chương 37

Chương 37:

Áo Bông không trang điểm

Tỉnh lại sau cơn mê vừa hỗn loạn vừa nặng nề, Tiêu Yêu Cảnh đã đỡ sốt.

Tung lớp chăn dày nặng trĩch trên người ra, anh muốn hít thở thật sâu, nhưng mũi vẫn không ngửi thấy bất kỳ mùi gì, anh chặt vật ngồi dậy, chiếc khăn trắng trên trán rơi xuống.

Anh ngẩng người, đầu óc mơ màng như ý thức được gì đó, quay sang túm lấy di động bên gối, vội vàng mở hộp thư ra kiểm tra.

Hộp thư trống rỗng, trong tích tắc, anh không biết nên tỏ vẻ mặt thế nào với tình cảnh này, muốn cười giễu nhưng lại không nổi, muốn chửi thề nhưng cổ họng khô rát chỉ bật ra những tiếng ho khan bất lực.

Cô gái kia đã đến đây thật, mà còn đứng lúc mất mặt nhất khi anh nằm trên giường yếu ớt thế kia.

Ai cho cô đắp khăn lên trán anh như thể tội nghiệp, ai cho cô đã để lại dấu vết trên người anh rồi lại muốn xóa bỏ dễ dàng, cho dù muốn xóa ký ức cũng phải do thiếu gia đây tự mình thực hiện, cô dựa vào đâu mà nhúng tay vào, chê bai nỗi nhớ của anh là gánh nặng, anh bám theo hay đeo dính cô sao? Anh vốn chưa kịp làm, cô đã tiên hạ thủ vi cường cảnh cáo anh.

Cô ôm kẻ khác, phản bội anh, từ bỏ anh trước, muốn trả thù cô, nhưng cách trả thù ấu trĩ chỉ thêm hành hạ bản thân, sự trống rỗng ấy khiến anh càng cảm nhận rõ cái gai đâm sâu vào ngực mình khiến anh muốn quên cũng không quên được, muốn níu kéo cũng không làm nổi.

Nếu bây giờ mới níu kéo làm gì đó, chắc là nhục lắm.

Ý nghĩ kinh khủng đó bị anh gạt phắt, ý nghĩa việc cô xoá tin nhắn đó đã rõ ràng rành, anh đâu cần phải tự hạ thấp mình. Cúi đầu nhìn di động trên tay, hộp thư trống rỗng, anh cau mày vẻ chán ghét, rồi cố hết sức ném thứ đồ mệt người ấy đi.

“Bốp!”

Di động bị ném vào cửa, vỡ thành hai mảnh, pin cũng bật tung ra, Kiều Khâm nghe tiếng động ấy nên không cả gõ cửa, tự động mở cửa bước vào, cúi nhìn chiếc di động thê thảm, rồi lại ngẩng lên nhìn Tiêu thiếu gia đang ho sặc sụa. Anh ta đóng cửa lại, không hề muốn lại gần người bệnh truyền nhiễm kia, tựa lưng vào cửa trêu chọc: “Đang đợi cô gái đêm qua gửi tin nhắn, kết quả không có gì nên tức quá đập di động à?”

“Cút ra, đừng chọc tôi.” Tiêu Yêu Cảnh không hề che giấu cơn thịnh nộ của mình, hiện giờ anh không có hứng đùa bỡn với kẻ khác.

“Vừa vào cửa đã suýt bị cậu quăng trúng, tôi tốt bụng đến thăm bệnh mà cậu nữ đối xử thế à?”

Tiêu Yêu Cảnh không nói nữa, xuống giường vào phòng vệ sinh, rửa mặt, muốn để bản thân bình tĩnh lại, bên ngoài bỗng vang đến giọng nói cộc nhả của Kiều Khâm: “Tôi cứ tưởng Tiêu thiếu gia cậu phóng khoáng hơn mình chứ. Đàn ông... quả nhiên không thể từ bỏ người phụ nữ mà mình chưa có được hoàn toàn”. Chẳng để ý đến tâm trạng của người bệnh, Kiều Khâm châm thuốc hút: “Nếu không thì, để tôi làm cậu từ bỏ hẳn là được”.

Anh liếc mắt nhìn Kiều Khâm, dường như không mong đợi loại người đen tối như cậu ta sẽ có ý kiến gì hay ho.

“Cậu chỉ đang ầm ứ thôi, vì thứ không ăn được luôn là ngon nhất. Có lẽ chạm đến rồi cậu sẽ thấy chỉ đến thế mà thôi, phụ nữ, ngoài chuyện khôn vặt để quấy rối trái tim mình ra thì còn bản lĩnh nào khác?” Anh ta kẹp điếu thuốc vào tay, cười nói: “Mấy hôm nữa, Tiểu Áo tâm giao của cậu sẽ đến làm thêm ở quán tôi, có hứng thú không?”

“Cậu làm trò quỷ gì vậy?”

“Không gì cả, nhưng nếu cô ta quấy rầy tôi, tôi sẽ thấy rất chướng mắt, xem như cậu giúp tôi, xử lý mọi việc, không được à?”

“Tôi không muốn thấy cô ấy.” Vẫn chưa đủ thời gian để quên mà gặp lại cô, anh không đảm bảo mình sẽ không làm chuyện gì mất mặt, bị cô xem thường.

“Cậu lại muốn cựa với tôi à? Cựa cậu rất muốn gặp cô ta?”

“...”

“Chia tay rồi làm bạn cũng được mà, bạn bè là chức danh rất tốt, được thì tấn công, không thì lui về phòng thủ.”

“Tôi sẽ không làm bạn với cô ấy.” Anh không thể xem như giữa hai người chưa từng xảy ra chuyện gì, mối quan hệ không thể khiến anh thoải mái ấy chỉ như tự mua dây buộc mình mà thôi.

“Ha, tôi thì vô tư, nếu thực sự cậu không muốn thấy cô nàng thì tôi cũng không miễn cưỡng, cùng lắm tôi gọi người khác xử lý cô nàng thay cậu là được.”

“Cậu dám!” Anh buột miệng, chẳng cần suy nghĩ, muốn tìm người tiếp cận Tô Gia Áo, thiếu gia anh không cho phép.

Phản ứng quá nhanh ấy khiến Kiều Khâm cười thích thú: “Xem như cậu đồng ý giúp rồi đấy nhé. Cảm ơn. Này, tiện đây nhắc cậu luôn, bắt đầu làm bạn, chưa biết chừng hiệu quả sẽ càng cao đấy. Dù sao hiện giờ cô nàng đã là thú cưng của người khác, cậu không có sự lựa chọn nào khác”.

Tiêu Yêu Cảnh không đáp, đôi mắt đen nhìn gương mặt vẫn tiêu tụy của mình trong gương, như suy nghĩ lung lăm.

Nhà họ Tô sau bữa cơm tối.

Ông Tô mặc quần đùi chim cò mà đàn ông trung niên thích mặc nhất, nằm trên sofa ngoài phòng khách xem tivi một cách mất hình tượng. Liếc nhìn bà Tô đang dựa vào mình cùng xem phim, chỉ một lần ra khỏi nhà đến quán ven đường đã nâng cao địa vị trong nhà của mình, ông cảm thấy rất đắc ý.

“Mẹ, con muốn đi làm thêm.” Tô Gia Áo báo cáo tình hình với chủ gia đình theo thói quen, nhưng bà Tô chẳng thèm ngược lên, ném ra một câu: “Bố con làm chủ”.

“Hả? Hỏi bố?” Dường như không thể hiểu nổi mối quan hệ gia đình đã thay đổi thần tốc như thế, Tô Gia Áo ngẩn ngừ nhìn bố, ông Tô nhìn cô với ánh mắt trống rỗng, uể oải lừ đừ thọc tay vào trong quần. “Á! Bố, bố đừng đánh rắm trên ghế chứ...” [*Vanila: Eo!!!~ =))]

“Bẹp bẹp bẹp...”

“Ai cho bố đánh rắm!!! Buổi tối con nằm ngủ, ghê chết đi được!”

Không vui vì chồng mình bị bắt nạt, bà Tô đánh bốp một cái thật mạnh vào con gái mình: “Ai cho phép mày không biết lớn bé gì với bố thế hả? Sờ mông đánh rắm thì sao? Đàn ông nào mà chả thế! Đó là nam tính, đúng không bố nó?”.

“Ừ.” Ông Tô lên tiếng, mắt không hề rời khỏi màn hình trên tivi.

Nam tính cái quỷ gì thế này? Đó là tính nham nhở của đàn ông trung niên ăn mặc cầu thả, xấu xí thì có! Ôm cái đầu bị đánh đau, Tô Gia Áo tức tối nhìn bố mẹ, nghiêng răng.

“Con quỷ chết tiệt tròng mắt cái gì? Ủa? Thuần Tình đâu?”

“Anh ấy đang soạn giáo án trong phòng!”

“Mày đi làm thêm đã hỏi nó chưa?”

“Không sao ạ, nhạc mẫu đại nhân, thê quân muốn đi đâu thì cứ đi, con sẽ nghe theo.” Giọng nói dịu dàng vang lên, Quý Thuần Khanh ra ngoài nghỉ ngơi, tươi cười vào nhà bếp pha trà, rồi lại vào trong phòng mình, để lại Tô Gia Áo dương dương đắc ý nhìn mẹ.

“Mẹ thấy rồi đó, anh ấy không có ý kiến, nghe theo con mà.”

Cô vừa nói xong, ông Tô đã lắc đầu thở dài, vô cùng thương tiếc.

Chính xác, Quý Thuần Khanh rất ngoan, cô nói một, anh không dám nói hai, cô chỉ đồng, anh sẽ không nhìn tây, trước mọi người, anh vẫn là một Quý Thuần Khanh biết giữ quy tắc, tuân thủ gia quy, thanh bạch, trong sáng, không biết nổi loạn, gọi cô là thê quân, khiến cô nở mày nở mặt.

Màn đêm buông xuống, cô nằm trên sofa thao thức, một bóng đen xuất hiện bao trùm lấy cô, ngược lên thấy ai kia đang sa sầm mặt nhìn mình: “Sofa thoải mái không?”.

“Hả? Cũng... tạm tạm!”

“Tại sao em không tìm anh?”

“Tìm anh? Tìm ở đâu?”

Anh ghen lời, nhìn cô vẻ thiếu tự nhiên, có cần anh nói toạc ra không: “Phòng anh”.

“Nhưng... không hay lắm nhỉ?” Cô thì không sao, nhưng sự thanh bạch của anh thì có sao, chẳng phải anh rất quan tâm đến vấn đề đó ư?

“Anh tưởng đã qua lại với nhau rồi thì có thể ôm em ngủ... không phải sao?” Anh bĩu môi vẽ ngây thơ, cảm thấy ử rử vì quy tắc đã bị mình ném sạch. Đây là lần đầu tiên anh hẹn hò với nữ sinh, mà cơ ấy... chắc không phải lần đầu nhỉ? Anh không biết trai gái yêu nhau phải làm gì, cách thức như thế nào, cô phải phụ trách dạy anh, chứ không được để mặc anh muốn làm gì thì làm.

“Cũng đúng là không thể không được...” Nhưng tiến độ hơi nhanh.

“Thật không?” Đôi mắt anh lấp lánh trong đêm, không đợi cô nói tiếp, đã cúi xuống ôm cả người lẫn chân, tiến thẳng vào phòng, đặt lên giường, chuẩn bị tắt đèn đi ngủ.

Tô Gia Áo hoảng hốt, đến nỗi cả e thẹn của nữ sinh cũng đã xuất hiện. Cô căng cứng cả người, kết quả là bên cạnh đã vang lên tiếng thở đều đều của anh.

Cô ngẩn người, quay sang nhìn, một gương mặt say ngủ tuyệt mỹ không chút tà niệm, hàng lông mi dài và đôi môi mỏng, mặt vẫn còn dựa vào vai cô rất thân mật, đáng yêu đến mức không chịu nổi. Hơi thở nóng ấm phốt qua mặt cô, anh ôm chặt lấy cô, gần trong gang tấc, đưa tay là chạm đến, nhưng anh đã rất thoải mái mà ngủ thiếp đi rồi, để mặc cô trần trọc với mùi hương tràn ngập trong phòng, không rõ người đang ham muốn, khao khát là ai nữa.

Từ đó về sau, thành trì thất thủ, đêm đêm mất hồn, đêm nào cô cũng bị ai kia bế vào phòng ngủ cùng, nhưng cô không hề buồn ngủ, chỉ ngửi mùi hương mà thức trắng đến sáng.

Có lẽ là do anh quá e ngại, đợi cô chủ động? Qua lại với nhau nghĩa là được quyền vừa ôm vừa hôn, lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, cháy hoàn toàn, phi ngựa về đích! Xem ra định nghĩa về chuyện yêu nhau của anh vẫn chưa rõ lắm, cần được chỉ dạy. Thế là một đêm nọ, cô không mời mà tự chui vào hang ổ của anh.

Anh đang đứng bên cửa sổ nghe điện thoại, thấy cô vào thì mỉm cười, đưa ngón tay trở lên môi rồi chỉ vào điện thoại.

Bảo cô im lặng ư? Cô hiểu ý gật gật đầu, chỉ tò mò không biết anh gọi cho ai vì hiếm khi thấy anh gọi điện.

“Con ở đây rất ổn, mẹ, mẹ đừng nghe thị đồng nói nhảm, nó đưa con đến đây rồi trở về, không hiểu tình hình.” Anh vừa nghe điện thoại vừa đến cạnh giường, ngồi xuống, đưa tay ôm cô và xoa dịu người trong điện thoại.

Thì ra là đang nói chuyện với mẹ, cô không cảnh giác nữa, vừa nắm tay anh đùa nghịch, vừa nghe anh nói chuyện điện thoại.

“Thê quân đối xử với con rất tốt, dạ? Thích ạ?” Đang nói giữa chừng anh bỗng khựng lại, cúi xuống nhìn cô, ánh mắt dịu đi: “Với con, chắc cô ấy cũng có thể gọi là thích”.

Về dịu dàng trong tích tắc của anh khiến cô bỗng nảy sinh là ý, mối thù bỏ rơi cô mấy đêm nay đã có thể trả được rồi, hừ hừ hừ!

Cô trèo vào lòng anh, tư thế mờ ám ấy hiển nhiên không thích hợp cho việc nói chuyện tiếp với mẫu thân đại nhân, anh tỏ vẻ hoảng hốt, cau mày ra hiệu cô xuống.

Cô lè lưỡi, tỏ ý “Không!”, hai tay đặt lên vai, hôn lên vành tai anh.

Anh cố chịu không kêu lên, cố tỏ ra không có chuyện gì, tạo dựng hiện tượng tốt của cô với mẹ mình: “Ừm... Không, đương nhiên là không, cô ấy vẫn chưa đụng đến con. Chuyện xấu xa như thế, cô ấy sẽ không làm bấy đâu”.

Sẽ không làm bấy? Xì xì! Làm bấy cho anh xem!

Tô Gia Áo nhướn mày, mắt chớp chớp đầy vẻ gian xảo, bất chấp sự kháng cự, cởi áo sơ mi của anh ra, bắt đầu khiêu khích rồi cắn lên cổ anh, tạo ra mấy vết đỏ đỏ mờ ám. Vẫn chưa đủ, hai tay cũng bắt đầu lần mò xuống phía dưới, hài lòng đùa giỡn phần bụng phẳng, khiến toàn thân anh run lên bần bật.

“Ừm... đừng... Không phải con nói với mẹ... Vâng...” Đầu lưỡi vốn đang di chuyển dưới cằm bỗng tấn công môi khiến giọng nói của anh đột ngột biến mất, anh hoảng sợ, nóng ran cả người lại lo lắng âm thanh khi hôn nhau sẽ vọng vào điện thoại.

“Anh hư quá, vừa nói với mẹ sẽ không cho ai đụng vào thế mà đã bị người ta làm cho đến nỗi thích thú thế kia”, cô thì thào, cố ý kẻ sất tai anh khiêu khích. Biết rõ anh không thể cúp máy nên càng muốn hành hạ anh, cơ thể của anh ửng hồng, mùi hương nồng nàn không thể lừa ai được.

“Khi nói chuyện điện thoại bị sờ thế này rất dễ chịu có phải không nào?” Cô khẽ thì thầm chỉ để mình anh nghe: “Có phải thế không? Nói đi nào”.

“...Vâng, vâng... đúng, không, con chỉ hơi cảm lạnh một chút...” Anh cố kìm nén tiếng rên rỉ sắp thoát ra khỏi cổ họng, giải thích nguyên nhân vì sao giọng mình lại khàn khàn như thế.

“Ừa? Anh đang nói với em là không dễ chịu à?”

Anh muốn trừng mắt với cô, nhưng ánh mắt mờ màng lại không trừng lên nổi.

“Ánh mắt anh không nói thể, nó đang nói là, hãy đến chạm vào anh nhanh lên, dễ chịu quá. Đây... lúc nghe điện thoại được sờ thế chắc dễ chịu lắm nhỉ? Anh còn muốn em chạm vào đâu nữa đâu?”

“Hừ... ừm...” Anh vội cắn chặt răng, nhưng không thể ngăn những tiếng rên rỉ khe khẽ thoát ra, dường như cô gái kia chưa thỏa mãn, bắt đầu hôn lên người anh mà không hề kiêng kỵ.

“Tai?”

“Miệng?”

“Hay là...”

Rõ ràng là đang đùa cợt người ta, nhưng không khí nồng nàn mờ ám này rất dễ bị lây nhiễm, chính cô cũng bắt đầu mụ mẫm, hai tay bắt đầu lần xuống bụng anh.

“Đừng chạm vào chỗ đó.”

Dục vọng trong anh bùng phát, nếu còn bị chạm vào nữa chắc anh sẽ quên hết, đập quy tắc của tộc xuống chân ngay trước mặt mẹ mình, để cô xuống một cách đồi phong bại tục.

“Mẹ, những lời mẹ dạy con sẽ nghĩ cách để làm, mèo con nuôi đang phá phách, con chưa con nó ăn, hôm nay đến đây nhé.”

Anh vội cúp máy rồi nheo mắt, kéo con mèo kiêu căng kia xuống, áp lên đôi môi cô như thế để dạy dỗ, hơi thở nặng nề kèm theo những tiếng rên đầy ham muốn vang lên, bất chấp cô có chịu đựng được không, đôi môi anh áp xuống, đến hơi thở của cô cũng bị anh nuốt mất.

Nụ hôn sâu dần dần nhẹ nhàng hơn, cuối cùng biến thành nụ hôn dịu dàng, mềm mại.

“Mẹ hỏi anh, khi nào thì chúng ta kết hôn?”

Cô đang chìm đắm trong mật ngọt, nhưng vẫn nghe thấy câu nói làm mất cảm hứng ấy, không nghĩ ngợi gì mà nói luôn: “Chẳng phải anh đã nói không cần chịu trách nhiệm, chỉ cần yêu nhau là được đấy thôi? Vậy bây giờ anh đang ép em lên tiếng nhận sai, gánh vác trách nhiệm à?”.

Lời cô rất khó nghe khiến anh mím đôi môi còn đang tê dại của mình lại, ánh mắt rời khỏi giường mặt hồng hào của cô, cho dù nổi loạn theo cô, nhưng tận xương tuỷ anh vẫn còn dai dẳng một quan niệm cũ kỹ đã mọc rễ ở đó.

Anh xoay người cố điều chỉnh tư thế, đầu vẫn còn văng vất, gắng sức đè nén dục vọng, tỏ ra rất đau khổ.

“Anh đã thớm đến mức đó rồi còn làm bộ làm tịch?” Cô không hiểu rốt cuộc anh đang dần vật điều gì.

Cuối cùng anh kìm nén hơi thở, ánh mắt đen nhánh nhìn cô: “Nếu không thì sao? Lại làm công cụ lợi dụng lần nữa à?”.

“Hả?”

“Tưởng anh không nói thì sẽ quên hết hay sao? Anh không phải người em nói thể nào thì nghe thể đấy, đợi trái tim em không còn nghĩ đến người khác nữa rồi tính.”

Nhưng chưa đợi đến khi Tô Gia Áo quên hết, thì Kiều Khâm đã gọi điện thoại cho Bạch Tiểu Diệp, thông báo đã đến lúc họ đi làm. Không kịp báo cho thầy Quý vẫn còn đang hôn dỗi, Bạch Tiểu Diệp cùng Tô Gia Áo trốn tiết cuối, đến phòng quản lý của quán bar Snow Mania.

Kiều Khâm rất ra vẻ ông chủ, giao hai người họ cho tổ trưởng quầy bar rồi biến mất, tổ trưởng chỉ liếc họ một cái rồi ra quyết định đầu tiên:

“Hai cô tẩy trang ngay cho tôi.”

“Hả? Tẩy trang?” Tô Gia Áo cự nự: “Tôi không chịu đâu, tẩy trang rồi tôi không dám gặp ai nữa. Không, không, chết cũng không!”. Từ khi lên cấp ba cô chưa bao giờ để mặt mộc, màu sắc rồi, huống hồ hôm trước,

Quý Thuần Khanh còn cảnh cáo cô, trong thời gian làm việc nghiêm cấm để mặt mộc mà đi gặp người khác, quy định này cũng quan trọng ngang với việc tránh xa tên tiểu yêu tinh kia ra.

“Không phải bắt cô để mặt mộc, mà bởi trang điểm quá đậm là điều cấm kỵ với nhân viên phục vụ, lát nữa tôi trang điểm cho các cô, vì thế các cô hãy xử lý lớp trang điểm này đi.” Tổ trưởng vừa nói vừa lấy ra hộp trang điểm của mình ra, chiếc hộp chuyên nghiệp ấy khiến Tô Gia Áo và Bạch Tiểu Diệp không còn đề phòng nữa.

Tiêu Yêu Cảnh đang ngồi trên ghế cao trước quầy bar bỗng nổi cơn thịnh nộ khi cô nàng Tô Gia Áo trang điểm nhẹ nhàng xuất hiện trong tầm mắt mình. Lúc này anh mới phát hiện ra Kiều Khâm có ý đồ, chẳng phải anh ta muốn giúp gì mình, mà chỉ muốn nhìn bộ dạng ngu ngốc, há miệng trợn mắt của anh, bạn gái cũ rốt cuộc có đáng về nguyên thủy thế nào, lúc này đây anh mới được thấy rõ.

Kỹ thuật trang điểm của cô tệ đến mức nào mới hoá trang cho chính mình thành bộ dạng quỷ quái đó, đôi môi mỏng lúc nào cũng bị lớp son dày che phủ, đôi mắt trong veo biết cười luôn bị lớp phấn mắt màu đen bao vây, mái tóc được buộc xô lệch đã bị tháo ra, chải ngay ngắn, còn kẹp một chiếc kẹp tóc hình quả dâu vốn không hợp với cô, nhưng sau khi xoá sạch lớp trang điểm kinh khủng kia đi, cô lại... Chết tiệt, rất đáng yêu, đến làn da rất đáng yêu, đến làn da cũng ánh lên vẻ hồng hào dưới ánh đèn màu, ai cho phép cô ra ngoài lượn lờ dưới bộ dạng đó?

Công việc của cô chỉ là bưng bê, uống đến bàn khách là được, tên nào dám trò chuyện với cô, làm quen hả? Cô đã trở nên biết giao tiếp từ khi nào vậy? Chẳng lẽ tẩy trang rồi, cô cũng trở nên hiền hoà, dễ chịu hơn?

Một ly cocktail được đưa đến trước mặt Tô Gia Áo, cô dờ dả ra, lúng túng trước một người đàn ông xa lạ.

Vì... hình như anh ta đang bắt chuyện làm quen.

Đây là chuyện mà Tô Gia Áo đã mơ tưởng suốt hai mươi năm mà chưa bao giờ xảy ra, nhưng khi xảy ra rồi, cô lại không biết phải phản ứng như thế nào.

“Anh chỉ muốn biết tên của em thôi, em khó xử à?”

“Không, tôi... xin lỗi...” Tổ trưởng đã nói, khách hàng là Thượng đế, cho dù gặp loại khách hàng tồi tệ, nếu không biết cách xử lý thì cứ nói xin lỗi trước là được.

“Ha ha, Xin Lỗi tiểu thư, có thể mời em uống một ly không?”

“... Ừm... tôi...”

Cô nhìn ly cocktail trước mặt, không biết có nên nhận không, tổ trưởng đã bảo, khách đề nghị gì thì làm đó, ấy là tôn chỉ phục vụ, bị phản nản thì sẽ bị trừ tiền và chịu mắng. Uống một ly rượu thôi, chắc không sao chứ? Tỉu lượng của cô không cao lắm, nhưng cũng tạm tạm. Cô đang định đưa tay ra đón lấy thì cánh tay đeo trang sức bằng bạc đã cướp lấy ly rượu trước.

“Cậu không có mắt à? Cô ấy là người bưng rượu, không phải uống rượu cùng! Nhiều tiền muốn mời rượu à? Thiếu gia đây uống với cậu!”

Rượu trôi tuột xuống cổ họng Tiêu Yêu Cảnh, chiếc ly rỗng đặt mạnh lên chiếc khay trên tay Tô Gia Áo, mạnh đến nỗi tay cô tê dại.

Thế nào gọi là rượu mời không uống mà uống rượu phạt, có lẽ là thế này đây.

39. Chương 38

Chương 38:

Màn biểu diễn Hoàng hậu Quốc vương

Không khí trên sàn nhảy đang nóng lên.

Ai cũng bận rộn giải phóng bản thân, uống rượu, trò chuyện, lắc lư cơ thể, nên cho dù có một anh chàng ăn mặc rất đẹp, rất sang trọng lôi một cô em mặc đồng phục phục vụ, ép vào góc tối cũng không khiến mọi người lưu tâm, chuyện này thường xuyên diễn ra ở các quán bar, chỉ cần thích nhau thì chuyện gì cũng có thể xảy ra, nếu có tình cảm thật thì chúc mừng cô em đó đã câu được một chàng công tử nhà giàu.

Tiêu Yêu Cảnh xoay lưng lại sàn nhảy, thân hình cao lớn bao phủ Tô Gia Áo, không gian tạp nham này khiến tư duy anh mỗi lúc một rối loạn, không tìm được lời mở đầu, anh đành yêu cầu thẳng: “Về nhà. Không được đến đây làm việc”.

Lời nói ngang ngược khiến Tô Gia Áo nhú mày, anh hại cô đắc tội với khách lại còn kéo cô vào góc là để đuổi cô về sao?

“Tại sao tôi phải về? Nếu anh không thích thì xem như chưa nhìn thấy tôi đi!”

“Em cứ đảo qua đảo lại phiền phức chết được, em bảo tôi phải làm thế nào mới không thấy em đây? Về nhà ngay!” Liếc nhìn hai hàng lông mày thanh mảnh của cô hơi nhíu lại, anh cảm giác như sự nhẫn nại của mình sắp cạn kiệt: “Đi thay quần áo, về!”. Rõ ràng có rất nhiều lời muốn nói, nhưng anh chưa bao giờ ngờ được lại gặp nhau ở nơi tệ hại thế này, đúng tại quán bar đã khiến họ chia tay. Mẹ kiếp!

“Chia tay rồi không làm bạn cũng được, nhưng anh có cần mất phong độ thế không? Tôi làm việc ở chỗ bạn mình cũng khiến anh chướng mắt, nếu thế thì anh đừng nhìn, tại sao phải lo?” Biết ngượng thì tránh đi, kéo cô ra đây bốn mắt nhìn nhau thế này hại cô ngượng vô cùng, không tìm ra chỗ trốn tránh, cô đành hung hăng cướp lời.

Anh nheo mắt, chút phong độ còn lại khiến anh trầm giọng hỏi: “Tóm lại em có đi không?”.

“Muốn đi thì anh đi đi, tôi không đi.”

Cô đẩy anh ra nhưng anh không nhúc nhích, cô định vòng qua người anh thì không ngờ lại bị ôm chặt. Cô chưa kịp đứng vững, đôi môi anh đã áp xuống nuốt sạch những lời cô định nói. Cô hoàn toàn bất ngờ khi anh hôn mình vào lúc này, trong lúc thất thần, mùi thuốc lá và rượu mạnh đã xông vào vòm họng, xộc lên mũi.

Nụ hôn ướt át cay nồng bao phủ không khí xung quanh, cô giật mình thức tỉnh bởi tiếng rên rỉ của anh, cổ sức đẩy anh ra, nhưng sự phản kháng đó chỉ khiến anh càng cố gắng chen vào nơi mình đang chiếm cứ.

“Ồi!” Sự kháng cự của cô khiến anh thấy rõ mồn một từ một khoảng cách rất gần, đôi mắt đen nhánh lấp lánh nhìn mình chăm chú, rồi lại nhắm mắt hưởng thụ nụ hôn ngọt ngào.

Quên hết, bất chấp cô bây giờ là của ai, từ nay về sau cô chỉ thuộc về mình anh là đủ.

Anh rất nóng nảy, không biết kiềm chế lại hoang dã, anh đã muốn làm thế này với cô từ lâu, muốn ôm, muốn hôn cô, biết rõ mình đã tranh như vậy là rất khổ sở, tại sao anh phải vì sĩ diện mà chịu đựng ham muốn giãy vò chút, để mình trở nên hèn kém, chỉ cần chạm vào lưỡi cô đã căng thẳng đến nỗi ngón tay run lên, hơi thở gấp gáp.

Không muốn cô cứ thoái lui mãi, anh vòng tay ra sau lưng cô trượt dần xuống, đặt trên eo cô, không cho cô lùi lại, ép cơ thể cô sát vào mình, đến cả phần thân dưới cũng không tha, cho dù mất mặt cũng phải để cô cảm nhận được phản ứng cơ thể đơn thuần nhất của mình.

Luồng khí nóng tuôn chảy giữa hai đôi môi, cô trừng trừng nhìn anh, vẫn đang thở gấp gáp, đôi môi mọng đỏ vì hôn run run thốt ra: “Anh có ý gì? Chỉ vì tôi không chịu về nên lấy nụ hôn này ra trừng phạt tôi à?”.

Là do cô không chịu đi, nên anh đành chọn cách nói chuyện khác với cô ở đây vậy.

“Em biết rõ quan hệ giữa tôi và Kiều Khâm mà còn đến đây làm, rõ ràng là đang có ý với tôi, không phải sao?” Ra dấu rằng anh vẫn còn cơ hội.

“Là vì bạn tôi, Tiểu Diệp...”

“Lại là bạn? Thói quen xấu hay lo chuyện thiên hạ của em vẫn không đổi, nên đến chuyện của tôi em cũng muốn lo à? Ai cho em xóa tin nhắn của tôi? Em đang hoang tưởng cái gì? Thấy tôi không quên được, em vui lắm hả?”

“Tôi không thêm!”

“Không thêm?” Anh tức giận xoay mặt cô lại, nhìn gương mặt mà trước nay anh chưa bao giờ được nhìn thật sự, như muốn khắc ghi thật sâu: “Muốn tôi quên em đúng không? Có người dạy tôi cách quên tốt nhất, đàn ông có được thứ mình muốn là sẽ quên ngay, hay chúng ta thử xem?”.

Cô vùng vẫy để thoát ra, hốt hển nói: “Anh muốn đánh cược thì đi mà đến với người khác, chúng ta đã không ỏn quan hệ gì nữa, chia tay rồi!”.

Anh khựng lại trước câu “không còn quan hệ gì” của cô, nhưng vẫn không chịu thua, hừ khê: “Phải rồi, vậy chuyện chúng ta đang làm từ này đến giờ em hãy nói với anh bạn trai hiện tại của mình đi! Em đã làm những gì với bạn trai cũ?”.

“Anh...” Không thể để Quý Thuần Khanh biết, chắc chắn anh sẽ lôi cô đi ngay, quan trọng hơn là anh sẽ hiểu lầm rằng cô lại lôi anh ra để diễn kịch trả thù, họ mới tiến triển được một chút sẽ quay về con số không.

“Đã như vậy rồi mà em vẫn không chịu đi, muốn tiếp tục lo chuyện thiên hạ, ở lại đây làm thê, đúng chứ? Vậy anh sẽ xem em chịu đựng được bao lâu!” [*Vanila: Nói cách khác là bảo vệ chị, trông chừng chị chứ gì! =.=] Anh manly + đáng thương quá àk. Ôi trái tim thiếu nữ của tôi!!!~ T~T]

Tiêu Yêu Cảnh thu tay lại, khoanh tay trước ngực dựa vào tường, ra hiệu cuộc chiến hành hạ nhau đã chính thức bắt đầu, xem bên nào chịu được đến phút cuối.

Tô Gia Áo thẳng thắn, ngốc nghếch, không biết cúi đầu, không hiểu lễ nghĩa, nhưng Snow Mania là nơi nào? Là nơi tạp nham, loại người nào cũng có. Với tính cách thẳng thắn, bộc trực của mình mà không gây sự với khách mới là lạ, chắc chắn tiền lương sẽ không đủ bồi thường. Tiêu Yêu Cảnh nghĩ vậy, định đợi đến lúc cô không chịu nổi, tự biết khó mà rút lui.

Đến cách từ chối khi được mời rượu còn không biết mà nghênh ngang

đòi bảo sẽ bảo vệ bạn mình? Buồn cười.

Tiêu Yêu Cảnh đến ngồi cạnh quầy bar, nhưng ánh mắt vẫn dõi theo bóng dáng đang chạy tới chạy lui tât bật kia, cho đến khi Kiều Khâm đến bên gõ gõ lên quầy, anh mới tức tối quay lại nhìn.

“Cô nàng tha thứ cho cậu chưa?”, không hề kiêng kỵ, anh ta hỏi thẳng.

“...” Anh cầm ly rượu lên uống, im lặng.

“Hừ, cậu thật may mắn.” Lời nói chua chát thốt ra từ miệng Kiều Khâm, anh ta đưa tay lên sờ vào dấu tay in trên má, nhướn mày: “Sao, ăn được một nửa có can tâm hơn chút nào không?”.

“... Phương ph á pchết tiết mà cậu nói không có hiệu quả.” Can tâm? Anh nghĩ mình đã trở nên tham lam quá rồi, can tâm tình nguyện, muốn mình danh chính ngôn thuận là bạn trai cô, muốn đôi mắt cô không dõi theo ai khác, muốn cô ngoan ngoãn đi theo mình, chứ không phải xoay xung quanh những cậu A, anh B, thẳng C ở đây.

Kiều Khâm cười khê, đưa mắt nhìn sàn nhảy, không bắt ngờ khi hai tên phiền phức kia lại bị người ta quấy rối, dù sao Tô Gia Áo chưa từng gặp phải chuyện này nên cứ đờ người, không biết đối phó thế nào, nhưng Bạch Tiểu Diệp thì lại mỉm cười, lấy di động ra trao đổi số với người ta.

Rất tốt, cô đã nhìn ra trò vặt của anh, anh cố ý gọi tổ trưởng quầy bar đến trang điểm đẹp cho họ, mục đích để khiến họ rơi vào hoàn cảnh khó khăn, tìm cơ hội thể hiện phong độ giải vây người đẹp, để cô nợ mình, dù sao với tư cách là nhân viên phục vụ cũng khó mà từ chối người khác đến làm quen, nhưng cô gái ấy không cần anh lo, tự lực cánh sinh không để anh phải nhúng tay vào, còn đặc biệt để anh thấy dáng vẻ hào hứng của mình, ép anh phải nếm thử cảm giác gây ông đập lưng ông.

Tốt thôi, nếu anh thừa nhận mình đang rất chướng mắt, rất khó chịu, thì cô có chịu dừng lại không?

Cũng may ở đây còn có một người anh em, có cậu ta thì chí ít anh vẫn có thể đùa bốn vị thiếu gia ấy để giải toả ức chế trong lòng. Thế là, anh tỏ vẻ thờ ơ, hỏi: “Này, cô ấy bị người ta làm quen kia, cậu còn ngồi yên được à?”.

Tiêu Yêu Cảnh cố kìm chế hành động ngu ngốc của mình, ánh mắt lướt qua mấy tên khốn đang làm quen với cô: “Tôi đang đợi”.

“Đợi quán tôi thâm rồi mới ra xử lý chúng?” Ha ha, từ khi nào mà cậu ta lại suy nghĩ đến thể diện và cảm nhận của anh rồi, nhưng hiện giờ anh không cần sự quan tâm dư thừa đó, mấy tên kia chướng mắt quá rồi, đến nỗi lần đầu tiên anh có ý muốn chỉnh đốn lại không khí phong lưu trong quán anh, ai cho phép chúng tùy tiện với nhân viên trong quán anh, vừa khoác vai vừa cười đùa. Cậu cứ lên đập cho bọn chúng một trận, không cần nể mặt anh, chưa biết chừng anh còn trượng nghĩa giúp Tiêu Yêu Cảnh đóng cửa thả chó ra nữa ấy chứ.

Tiêu Yêu Cảnh lườm cậu ta: “Ai lo cho quán của cậu, tôi đang đợi cô ấy cầu cứu”.

“Nhưng hình như cô ấy không có ý cầu cứu đâu.”

“...”

“A, bị người ta kéo vào sàn nhảy rồi kìa.”

“...”

“A, vẻ mặt cô nàng buồn cười quá, cứng đờ cả ra.”

“... Phiền cậu nhìn cô nàng của mình đi.”

“Tại sao tôi phải nhìn cô nàng đang nhảy nhót thân mật với người khác chứ. Thật chướng mắt.”

“...”

Đứng giữa sàn nhảy, Tô Gia Áo rất lúng túng, vì cô hoàn toàn không biết nhảy, đến cử động cơ thể đơn giản nhất với cô cũng rất khó khăn, khả năng điều khiển cơ thể lúc đánh nhau hoàn toàn vô dụng, nửa thân trên và nửa thân dưới như cách biệt nhau, eo cứng đờ, không thể lắc lắc, động tác của tay và eo cũng không hài hoà.

Cô vào sàn nhảy với Bạch Tiểu Diệp là bởi tuân theo sứ mệnh, Tiểu Diệp uốn éo như rắn bên cạnh như cá gặp nước, còn cô lại giống vịt cạn bị ném vào ao, miễn cưỡng đứng đó.

Cũng may anh chàng bên cạnh khá ân cần, biết cô lần đầu nhảy nên hạ thấp độ khó, gọi các bạn lại nhảy điệu con thỏ, điệu con thỏ tức là cả nhóm khoác vai nhau, tiến lùi năm bước theo điệu nhạc rồi học theo cách nhảy của thỏ, đơn giản và dễ thực hiện, cả một đám người hình thành một hàng dài dằng dặc trong sàn nhảy, vừa nổi bật là vừa giúp đỡ lẫn nhau.

Tô Gia Áo dần dần hào hứng, tay chân cũng theo kịp nhạc, vui đến nỗi không còn cảnh giác, khi nhóm nhảy dần đủ độ dài, họ bắt đầu vây lại thành một vòng tròn nhỏ, lúc ấy độ khó sẽ tăng lên, tiến vào giai đoạn biểu diễn Hoàng hậu Quốc vương. Thế nào gọi là màn biểu diễn Hoàng hậu Quốc vương, tức là mọi người vòng ngoài chỉ cần nhảy những bước đơn giản theo nhạc là được, nhưng người được đẩy vào trung tâm vòng tròn thì phải làm những động tác khó hơn, nếu mọi người vỗ tay hưởng ứng thì có thể tùy ý mời một người mình thích trong vòng tròn đến bên cạnh để trò chuyện riêng, còn người được chọn không được từ chối, đó cũng có nghĩa là tình bạn tạm thời được tạo ra trong sàn nhảy.

“Đừng sợ, anh sẽ thắng để em đi.” Chàng trai bên cạnh đột nhiên cúi xuống thì thầm, còn nắm chặt tay cô, lúc ấy cô mới biết mình đã bị người ta chú ý, bị lôi vào trò này một cách kỳ quặc và không có quyền từ chối.

“Bỏ tay ra, ngáng đường quá.” Bỗng một giọng nói chen vào.

Tiêu Yêu Cảnh nhìn chằm chằm hai bàn tay nắm chặt nhau ấy, lần đầu cảm thấy cực kỳ chán ghét với trò Hoàng hậu Quốc vương mà mình đã chơi đến phát ngán từ lâu.

Hai bàn tay vội buông ra, nhường đường cho anh tiến vào giữa sàn nhảy, anh bỏ qua động tác làm nóng cơ thể, chống tay tròn chuôi quay vài vòng, những trang sức bằng bạc ở eo sáng lấp lánh dưới ánh đèn màu, động tác đẹp mắt, dứt khoát khiến mọi người hét lên hào hứng.

Gạt mồ hôi trên trán, anh nhảy lên, không đợi mọi người vỗ tay khen ngợi đã tự đi đến trước mặt “giải thưởng” nào đó, nói chắc nịch và nghênh ngang: “Cầu cứu tôi, tôi sẽ chuộc em về”.

Hành động “tiểu nhân” của anh khiến cô trợn mắt, nhưng anh hất hàm lên vẻ thản nhiên, gương cờ thắng lợi, nếu đuổi mình ra khỏi Snow Mania ngay từ ngày đầu thì anh rất đắc ý. Có điệu nhảy nào áp đảo được anh không, có điệu nhảy nào nổi bật hơn anh không? Cô khổ sở suy nghĩ, tay túm chặt phần ngực áo, cúi đầu cắn môi.

Thấy cô chuẩn bị chịu thua, anh dương dương đắc ý chờ cô trả lời thì phía sau đột nhiên vang lên một loạt tiếng huyết sáo khoái trá, anh không tin, có tên nào lại dám công khai thách thức mình trong sàn nhảy, quấy rối chuyện tốt của anh, hẳn sẽ phải tìm rằng dưới đất, dù sao anh cũng đã rất ngang ngược, vô lý rồi!

Nhưng khi quay đầu lại, sắc mặt anh phức tạp, đứng đờ tại chỗ, chỉ vì tên công khai thách thức anh không phải đàn ông, mà là một cô gái mà anh không thể làm gì được. Có lẽ người cảm thấy khó nghĩ không chỉ có mình anh, bất giác anh nhìn Kiều Khâm đứng gần đó, bản thân nhìn bạn gái cũ chơi trò Quốc vương Hoàng hậu với kẻ khác đã đủ mệt rồi, thực sự rất khó hình dung có người còn thản nhiên nhìn bạn gái cũ nhảy điệu sexy ngay trước mặt mọi người.

Cũng may đồng phục của họ là quần jean, không hở hang lắm.

“Tiêu thiếu gia, hình như nhiều người thích tôi hơn, vậy Áo Bông là của tôi.” Đàn ông nhảy giỏi mấy cũng không thắng nổi điệu nhảy sexy của phụ nữ, đó là ưu thế chắc thắng, nhưng nam nữ nhảy những điệu khác nhau vốn là nước sông không phạm nước giếng, có trách thì trách họ cùng thích một “giải thưởng” mà thôi.

Bạch Tiểu Diệp nhảy xuống sàn nhảy, thản nhiên đưa Áo Bông đi, dường như chưa hài lòng khi thấy sắc mặt Tiêu Yêu Cảnh còn không đủ tái xanh, cô cố ý nhún vai, phóng khoáng nói: “Cậu muốn theo anh ta không? Nếu thế tớ có thể đưa chàng trai khác đi”.

“Tốt nhất là em nên đưa ngay cô ấy cút về nhà bếp làm việc, đừng ló đầu ra ngoài đùa giỡn nữa”, Kiều Khâm phần nộ thốt lên.

Bạch Tiểu Diệp xem như đã trả thù đủ, quay sang thấy Tiêu Yêu Cảnh đang nhìn mình vẻ bức bối, như thể rất không bằng lòng với việc cô lo chuyện thiên hạ như thế.

“Tiêu thiếu gia, chắc anh phải cảm ơn tôi chứ? Nếu ép Áo Bông quá, cô nàng sẽ làm bậy đấy.”

“...” Tiêu Yêu Cảnh ngẩn người, nhớ đến ai kia bị anh ép đến độ túm lấy ngực áo suy nghĩ, đấu tranh, đột nhiên thấy da đầu tê dại, không kìm được rùng mình.

Chọc tức thành công hai vị thiếu gia, Bạch Tiểu Diệp vui vẻ kéo Tô Gia Áo vào nhà bếp: “Này, lúc này cậu định nhảy thoát y thật à?”

“Làm gì có, tưởng tớ bị thần kinh à? Tớ chỉ căng thẳng quá nên mới túm lấy áo thôi, không được hả?”

“Không, chỉ là hình như Tiêu thiếu gia bị dọa chết khiếp, còn đang đứng đờ ra kia kia.”

Tô Gia Áo quay lại nhìn, rồi đi tiếp.

“Này, cậu thay đổi đối tượng thật rồi à?”

“Cậu lại biết rồi.” Cô vừa sắp xếp dụng cụ trong nhà bếp vừa thờ ơ nói.

Bạch Tiểu Diệp đứng một bên, so với làm việc rõ ràng cô thích trò chuyện hơn: “Trước kia lúc ở cạnh Tiêu thiếu gia cậu ngênh ngang lắm mà, biết suy nghĩ đến cảm nhận người khác từ lúc nào thế? Bây giờ cậu khiêm nhường quá, hoặc là muốn chịu trách nhiệm, hoặc là cậu thích thầy ấy thật rồi. Có điều, tốt nhất đừng nhầm lẫn cảm giác của mình”.

“Ý cậu nói là... tớ có... tâm lý gái trinh?” Cô ngỡ thứ đó thích hợp xuất hiện ở Quý Thuần Khanh hơn.

“Hừ, rất bình thường, cơ bản cô gái nào cũng thế. Cậu có từng nghĩ, nếu không có đêm ấy, cậu sẽ không hẹn hò qua lại nửa mùa thế này với thầy Quý, có thể đã làm hào với Tiêu thiếu gia rồi cũng nên.”

Tâm lý gái trinh... Loại tâm lý hư ảo đó mà cô cũng có sao? Phải chăng đó cũng là một dạng nữ tính?

Quý Thuần Khanh đang ngẩn người, nhú mày nhìn đồng hồ đặt trên bàn làm việc, trời đêm càng khiến tiếng kim chạy vang lên rõ hơn. Con mèo thích ăn vụng nhà anh đang đi đêm ngoài kia, lúc này anh còn tâm trạng đâu mà đầu tư vào sự nghiệp giáo dục nữa.

Mấy vị giảng viên trẻ bị bắt ở lại làm thêm đang oán thán Tiêu Yêu Diệp.

Những thầy cô giáo có gia đình rồi thì không cần tăng ca, còn những vị độc thân thì đều bị ở lại, chỉ một câu ám chỉ vu vơ đó đã khiến Quý Thuần Khanh mang thân phận “những người độc thân vui vẻ”, đồng thời cũng vạch rõ anh vẫn là hàng hoá tồn kho chưa được tiêu thụ, khiến anh càng thêm ưu phiền.

Anh ngỡ phụ nữ là động vật hợp thể của tâm hồn và thể xác, cơ thể có cảm giác với an thì chắc chắn trái tim cũng thế. Ai ngờ sau khi họ đã “ấy ấy” rồi, anh cần một danh phận thì lại bị đẩy về chỗ cũ. Anh bị cô làm tổn thương quá rồi, đành nói những lời tàn nhẫn ấy để tự điều trị cho mình.

Tiếng Tiêu Yêu Diệp vang lên sau lưng: “Các bạn đồng nghiệp, hôm nay tăng ca xong, tôi mời mọi người đi bar”.

40. Chương 39

Chương 39:

Yêu tinh VS Ngây thơ

Khó khăn lắm mới được nghỉ giải lao, Tô Gia Áo ngồi trong phòng nghỉ uống nước, cô và Bạch Tiểu Diệp thay phiên nghỉ, cuối cùng cũng được ngồi xuống vận người cho đỡ mỏi, gác đôi chân đau nhức lên ghế, trong phòng nghỉ cũng chẳng có gì để làm, cô lấy di động định nấu cháo điện thoại với ai đó, nhưng đã qua thời gian sinh hoạt bình thường rồi, lục tung cả danh bạ lên cũng chẳng tìm được ai để quấy rối.

Cô dừng lại ở tên Quý Thuần Khanh hồi lâu, mím môi đấu tranh. Không biết cô không ở nhà thì anh đang làm gì, nhưng bây giờ gọi điện lại giống điều tra quá. Điều tra hành tung, lại tỏ rõ cô rất thích đeo bám, rất quan tâm đến anh, cảm giác tệ quá, nhưng nghĩ lại thì, nam nữ yêu nhau phai có quyền gọi điện thoại bất kể thời gian và ở đâu chứ, là người yêu, cô có quyền hỏi han chút nhỉ?

“A lô.”

“Thê quân, có việc gì à?”

Một câu nói rất không đáng yêu nhảy ra, cô bực bội hừ giọng: “Không có việc gì thì không gọi được à?”. Về xa cách của anh khiến cô tức tối, đồng tai lên nghe ngóng động tĩnh bên kia để suy đoán: “Anh không ở nhà? Đang ở ngoài à, ở ngoài làm gì? Tại sao không về nhà? Anh đang ở đâu? Với ai?”.

Mấy câu hỏi hạch sách mà cô không muốn nói đã thốt ra, câu này khó hơn câu kia, câu này toát lên vẻ quan tâm hơn câu kia.

“Hôm nay anh tăng ca.”

“Tăng ca á?” Lý do đầu tiên để đàn ông viện cớ ngoại tình. “Tăng ca chứ gì? Được thôi, không sao, anh có việc thì cứ làm đi.”

“Hừm? Thê quân... có phải em đang... giận?”

“Sao thế được, anh tăng ca kiếm tiền nên rất bận mà, em không quấy rầy nữa, anh cứ làm đi.”

“Ừ, vậy lát nữa hăng hay, anh sắp xong rồi.”

Anh vội cúp máy khiến cô tức tối nghiêng rằng. Anh dám thản nhiên không chút xấu hổ nói “Ừ” với cô, không biết cô đang hờn dỗi à? Nếu hôm nay anh không đến đón cô về thì cút về nhà ra sofa mà ngủ.

Nhưng anh chưa bao giờ nói dối cô, có lẽ tên hiệu trưởng biến thái kia bắt anh ở lại tăng ca thật thì sao? Tuy những giọng nam nữ ào ào bên kia khiến cô nghi ngờ, nhưng cô tin tưởng sự trong sạch của anh.

Nửa tiếng nghỉ ngơi đã hết, cô lại nở nụ cười phục vụ bước ra đại sảnh, cảnh tượng trước mắt khiến cô như bị sét đánh, Quý Thuần Khanh nửa tiếng trước còn viện cớ nói tăng ca đang đứng cạnh quầy bar cách cô

không xa, bên cạnh là một đoàn giảng viên. Anh vận âu phục trắng thớm, cười bình thản, đang cúi đầu nói gì với đồng nghiệp nữ, hiển nhiên là vẫn chưa nhìn thấy cô, còn vị hiệu trưởng phóng túng của họ đang làm thủ tục ở quầy bar.

Đoàn giảng viên thêm cả hiệu trưởng đến bar chơi tập thể?

Trường họ lúc nào cũng đưa ra những ý tưởng mới mẻ lại phóng túng thế ư?

Không, đó không phải điều quan trọng, mà là... tại sao anh lừa cô? Cô so đo tính toán lại vô lý và thích quản chuyện người khác lắm ư? Đến chơi thì có sao đâu, tại sao lại bảo là tăng ca?

“Áo Bông, hiệu trưởng đưa các thầy cô đến chơi, có cần ra chào hỏi không?” Bạch Tiểu Diệp bưng khay, huých huých Tô Gia Áo đang chờ đợi, bạn trai đến đón về thôi mà, có cần làm ra vẻ không – thể – tin – nổi mà nhìn người ta chằm chằm thế kia không.

Tâm trạng Tô Gia Áo đang tồi tệ, thấy Bạch Tiểu Diệp dò hỏi, lập tức nở nụ cười gian tà: “Đi chứ, tại sao không? Tôn sư trọng đạo mà”.

Quầy bar lớn nhất trong quán đã được Tiêu Yêu Diệp bao toàn bộ, mọi người ngồi xuống, hai cô phục vụ đặt đồ uống lên bàn, e thẹn ngược lên cười: “Xin mời các thầy cô dùng”.

Giọng nói quen thuộc khiến Quý Thuần Khanh ngẩng đầu lên, gương mặt xuất hiện làm sắc mặt anh sa sầm, nụ cười bình thản mất đi, thay vào đó là ánh mắt quan sát, dò xét cô gái phục vụ, tỏ vẻ bất mãn.

“Bọn em lén tặng thêm hai chai rượu đỏ, nhớ cho chúng em pass đấy nhé!” Nhắc đến họ phần là Bạch Tiểu Diệp cười rất hồ hởi.

Tô Gia Áo không tâm trạng nào nhắc nhở, chỉ mĩa mai xa gần: “Các thầy cô tăng ca vất vả, nhưng cũng cần lén đi chơi một chút cho vui, đúng không? Vậy các thầy cô cứ chơi nhé, bọn em không làm phiền!”.

Nói xong những lời khách sáo đó, cô lôi Bạch Tiểu Diệp vẫn đang xun xoe nịnh nọt bỏ đi, tiếp tục làm việc.

Đưa rượu cho một bàn khác xong, cô bê khay đến quầy, khi quay người lại đụng ngay vào Quý Thuần Khanh đang đứng dựa người vào quầy, hai tay anh đút vào túi quần, như đã đợi rất lâu, thấy cô quay lại thì mỉm cười.

Ai cười với anh, đồ đàn ông xấu xa nói dối để đi chơi.

Tô Gia Áo lườm một cái sắc lém, định đi qua nhưng anh không chịu thua, tiến lên một bước khê ngăn cô lại. Cô bĩu môi bước qua trái, muốn trốn tránh anh: “Tránh ra, đừng cản đường, em không muốn nghe anh giải thích!”.

“Giải thích gì chứ?” Anh chẳng thèm chơi trò chặn trái ngăn phải với cô, kéo cô vào một căn gác xép để có thể nói chuyện riêng, không cười nữa mà tỏ ra nghiêm túc: “Nếu muốn giải thích thì phải là em mới đúng. Lúc này em bị người ta làm quen à?”.

Anh thấy cô bị người ta bám theo hỏi han, hành vi bị người khác nhét danh thiếp hỏi số điện thoại gọi là làm quen? Hơn nữa nếu anh không nhìn nhầm thì hình như cô còn cho số điện thoại.

“Phải, rồi sao?” Cô tức tối: “Vẫn tốt hơn ai kia rõ ràng lén lút chạy ra ngoài chơi mà bảo mình đang tăng ca”!.

Đôi mắt đen của anh nheo lại vì câu nói của cô: “Nghiêng đầu một chút”.

“Em đang nói việc tăng ca với anh, đầu cổ gì ở đây!”

Anh thấy cô không hợp tác thì đành đẩy đầu cô nghiêng sang một bên, lẳng lẳng cúi xuống, áp đôi môi nóng bỏng của mình lên hõm cổ cô.

Vì cô đã hứa không tẩy trang, mèo hoang hư hỏng phải bị trừng phạt.

Anh buông Tô Gia Áo vừa bị mình ôm, cô mềm nhũn tựa người vào tường và trượt xuống, sắc mặt đỏ bừng và ánh mắt mơ màng của cô khiến anh thậm khăng định, nhìn đi, quả nhiên kỹ thuật của anh đã tiến bộ rất

nhANH. Liếm môi đầy thoả mãn, anh mặc kệ mình đang toả hương thơm phức, quỳ xuống nhìn cô: “Thoải mái không? Cảm giác được làm quen tốt hơn hay... được anh hôn thì tốt hơn?”.

“...” Anh biết rõ hễ anh lộ vẻ nam tính, cô sẽ rất khó cự tuyệt mà!

“Như vậy chắc sẽ không còn ai làm quen với em nữa nhỉ?” Anh cười, chống cằm, nghiêng đầu quan sát thành quả lao động của mình.

Đúng thế, một vết bầm đỏ ngạo nghệ nằm ngay trên cổ Tô Gia Áo, sự tồn tại của nó tố cáo chủ nhân đã làm gì không đàng hoàng, nên trong quán bar không còn ai làm quen với cô nữa, cho dù có ai đó cười cợt lại gần, nhưng rồi cũng nhìn cô bằng ánh mắt quái dị rồi biến mất.

Kết quả đó khiến Quý Thuần Khanh rất hài lòng, anh mím môi thản nhiên quay về chỗ ngồi, chưa kịp dừng chân đã thấy Tiêu Yêu Diệp đang trò chuyện với ai đó. Anh hờ hững lướt qua, nhưng lại bị Tiêu Yêu Diệp túm lấy tay, phải dừng bước.

“Thuần Khanh, đây là Kiều Khâm bạn tôi, quán bar này do cậu ấy mở.”

Kiều Khâm quan sát anh từ trên xuống dưới rồi cười: “Bọn này quen nhau rồi”. Nói xong anh ta rút một điều thuốc đưa cho anh, bắt chuyện bằng cách chào hỏi giữa đàn ông với nhau: “Yêu Cảnh đang chơi với bạn ở trong kia, nếu mọi người đã quen nhau thì chi bằng... cùng vào một phòng, Yêu Diệp, anh không ngại vào cùng em trai chứ?”.

“Nó trong kia à?” Biết em mình cũng ở đó, Tiêu Yêu Diệp đứng lên, nhận ra ám hiệu của Kiều Khâm, anh ta nhướn mày: “Hiếm khi mới gặp được nó, nếu không ai ngại gì thì mọi người cùng chơi với nhau đi”.

Ông chủ đã ra lệnh, mọi người đều di chuyển!

Kiều Khâm mở cửa phòng, giữa những tiếng kêu kinh ngạc trong đó, Tiêu Yêu Cảnh sa sầm mặt, ánh mắt đầy thù hận xuyên qua ông anh mình, hướng thẳng đến bạn trai đương nhiên của bạn gái cũ – anh ta đang thản nhiên theo mọi người vào, vẻ mặt thờ ơ xa cách, tỏ ý không uốn nói chuyện với ai cả, đôi môi đỏ mọng rất chúm chịt đang mím nhẹ, chết tiệt, tốt nhất là anh ta vừa uống rượu xong, chứ không phải đã hoạt động thể thao cho đôi môi thì hơn!

Tóm lại ai đã cho phép anh ta xâm nhập địa bàn của anh? Không được anh cho phép đã nghênh ngang vào đây, cướp mất góc riêng tư của học sinh rồi tỏ vẻ thờ ơ hờ hững, tưởng anh dễ bắt nạt à?

Cái đó gọi là, người ngoài thích xem trò vui, người trong cuộc thì nghĩ trò.

Mọi người đang vui đùa, nhưng Kiều Khâm và Tiêu Yêu Diệp biết được một số chuyện thỉnh thoảng cứ bắn tia nhìn về phía hai người đàn ông đang ngồi hai đầu salon, không muốn ở cùng trong một gian phòng kia.

Quý Thuần Khanh ung dung vắt chéo chân ngồi cạnh Tiêu Yêu Diệp, thỉnh thoảng lại liếc nhìn đồng hồ để mong đón ai kia về nhà. Tiêu Yêu Cảnh lạnh lùng ngậm điều thuốc, ngổ ngược gác hai chân lên bàn, thỉnh thoảng nói vài câu với ông anh, hoàn toàn xem ai kia là không khí.

Kiều Khâm cúi xuống thì thảo với Tiêu Yêu Cảnh: “Này, tôi cố tình đưa anh ta đến không phải để cậu phớt lờ như thế. Cậu vẫn còn tình cảm với Tô Gia Áo chứ?”.

Anh hơi ngẩn ra, nhìn Kiều Khâm thắc mắc, chỉ nhìn thấy ông thầy kia thôi đã là khó chịu, dẫn anh ta vào địa bàn của anh, chắc chắn là muốn chọc tức anh rồi. Với anh, cho dù anh và Tô Gia Áo khi ấy có chia tay hay không, thì anh ta là kẻ đã chạm tay vào cô gái của anh, mối thù ấy anh không nuốt trôi, ngồi yên không đánh nhau một cách phong độ thế này đã là giới hạn rồi, còn ý của người khác thế nào cũng mặc!

Kiều Khâm thấy anh vẫn không chịu hiểu thì thở dài, tỏ vẻ khó chịu: “Đã đưa người ta đến rồi, không xử lý thì phí!”. [*Vanila: Chính ra cặp đôi Tô Gia Áo - Bạch Tiểu Diệp và Tiêu Yêu Cảnh - Kiều Khâm giống nhau nhỉ]

Ánh mắt anh ta loé lên trong gian phòng mờ tối, Tiêu Yêu Cảnh hiểu ngay, vụt đứng lên trước mặt Quý Thuần Khanh, hất hàm lên ngạo mạn nhìn xuống, đưa tay gỡ điều thuốc trên môi, thờ ơ ném xuống đất, lấy chân dậm tắt rồi lại móc bao thuốc, lắc cổ tay một cách lão luyện, một điều thuốc bật ra: “Này, hút không?”.

Cách lấy thuốc của đàn ông khiến Quý Thuần Khanh liếc nhìn: “Không biết”.

Câu trả lời ấy càng khiến Tiêu Yêu Cảnh khó chịu, nhớ đến chuyện Áo Bông Rách kia bảo ghét mùi thuốc, anh nghiêng răng hừ khế: “Là không biết hay có ý đồ gì?”.

“Ý đồ? Ý cậu là để hôn?” Quý Thuần Khanh nhướn mày, không chút kiêng kỵ.

Mùi thuốc súng nồng nặc khiến Tiêu Yêu Cảnh không những không giận mà còn cười: “Khuyên anh tốt nhất là đừng làm thế, thiếu gia đây không muốn hôn gián tiếp với anh đâu”.

Câu nói ấy khiến mắt Quý Thuần Khanh tối lại, lúc ấy anh mới ngược lên liếc xéo: “Tôi tưởng cậu nên biết những thứ đã đóng dấu ký tên là thuộc quyền sở hữu cá nhân, đừng đụng vào”.

“Nhưng thiếu gia tôi rất ngang ngược, càng không cho tôi đụng thì tôi càng làm ngược lại, huống hồ ai đụng đến vật sở hữu của ai, thì anh và tôi đều rõ.”

“Phải rồi, rốt cuộc là ai động đến trước nhỉ?” Quý Thuần Khanh hỏi ngược lại, khoe môi nhếch lên: “Thề quân không nói cho cậu biết, từ nhỏ chúng tôi đã đính ước rồi à? Chiếc vòng kia chính là dấu ấn của tôi!”.

Tiêu Yêu Cảnh cứng người, nhớ đến chiếc vòng rắc rối luôn nằm trên tay Tô Gia Áo, nhưng lúc này đụng vào cô lại không thấy nó đâu nữa. “Đính ước? Thời buổi này không còn thịnh hành kiểu theo đuổi phụ nữ nhằm nhĩ đó nữa, huống hồ thứ đã bị cởi ra rồi, anh còn tưởng thật?”

“Bởi vì... tôi đã dùng thứ khác để đóng dấu rồi... một thứ rất thịnh hành.” Từ vòng cổ mèo đến dấu hôn, chắc anh cũng không đến nỗi lạc hậu lắm.

Ý nghĩ trong sáng của Quý Thuần Khanh lại trở thành tà niệm trong mắt Tiêu Yêu Cảnh, anh nghiêng răng, vốn cố nén tức giận xuống, nhưng lại bị khiêu khích đang định bùng nổ thì lại bị Kiều Khâm giữ lại, thì thâm vào tai:

“Phong độ! Chắc cậu không muốn mất mặt trước người con gái mình lưu luyến mãi không quên chứ? Rõ ràng hẳn muốn chọc tức cậu, cẩn thận mắc bẫy còn hẳn lại vui mừng vỗ tay đấy.”

Kiều Khâm mỉm cười thì thảo với anh, rồi vỗ vỗ Tiêu Yêu Cảnh, cúi người nhắc ly rượu đầy ắp trên bàn lên, khẽ chạm vào ly của Quý Thuần Khanh một cái, hoà hoãn: “Nghe Yêu Diệp nói, anh và anh ấy là bạn học tốt, lại là giáo viên của Yêu Cảnh, lần đầu gặp mặt, nể tình tôi mà cạn một ly rượu nhé?”.

Lời nói lịch sự khiến Quý Thuần Khanh không từ chối, anh ngẩng lên quan sát Kiều Khâm, chỉ thấy anh ta giữ chặt vai Tiêu Yêu Cảnh, rất có dáng bảo vệ bạn bè, lập trường rõ ràng, anh hừ mắt, định không thèm để ý, nhưng nhớ đến ai kia là cấp dưới của anh ta thì cũng khó xử, đành chấp nhận kiểu làm quen của đàn ông, khách tuý ý chủ mà nâng ly, hai chiếc ly chạm vào nhau, anh ngửa cổ uống hết ly rượu.

Mở màn rồi, anh mới biết bọn họ chẳng có ý đồ gì tốt đẹp.

Theo đà đó, bạn bè của Tiêu Yêu Cảnh cũng cầm từng ly đến trước mặt anh, lấy lý do hết sức tốt đẹp là lần đầu gặp gỡ cạn ly với anh, mục đích chỉ có một, chính là chuốc cho anh say khướt, tốt nhất là nôn ngay tại chỗ.

Nhưng quân đến thì tướng chặn, nước lên thì đất thấm, bị chuốc hết ly này đến ly khác mà anh vẫn tỏ ra thản nhiên, không hề có dấu hiệu say rượu vẫn ngồi vững vàng trên ghế, đón nhận khiêu chiến hết lần này đến lần khác.

“Yêu Cảnh, không ngờ anh ta lại lợi hại thế, hoàn toàn không phản ứng.”

Kiều Khâm nhìn Tiêu Yêu Cảnh đang hút thuốc như điên cạnh cửa, vị thiếu gia lạnh lùng nhìn tình địch bị anh em chuốc rượu mà vẫn bình thản, trong đầu cứ nhớ đến lời lẽ khiêu chiến của anh ta, chuốc cho say thì sao chứ? Dạy cho anh ta một bài học thì sao chứ? Anh hoàn toàn không thấy thoải mái, anh không thể buông tay, chỉ bằng lao ra ngoài kéo cô nàng khiến anh nhưng nhớ vào đây, đến trước mặt anh ta, rồi nói rành rạc: “Tôi rất chưa quên được cô ấy, hãy trả cô ấy lại cho tôi!”.

Quyết định là thế, nhưng khi anh mở cửa định lôi cô nàng kia vào phòng thì đụng ngay ông anh Tiêu Yêu Diệp từ nhà vệ sinh bước vào, thấy anh hậm hực lao ra ngoài thì giữ tay anh lại: “Này, không làm Thuần

Khanh say được nên thẹn quá hoá giận à? Em có chuốc đến sáng mai thì cậu ấy vẫn không có phản ứng gì đâu”.

Tiêu Yêu Cảnh liếc nhìn Quý Thuần Khanh vẫn điềm nhiên ứng phó như thường, mấp máy môi, cảm giác này thật ức chế, một mình anh ta ngồi kia đối phó với cả bọn, thái độ chín chắn, phóng khoáng ấy khiến Tiêu Yêu Cảnh lại trở nên nực cười, ầu trĩ đến đáng thương, có phải anh sẽ thua không? Mẹ kiếp!

“Phải chuốc rượu thế nào thì anh mới nôn ra mật xanh mật vàng?” Tiêu Yêu Cảnh cố nén giận, nghiêng răng hỏi.

“Tên ấy ngàn ly không say, chỉ duy nhất không đụng đến trà sữa, uống trà sữa xong sẽ trở nên rất đáng yêu đấy. Lâu rồi không thấy, hơi bị nhớ!”

Nghe thế, Kiều Khâm khẽ búng tay, gọi một phục vụ đến khẽ dặn vài câu, chưa đầy mười lăm phút sau, một ly rượu được pha trà sữa đưa đến trước mặt Tiêu Yêu Cảnh, anh nheo mắt, cầm ly rượu đó rồi hất hàm đi đến trước mặt Quý Thuần Khanh.

“Áo Bông!”

Tiếng gọi gấp gáp của Bạch Tiểu Diệp khiến Tô Gia Áo quay phắt lại.

“Sao thế? Này! Cậu lòi tó đi đâu? Tiểu Diệp???”

“Người của cậu bị người ta cho một trận kia, đến cứu nhanh đi!”

“Hả... ai cho ai một trận?”

“Còn ai nữa, món nợ phong lưu cậu gây ra, Kiều Khâm đang giúp Tiêu Yêu Cảnh xử lý thầy ấy! Bảo phải chuốc rượu cho say đến nôn ra cả mật xanh mật vàng, lúc này tớ thấy bọn họ bàn mưu tính kế, mau đến cứu!!!”

“Hả? Bọn họ ở cùng phòng á?” Tô Gia Áo thấy da đầu tê dại. Tệ quá, với tính cách xấu xa của Tiêu Yêu Cảnh thì sẽ bắt nạt bạn trai cô lắm thương cho xem! Cả đám bạn bè xấu xa của anh ta nữa, vị thiếu gia đó chắc chắn càng không biết kiêng nể gì.

Nghĩ đến vẻ đáng thương của Quý Thuần Khanh bị mấy tên khốn kiếp kia dồn vào góc tường đến nỗi cả người run bắn, môi mấp máy không nói được gì, chính nghĩa trong cô bùng bùng nổ dậy, tháo tạp dề ra, xắn tay áo lên sẵn sàng đánh nhau, theo Tiểu Diệp đến phòng họ.

Người ấy của cô nói dối cũng được, không biết nghe lời cũng được, tự cô sẽ giáo huấn, không ai được nhúng tay vào!

41. Chương 40

Chương 40:

Mở âm công khai trước mặt mọi người

“Rầm!”

Trong tích tắc Tô Gia Áo đập cửa xông vào, mùi hương nồng nàn bao phủ khắp gian phòng bỗng xộc vào mũi cô, cô đột ngột cảm thấy bất an, anh đang “động dục”, với nồng độ này thì không phải là chỉ chút chút, mà đã bộc phát không kiềm chế nổi rồi!

Bạn gái chính hiệu là cô không có mặt, anh lại động dục với ai giữa bàn dân thiên hạ chứ? Là cô giáo luôn thì thâm to nhỏ với anh từ khi vào đến giờ ư? Nhân lúc cô làm việc, không thể có mặt, nên tiếp tục “tăng ca” trong phòng chứ gì? Đồ ăn vụng xấu xa! Bị cô tóm được thì ở đó mà khóc nhé!

Cô dẫu môi nhìn xung quanh tìm kiếm tên lãng nhăng kia, nhưng gian phòng ồn ào đã rất lộn xộn, ánh đèn với nhạc điện tử cứ chớp tắt liên tục, mọi người túm tụm lại, người thì nhảy nhót, người thì uống rượu, không thể nào nhìn ra ai với ai, còn có người hứng chí vây quanh bàn chơi trò Quốc vương, nhưng với tính cách cổ hủ lại không biết hợp tác của Quý Thuần Khanh thì không thể ngoan ngoãn hoàn thành yêu cầu của trò chơi này được, bảo anh chơi trò hạ cấp này là điều không thể!!!

Tô Gia Áo không nghĩ nhiều mà rời mắt khỏi khu vực đó, cũng không biết ai rút được lá thăm Quốc vương, đang hét lên rất hứng chí: “Mời số năm dùng miệng ngậm ly rượu mớm cho số bảy, phải nghĩ ra cách bắt anh ta uống hết đây nhé!”

“Ồi trời! Thật là kích thích! Dùng miệng để mớm rượu, thì phải cọ vào người khác nhỉ? Ai là số năm? Ai là số bảy?”

“Số bảy, số bảy, số bảy đâu, mau ra để người ta mớm rượu này!”

“Hôn gián tiếp, hôn gián tiếp, hôn gián tiếp!”

Trong những âm thanh ồn ào ấy là tiếng đập bàn của Tiêu Yêu Cảnh: “Trò vớ vẩn này ai nghĩ ra thế, bản thiếu gia tại sao lại phải bị người khác mớm rượu!”. Lá thăm số bảy bị Tiêu thiếu gia đập lên bàn, anh đứng dậy định bỏ đi, vốn chỉ bị lôi vào chơi cho vui nên không cần quan tâm đến đám người đã uống say đến mất lý trí kia.

Nhưng chưa đứng dậy anh đã bị người ta kéo lại, một mùi hương xộc vào mũi, chỉ thấy thầy Quý ánh mắt mơ màng, môi đỏ mọng cầm trong tay lá thăm số năm lắc lắc trước mặt anh để ra hiệu. Phút chốc, anh thấy hơi hận đến đứt ruột, rùng mình một cái, chỉ một ly trà sữa đã khiến Quý Thuần Khanh mất môi đưa đẩy, lý trí bị ném vào thùng rác, quên mất thời gian và địa điểm.

Nói theo kiểu của Tiêu Yêu Diệp là “đáng yêu chết đi được”. Nhưng trong mắt Tiêu Yêu Cảnh thì đáng sợ, đáng ghét, đáng hận chết đi được. Anh đang dạy dỗ người khác, tại sao cuối cùng lại trở thành người bị dạy dỗ? Cái ông thầy đáng ghét kia cố ý phải không? Muốn mượn rượu giả điên để trả thù, thực ra vốn không hề say.

“Dù sao cũng bị tôi đè, cậu xem nên đứng, nên ngồi hay nằm đi?” Uống trà sữa đã chuyển choáng say, những lời mờ ám không hề kiêng kỵ thoát ra từ môi Quý Thuần Khanh, anh cầm ly rượu, lắc lắc, cười cười cảnh cáo Tiêu Yêu Cảnh.

“Mẹ kiếp, thiếu gia là đàn ông, giết chết tôi cũng không để bị đàn ông đè xuống! Không chơi nữa, họ Quý kia, anh đừng đến đây!” Đánh chết cũng không cần, bị đàn ông đè, đặc biệt là tình địch của mình, anh còn mặt mũi nào để gặp mọi người?

Phúc đã dâng đến tận miệng mà nói không cần? Tiêu Yêu Diệp không ăn được nho nên chê nho chua liền chen vào, đại nghĩa diệt thân bức ép em trai mình: “Này, Yêu Cảnh, em sai rành rành rồi, cho dù anh rất muốn chịu thay em nhưng sẵn sàng đánh cược thì phải chấp nhận thua chứ, làm đàn ông mà, ít ra cũng phải thế!”

Lời nói bóng gió, mát mẻ khiến Tiêu Yêu Cảnh nổi cáu, đang định giơ chân đạp ông anh mình thì cổ áo bị người ta túm chặt, lôi mạnh, anh chưa phản ứng, vành ly thủy tinh mát lạnh đã áp sát môi mình, đôi mắt đen nhánh của Quý Thuần Khanh phóng to trước mặt anh, đôi môi đỏ mọng, chướng mắt đã chạm đến cô gái anh yêu thương đang ngậm ly rượu, không khí mờ ám vô cùng, khoảng cách rất gần khiến anh mặt đỏ bừng bừng, từ khi trưởng thành anh chưa bao giờ áp sát với người đàn ông khác gần đến thế, cả anh trai cũng vậy, huống hồ lại là tình địch, cảm giác này kỳ dị quá!

Tư thế mất đối mắt, mũi chạm mũi ấy khiến Tiêu Yêu Cảnh không dám nhúc nhích, chỉ sợ môi anh ta sẽ chạm đến, lợm giọng buồn nôn vừa lờm vừa cau mày, cứng đờ người tại chỗ.

“Này! Tiểu yêu tinh, uống!” Lời nói ngọt ngào như mệnh lệnh mơ hồ phát ra từ môi Quý Thuần Khanh, khiến ly rượu khó mà không sóng sánh, anh lờm Tiêu Yêu Cảnh với vẻ không khách sáo, không để cho anh ta thoái lui, đáng vẻ găm ghè như thế “không uống hết thì biết tay tôi!”

Sốt ruột với động tác chậm chạp lại không hợp tác của Tiêu Yêu Cảnh, càng không muốn tiếp tục dính vào cái tên đáng ghét đang dụ dỗ mèo nhà mình, Quý Thuần Khanh túm chặt đầu Tiêu Yêu Cảnh, đè xuống,

giữ aasy cầm rồi thuận thể đổ rượu vào miệng cậu ta.

“Ồi! Ổi ối... khụ khụ! Mẹ... mẹ kiếp... có giỏi thì hai chúng ta ra nói chuyện riêng!”

Mẹ kiếp, ông thầy này bị trà sữa làm cho say đến nỗi mất lý trí thật hay sao? Dám dùng tư thế cưỡng hôn con gái để ép anh uống rượu, còn cọ xát lưng tung vào người anh nữa chứ!

Tiêu Yêu Cảnh bị động đón nhận rượu đổ vào miệng mình, cách mớm rượu không hề dịu dàng ấy khiến anh bị sặc. Đã xong nhiệm vụ, Quý Thuần Khanh đắc ý cười, mọi người vỗ tay vang dội, Tiêu Yêu Cảnh đưa ống tay áo lên vùi vào chỗ rượu tràn ra mặt mình, đầu đau như búa bổ và ho sặc sụa, ầm ức ngồi trên ghế, không muốn chơi cái trò nhạt nhẽo ấy với đám say rượu kia nữa.

Chuyện bị đàn ông đè xuống, mất mặt như vậy, truyền ra ngoài thì anh làm sao sống được. Hừ, cũng may chưa bị cô nàng kia nhìn thấy, nếu không anh đến đập đầu vào tường mất.

Một tờ khăn giấy run rẩy e dè đưa đến trước mặt anh, nổi hổ thẹn, tức giận dồn nén, anh nhận ngay lấy và lau mặt thật mạnh.

“Bên trái vẫn còn... chưa lau sạch...”

“Ồ đâu? Đây à?” Anh ngẩng lên hỏi và một giây sau đó, hoá đá từ đầu xuống chân!

Tô Gia Áo đang cố sức nhịn cười, vẻ mặt đồng cảm chỉ chỉ vào má trái của anh, bảo rằng chứng cứ anh bị đàn ông đè xuống lúc này vẫn chưa bị tiêu diệt sạch, còn nữa... nếu không muốn ai biết, trừ phi mình biết mất.

“Anh không bị hấn cưỡng hôn, giữa bọn anh còn có ly rượu!” Lời giải thích chống chế ấy thoát ra, nín kẻo chút tôn nghiêm trước mặt phụ nữ, vẻ rần thêm chân cũng được, lấp liếm cho qua cũng được, anh mặc kệ.

“Ồi, tôi không nhỏ mọn đến mức đó đâu, nếu là đàn ông thì tôi sẽ không ghen tuông bậy bạ.” Ra vẻ hào phóng, cô còn vỗ vai anh an ủi, như một người bạn gái hiểu biết, nói thật, cảnh tượng hai người đàn ông phong độ, xuất sắc như thế ở gần nhau, thật khiến người ta tim đập thành thịch ấy chứ.

Ghen tuông? Ý cô là, nếu là phụ nữ chơi trò này với anh, thì cô sẽ không vui, sẽ để bụng ư? Sự an ủi đó có khác gì tỏ tình gián tiếp đâu?

Nhận thức ấy khiến Tiêu Yêu Cảnh này giờ không dám ngẩng lên đã chịu liếc nhìn cô một cái, cô còn đang mê mẩn theo dõi trò chơi Quốc vương nhằm nhí kia, thích thú nhìn họ chơi đùa, qua ánh đèn mờ ảo, vẻ yên tĩnh hiếm có của cô rất dễ làm người ta động lòng. Khoé môi anh động đậy, đang định nói sẽ không chơi trò đó với con gái thì cô như sực nhớ ra điều gì đó, quay sang trừng mắt với anh như hỏi tội.

“Anh chuốc say anh ấy bằng thứ gì vậy?”

Anh vẫn đang đắm chìm trong những lời ngọt ngào lúc này của cô, nhìn chằm chằm, bật ra câu trả lời, “Trà sữa”.

“Trà sữa? Anh cố ý phải không? Lại nổi tính thiếu gia bắt nạt người khác hả?”

Câu ấy có vẻ hơi khó nghe một chút: “Em quan tâm hấn làm gì? Anh cố ý đấy, sao nào? Chỉ cần thiếu gia đây vui thì anh có thể nhờ người khác chuốc thêm một ly trà sữa nữa, để hấn bò vào toilet mà nôn ọe!”

“Anh đừng quá đáng!” Lời lẽ khiêu khích của anh khiến cô nổi cáu, cúi xuống túm lấy áo anh, dánh về hông dưng đầu tranh đến cùng.

“Quá đáng? Có quá đáng bằng em không?” Anh lạnh lùng nhìn cô. “Sao? Muốn đánh anh vì hấn à?” Lên tiếng vì công lý? Hay bảo vệ kẻ yếu? Tính khí lo chuyện thiên hạ của cô vẫn không thay đổi, chuyện gì cũng muốn đối đầu với anh.

“Hiện giờ anh ấy là bạn trai tôi, là người của tôi anh có bắt nạt cũng phải hỏi xem tôi có đồng ý không chứ!” Cô vỗ ngực, vẻ mặt trịnh trọng.

Bạn trai? Anh ngồi chờ ra, cắn chặt răng, đó vốn là vai của anh, nhưng cô lại tặng cho kẻ khác, còn thẳng thừng tuyên bố trước mặt anh, nhớ lại lời nói bóng gió lúc này của cô suýt nữa làm anh toét miệng cười như thằng ngốc, anh không thể nín nhịn hơn được nữa: “Tóm lại em ghen với anh, hay với tên kia?”

“Hả?” Câu hỏi lạ lùng chẳng liên quan khiến cô chị cả Tô Gia Áo không nói được gì, chưa đợi cô nghĩ ra đáp án, một cánh tay phía sau đã vươn đến ôm eo kéo cô lại, tiếp đó là một tràng huýt sáo kinh ngạc, cô bị ôm chặt vào lòng người có mùi hương thơm nức kia.

“Thê quân, anh không thích em nói chuyện với kẻ khác, không được nói chuyện với cậu ta.”

Cô bị vây chặt trong mùi hương đó, không thể hít thở, ngẩng phắt lên thấy ngay gương mặt mơ màng của anh, không có vẻ lý trí gì nữa, chẳng còn nhớ quy tắc tộc Đông Nữ, không so đo ai tôn ai ti, chẳng để tâm ai thuộc về ai, chỉ còn hành vi đơn giản nhất – lên cơn say.

“Anh cũng không thích em hôn anh chàng khác, em chỉ được hôn anh! Vì... anh rút được lá thăm Quốc vương, mọi người đều phải nghe lời anh, kể cả em!”

Lá thăm Quốc vương có thể điều khiển mọi người lắc lư trước mặt Tô Gia Áo, chưa kịp nhìn rõ thì tích tắc sau, cô đã bị làn môi thơm ngát kia bịt kín, rất chặt, không có chút kẽ hở... trước mặt mọi người!

Không phải chuồn chuồn đậu mặt nước, chẳng phải rất nhẹ nhàng rồi dừng lại, Quý Thuần Khanh đã say nên ngang ngược, chỉ muốn rút cạm không khí trong buồng phổi cô, anh giữ chặt đầu cô, làm hô hấp nhân tạo mà không cho cô từ chối, tiện thể tiêu độc đôi môi đã bị người khác thân mật lúc này.

Một nụ hôn nóng bỏng đích thực khiến mọi người như bị sét đánh, nhưng dường như anh chưa hài lòng, đôi tay trên vai cô trượt xuống, chà xát trên eo cô không chút thương tình.

Anh đã mất đi lý trí, nhưng Tô Gia Áo thì không, cô cố gắng đẩy anh ra, nhưng môi và lưỡi vẫn bị khoá chặt, đành giãy giụa chỉ muốn trốn tránh, nhưng ngược lại càng khiến mùi hương kia nồng nàn hơn.

“Ôi ôi... ôi... anh... uống say rồi, anh tỉnh... tỉnh táo lại đi!” Ý thức được sự chống cự của con gái chỉ khiến bản tính đàn ông trỗi dậy. Cô ngừng lại, lắc đầu tránh đôi môi anh, tệ quá, cô đã nghe thấy tiếng huýt sáo, chế giễu và những tiếng cười mỉa mai rồi.

Anh thấy cô bất hợp tác thì bĩu môi vẻ uất ức: “Tại sao em không nghe lời Quốc vương? Em không thích hôn anh à? Tại sao???”

“Không phải... có người đang nhìn kia!” Đúng là nước đổ đầu vịt, có nói cũng không hiểu.

Đôi mắt mơ màng của anh nheo lại: “Ai đang nhìn? Tiểu yêu tinh à? Anh muốn để cậu ta nhìn đấy!”

Nói xong, anh còn liếm liếm môi cô, hồi tưởng lại như muốn giải cơn khát, rồi làm ra vẻ sắp cúi xuống, lúc ấy có người sau lưng đã vỗ vỗ vai anh.

Anh bức bối quay lại nhìn, đôi môi hé mở lập tức bị đút một ống hút to tướng, thứ dịch thể rất ngọt trôi vào cổ họng, anh sắc đến phát ho lên, đôi mắt càng mơ màng.

Bàn tay nắm chặt chiếc ly nhựa của Tiêu Yêu Cảnh đã nổi gân xanh, chỉ muốn kẻ thù kia bị sắc chết đi cho rồi. Dám ôm cô gái anh yêu để hôn cho anh thấy phải không? Mẹ kiếp! Xem ra anh đã quá từ bi nên mới ngậm miệng không dám than vãn kêu khổ, vốn định chuốc cho tên kia say mềm, nào ngờ hấn lại mượn có làm càn!

“Anh cho anh ấy uống cái gì thế?” Tô Gia Áo đỡ lấy Quý Thuần Khanh đã gục xuống, nhìn thứ nước dùng đục trước mặt hét lên.

Tiêu Yêu Cảnh thản nhiên ném chiếc ly rỗng đi, hờ hững nói: “Trà sữa, trà sữa nguyên chất”.

Tô Gia Áo ngăn người, liếm liếm vị sữa trên môi, cô biết Quý Thuần Khanh ngàn ly không say, vạn ly không gục, nhưng không ngờ anh lại say trà sữa? Thấy sắc mặt anh tái nhợt, đáng về tội nghiệp gục vào lòng cô, xem ra đã say lắm rồi.

Động tác liếm môi chường mắt ấy khiến Tiêu Yêu Cảnh nheo mắt, túm tay cô kéo ra khỏi Quý Thuần Khanh, lấy thêm một ly trà sữa nữa: “Đừng giả chết, chẳng phải muốn hôn cho tôi nhìn à? Thiếu gia đây đã chuẩn bị trà sữa thết đãi rồi đấy, chỉ cần anh vẫn bò dậy nổi”.

Cảm giác nguồn nhiệt bị cướp mất, Quý Thuần Khanh một tay ôm đầu, tay kia cố chấp thê quân nhà mình lại.

Cảnh tượng khó xử đã xảy ra, Áo Bông nghĩa hiệp bị hai người đàn ông, mới nãy còn uống cùng ly rượu, mỗi người kéo một tay, chẳng ai chịu thua.

“Buông... buông tay ra!” Tay phải cô bị Tiêu Yêu Cảnh nắm chặt, tay trái lại bị Quý Thuần Khanh giữ rịt lấy, ngưỡng ngừng đứng tại chỗ, bị hai người đàn ông kéo qua kéo lại.

“Em bảo ai buông tay?”, Quý Thuần Khanh chất vấn với vẻ nguy hiểm.

“Muốn buông thì hấn buông trước!”, Tiêu Yêu Cảnh đáp chất.

“Hai người buông hết tay ra cho tôi, đau quá!” Định kéo đứt người cô hay sao? Từ phần ngực chia ra làm hai à?

“Vậy anh kéo nhẹ, em bảo cậu ta buông trước.” Quý Thuần Khanh bắt mãn, hết sức nhấn nài buông lỏng ra, nhưng anh vừa nhẹ nhàng một chút thì thê quân đã bị kéo sang doanh trại địch.

“Bảo hấn buông trước, thiếu gia sẽ kéo nhẹ hơn!”

“Dám ra điều kiện với tôi à?” Quý Thuần Khanh càng say thì không còn nhịn nổi, đến mùi sữa cũng bay ra theo tiếng quát ấy.

“Tại sao không dám? Đừng lấy danh nghĩa thầy giáo ra dọa tôi, thiếu gia đây chả thêm quan tâm!”

“Thế à? Vậy lấy danh nghĩa của tộc Đông Nữ ra thì đủ tư cách chứ?”

“Tộc Đông Nữ? Trò nhảm gì thế? Muốn đàn áp thiếu gia đây à!” Tiêu Yêu Cảnh hoàn toàn phớt lờ danh từ xa lạ đó.

“Hừ, chẳng lẽ cậu không biết mẹ cậu là... ưm ưm ưm!!!”

Tiêu Yêu Diệp bịt miệng Quý Thuần Khanh lại, tước đoạt câu nói sau đó: “Cậu ta say rồi, nói nhảm, ha ha, hôm nay giải tán ở đây vậy, Yêu Cảnh?”.

“Anh bảo anh ta buông tay ra trước!” Dám lời mẹ mình ra, bảo bà khóc cho anh xem à?

Quý Thuần Khanh hất tay Tiêu Yêu Diệp ra, neho mắt lạnh lùng với Tiêu Yêu Cảnh, rồi cúi xuống nhìn Tô Gia Áo, “Bảo anh buông tay à, kêu tiếng mèo cho anh nghe”.

“Anh...” Sở thích biến thái mờ ám đó khiến Tiêu Yêu Cảnh rung mình, nhìn Quý Thuần Khanh đầy sợ hãi, chỉ thấy anh thân mật kề tai sát môi Tô Gia Áo, dường như rất thích nghe âm thanh riêng tư đó. Tiêu Yêu Cảnh ảm ức cau mày, bất giác lại nhích về phía họ, anh chưa kịp phản ứng, một âm thanh mềm mỏng nhỏ nhẹ đến nằm mơ anh cũng không thể tưởng tượng được lại phát ra từ môi Tô Gia Áo và tai anh đã nghe thấy âm thanh ấy:

“Meo... meo...”

Âm thanh mang tính dụ dỗ cao cấp ấy khiến dây thần kinh nhạy cảm nhất của anh rung lên, tê dại đến mức sống lưng lạnh toát, bàn tay vốn nắm lấy tay cô thật chặt đã buông ra như bị điện giật, suýt nữa khiến anh thở dài thoả mãn, ngờ đâu chưa kịp hoàn hồn, anh đã thấy tay mình trống rỗng, phát hiện ra mình thất thủ. Chết tiệt, trước mặt anh luôn hung dữ, thế mà lại can tâm tình nguyện nghe lời tên khốn kia như một con mèo con!

Quý Thuần Khanh hài lòng kéo mèo con nhà mình lại, giữ lời hứa, buông tay ra và đổi thành vòng ôm, cọ mũi vào tóc cô, khen ngợi cô như đang biểu dương thú cưng: “Thê quân ngoan quá”.

“Chết tiệt, lấy thêm hai mươi bình trà sữa nữa lại đây cho tôi!!!”

42. Chương 41

Chương 41:

Đôi mắt đầy bọt xà phòng đang phóng điện

Quý Thuần Khanh đã bị trà sữa làm mất lý trí, cơ thể thoang thoảng mùi hương, ngồi trong một góc ngủ gật. Tô Gia Áo lấy chiếc thảm từ phòng nghỉ ra đắp lên người anh, rèm mi dày và dài, đôi môi hé mở, cả dáng ngủ đáng yêu của anh khiến mọi người được thưởng thức miễn phí. Hiệu trưởng đại nhân cố làm ra vẻ hào phóng định đưa vai ra để anh dựa vào, còn Tiêu Yêu Cảnh đang nổi giận thì chỉ muốn đấm một phát cho anh tỉnh lại, hại cô vừa làm việc, vừa lo lắng xem anh có bị bắt cóc hay bị đánh trọng thương không.

Khó khăn lắm mới hết giờ, cô bảo Bạch Tiểu Diệp gọi cho mình một chiếc taxi, còn cô vội vàng thay đồng phục, chuẩn bị đưa anh về nhà.

Anh đang gà gật nhưng vỗ vào mặt thế nào cũng không chịu tỉnh, định quàng tay anh qua vai dìu ra cửa. Vừa quỳ xuống, trọng lượng vốn đè trên người bỗng biến mất, cô quay lại thì thấy Tiêu Yêu Cảnh đang sa sầm mặt đỡ Quý Thuần Khanh.

“Về nhà phải không? Tôi đưa về.”

“Hừm? Không cần đâu, tôi nhờ Tiểu Diệp gọi taxi rồi, về đến nhà gọi bố tôi xuống đưa anh ấy lên là được.”

“Tôi lái xe hóng gió nên tiện đường.” Anh phớt lờ, giữ lấy Quý Thuần Khanh, cảm thấy bức bối trước mùi hương của anh ta. “Đàn ông con trai gì mà thơm nức thế này, xuy! Mất phẩm mỹ của em càng ngày càng tệ.”

Cô không biết nói thế nào, chỉ toét miệng cười, rồi đi theo anh ra ngoài đường, quán bar lúc này vẫn còn mở cửa, nhưng không đông như trước nữa, nên các cô có thể về sớm, không có gì lạ, hiếm một nổi là hai người đàn ông một say một tỉnh kia quá nổi bật, người đang dìu toát ra vẻ ngỗ ngược mạnh mẽ, còn người đang say lại có nét cao quý, tao nhã, khiến những người đi đường không kìm được phải ngoái lại nhìn, rồi xì xầm bàn tán.

“Nặng không, có cần tôi giúp không?”

“Nặng cái gì, nhẹ như đàn bà ấy.” Anh bức bối nhìn đôi tay cô giờ ra định đỡ Quý Thuần Khanh. “Em tránh xa anh ta ra, đó đã là giúp thiếu gia đây lắm rồi.”

Ý tốt bị đả kích, cô rút tay lại, lăm bầm theo ra đến cổng, Bạch Tiểu Diệp đã gọi taxi và đứng đợi ở cổng, thấy Tiêu thiếu gia tốt bụng dìu tầy Quý ra thì nhướn mày, cười gian xảo.

“Đừng gọi xe, tôi lái xe đưa em về.” Bỏ mất chữ “hai người”, Tiêu Yêu Cảnh nhận chìa khoá từ tay cậu bé giữ xe, bỗng sau lưng vang lên một giọng nữ xa lạ: “Yêu Cảnh, tại sao anh không đến tìm em?”

Đôi giày cao gót sáng màu phát ra những âm thanh lanh lảnh trên thềm đá, Tiêu Yêu Cảnh cứng người, lông mày càng cau chặt lại, nói thực là, trong tích tắc khi quay đầu lại anh vẫn chưa nhớ ra cô nàng kia là ai, nhưng sự nhạy cảm của phụ nữ đã khiến Tô Gia Áo phản ứng trước nhất, đó là đối tượng tình một đêm mà Tiêu thiếu gia đã đưa ra khỏi quán bar hôm ấy, cô ta có gọi đến và cô đã nghe máy.

Nghĩ cũng phải, di động mất có thể mua lại, chai tay bạn gái thì có thể quen bạn gái mới, đó mới là Tiêu Yêu Cảnh mà. Chủ nghĩa đàn ông là nhất và tính khí thiếu gia chẳng thể làm anh mất mặt, cho dù đánh cược thì cô cũng được xem là bạn gái cũ, sao anh có thể không để tâm chuyện tình một đêm của cô được. Nói gì mà quên không nổi cũng được, trả thù cũng được, anh chỉ muốn tìm một cách gì đó để không còn vương vấn nữa. Sao cô lại tưởng rằng anh đã động lòng với mình thật chỉ vì giữa hai người bỗng trở nên ấm áp và tốt đẹp hơn một chút?

“Tiểu Diệp, tớ vẫn đi taxi về, cậu giúp tớ mở cửa với.” Cô đưa tay đỡ Quý Thuần Khanh: “Lần trước lúc ở nhà anh, bạn anh có gọi điện đến, có lẽ muốn nói gì đó, tự tôi về nhà được, cứ để anh ấy cho tôi”.

Anh muốn giải thích nhưng chẳng nói nên lời. Lúc đầu quả thực anh ấu trĩ đến mức chỉ muốn trả thù nên mới dễ dàng buông thả bản thân, chỉ muốn chứng minh rằng, anh nhắc lên được thì cũng đặt xuống được.

Bản thân bị tổn thương nên muốn làm tổn thương người khác, không muốn để cô vui vẻ, sung sướng một mình, tưởng rằng giận dữ có thể giải quyết tất cả, nhưng nút thắt còn đó, càng gỡ càng rối, đến nỗi giờ không tìm được đầu mối nào, lúng túng vụng về, anh đành bó tay nhìn người ta giúp cô cởi hết mọi nút thắt.

Anh biết rõ mình quan tâm đến chuyện cô ở cạnh Quý Thuần Khanh nhiều đến nhường nào, nhưng sao lại dùng cách ăn miếng trả miếng để quên hết mọi thứ? Anh không muốn thừa nhận đã dùng thủ đoạn trả thù ngu ngốc mà kéo cả bản thân vào đó, giống như hiện giờ, anh đứng tại chỗ nhìn chiếc taxi xa dần, mà ngay cả hối hận cũng không dám thừa nhận.

Một lúc lâu sau, anh thờ ơ nói với cô nàng tưởng là quen nhưng lại không quen kia: “Xin lỗi, bây giờ tôi đang yêu đơn phương bạn gái của kẻ khác, không có thời gian tìm cô”.

Anh nuốt đắng cay vào lòng, ngậm điều thuốc quay lại quán bar, ngửi mùi hương lưu lại trên tay một cách chán ghét rồi đi vào nhà vệ sinh, mở vòi nước để rửa cho sạch thứ mùi đó.

“Tiêu Yêu Cảnh? Cậu bảo hần ta theo đuổi con gái giỏi hơn Lục Chiêm Đình này à? Ha, nực cười!”

Cửa phòng vệ sinh nam khép hờ, tiếng thì thầm từ bên trong vọng ra, chẳng biết là giọng nói gồm ghiếc của ai mà anh không nhớ ra đã từng nghe thấy ở đâu. Vì có nhắc đến đại danh của mình, nên dừng lại, thở ra một làn khói rồi nheo mắt lắng nghe.

“Bạn gái cũ của hần, hồi học cấp ba đã tỏ tình với tôi bị tôi đá, xùy, một đứa con gái như con trai, suốt ngày đánh nhau chẳng chút nữ tính, có thằng đàn ông nào mà muốn cô ta chứ? Còn ngu nữa! Nhưng buồn cười nhất là, các cậu có biết bọn họ đã chia tay thế nào không?”

“Tôi nói với cô ta, Tiêu Yêu Cảnh và tôi hợp tác lừa cô ta, thế mà lại tin thật chứ, ha ha ha. Nhưng muốn trách thì trách tên họ Tiêu kia dám đụng vào tôi, dám vào bệnh viện đánh tôi, còn ra vẻ đàn ông gánh tội cho cô ta chứ, nếu không vì tôi đã khiến hần ta không còn gì, hừ, dám so sánh việc chia tay với tôi nữa à?”

“Rầm!” Cửa bị đập ra.

“Ủa? Tiêu... Tiêu thiếu gia...”

Tiếng xương kêu răng rắc, Tiêu Yêu Cảnh ném điều thuốc đi. Cuối cùng anh đã biết nút thắt vấn đề ở đâu, thì ra anh đã bỏ sót một chi tiết quan trọng.

“Xem ra, lần trước thiếu gia đây vẫn chưa dạy dỗ mày đủ, có lẽ mày phải vào bệnh viện nằm thêm chuyến nữa mới nhớ kỹ.”

Nhân quả báo ứng, trải nghiệm không vui vẻ gì.

Khi Tô Gia Áo vất vả dìu Quý Thuần Khanh vào phòng, cô mới thấu hiểu sâu sắc nỗi khổ và buồn bực khi anh phải chăm sóc mình khi say khướt lúc trước, huống hồ cô chẳng được tao nhã như anh, uống say thì nằm im, mặc ai làm gì thì làm, còn cô thì làm loạn, nôn oẹ lung tung, huỷ diệt thanh bạch kẻ khác. Nhớ lại bộ dạng thảm hại của mình lúc ấy, cô không khỏi rùng mình, lại so sánh với anh lúc này đang ngoan ngoãn nằm trên giường, không sức phản kháng, yếu ớt để mặc cô chăm sóc, cô càng không nhẫn tâm bỏ mặc anh lại đó để ngủ cho khoẻ thân mình.

“Haizzz! Sự đời không như ta tưởng!”

Cô thở dài cam chịu, cởi khuy áo ra, nhấc đầu anh lên, muốn kéo anh ra khỏi người anh, nhưng bất lực là càng áp sát cô càng ngửi thấy hương trà sữa trên người anh, lại thêm đôi môi hé mở kia, bất giác khiến mặt cô đỏ bừng.

Tư thế này, giống như cô đè anh ra giường muốn làm gì thì làm vậy, ý thức được điều đó, cô dừng tay lại, đỡ đầu nhìn áo xống anh xộc xệch, làn da đỏ hồng, gợi cảm nằm trên giường cô, cảnh tượng ấy quá cảm động.

Nam sắc lồ lộ thế kia, không động lòng thì là lừa gạt người.

Đôi môi đỏ mọng mấp máy như đang quyến rũ cô, nhưng bây giờ anh không tỉnh táo, nếu cô hôn liệu có mang tiếng là lợi dụng không? Hơn nữa anh đã say đến mức này rồi, phải nên nghỉ ngơi chứ không phải gần gũi nữa.

Say rượu làm càn là đại kỵ!

Lý trí thì nghĩ thế, nhưng ngón tay không nghe lời, cứ ngỗ nghịch quấy rối đôi môi kia, cảm giác mềm mại càng khiến cô khao khát hơn, để cho cảm giác điều khiển, không hài lòng với xúc giác nữa, những ngón tay khéo léo đút vào miệng anh, qua hai hàm răng trắng, đùa nghịch với đầu lưỡi mềm ướt của anh.

Cô cười xấu xa, đùa cợt anh, không chú ý đến hơi thở vốn rất nhẹ bỗng trở nên nặng nề, cái lưỡi nóng hổi cuốn lấy ngón tay, không cho cô chọc phá nữa, đôi mắt đen láy, trong veo lập tức mở ra, nhìn thẳng vào cô.

Cô giật nẩy mình, cảm thấy tê dại khi ngón tay bị liếm, cô định rút tay lại theo phản xạ, lúc đó mới phát hiện ra anh đã cắn vào ngón tay mình, không chịu buông tha dễ dàng.

Muốn vào thì dễ, muốn ra thì khó.

“Buông... buông em ra...”

“Em muốn hôn anh?” Anh mút ngón tay cô, khi nói chuyện, lưỡi di chuyển lên xuống không ngừng.

Cô không muốn đỏ mặt để anh thấy, ra vẻ như không có chuyện gì, mặt dày bảo: “Tại... tại sao... không được à?”. Bạ trai cô, cô muốn hôn thì hôn chứ!

“Không cho em hôn.”

“Ừ? Tại sao?”

“Ai bảo em hôn kẻ khác, hừ.”

“Sao anh biết...” Câu thắc mắc ngây thơ chưa dứt, cô đã lãnh ngay một cái lườm của anh. Cô ngậm miệng lại, sức nhớ đến điểm yếu của anh vẫn nằm trong tay, bèn cố sức rút tay ra, phản kích: “Hừ, anh thì tốt chỗ nào, không phải lên em đến quán bar chơi với danh nghĩa là tặng ca hả?”.

Vừa nói xong, anh đã mở miệng, khiến cô đang cố gắng rút tay ra bỗng mất thăng bằng ngã chổng vó, nằm lăn ra giường, chưa kịp ngồi dậy đã bị anh đè xuống.

Đại cục xoay chuyển, người đè thành người bị đè, anh chống hai tay bên người cô, nhìn cô chằm chằm không hề sợ hãi.

“Nếu anh bảo anh muốn đến đón em về, liệu em có ghét đàn ông hay quan tâm lo lắng không?”

Quy tắc đã viết, anh phải nghe theo cô, cô có phong lưu bên ngoài cũng chẳng sao, anh không được quản. Trước kia anh thực sự đã cố gắng nhẫn nhịn, nhắm mắt cho qua, nhưng nay càng lúc càng không làm nổi, cô làm gì ở nơi mà anh không thấy, ở với ai, có quên mất anh mà cặp kè với tên tiểu yêu tinh kia không, cho dù đã “đóng dấu” thì anh cũng không yên tâm.

Bụng dạ nhỏ mọn, tâm địa hẹp hòi, phớt lờ quy tắc, phản bội lời thề, quả nhiên anh không thể làm người đàn ông tốt được.

Đôi mắt kia hiện ra trước mắt cô, hàng mi rất dài, anh đã uống say, bình thường chỉ biết mím môi không nói bỗng trở nên thẳng thắn, thật đáng yêu. Sự cô chê bai sự kiêu căng quá yếu nên mới tìm đủ mọi lý do đến quán bar đón cô, vờ như phải tham dự họp mặt sau khi làm thê giờ, ra vẻ như không phải anh cố ý, mà bọn họ vô tình gặp nhau.

Động tác ngang ngược và những lời dụ dỗ không tự tin ấy khiến anh càng đáng yêu hơn, rung động không bằng hành động!

Không cho hôn! Mặc kệ!

Cô cuống quýt kéo cổ anh xuống, rướn người lên hôn anh, anh chưa kịp phản ứng đã vội vàng xâm nhập, vượt qua mọi trở ngại, quấn lấy lưỡi anh, hút cạn vị sữa và vị mặn mặn khi anh liếm tay cô còn động lại.

Động tác quyến rũ ấy khiến anh vụng về, ngoan ngoãn đón nhận, cô nếm được vị ngọt, quắp vào người anh như một con Koala, đôi chân cũng tự động vòng qua eo anh, để lại dấu hôn trên cổ, rồi khẽ cắn hóm cổ anh, cho đến khi anh phát ra tiếng rên khe khẽ, ánh mắt đen láy như phủ một lớp sương mờ.

“Không được, anh đã nói bây giờ không được...”

Không cho? Mặc kệ!

Sự chống cự yếu ớt đó không làm cô bận tâm, cô hít một hơi thật sâu, nhắc cho anh nhớ mùi hương đã toả ra ngào ngạt, cô khẽ cắn lấy cằm anh, tay trượt từ trên xuống dưới, đùa giỡn với phần cổ nhạy cảm của anh.

“Không được, sẽ bị xem thường...” Anh cảnh cáo mình, kháng cự lại sự cám dỗ trước mắt. Cô đeo lên người anh, chuyện không ra thể thống gì lại phát sinh, anh không muốn bị cô cho là kẻ tùy tiện, được một rồi lại có hai, có ba... dễ dàng lên giường cùng người khác, cho dù thanh bạch không còn, nhưng vẫn phải dè dặt chút chứ? Chính anh cũng đã nói, phải đợi khi tìm cô không còn hình bóng ai khác, sao có thể để cô nhìn thấy mình tham lam cuống quýt đòi hỏi được?

“Meo meo.”

Tiếng mèo kêu chí mạng vang lên trên vai, anh cứng người như bị sét đánh, môi mím chặt, rồi bất thành linh ôm chặt lấy cô đã sắp tuột khỏi người mình, ném cô vào giường. Cô ngỡ mình bị từ chối rồi, ngờ đâu anh đã hành động rất dứt khoát, cởi luôn chiếc áo còn vướng trên người, ném xuống giường, hai tay khoá chặt cô vào một góc giường, mồ hôi trên trán rơi xuống...

“Anh không kiềm chế nổi nữa, thê quân, anh đòi hỏi có được không?”

“Em nên chuốc cho anh uống trà sữa mỗi ngày mới phải.” Sau đó là tiếng mèo kêu.

Sau một đêm, ánh ban mai lọt vào phòng, Quý Thuần Khanh dần tỉnh lại.

Ôm lấy đầu đang đau như búa bổ, anh ngồi dậy dựa vào thành giường. Nhìn xuống, thấy nửa cơ thể trần trụi đổ bầm khắp nơi, rùng mình một cái, cái ký ức lộn xộn đêm qua bỗng trở lại, anh lật chăn lên nhìn vào trong, bằng chứng rõ ràng khiến anh đỏ bừng mặt, vội vàng đắp chăn lại, kháng cự sự thoải mái dễ chịu của cơ thể và cả cảm giác tội lỗi đang dâng lên.

Người bên cạnh trở mình, choàng tay lên bụng anh, những dấu hôn đo đỏ và đôi môi sưng mọng hiện ra khiến anh biết đêm qua mình cũng chẳng thua thiệt gì. Hai người họ kẻ tám lạng người nửa cân, vừa không khách sáo, lại thô lỗ không biết tương kính như tân là thứ quái quỷ gì.

Anh cúi xuống bình thần kéo cô vào lòng, để cô nằm thoải mái hơn, rồi nhìn cô với vẻ phức tạp. Đêm qua anh không nên buông thả mình, bây giờ thì hay rồi, làm sao anh có thể nói tốt cho bản thân mình đây.

Điều duy nhất đáng mừng là ít nhất lần này... cô nàng không bỏ chạy vô trách nhiệm, mà cuộn mình vào lòng anh đến khi trời sáng.

Năm giờ sáng, Quý Thuần Khanh đánh thức Tô Gia Áo, giục cô dậy tắm rửa sạch sẽ để không bị nhạc phụ, nhạc mẫu phát hiện. Cô mơ màng, không ý thức được sự nguy hiểm khi bị bố mẹ phát hiện gian tình, lồm cồm bò dậy, ngáp ngắn ngáp dài, trần truồng định ra ngoài đi tắm. Anh xấu hổ kiên quyết không cho cô ra với dáng vẻ chẳng ra thể thống gì kia, nhìn trái ngó phải rồi lấy chiếc chăn mỏng trên giường bọc cô lại.

Cô ngáp dài định đi thì phát hiện mình không cử động nổi: “Bọc thế này, không đi được, bé em”.

“Sao anh lại bọc em như gói nem thế này, em muốn đi tắm mà.” Cô bắt mắt dẩu môi, uể oải giơ hai tay ra, không hề nhận ra mình đang làm chuyện sở đoản nhất – nhõng nhẽo.

Anh cười nhẹ, rồi nhanh nhẹn bế cô lên, đi vào nhà tắm.

Cô ngửi thấy mùi hương trên cổ anh thì tức tối hỏi: “Anh tắm rồi à?”.

“Ừ.”

“Sao lén em đi tắm trước?”

“Suyt.” Nhõng nhẽo là chuyện tốt, nhưng để mình anh nghe là được,

to tiếng quá sẽ đánh thức hai ông bà lão kia dậy mất.

Đóng cửa phòng tắm lại, anh đặt cô xuống trước bồn tắm được xả nước sẵn, bên trong bốc hơi nghi ngút, ngón tay thon dài của anh khẽ cởi chăn ra cho cô, phục vụ tận tình. Cô miễn cưỡng tận hưởng ưu đãi dành cho bậc đế vương. Đáng ra anh phải rất tức giận vì cô bất chấp tất cả đòi hỏi anh, lợi dụng anh để thoả

mãn cảm giác sở hữu mới đúng, vậy mà tại sao cô bỗng biến thành một nàng phi được sủng ái nơi hậu cung rất mực hiền hậu thế kia?

“Khoan đã!”

“Sao vậy? Thê quân?”

Cô quan sát người đàn ông chỉ dậm qua trên giường mới tỏ ra nam tính vô cùng, càng thấy anh có âm mưu gì đó, cô ôm chặt chân, thò một chân vào bồn tắm, dùng ngón cái e dè kiểm tra nhiệt độ của nước.

Định ném cô vào nước sôi làm thịt heo à? Hừ, cũng may cô nhanh nhẹn, thông minh, không thể dễ dàng bị mắc... bẫy. Ủa? Sao nhiệt độ bình thường vậy, còn ấm ấm, thoải mái nữa?

“Anh... bỏ cái gì vào bên trong à?”

Cô vẫn bưng bình định vạch trần âm mưu của anh, thò đầu nhìn vào đáy bồn. Chuột? Hay thuốc gì đó mà người ta tắm xong sẽ bị ngứa ngáy toàn thân.

“Không có.”

“Không à? Chẳng phải anh đang tức giận vì dậm qua em kêu tiếng mèo khiến anh không tìm được ham muốn, nên định dạy dỗ em một bài học sao?”

“Anh không định thế.”

“Ồ... thế à...” Mục đích đằng sau dãi ngô để vương kia là gì nhỉ, “Vậy anh cảm thấy tiếng mèo kêu rất hay, có lợi cho sức khỏe và tâm hồn nên đang cổ vũ em?”

Anh không bác bỏ, bẻ tay một cách lúng túng, rồi bế cô lên đặt vào nước. Ngón tay đàn ông chạm vào mái tóc cô, cho dầu gội lên cao nhẹ, tạo thành rất nhiều bọt. Cô dựa vào thành bồn, vẫn hỏi dồn một cách bướng bỉnh: “Có phải không, có phải không, phải thế không?”

“Đừng nghịch, bọt dính vào mắt đấy.”

Cô vội vàng nhắm tịt mắt lại, môi vẫn dẩu ra bất mãn, xùy, thần kinh, thật không đáng yêu chút nào, thích thì thích chứ, tại sao không dám nói ra? Thanh bạch, quy tắc... quan trọng thế kia à?”

Anh nhìn vẻ mặt kỳ quặc đầy xà phòng mà vẫn không quên nhe nanh hù dọa, vừa buồn cười vừa bất lực, xoay mặt cô lại, cúi xuống hôn lên đôi môi mềm mại dính chút bọt xà phòng, dùng hành động để trả lời.

Phải! Anh đang vòng vo tam quốc để khuyến khích cô lần sau tiếp tục dụ dỗ, cưỡng đoạt anh như thế, đừng sợ chết khiếp trước những lễ nghĩa, liêm sỉ, do dự, thanh bạch đầy trong đầu anh, phải cố gắng đè anh xuống giường. Anh đạo mạo, giả nhân giả nghĩa, muốn mà không dám nói, muốn làm mà không dám mở lời, rất đáng ghét, anh thích tiếng mèo kêu của cô, thích cô không bỏ chạy khi đã ăn no mà cuộn vào lòng anh làm nũng, thích cô đưa hai tay ra đòi anh bế đi tắm, đến vị xà phòng, đắng chát trong miệng cô lúc này anh cũng rất thích.

“Ôi ôi ôi... bọt... bọt dính vào mắt rồi.”

Nghe nói phàn nàn, anh mới dừng lại và buông ra, lấy khăn tắm khê lau bọt xà phòng đi. Mắt cô đỏ hoe, chớp chớp, uồn mở ra nhưng vì xót quá nên nhắm tịt.

Đến cả hành động không chút quyến rũ mà anh cũng hoang tưởng là cô đang phóng điện với mình.

“Đau không?” Anh quay đi, vốc nước rửa mắt cho cô, những giọt nước bắn ra làm ướt áo anh, vãi áo trong suốt khiến cô nuốt nước bọt ừng ực, cổ họng đắng nghét khiến cô bỗng ý thức được một vấn đề nghiêm trọng.

“Phù phù phù! Chúng ta nuốt phải dầu gội... có bị tiêu chảy không nhỉ?”

“...” Cô dám nhử ra sau nụ hôn mà anh ngỡ là rất điêu luyện rất kỹ thuật ư.

Một đôi mắt đỏ quạch có thể gây ra hiểu lầm lớn đến nhường nào?

“Áo Bông? Cậu vẫn chưa thoát khỏi nỗi đau khổ thất tình vì bị Tiêu thiếu gia đá à?”

“Đúng rồi, Áo Bông, cóc ba chân có thể không tìm thấy, nhưng đàn ông hai chân thì đầy ra đấy, cậu đau khổ thế làm gì?”

“Khóc vì đàn ông nên ra nông nổi này à? Áo Bông, tớ nhìn nhầm cậu rồi, kém cỏi quá! Mắt mặt phụ nữ!”

“Không... chuyện đó... là vì tớ...” Tô Gia Áo nhìn các bạn quan tâm vây quanh mình, nhưng lại không biết phải giải thích thế nào. Kể rằng cô và thầy Quý tắm hồ uyên ương, vì hôn nhau quá say đắm nên bị bọt xà phòng dính vào mắt, rồi lại vì thời gian hôn quá lâu nên mới khiến mắt ra nông nổi này? Chắc chắn bọn họ sẽ không tán thành một việc quá tình tứ thế này đâu.

“Loại đàn ông đó thì có gì tốt? Đá Áo Bông rồi mà cũng chẳng dám đi học, cúp tiết là thế quái nào chứ?”

“Chẳng đã nói cậu ta chuyển về lớp chọn rồi à? Tớ nghĩ, chắc cậu ta muốn cưa gái nên đã dùng quyền lợi của nhị công tử, chuyển lớp bắt nạt kẻ khác, giờ chơi đủ rồi thì quay lại.”

“Công tử của Chủ tịch trường mà! Đương nhiên rồi... ủa... người đang đến gần là...”

“Hả? Hình như là... không thể nào! Tiêu thiếu gia hiếm khi xuất hiện!”

Ai, ai, ai? Tô Gia Áo chớp chớp mắt, muốn nhìn rõ bóng dáng đang tiến gần về phía mình, nhưng mắt đau rất không mở nổi, vẫn chưa kịp nhìn rõ người đó thì đã bị lôi ra khỏi chỗ ngồi, giọng người mới đến trả lời cô thay cho thị giác.

“Em ra đây, anh có việc muốn nói.”

Tiêu Yêu Cảnh?!

Cửa phòng Nghe nhìn bị Tiêu Yêu Cảnh đập tung ra.

“Á! Có người đến!”

“Ai thế, không thấy bảng đang sử dụng sáng đèn hay sao?”

Tiếng kêu sợ hãi vọng ra, một cặp tình nhân quần áo xộc xệch hoảng sợ đến tái xanh mặt, xốc lại quần áo, ai cũng biết là phòng Nghe nhìn được cả trường công nhận là một trong top năm địa điểm dễ thân mật với nhau, lãng mạn, kích thích, riêng tư, bảng “Đang sử dụng” sáng đèn có nghĩa là bên trong đang “làm việc”, kiến thức đó tên đàn ông nào cũng phải biết chứ? Rốt cuộc là ai ngu ngốc phá vỡ quy tắc?

Cậu nam sinh hoảng sợ đến mức suýt nhồi máu cơ tim đang cài khuy áo lại, ôm đầy một bụng tức, co nắm đấm định lý luận với vị khách không mời mà đến kia. Nhưng nắm tay vừa đưa lên đã bị một bàn tay dễ dàng bắt lấy, mạnh mẽ gạt xuống.

“Mượn chỗ chút, lát nữa trả cậu.”

“Ủa? Tiêu thiếu gia?”

Công tử của Chủ tịch trường mượn phòng Nghe nhìn? Cậu nam sinh chờ người, liếc cô gái bị Tiêu Yêu Cảnh kéo vào, bỗng hiểu ra, con trai kéo gái vào đây ấy mà, cùng là đàn ông, hiểu lắm, hiểu lắm. Có người còn gấp gáp hơn cậu ta, nể tình mọi người đều là bạn bè, để lại chút sĩ diện cho Tiêu thiếu gia cũng được, cậu ta lập tức cười giả lả rồi kéo bạn gái, chuẩn bị biến mất.

“Này! Hai người quên đồ.” Tiêu Yêu Cảnh cúi người nhặt đạo cụ quan trọng nhất mà họ đánh rơi, bao cao su, mặt không biến sắc tung nó cho cậu ta, “Giúp tôi, ra ngoài chính bằng ‘Đang sử dụng’ cho ngay ngắn một chút.” Bị kịch bị người khác phá hỏng xảy ra một lần là quá đủ rồi.

Những nhân vật phụ đã đi hết, không khí lại ngưng đọng.

Tô Gia Áo cứng đờ, có phần lúng túng, anh bướng bỉnh kéo cô vào thánh địa thân mật của nam nữ. Ý đồ đã rõ, cô rất chú ý đến nhất cử nhất động của anh, cánh tay bị anh nắm lấy, nhưng vẫn giữ một cự ly an toàn.

Sự dè dặt đề phòng của cô anh thấy hết, ánh mắt thoáng vẻ tức giận, nắm chặt tay cô, nhưng vẫn không dám quay lại nhìn, cứ đứng đờ mà lên tiếng: “Chiếc vòng em vẫn đeo đâu rồi?”.

Cô tưởng từ đầu đến giờ anh không để ý đến nó, lần nào cô định kể rõ chuyện chiếc vòng cũng bị cắt ngang, khó khăn lắm cô mới có thể giải thích, nhưng đã chẳng quan trọng nữa rồi.

“Kiểu quê mùa quá, tôi tháo ra rồi.”

Cảm thấy sự ương ngạnh của cô, mắt anh nheo lại, không kiềm chế nữa, cái gì mà chín chắn, ổn định, tuân theo tuần tự... chết tiệt! Đó không phải phong cách của Tiêu Yêu Cảnh, anh hít một hơi sâu rồi quay lại định mở miệng thì nhìn thấy một đôi mắt hoe đỏ đang chớp chớp, anh không nói nổi câu nào. “Mắt em sao lại đỏ thế?”

“Ồi... có... có hả?”

“Che cái gì mà che, đỏ thế kia còn sợ anh thấy, em khóc à? Tên kia bắt nạt em sao?” Anh nghĩ ra một giả thiết xấu, trong đầu hiện ra cảnh cô bị vòng mèo xích chặt, khóc lóc van nài bị anh ta kéo đi, bị đánh đập ngược đãi, không cho ăn, rất thảm!

“Làm sao mà tôi lại khóc được chứ?” Cô không bắt nạt kẻ khác thì thôi, nào đến lượt cô khóc.

“Vậy tại sao em cứ chớp mắt với anh? Phóng điện à?”

“Tôi – không – có!” Bị gài bẫy nhưng vẫn phải chớp mắt, cô tức tối, lần đầu hiểu ra thanh bạch quan trọng thế nào: “Đó là do dầu gội đầu bị dính vào mắt!”

“Dầu gội đầu dính vào mắt? Tại sao lại dính vào mắt?” Lý do nghe buồn cười kinh khủng, cũng y như bị bụi may vào mắt vậy, tưởng anh là trẻ con ba tuổi à?

“Vị...”

“Sao?”

“... Dù gì thì cũng dính vào mắt, thế thôi!”

Dù gì cũng dính vào mắt? Tởm về mặt nghịch ngợm đáng yêu như thế, còn không nói nổi lý do anh chấp nhận được, lại thêm lúc này cô cũng nhìn thấy phòng này được dùng để làm gì rồi, rõ ràng cô đang chớp mắt dụ dỗ anh, còn đưa tay lên dụ mắt nữa chứ.

“Đừng dụ, để anh xem!” Quên bằng thủ đoạn của mình, anh cúi xuống, hai ngón tay giữ mí mắt cô.

“Anh đừng lật mi mắt tôi lên chứ, xấu quá, làm như tôi là cá vàng mắt trắng ày!”, cô rụt cổ lại.

Một làn gió mát lướt qua, cảm giác tê dại từ sống lưng xuyên thẳng đến đầu. Tô Gia Áo cứng đờ lưng mới kháng cự được hơi thở mát lạnh mà Tiêu Yêu Cảnh thổi ra, anh e dè chăm sóc đôi mắt hoe đỏ, khiến cô không biết phải xử sự thế nào, đành chớp chớp mắt theo phản xạ.

Không khí bỗng từ ngưng ngập chuyển sang ấm áp một cách kỳ lạ, nhanh đến mức chính Tiêu Yêu Cảnh cũng thấy lóng ngóng, đồng tử của cô đảo qua đảo lại, lấp lánh nước, biết rõ không phải do cô đau lòng mới rơi nước mắt, nhưng ai bảo nước mắt phụ nữ mãi mãi là điểm yếu của đàn ông, và lời mở đầu của anh đã buột ra, bỏ đi những câu vòng vo, đôi môi chỉ cách mắt cô có mấy milimet... “Chúng ta làm hoà nhé?”

Mờ ám là một tấm màn mỏng, mọi người vẫn có thể nhìn rõ nhau, chỉ cần chưa xé toang nó ra thì vẫn có thể phớt lờ nó với tâm trạng thấp thỏm, lo âu, nhưng khi mọi người xé tấm màn đó, đứng trước mặt đối phương thề nguyện, thế thì nếu chẳng thể nhập lại thành một, thì sẽ là mỗi người đôi ngả.

Cô lùi lại một bước dài: “Lần này lại là với ai đây?”

“Cái gì?”

“Đánh cược.”

“...”

“Lần này lại đánh cược với ai, Tiêu thiếu gia anh có thể đá tôi một lần, rồi kéo trở lại, sau đó đá lần hai?” Cô cười mỉa mai: “Các anh có cần nhắm nhĩ đến thế không, trò cũ rích này cứ chơi hết lần này đến lần khác, hay thế này vậy, tôi giúp anh thắng rồi chúng ta kết thúc?”

“Rầm!”

Tiếng đấm mạnh vào tường khiến cô ngược lên nhìn.

Lời nói quá cô cay đắng và khó nghe khiến anh thấy rất đau đớn, bất đắc dĩ phải làm gì đó để ngăn cô lại, đề cô sát vào tường là lựa chọn tốt nhất? Bịt miệng cô lại thì sao? Cô đang xé vết thương đó ra, vết thương mà anh ngỡ đã sắp khép miệng, khiến anh nhớ lại cô đã bỏ chạy khỏi lòng anh thế nào, hai người họ đã ra nông nổi này như thế nào và... sau đó cô đã trả thù anh thế nào đến đâu.

“Anh thừa nhận mình ấu trĩ ngu ngốc, nhưng anh sẽ không bao giờ làm những chuyện vớ vẩn, anh không nói dối em, từ đầu đến cuối anh không hề câu kết với Lục Chiếm Đình.” Anh quay sang áp sát cô, thốt ra từng câu từng chữ.

Đúng, giữa họ có sự hiểu lầm, hoá giải nó, họ có thể làm lại từ đầu.

“Anh... nói Lục Chiếm Đình...”

“Anh có đánh cược, nhưng anh không câu kết với hắn để lừa em. Hôm ấy nếu không phải em đuổi theo Bạch Tiểu Diệp, anh đã định nói rõ chuyện cá cược với em rồi.”

“...” Ý anh là, việc chuyển lớp nhận tội thay đã khiến trái tim cô rung rinh, là do anh thật lòng muốn bảo vệ cô? Chứ không phải vì cá cược.

Cô bắt đầu thấy hoảng loạn dưới ánh mắt kiên định không hề trốn tránh của anh. Bực bội túm tóc, cô đang làm gì thế này, chưa làm rõ đầu đuôi đã bỏ chạy, rồi còn tình một đêm, cô luôn cho rằng mọi việc đều là lỗi của anh, đẩy hết trách nhiệm của việc chia tay cho anh.

“Chúng ta đừng giận nhau nữa, bắt đầu lại từ đầu, được không?”

Giọng nói mềm mỏng, dịu dàng khiến cô lúng túng gãi đầu, anh tiến lại gần, kéo cô vào lồng ngực mình, ai ngờ động tác đơn giản ấy của anh khiến cô giãy giụa.

“Không... không được. Em... đã... với người khác rồi...”, cô khó nhọc thốt ra. Còn nhớ khi từ chối mình, anh đã nói rõ, người phụ nữ anh cần phải tam tòng tứ đức, nhưng cô đã lên giường với người khác, lần đầu còn có thể nói là không tỉnh táo, nhưng đêm qua cô lại rất tỉnh táo.

“Em đừng lấy lý do để bịt miệng anh, anh rất tức tối, rất dễ tâm, rất muốn treo em lên để dạy cho một trận, nhưng thiếu gia đây không buông em ra được.” Lồng ngực anh khê phập phồng, hơi thở gấp gấp dần, rõ ràng nói ra câu đó đã phải tốn rất nhiều sức lực, cũng may còn có cô giữ cho trái tim anh ổn định, nếu không tư tưởng đàn ông là nhất sẽ điều khiển anh, không rõ sẽ còn dằn vặt mình bao lâu, đau khổ ngày này qua tháng khác nữa.

Cảm giác lồng ngực anh càng áp lại gần hơn, cô lúng túng đưa tay lên, chạm ngay vào cổ mình với đầy những dấu hôn đêm qua, dấu hôn đó vẫn còn nóng bỏng đến giờ, hoàn toàn không hạ nhiệt, bảo cô phớt lờ cũng khó: “Không được, em và anh ấy đã...”. Quá sâu sắc rồi, cô không thể rút ra, mà cô cũng không hối hận, không chán ghét, chỉ vì hiểu lầm đã được giải toả nên cô sẽ thấy khó khăn hơn.

Anh ngỡ ngược kéo tay cô ra, nheo mắt nhìn những dấu vết trên cổ cô, dạ dày cuộn lên cảm giác chua xót khiến anh cắn chặt răng, nhưng anh không muốn trả thù hoặc trốn chạy một cách ấu trĩ như trước kia nữa, càng không cho phép cô đẩy mình đi đơn giản như thế được: “Có phải em cảm thấy anh ta lần đầu tiên, còn anh thì không, nên anh ta mới tốt hơn anh?”.

Cô cắn môi im lặng, nghe anh khê rửa thắm, rồi bị anh ôm chặt hơn. “Cái tâm lý gái trinh của em đi chết đi!”

Ừa? Sao nghe quen quá? Bạch Tiểu Diệp hình như đã từng nói thế...

Chẳng lẽ, cô đối với Quý Thuần Khanh thực sự chỉ vì cái tâm lý gái trinh đó thôi sao?

Cô thừa nhận lần đầu của mình có cảm giác bị phụ bạc và uất ức, thậm chí chỉ muốn tháo chiếc vòng ra, nếu không vì hiểu lầm, nếu không có chiếc vòng đó, có phải cô sẽ không ngu muội chạy đến tình một đêm với anh, cũng sẽ không hẹn hò, rồi cứ muốn chạm vào anh, đùa cợt để anh tỏ vẻ mặt và giọng nói đáng yêu ra cho mình nghe.

Đứng ngoài cửa phòng, bàn tay Quý Thuần Khanh định gõ cửa bỗng trượt xuống, nhận được tin báo của học sinh, anh đến ngay, anh vốn đã có tư cách và lập trường để phá cửa vào đoạt lại bạn gái mình từ cái tên tiểu yêu tinh kia, nhưng một câu “tâm lý gái trinh” đã khiến anh đứng đờ ra như bị yểm bùa, sự im lặng không phủ nhận của cô đã kết thúc mọi sự kiêu ngạo và quyền lợi của anh, khiến anh cười khẽ châm biếm.

Cứ ngỡ trải qua đêm hôm qua, anh đã có thể nhận định rõ một số việc, là cô thích anh, nếu không sẽ không vì chuyện tăng ca mà giận dỗi, sẽ không quyến rũ anh lúc anh không tỉnh táo, càng không làm nũng với anh khi tâm trạng không được tốt. Cô không chịu kết hôn với anh, không chịu công khai, có thể do sợ ràng buộc, giống như cô không muốn bị chiếc vòng giữ chặt, dùng vòng mèo xích lại, cô sẽ phản kháng, ngược lại thả lỏng thì cô sẽ ngoan ngoãn kêu “meo meo”. Anh sẵn lòng chơi trò muốn mà vờ như không với cô, anh cũng có thể tìm lý do gì đó cho cô, tự do cũng được, làm thêm cũng được, anh đều nghe theo cô hết.

Nhưng đến phút cuối, anh lại bị buộc vào bốn chữ “tâm lý gái trinh”.

Nếu không có lần đầu tiên hồ đồ, cô sẽ không nhìn anh thêm cái nào, không có lần đầu tiên đó cô sẽ bắt chấp tất cả nhào vào lòng tên tiểu yêu tinh kia.

Mím môi giễu cợt, anh rời khỏi nơi đó. Không cần nghĩ cũng biết, cảnh bên trong phòng kia chẳng khiến anh vui vẻ gì.

Sự đã đến nước này, anh còn không dám nhìn vào trái tim cô, chỉ nghĩ bị lừa dối cũng tốt. Thật nực cười.

Một mỗi cỏi cà vạt ra, anh chỉ muốn sắp xếp lại tư duy một cách nhanh nhất, đẩy cửa văn phòng, người đang đợi bên trong khiến anh kinh ngạc nhứ mày.

Là thị đồng khi anh vẫn còn ở trong tộc Đông Nữ.

“Thuần thiếu gia.” Thị đồng thấy anh thì vội vàng chạy đến đón: “Cũng may tôi tìm ra người, người vẫn còn chưa thành hôn với Tô tiểu thư sao?”.

Anh ghét nhất là bị người ta đập đúng chỗ, đập rất chính xác khiến anh không trốn tránh được, giống như một cây gai chặn ngay cổ họng, anh cố dần lòng: “Có chuyện gì? Sao người lại ở đây?”

“Phu nhân dặn tôi đến tìm thiếu gia, phu nhân đang ở ngoài kia, bảo rằng phải đích thân ra mặt bàn hôn sự của thiếu gia với nhà họ Tô, muốn xem Tô tiểu thư huênh hoang không chịu kết hôn kia là ai. Hừ, Thuần thiếu gia thế này mà cô ta còn từ chối, hợm hĩnh cái gì?”

“Mẫu thân? Người bảo mẫu thân đến đây à?” Anh đến bên cửa sổ, vén những dây leo rậm rịt ra nhìn, chỉ thấy một chiếc xe màu đen bóng loáng đang đậu bên ngoài, dáng vẻ ngang ngược như trùm xã hội đen, cửa kính đóng chặt, không thể quan sát động tĩnh bên trong.

“Dạ phải, Thuần thiếu gia, phu nhân đang ngồi trong xe đợi người. Có phu nhân ra mặt, chưa biết chừng chuyện hôn nhân của thiếu gia xoay chuyển, có thể không cần đến cái loại con gái quậy phá không biết lễ giáo như thế rồi. Thiếu gia, cô ta không cưỡng ép người làm chuyện không phải chứ? Ừm... Tôi thấy mình nhiều quá rồi, với tính cách thận trọng, giữ lễ, luôn tôn trọng quy tắc, thanh bạch là số một như người cho dù cô ta có ý đồ gì nham hiểm, cũng chưa chắc có cơ hội cho cô ta có ý đồ gì nham hiểm, cũng chưa chắc có cơ hội cho cô ta làm chuyện xấu...”

Thị đồng cứ lải nhải suốt, không chú ý đến chủ nhân mình đã sa sầm mặt.

Anh đã làm rồi.

Mà không chỉ một lần, không bị cưỡng ép, càng không hối hận, hoàn toàn tự nguyện dâng đến tận miệng cho người ta chơi đùa, cuối cùng lại bị dính vào chữ “tâm lý gái trinh”.

Thanh bạch là cái khỉ gì, anh đã sớm bị tiếng mèo kêu của cô cám dỗ đến độ quên sạch sành sanh rồi.

Tệ quá! Nếu mẫu thân biết anh đã mất đi thanh bạch trước khi kết hôn, chắc chắn sẽ làm khó con mèo kia theo quy tắc của tộc, bắt luận ra sao, chiếc vòng chứng nhận sự thanh bạch của hai người phải được đeo trở lại vào tay cô.

43. Chương 42

Chương 42:

Tộc trưởng tộc Đông Nữ – bà mẹ chồng tương lai đáng sợ

Mười một giờ khuya.

Quý Thuần Khanh vẫn chưa về.

Tô Gia Áo nằm trên giường nhìn lên trần nhà, tay cầm di động mở ra rồi lại đóng vào một cách vô thức, nhưng vẫn không chịu gọi.

Cô đang ngẫm nghĩ về bốn chữ “tâm lý gái trinh” của Tiêu Yêu Cảnh.

Tiểu Diệp nói, phụ nữ không thể tránh khỏi cảm giác dục dẫm lưu luyến với người đàn ông đầu tiên của mình, cảm giác ấy rất kỳ diệu, có người bảo đó là tình cảm, có người nói đó là ảo giác, mỗi người có một đáp án khác nhau muốn tìm hiểu rõ thì thật là khó khăn.

Bắt đầu từ lúc nào mà cô đã quan tâm đến Quý Thuần Khanh, sự quan tâm đó khiến cô gạt bỏ phòng bị và cảnh giác, để ý đến sở thích của anh, muốn chịu trách nhiệm với anh, mặc anh chiếm vị trí bạn trai. Sự dịu dàng, quen thuộc của anh vẫn không thay đổi, chất đàn ông càng hiếm khi bộc lộ để cô vui lòng, nên người thay đổi, chất đàn ông càng hiếm khi bộc lộ để cô vui lòng, nên người thay đổi là cô, mà sự thay đổi thầm lặng ấy, trăm phần trăm là từ đêm đó mở ra.

Điều cô nghĩ ra trong đêm đó là gì? Trả thù và giải toả, tháo luôn cả chiếc vòng kia ra, đều do nó hại cô không thể nói cũng không làm gì được, chỉ cần giải quyết nó thì sau này cô và Quý Thuần Khanh không còn quan hệ gì nữa.

Khi đã say trong đầu chỉ có bản thân mình, cô vốn không nghĩ đến anh, nhưng tại sao chỉ sau một đêm cô bắt đầu quan tâm, muốn chịu trách nhiệm với anh, cho dù hẹn hò yêu đương với anh cũng cảm thấy khá ổn?

Quả nhiên... cô hoàn toàn phù hợp với “tâm lý gái trinh”.

Nên Tiêu Yêu Cảnh mới chắc chắn thế, cho dù cô vẫn mơ hồ, do dự, ậm ừ cho qua chuyện, nhưng nếu không có đêm đó, liệu cô có chịu đợi anh về trong lo lắng, thấp thỏm, liệu có cảm thấy mừng vì giữa cô và Tiêu Yêu Cảnh chỉ là hiểu lầm, liệu có nhận lời làm lại từ đầu với Tiêu Yêu Cảnh ngay lúc đó không?

Không đúng.

Nếu không có đêm ấy, Tiêu Yêu Cảnh sẽ không giận cô đến độ không thèm giải thích, có lẽ họ sẽ chưa bao giờ chia tay.

“Cách.”

Tiếng đóng cửa khê khàng vang lên, cô giật mình, chưa kịp sắp xếp lại tư duy vội co người lại, quay mặt vào tường giả vờ ngủ.

Cửa phòng bật mở, anh bước vào trong, thuận tay kéo chăn đắp cho cô, lấy một ít đồ rồi bỏ ra ngoài, sau đó phòng tắm bên cạnh vang lên tiếng nước chảy, một lúc sau, anh lại vào phòng với cơ thể thơm nức sau khi đã tắm xong.

Bỗng mọi thứ tối sầm lại, cô mới biết anh đã tắt đèn, cơ thể ấm áp thơm tho nằm sát sau lưng, anh e dè lui ra, thậm chí còn không đắp chăn cho cô.

Sự xa cách, kỳ lạ của anh khiến cô hơi bức, nếu nói cô có “tâm lý gái trinh”, thế còn anh thì sao? Cũng là lần đầu, anh nghĩ gì? “Tâm lý trai tân” ư?

Không giả vờ ngủ được nữa, cô quay lại, nghiêng người nhìn anh trong bóng tối.

“Này, anh có bao giờ hối hận không?”

“Gi cơ?” Đường như anh không hề ngạc nhiên khi biết cô giả vờ ngủ, chỉ vì không muốn vạch mặt mà thôi.

“... Ý em là, anh có từng hy vọng người thành thân với anh là một cô gái khác, hiểu biết hơn em, đối xử với anh tốt hơn em, ân cần quan tâm anh hơn em.”

“...” Cô muốn đẩy anh cho người khác? Trong lòng cô đã quyết định rồi, làm hoà với người kia ư?

Bóng tối che khuất gương mặt thất thần của anh. Anh khựng lại hồi lâu, đến khi cô tưởng anh đã ngủ, đưa tay ra lắc tay anh đòi câu trả lời, anh mới nghe thấy giọng mình buồn bã phát ra: “Không. Em có không? Nghĩ đến người đàn ông nam tính hơn anh, ngang ngược hơn anh, phù hợp với sở thích của em hơn anh?”.

“...”

Sự im lặng của cô không khiến anh bất ngờ, cô đã nghĩ thế, luôn luôn, thậm chí anh không biết cái ý nghĩ chết tiệt đó bấy giờ đã dừng lại chưa nữa.

“Thê quân, chúng ta kết hôn nhé? Ngay lập tức.”

“Ôi? Anh muốn em chịu trách nhiệm à?”

“...”

Anh trầm ngâm khiến cô hơi lúng túng, mở to mắt muốn nhìn anh rõ hơn, nhưng cảm giác mát lạnh trên cánh tay khiến cô dờ người.

“Sao anh lại đeo vòng lại cho em? Chẳng phải đã mất công hiệu rồi hay sao?”

Anh cầm tay cô lên, ôm lấy đầu cô, thở dài: “Xích anh và em lại mới chân thực”.

Vòng phượng cũng được, vòng mèo cũng được, thậm chí “tâm lý ái trinh” cũng được, anh xích cô lại bên mình được bao nhiêu... hay bấy nhiêu vậy.

Mùi khói thuốc nồng nặc bay ra ngoài ban công kiểu Tây của nhà họ Tiêu, làn khói ấy phả ra từ phổi của Tiêu Yêu Cảnh, luồn ra ngoài theo khoé môi anh.

Anh tựa lưng vào lan can bằng đá, định hút hết điếu thuốc rồi về phòng thì di động trong túi quần rung lên.

Anh vội vã kẹp điếu thuốc lên môi, nheo mắt và có phần hoảng loạn khi rút di động ra, nó khiến thần kinh anh tê liệt, gấp gáp nhìn lướt qua tên người gọi.... không phải cô. Khi sự thất vọng tràn trề ập đến, anh mới biết, mình cứ cố chịu đựng không chịu đi tắm rửa nghỉ ngơi là vì... đang đợi cô.

Cứ ngỡ khi đã nói ra hết thì cô sẽ có rất nhiều điều để nói với anh, không khí ngưng ngập, căng thẳng, cô không tiện nói ngay trước mặt anh, thấy vẻ do dự khó xử của cô, lần đầu anh thử tỏ ra người lớn cho cô chút thời gian và không gian để suy nghĩ, không ngang ngược bắt cô quyết định ngay lúc đó, nhưng cô lại bỏ mặc anh bơ vơ đứng đây là ý gì? Anh đang đợi điện thoại của cô, hoặc không thì một mẩu tin nhắn cũng được, chỉ cần khiến anh không cô đơn, bất an nữa, thì thời gian, không gian, khoảng cách gì đó mà phụ nữ cần, anh cũng sẽ chấp nhận.

“Họ Kiều kia, làm gì thế hả?” Anh nén ý nghĩ muốn tháo pin điện thoại ra, bực tức nghiêng răng gặm lên với Kiều Khâm.

“Phì phì, tôi lại đạp nhầm khu vực gài mìn của thiếu gia rồi à, xem ra vẫn cần không gian để hoá giải vấn đề hả?”

“Liên quan gì đến cậu?”

“Tôi chỉ muốn đến kích lệ tinh thần đấu tranh giành giật bạn gái cũ của đồng bào thôi mà. Cô nàng vẫn còn giận dữ à?”

“Giận dữ?” Anh mím môi, nhớ đến vẻ bản thân, khó xử của Tô Gia Áo, ậm ừ: “Có lẽ thế”. Thất thần, ngo ngắc, làn khói từ đôi môi len lỏi bay ra ngoài, anh nhếch môi vô thức.

Sau khi giải toả hiểu lầm, hai người có phần ngỡ ngàng, vì quá hiểu tính khí của nhau nên ngược lại càng e dè hơn, biết rõ hai người đều xấu tính, không biết nhường bộ, nhưng lại dè dặt nhường nhau cùng một lúc, anh đưa cô về suốt đoạn đường, nhin không hút thuốc, còn cô trước khi lên lầu lại cảm ơn anh.

Mất tự nhiên, xa lạ, ngay cả khi họ cãi nhau dữ dội cũng chưa từng có cảm giác ấy.

Đã nói “tâm lý gái trinh” là thứ gì đó rất kỳ diệu, người bị nó khoá chặt không chỉ có phụ nữ, mà đàn ông cũng không thoát được, anh là một ví dụ điển hình, bị nó ảnh hưởng rất lớn, biết mình đã đấu tranh rất lâu mới chịu cúi đầu, nhưng vẫn không tìm nổi được nỗi chờ mong cô sẽ mỉm cười nhận lời mình ngay từ phút ban đầu.

“Này! A lô, a lô, Tiêu Yêu Cảnh, cậu có nghe tôi nói không? Vậy chuyện hẹn hò quyết định vậy nhé.”

“Cái gì?”

“Hẹn hò.”

“Cút, có quỷ mới hẹn hò với cậu.”

“Ê, cậu nghe kiểu gì thế, ai bảo hẹn hò riêng với cậu, ý tôi là bốn người chúng ta tìm một chỗ để chơi. Lấy chuyện hẹn hò bốn người làm bức bình phong chắc sẽ khiến người ta không cảnh giác nhỉ, nhưng có thể kéo người ta hẹn hò riêng được hay không thì phải xem bản lĩnh của mỗi người đấy.”

“Đừng hòng kéo chuyện của cậu tròng lên đầu tôi.” Nói ra thì nếu không phải do chuyện cậu ta gây ra thì Tiểu Áo tâm giao của anh có chạy đến chỗ người khác không? Tưởng anh không biết à? Lần này dù thế nào đi nữa cũng không thể để chuyện người khác ảnh hưởng đến mình nữa. “Này... cậu có biết làm cách nào trị ‘tâm lý gái trinh’ của con gái không?”

“Tâm lý gái trinh? Dễ thôi.”

“Cách gì?” Mắt anh sáng lên, nhưng nghĩ đến tính khí Kiều Khâm, anh liền nheo mắt nghi ngờ: “Tốt nhất cậu đừng có nói phụ nữ như quần áo, mặc mấy lần là được, dùng mùi vị của thiếu gia đàn áp người đàn ông kia đấy nhé”.

“Ủa? Sao cậu biết tôi định nói gì? Nhưng đó là sở trường của cậu mà?”

Anh phần nộ cúp máy, quay người về phòng, quăng mình lên chiếc giường đầy ren là ren mà mẹ bài trí, gối đầu lên một tay, lấy điều khiển tivi bấm chọn chương trình, trời xui đất khiến thế nào mà lại chọn đúng vào tiết mục thể giới động vật, về các loại chó.

“Em đang nghiên cứu về chó đực à?” Tiêu Yêu Diệp thò đầu vào nhìn màn hình thể lỏng, trên đó có mấy con sói hoang đang ỷ mạnh hiệp yếu.

Bị người ta nhìn thấu tâm can, Tiêu Yêu Cảnh chột dạ, vội vàng bấm sang kênh khác.

“Có phải bị bắt quả tang xem phim xxx đâu, có cần lúng túng thế không?” Gì chứ, cái tên này năm mười ba tuổi đã lù vào phòng anh trai xem phim người lớn, bị tóm được còn mặt dày bảo: “Dù sao thiếu gia đây sớm muộn gì cũng làm, xem trước thì có gì đâu, xì! Chuyện bé xé to!”.

Loại ấy mà xem thể giới động vật lại căng thẳng thế à? Có vấn đề!

“Anh rảnh rồi chạy đến phòng tôi làm gì?”, Tiêu Yêu Cảnh bực bội hỏi.

“Thì rảnh rồi mà, nhưng mẹ có việc tìm em đấy.”

“Lại gì nữa? Bảo mẹ mang hết mớ đồ ren rua này ra khỏi phòng thôi mà, có gì đáng khóc đâu. Ôi trời, mẹ ơi là mẹ, rốt cuộc có biết thiếu gia tôi là đàn ông hay không?”

“Thì anh đã bảo mẹ từ lâu rồi, so với việc ngủ trên ren, thì em thích lột ra hơn, nhưng...” Tiêu Yêu Diệp nhún vai, tỏ vẻ dăm phán với mẹ vô ích thôi, phòng anh ta cũng thế, rất khó để mẹ hiểu đàn ông chỉ mong thấy loại ren kia được mặc trên người cơ thể quyến rũ của người phụ nữ, còn ham muốn với ren cũng chỉ là lột ra mà thôi. “Chuyện đó để sau đi, bây giờ... dưới lầu có vị khách quan trọng cần gặp em.”

“Tôi?” Tiêu Yêu Cảnh cau mày vẻ bất an: “Nam hay nữ?”.

“Nữ.”

“...”

Một trận gió lốc cuốn qua Tiêu Yêu Diệp chớp mắt căn phòng đã trống rỗng, cậu em trai của anh ta cuống cuống chạy xuống cầu thang, vừa chạy vừa sửa sang lại tóc tai, chỉ sợ kiểu tóc cầu thả khiến khách sợ chết khiếp.

Có cần chỉnh tề thế không? Có phải gặp bố mẹ vợ tương lai đâu, mà có là thế thật thì tính ra cũng phải là bố mẹ vợ của Tiêu Yêu Diệp chứ? Cậu em này kích động nổi gì?

Tiêu Yêu Diệp vẻ khó hiểu: “Gặp họ hàng xa của mẹ mà cũng cần sắc đẹp à? Em hơi bị quá đáng rồi đấy”.

Cơ thể nồng nặc mùi khói thuốc, chân quên mang dép đi trong nhà xộc thẳng vào phòng khách, một chiếc quần jean rách rưới, lại thêm gương mặt rõ ràng đã nuốt cả trăm tấn thuốc nổ, sẵn sàng bộc phát, trên đó viết rành rành mấy chữ – “Cái bà già này ở đâu ra đây? Người thiếu gia đây đợi không phải bà ta”.

“Hừ. Đây chính là tiểu công tử nhà cô đấy à?”

Giọng điệu xoi mói và chua cay thoát ra từ miệng người phụ nữ xa lạ ngồi trên sofa, gương mặt bà ta rất quen, hàng lông mày thanh mảnh, đôi mắt đẹp, đôi môi mỏng, quen đến độ anh bỗng có ham muốn... đánh người. Tại sao lại có người phụ nữ giống với ông thầy đáng ghét, nguy hiểm, gian xảo kia đến thế?

Bà ta giống đại tỷ xã hội đen, mặc một bộ quần áo đen tuyền, ngồi vắt chân rất khí thế, quan sát anh từ trên xuống dưới, sau đó tỏ vẻ khinh thị.

Hừ, xem thường anh thì còn quan sát cái khỉ gì!

“À, ừ, đây chính là tiểu công tử nhà tôi, khuê danh là Yêu Cảnh đó.” Dường như mẹ anh rất ngoan ngoãn với đại tỷ xã hội đen, co rúm lại run rẩy như một con thỏ, đôi mắt long lanh ngấn nước như sắp tuôn ra ngoài, nhưng do khí thế quá kinh người của bà ta nên bà đành đặt hai tay trước ngực mà run, không dám ngẩng lên nhìn. “Cục cưng Yêu Cảnh, đến đây chào Quý phu nhân đi. Gần đây phu nhân đến thăm con trai, tạm thời sẽ ở lại nhà chúng ta.”

Tiêu Yêu Cảnh cau mày, hai chữ “khuê danh” áp dụng cho con trai à? Không hiểu bà Quý phu nhân lạ lùng này ở đâu ra, nhưng chạy đến nhà anh giễu võ dương oai với anh thì thực sự là quá khờ khạo, muốn anh nể mặt à? Miễn đi! Muốn anh đến chào hỏi sao? Đi gặp quỷ đi.

Nếu đã không phải là người mình đợi, thì anh lên lầu về phòng ngủ cho khỏe.

“Đúng là vô lễ, Tuyết Lan, cô dạy con trai thế à?” Tuyết Lan là tên của bà Tiêu, vì mọi người quen gọi bà là Tiêu phu nhân nên cái tên này rất hiếm có ai biết, xem ra người phụ nữ này cũng quen biết khá lâu với mẹ anh rồi, rốt cuộc họ hàng xa ở đâu mà đáng ghét thế không biết.

“Tuyết Lan à, dù gì cô cũng là đời sau của trưởng lão tộc Đông Nữ, là một hậu duệ quý tộc, công tử nhà cô biết làm những gì nào?”

“Hả? Nó... nó nó nó...” Bà Tiêu lấp bắp, liếc nhìn con trai mình, ánh mắt đầy vẻ cầu cứu.

Tiêu Yêu Cảnh lườm một cái, bà mẹ này đến nửa ưu điểm của con trai cũng không kể ra được, rốt cuộc là do anh làm con quá thất bại, hay bà là mẹ mà quá vô trách nhiệm đây?

Không đợi hai mẹ con họ trao đổi ánh mắt xong, Quý phu nhân đã thần nhiên hớp một ngụm hồng trà rồi nói tiếp: “Cắm hoa, trà đạo, thêu thùa, phụ khoa, không mong cậu ta cái gì cũng rành rẽ, nhưng ít ra cũng phải biết một chút chứ?”

“Hả, bà bảo thiếu gia đây đi cắm hoa, pha trà, còn thêu thùa?” Bị úng thủy à, anh đường đường là đàn ông chân chính, cái phải học là hút thuốc, uống rượu, đánh nhau, cưa gái!

“Hừ, xem ra không biết rồi? Chắc không phải là đến việc nấu chín cơm cơ bản nhất cũng không biết chứ?” Quý phu nhân đặt ly trà xuống, nhướn mày cười nhạt: “Hôm nay trước mặt mẹ cậu, tôi phải dạy dỗ cậu mới được, nhìn xem dáng vẻ hư hỏng, trụy lạc của mình kia. Là đàn ông mà để chân trần ra chào khách, có biết lễ nghĩa không? Còn chiếc quần rách rưới này là ý gì? Làm gì có người đàn ông thanh bạch tốt đẹp nào

lại tùy tiện để lộ da thịt cho người ta ngắm? Đến cơm cũng chả biết nấu, làm sao hầu hạ phụ nữ? Cái kiểu hư hỏng, tiểu yêu tinh của cậu làm sao có con gái nhà nào chịu lấy? Tuyết Lan, tôi nói đúng chứ, con trai cô quá không đoan trang, chẳng chút đàng hoàng, cậu ta cần phải học con trai tôi... thế nào là ĐÀN ÔNG ĐÍCH THỰC!!!"

"Ôi... so với Thuần Khanh, cục cưng Yêu Cảnh nhà tôi đích thực là không đủ man rồi, tôi đã cố gắng quan tâm đến nó, nhưng đến đồ ren nó cũng không chịu dùng, hu hu hu! Lỡ như sau này chẳng ai cần nó, không gả đi được, tôi phải làm sao đây!"

"Tôi không xen vào thì mọi người vẫn nói say sưa nhỉ? Con gái cần thiếu gia đây xếp hàng đầy đường kia kìa! Còn nữa, con trai nhà bà đàn ông kiểu gì hả, đó gọi là pê đê!" Nghe vậy đã biết bà ta là mẹ của ai rồi, chẳng trách đáng ghét đến thế, chết tiệt!

"Nếu đã có ai đó cần cậu, tại sao cậu cứ phải tranh cướp người yêu với con trai tôi?"

"Bà hiểu cho rõ đi, từ đầu đến cuối là con trai bà tranh giành với thiếu gia đây!"

"Thuần Khanh chả thêm làm những chuyện mất mặt lại bại hoại gia phong như thế. Chắc chắn cậu đã bày trò quyến rũ con gái Tô gia, bắt nạt Thuần Khanh vùng vẫy, ngậy thơ, yếu đuối."

"Con trai nhà bà có chuyện gì bại hoại gia phong mà không dám làm? Hấn vùng vẫy, ngậy thơ chỗ nào? Là kẻ lợi dụng người khác thì có. Nếu không phải hấn đã làm chuyện không nên làm thì Áo Bông kia bây giờ đã là tâm giao của tôi rồi."

"Chuyện không nên làm?" Quý phu nhân nắm bắt ngay chữ quan trọng, cau mày, nhưng lập tức lại tỏ ra vẻ thoải mái, "Không thể, cậu không nhìn thấy chiếc vòng trên tay con gái Tô gia à?"

Là chiếc vòng bạc kiểu cổ cũ kỹ, cô luôn đeo trên tay ư?

"Chiếc vòng phượng đó là minh chứng cho sự thanh bạch của họ, chỉ có trai tân mới có thể tiếp cận người đeo vòng, người có cơ thể không trong sạch khi tiếp cận chủ nhân chiếc vòng sẽ bị phun máu đến chết. Nên chỉ cần chiếc vòng còn thì chứng tỏ giữa họ vẫn trong sạch như nước, chưa có chuyện gì xảy ra."

Tiêu Yêu Cảnh chờ người, một số điểm nghi vấn nay đã sáng tỏ.

Tại sao chiếc vòng kia sau đêm ấy đã biến mất khỏi tay cô.

Tại sao lần này tiếp cận cô đều tránh né, anh tưởng cô không thích mình, tưởng cô lảng nhảng, ngờ đâu cô chỉ muốn anh không bị phun máu như tên Lục Chiếm Đình kia để phải đưa vào bệnh viện.

Cô đang bảo vệ, lo nghĩ cho anh.

Nếu không vì chiếc vòng đó, họ không biết mình sẽ lo nghĩ đến nhau thế nào, anh sẽ không hiểu lầm tâm ý của cô, đoán tới đoán lui mà vẫn không chịu nhượng bộ, cô cũng sẽ không phải tiếp xúc với hấn ta.

Sao anh lại ngốc đến mức cho rằng cô không thích mình, rằng cô đã có gì với anh ta, tưởng cô một chân đạp hai thuyền. Ngốc nhất chính là, cắt ngang lời cô mỗi khi cô định nói gì về chiếc vòng, anh lại tưởng không quan trọng, nghĩ rằng hôn được cô thì quan trọng hơn, nếu anh nhẫn nại nghe cô nói, nếu cơ thể anh đủ trong sạch, không buông thả, không phóng túng, sự việc liệu sẽ khác chăng?

Rõ ràng cô quan tâm đến anh, chỉ là cách thức quá ngốc nghếch, khờ khạo. Chiếc vòng ấy, họ có thể cùng nghĩ cách để tháo nó ra, nếu không được thì cho dù anh có phải nhét khăn giấy vào mũi cũng phải chạm vào cô.

Anh không còn tâm trạng để nghĩ gì nữa, quay người chạy lên lầu, lấy điện thoại ra, gọi cho số máy anh đã muốn gọi từ lâu.

"A lô." Giọng cô vui trong chăn nghe có vẻ mơ hồ.

"..." Có phải vì muốn tháo chiếc vòng ra mà em mới cho anh ta chạm vào không?

"... A lô?"

"..." Có phải em lo anh sẽ bị chảy máu nên mới không cho anh chạm vào mình?

“A lô, a lô?”

“...” Có phải em vẫn còn thích anh?

Thấy anh không nói gì, cô cũng im lặng.

“... Đây! Khi nào em quay về làm tâm giao của anh? Anh nhớ em.”

“...”

Trong căn phòng tối om, yên tĩnh tiếng vọng khá lớn, Tô Gia Áo ôm chặt điện thoại, cảm môi, bắt giác liếc nhìn Quý Thuần Khanh đang nằm quay lưng lại với mình.

Ánh bạc lấp lánh của chiếc vòng và đôi mắt anh cũng phát sáng.

Thật không may, anh vẫn chưa ngủ, mà cũng ngủ không nổi, nếu đã thế thì kéo theo người khác cùng gánh hoạ vậy. Ngủ trong phòng anh, hậu quả rất nghiêm trọng.

Một bàn tay gỡ điện thoại bên tai Tô Gia Áo xuống, cắt ngang dáng vẻ khó xử, chần chừ của cô. Quý Thuần Khanh uể oải áp điện thoại lên tai, giọng nói dịu dàng bỗng vang lên: “Tiểu yêu tinh, cậu phá giấc ngủ của thê quân tôi đấy”.

Nói xong, anh thản nhiên cúp máy, trong bóng tối đôi mắt lấp lánh khiêu khích nhìn Tô Gia Áo đang ngẩn ngơ, trả điện thoại lại cho cô, môi anh nhếch lên bất mãn: “Bây giờ em muốn tiếp tục nhớ tên tiểu yêu tinh kia, hay là ngủ với anh?”

Nhớ người khác hay ngủ cùng anh? Cho dù là giáo viên thì cũng không nên ra một đề bài lộ liễu như thế chứ? Tại sao giữa họ ngoài quan hệ thể xác ra thì chẳng còn gì khác?

“Khó quá hả?” Hiếm hoi mới thấy cô do dự, anh ra vẻ ân cần giảng bài, đặt tay lên cổ áo cô và luồn vào trong: “Chỉ bằng chúng ta làm gì đó, cho đến khi em mệt chỉ muốn ngủ mới thôi.”

Anh đã qua cái thời đắp chăn nói chuyện trong sáng rồi, nếu cô đã dồn tâm tư vào kẻ khác, thì quan hệ đơn thuần về thể xác cứ dành cho anh là được, dù sao con mèo hư hỏng này đã chắc chắn quan hệ giữa họ chỉ là kiểu đam mê thể xác rồi nảy sinh “tâm lý gái trinh” mà thôi.

44. Chương 43

Chương 43:

Cuộc chiến tranh giành tình yêu kinh điển

Tô Gia Áo mệt đứt hơi.

Lần đầu tiên cô biết được Quý Thuần Khanh của ngày xưa trong sáng biết bao, ân cần biết bao, đáng yêu biết bao, kiềm chế biết bao, nhẫn nại biết bao nhưng hiện giờ cái tên ác quỷ kia là ai vậy?

Không nói năng gì mà dạy dỗ cô muốn chết đi sống lại, cái chuyện không hề quang minh này mà một người như anh làm sao ra tay được chứ?

Cô đau nhức cả người, vất vả gơ cánh tay đầy dầu hôn đồ bầm lên, định kéo Quý Thuần Khanh đã đứng bên giường, đang cài nút áo, ăn mặc chỉnh tề chuẩn bị ra ngoài, một luồng ánh sáng ban mai tựa ngọn đèn chiếu trên cơ thể cao ráo của anh, kéo bóng anh thêm dài ra, phủ lên người cô một cách mờ ám.

Cô nằm trong chăn, mím đôi môi khô nứt, nhìn anh đằng hoàng, đỉnh đặc, y phục chỉnh tề, nhớ lại đêm qua anh về muộn cũng không thèm báo một tiếng, bĩu môi. Lần đầu cô thấy buồn bực vì không biết hút thuốc, nếu không thì trong giờ phút đẹp đẻ ấy, anh đang tươi tỉnh, hào hứng, cài khuy áo, còn cô sẽ không giống một con cá chết bị người ta xử lý, mà sẽ hút thuốc rất thản nhiên, búng đầy tàn thuốc vào gạt tàn.

Quan hệ thể xác mà, trên ti vi đều giải thích thế, không cần nói nhiều, ai làm việc nấy.

“Anh muốn đi đâu?”

Nghĩ thì nghĩ thế nhưng cô vẫn đưa tay kéo vạt áo anh, hỏi một câu với vẻ đáng thương.

Giọng nói hơi khàn của cô khiến tim anh thắt lại, xem ra tối qua anh đã bộc lộ bản chất của mình triệt để rồi, vẻ dịu dàng, ân cần bị quy tắc của tộc nhào nặn ra không đủ để nén gene ngang ngược và buông thả từ trong bản chất của anh, thì ra anh chẳng phải là người tam tòng tứ đức gì cả.

Từ trước đến nay đều do cô đóng vai phóng khoáng, xong việc là bỏ đi một cách vô trách nhiệm, anh cũng muốn thử một lần, mặc xong quần áo rồi bỏ đi trước, không chăm sóc, không dỗ dành cô, mà cô lại lộ đáng vẻ đáng thương của một con mèo lang thang để được anh thương hại.

Anh dần lòng, cố nén ý nghĩ ôm ngay lấy cô, tắm rửa sạch sẽ cho cô, quay lại hỏi lạnh lẽo: “Có việc gì à?”.

“Anh định đi đâu thế?” Cô vận hết sức, nhưng chỉ phát ra âm thanh yếu ớt như mèo kêu.

“Đi gặp một người.”

“Nam hay nữ?”

“Nữ?”

“Anh bỏ em lại để đi gặp người phụ nữ khác?”

“Ừ.” Anh thẳng thắn trả lời, không hề tỏ vẻ xấu hổ.

“Anh làm em thế này rồi đi gặp người khác sao?” Cô tỏ ra không tin, vì tưởng người trọng thanh bạch, ngay cả khi nói chuyện với phụ nữ cũng có ý tránh né như anh sẽ không có khái niệm ngoại tình, sẽ thủy chung như nhất với mình, chỉ có cô bỏ mặc anh, còn anh sẽ mãi mãi ngoan hiền đi theo cô, nhưng hiện giờ, anh lại bình thản nói rằng, mình phải đi gặp người phụ nữ khác, mà lại là sau khi đã bắt nạt cô cả đêm?

“Vì người ấy rất quan trọng với anh.”

Cô chỉ muốn nổi cáu nhưng toàn thân đau nhức nên đành chịu thua: “Em có lời quan trọng muốn nói với anh, không được đi!”.

“...” Quan trọng, ý cô nói là gì? Tâm lý gái trinh, hay chia tay? Có phải đêm qua là trò đùa cuối cùng của họ, cô đã quyết định phải về bên cạnh tên tiểu yêu tinh kia? Lời lẽ đó, anh không muốn nghe: “Bây giờ anh không rảnh để nghe, về rồi tính sau”.

“Anh bảo với em là mình không rảnh? Anh dám nói không rảnh nghe em nói à? Tam tòng tứ đức của anh đâu rồi?”

Anh đáp lại bằng một nụ cười nhạt: “Em quên rồi à? Chúng ta vẫn chưa thành hôn.” Anh cũng rất muốn nghe lời cô, chăm sóc cô, nhưng quan hệ của họ không đủ sâu sắc đến mức độ đó nên anh không cần thiết phải nghe lời, muốn đi đâu gặp ai, cô không quản được.

“Anh... anh anh anh... anh dám ngang ngược với em à? Anh muốn tạo phản hả, quy tắc của tộc anh có còn giữ hay không? Quý Thuần Khanh, anh dám đi hả! Anh không được đi!”

“Cạch.”

Tiếng cửa đóng bình thản đáp lại Tô Gia Áo, đại công tử của nhà họ Quý không chỉ dám đi, mà còn đi với vẻ ung dung, thản nhiên, tư thế đỉnh đạc, tao nhã vô cùng!

Trong quán bar Snow Mania, vầng ánh đèn xanh đèn đỏ, nhưng cô em bê rượu lại sa sầm mặt rất khó chịu.

“Cô em, có thể mời em uống một ly được không?”

“Uống cái khỉ ấy, cút đi!”

“Hả?”

“Hả? Hả cái gì? Mới nhìn đã biết là loại chết tiệt ngoại tình, có bạn gái rồi hả? Có bạn gái mà không ở nhà chăm sóc nâng niu cô ta, đến đây mời người khác uống rượu, anh bị thần kinh hay trúng gió rồi?”

“Cô cô cô...”

“Tôi thì sao nào? Vì có loại đàn ông không biết giữ thân mình, không biết thanh bạch là gì, mà xã hội này mới bại hoại như vậy. Nhìn gì mà nhìn, đi đến đâu cũng trêu hoa ghẹo nguyệt, tưởng mình quyền rũ lắm chắc? Đàn ông phải biết tam tông tứ đức, tuân thủ quy tắc!”

“Thần kinh!”

“Anh dám mắng tôi thần kinh à? Anh đến làm quen với tôi còn mắng tôi? Mới nhìn đã biết là loại không phong độ, chẳng ra gì, hẹp hòi lại dễ nổi điên, nói một đằng làm một nẻo còn tỏ ra vẻ cao quý, mặc quần áo vào còn giống người, cởi ra hết thì chả khác cầm thú!”

“... Tô Gia Áo, phiền cô vào nhà bếp chiên mực được không?” Kiều Khâm không nhịn nổi nữa, cái cô nàng này không biết muốn đắc tội với bao khách nữa thì mới hài lòng đây.

Một câu của ông chủ, Tô Gia Áo từ quầy bar bị đuổi xuống nhà bếp lao động chân tay, đeo găng tay rửa một đồng ly tách thủy tinh to nhỏ đủ loại. Cô gắng sức chà, gắng sức lau, đáng về phần nộ đó khiến Bạch Tiểu Diệp cười khê.

“Áo Bông, hình như cậu chẳng được hưởng thụ chút khoái cảm nào khi hai người đàn ông tranh đi đoạt lại nhỉ?”

“Tranh đi đoạt lại? Là thứ gì?”

“Không phải à? Đang hẹn hò với thầy Quý mà Tiêu thiếu gia lại muốn quay lại với cậu, một vở kịch tình tay ba hấp dẫn. Này, có cần ngu ngơ thế không?”

“Tôm!” Tầm giẻ bị ném mạnh vào nước, Tô Gia Áo nổi cáu.

“Có cái gì để hưởng thụ chứ, cậu thử nghĩ xem những người ngoại tình bị bắt quả tang có cảm thấy sung sướng không, ngày nào cũng phải đấu tranh xem nên về nhà chịu trách nhiệm với gia đình, hay chìm đắm trong tình yêu vụng trộm!”

“Không hổ là kinh nghiệm từng trải của bản thân, tổng kết rất ư là cụ thể.” Bạch Tiểu Diệp vỗ tay, thần nhiên châm một điếu thuốc.

Người thấy mùi thuốc, Tô Gia Áo nhăn mũi, huých cùi chỏ bạn mình: “Này, hỏi cậu một chuyện”.

“Hử?”

“Hút thuốc xong việc có cảm giác gì?”

“Khụ... khụ khụ... Cậu đi chết đi! Tự dưng hỏi một câu kinh khủng như thế.”

“Sao đánh tởm, tởm thôi mà.”

“Cậu rảnh rồi thắc mắc chuyện của tớ thì lo mà thu xếp chuyện của mình đi, rốt cuộc cậu muốn làm gì? Chia tay với thầy Quý rồi tái hợp với Tiêu Yêu Cảnh? Hay nói rõ với Tiêu thiếu gia, bảo hắn đừng phá hoại sự đoàn kết, yên ổn của nhà mình, tiện thể dạy dỗ hắn biết thế nào là kẻ thứ ba đáng ghét?”

Câu này quá sắc bén, Tô Gia Áo im lặng, hồi lâu sau mới ừ ừ đáp: “Lời nói như vậy, tớ nói không được!”.

“Lời nào? Chia tay thầy Quý, hay là nói rõ với Tiêu thiếu gia?”

Cả hai đều có vẻ rất khốn kiếp, cô không nói được.

Bạch Tiểu Diệp “hử” một tiếng, véo má cô một cái, “Chuyện này vốn không có đáp án chính xác, chẳng thà cậu tự hỏi lòng mình, rốt cuộc có tâm lý gái trinh với thầy Quý nhiều hơn, hay là tâm lý tình đầu với Tiêu thiếu gia nhiều hơn?”.

Bạch Tiểu Diệp hít một hơi thật sâu rồi thở ra, không để ý rằng mình đang phức tạp hoá vấn đề: “Áo Bông, nói thật, với tư cách người ngoài, Tiêu thiếu gia giống cậu quá, vừa xấu vừa ương bướng, chưa chắc đã hợp, nhưng đêm qua, Tiêu thiếu gia gọi cho cậu, chắc cậu đã động lòng nhỉ?”.

Không chỉ động lòng một chút, mà là lay động dữ dội, nếu khi ấy chỉ có mình cô, chắc là sẽ...

“Nếu trước kia chia tay là hiểu lầm, Tiêu thiếu gia lại hạ mình xin lỗi, cậu động lòng như thế thì còn do dự nỗi gì? Suy nghĩ gì? Dù sao cậu và thầy Quý cũng chỉ là đang thử hẹn hò mà thôi, không cần thiết phải như bị khoá chặt vào nhau chứ?”

Cô đang suy nghĩ gì?

Trai gái hẹn hò, hợp thì tiếp tục, không hợp thì thôi, không thể gọi là thua thiệt được, cũng không thể kể đến công bằng, chân là của mình, có chỗ nào tốt sẽ tự khắc rời bỏ nơi kém hơn, không ai ép buộc ai, người muốn đi cũng không xích lại được, còn người muốn không đi thì dù không bị cũng can tâm tình nguyện.

Cô nhìn xuống chiếc vòng trên tay.

“Hơn nữa chẳng phải thầy Quý đã đi gặp người phụ nữ khác à? Cái có này hay đấy, xem như mình là người bị hại, rút lui thôi, chia tay thôi? Chưa biết chừng thầy ấy sẽ hối hận một chút, khi thì sẽ nương nhẹ hơn đấy.”

“Xoảng.”

Chiếc ly thủy tinh rơi xuống khiến Tô Gia Áo sững người, cô vội vàng giải thích: “Nước rửa bát trơn quá, tuột tay.”

Một mảnh vỡ hình trăng khuyết rơi phía sau, cô bắt cần lùi lại một bước, gót chân bị cứa một đường, cô giật bắn người, nhấc vội chân lên lại va vào chiếc tủ bên cạnh. Lúc ấy mới thấy đau đến muốn hét lên.

Bạch Tiểu Diệp thấy vết thương đang chảy máu thì vội vã kéo cô ra khỏi những mảnh vỡ đó.

“Để tớ dọn cho, cậu ra ngoài nhờ ai rửa vết thương và băng lại đi, liệu có chạm đến mạch máu không nhỉ? Có đau không?”

“Không sao, không sao, chỗ chảy máu không đau, nhưng chỗ đụng vào tủ đau quá. Vậy cậu giúp tớ, tớ ra ngoài tìm băng cá nhân đây.”

Cô lê chân ra khỏi nhà bếp, định đến quầy bar hỏi mượn tổ trưởng hộp cứu thương thì bỗng có ai đó tóm chặt eo mình, cô bị lôi vào một vòng tay vững chắc, lồng ngực đập phồng phất ra tiếng oán trách bất mãn.

“Em làm trò gì thế? Chân chảy máu mà còn nhảy nhót à? Không có cảm giác à?”

Giọng nói hôm qua đã phá rối giấc ngủ của cô.

Dứt lời, cô bị người ta bế bổng lên, một chân đang đau đứng không vững, lại bị người ta ôm eo nên đã ngã nhào vào lòng anh, cô dang hai tay ra để lấy thăng bằng, trong lúc hoảng loạn bèn túm lấy cà vạt trước mặt.

“Em định thất chết anh à? Nhẹ tay thôi.”

Chiếc cà vạt vốn lỏng lẻo bị cô kéo nên thắt chặt vào cổ anh.

Cô di chuyển tay lên trên, chỉ dám dừng lại chỗ dưới cằm anh: “Em bị mảnh thủy tinh vỡ sượt qua, định đi tìm băng cá nhân”.

Tiêu Yêu Cảnh liếc nhìn vết thương, máu vẫn đang chảy ra ngoài từng giọt, anh cau mày, bước đến quầy bar, hát hàm với tổ trưởng: “Đưa tôi hộp cứu thương”.

“Gia Áo bị thương à?” Tổ trưởng nhìn chân cô, vội vàng lấy hộp cứu thương ra, nhưng bộ dạng của đôi nam nữ trước mặt rất kỳ quái, chàng ôm lấy nàng, còn nàng thì túm lấy cà vạt, hình như chẳng ai có tay để nhận.

“Đưa tôi, đưa tôi, để tôi cầm.”

Cô buông tay, đón lấy hộp cứu thương, anh không ngừng lại lâu mà sải bước đến phòng nghỉ cạnh đó, nhìn cánh cửa mà nhận ra hai tay mình đang bận bế cô, không mở được, cau mày định đưa chân lên đạp.

“Anh đừng giống loại phá hoại cứ thấy cửa là đạp chứ, cúi người xuống, thấp nữa, thấp hơn chút.” Cô nghiêng người vặn cửa, anh dùng chân giữ cửa rất phối hợp, hai người hợp sức nghiêng người mới vào được phòng.

Anh đặt cô lên ghế, cầm hộp cứu thương trên tay cô, mở ra rồi lấy bông băng bó cho cô.

“Tự em làm được, tự làm được mà.”

Anh phớt lờ, gác chân bị thương của cô lên đùi mình rồi bắt tay vào việc dùng cùn sát trùng, băng lại, đúng là người hay đánh nhau, chuyện băng bó vết thương đối với anh chỉ là việc nhỏ.

Dù gì cũng là chân mình, cô muốn giúp đỡ nên đưa tay ra lấy băng gạc trong hộp ra, nhưng bị anh gạt phắt.

“Em không ngồi yên được à?” Anh ngược lên nhìn cô, áp sát lại gần hơn: “Vậy giúp anh nói lỏng cà vạt ra”.

Cô bĩu môi, đưa hai tay lên cổ anh, nói lỏng từng chút một chiếc cà vạt bị mình thít chặt, cảnh tượng phản chiếu trong gương trang điểm bên cạnh rất kỳ quặc, anh cúi đầu xử lý vết thương cho cô, mái tóc rũ xuống, cô ngẩng cổ lên lóng ngóng nói lỏng cà vạt cho cô.

Cô băng vết thương của cô, anh nói lỏng cà vạt của anh, thế là được mà? Tại sao cứ phải làm giúp nhau.

Sự đụng chạm thân mật quá mức khiến cô rút tay lại, âm thanh trong trẻo của chiếc vòng khi đụng vào thành ghế khiến anh chú ý, hơi nhướn mày lên, vờ ra vẻ hồ hững hờ: “Cái vòng cũ kỹ này, sao lại quay về đây rồi?”.

“... Băng xong rồi à? Anh giúp em nói với Kiều Khâm một tiếng, hôm nay em về sớm nghỉ ngơi.”

Sự né tránh của cô không khiến anh bất ngờ, anh ngồi trên ghế nhìn cô tập tễnh ra ngoài.

Thực ra anh đang đợi, đợi cô giải thích, đợi cô trả lời chuyện chiếc vòng, anh quan tâm, tới lời lẽ khiêu chiến của anh ta, tới tâm tư của cô, nhưng cô chẳng chịu nói gì, rốt cuộc phải câm lặng đến khi nào thì cô mới chịu khai hết với anh? Thừa nhận trước kia lo lắng cho anh lại khó đến thế ư? Tại sao từ khi bắt đầu đã không cho anh biết?

Tô Gia Áo đi cà nhắc bước xuống bậc thang trước cửa quán bar. Nói thực, vết thương kia chẳng làm cô thấy đau, có lẽ cho đến khi nó lành rồi, cô cũng không để tâm đến, nhưng phần xương bị va vào tử lại đau nhức đến độ cô muốn rơi nước mắt, khi nổi đau này che lấp nỗi đau khác, cho dù vết thương có đáng sợ đến mấy cũng sẽ bị quên sạch sẽ!

“Tô Gia Áo, em đứng lại cho anh!”

Cô đứng dưới bậc thang nhìn Tiêu Yêu Cảnh đứng trên cao, anh nghiêng răng, dáng vẻ bất lực vì không muốn chịu thua nhưng bất đắc dĩ phải nhận thua.

“Làm gì thế?”, cô hỏi về thân nhiên.

“Em hỏi làm gì à?” Anh mĩa mai rồi gật gù, “Được, làm gì à.... Thiếu gia đây tính sổ với em”.

“Em có nợ gì anh đâu.”

“Em nợ anh quá nhiều, tại sao không nói cho anh nghe chuyện chiếc vòng? Có phải em sợ anh xảy ra chuyện mới không để anh chạm vào, mới ở cạnh anh ta, đúng không? Tại sao quan tâm anh mà không nói cho anh biết? Chuyện đính ước của hai người, em tưởng anh sẽ để bụng à? Thiếu gia đây đợi em giải thích, tại sao em lại chẳng nói gì?”

Cô ngẩn người, nhìn chiếc vòng trên tay rồi cắn môi, “Sao anh lại biết... Đã qua cả rồi, tự dưng nhắc đến làm gì?”.

“Qua rồi phải không? Được, vậy câu anh hỏi em tối qua thì sao?”

“...”

“Khi nào em quay về làm tâm giao của anh?”

“Em... em...” Cô không còn đường lùi, đứng một lúc rồi bực bội lắc đầu, hét lớn: “Đúng thế, đúng thế, đại thiếu gia anh nói gì cũng đúng hết, tôi là con cóc chẳng dám nói gì, nên mới khiến mọi việc lộn xộn thế này, tôi rất quá đáng, muốn gỡ vòng ra và trả thù anh nên tùy tiện ở cạnh người ta, nhưng mọi chuyện đã khác quá rồi, tôi không còn cách nào làm tâm giao của anh như trước nữa, tôi không biết là tâm lý gái trinh hay trò quái quỷ gì khác, tôi đã... đã...”.

Lời còn lại cô nuốt vào, cô bị lôi vào lòng anh. Cô túm lấy tay áo khoác của anh, cứ túm chặt với vẻ không can tâm.

Tâm trạng của cô bắt đầu lạc nhịp, anh đã hơi vội vã khi bức bách cô, kề sát tai cô, thì thầm: “Anh biết tâm trạng em thế nào, nhưng giờ anh không quan tâm gì cả. Anh chỉ cần em quay lại”.

Anh cúi xuống sờ chiếc vòng trên tay cô, tất cả đều do nó mà ra, nếu không họ đã chẳng đi lòng vòng như thế, tính cách không hoà hợp cũng được, cãi nhau đấu khẩu cũng được, họ có thể hoà hợp dần, sửa đổi tính cách chẳng phải chuyện to tát. Tại nó, thứ đồ vật ngăn trở mới khiến họ trở nên ngưng ngạt thế này.

Anh rút chiếc vòng đã mất công hiệu ra khỏi tay cô, nắm trong tay rồi ném mạnh sang bên kia đường, như ném một thứ rác rưởi khiến người ta ghê tởm đến cực điểm.

Cổ tay trống trải khiến Tô Gia Áo sững sờ, cô quay đầu tìm chiếc vòng Tiêu Yêu Cảnh vừa ném: “Anh... sao lại ném nó đi? Nó là báu vật của tộc Đông Nữ, nó...” Là thứ rất quan trọng, không biết bắt đầu từ bao giờ mà cô đã không còn cảm ghét nó như lúc đầu nữa.

Cô đi như chạy, tìm ánh bạc lấp lánh dưới ánh trăng, nó vẫn đang lặn trên đất, ánh bạc lung linh, đến khi đụng vào thứ gì đó mới chịu dừng lại.

Cô đã tìm được nó, đang định cúi xuống nhặt lên thì một bàn tay khác đã nhanh hơn, cướp nó trước cô.

Cô hồ nghi quan sát người đó, một tay anh đút túi quần, dáng vẻ ung dung, tự nhiên đứng cạnh một chiếc xe màu đen lộng lẫy, áo khoác kiểu âu rất hợp với dáng anh, áo sơ mi chỉnh tề, như thể để người ta nhìn thấy da thịt mình là điều bất nhã vậy.

Cô đang định ngược lên nhìn cho kỹ thì cửa kính chiếc xe lộng lẫy bên cạnh đã quay xuống, trong xe lộ ra gương mặt rất uy nghiêm của một người phụ nữ.

“Thuần Khanh, đây chính là con gái của Tô gia? Thê quân tương lai của con? Xem ra chúng ta đến đón không đúng lúc rồi.”

Tô Gia Áo rùng mình, toàn thân lạnh toát, ý thức được người đàn ông trước mặt mình là ai.

Đôi mắt đen trong sáng như pha lê của anh lạnh lùng nhìn chiếc vòng, thần sắc bình thản, nhưng đôi môi mím chặt toát ra vẻ lạnh lẽo thấu xương.

Anh luôn biết, chẳng qua cô chỉ muốn tháo bỏ chiếc vòng nên mới lên giường với anh, chỉ không muốn có lỗi với anh và với sự thanh bạch của anh nên mới miễn cưỡng hẹn hò. Với cô, từ đầu đến cuối anh chẳng có chút tự tin nào, cứ ngỡ nếu biết rõ sự thật sẽ không đau lòng, nhưng không ngờ khi những lời ấy phát ra từ miệng cô, lực sát thương cũng không hề giảm đi chút nào cho dù anh đã biết từ sớm.

Đau... rất đau... Đau đến nỗi anh chỉ biết gồng mình lên và mím chặt môi, không thốt được câu nào.

“Ta thấy, hai đứa bắt buộc phải khai báo thành thật với ta về chuyện tại sao chiếc vòng lại bị gỡ ra một cách đơn giản như thế. Thị đồng mời thiếu gia và Tô tiểu thư lên xe.” Người phụ nữ trên xe hạ lệnh với vẻ mặt cố nén cơn giận, rồi từ từ quay cửa kính xe lên.

“Vâng, Thuần thiếu gia, phu nhân mời người lên xe. Tô tiểu thư, phu nhân bảo cô lên xe, cô còn đứng đó làm gì?”

Phốt lờ thái độ của thị đồng, Quý Thuần Khanh liếc nhìn bên chân bị thương của cô, lại nhìn Tiêu Yêu Cảnh đang chạy lại, anh nhíu mày, đột ngột bế bổng cô nàng đang ngưng ngừng lên.

“Thuần... Thuần... Thuần thiếu gia...” Thị đồng đứng cạnh kính ngạc đến lắp bắp, chưa bao giờ cậu ta thấy thiếu gia lại mạnh mẽ đến thế, còn bé phụ nữ giữa đường giữa sá, cho dù là vị hôn thê thì cũng phải phù hợp quy tắc chứ! Chẳng lẽ đúng như vòng phượng chứng minh, Thuần thiếu gia đã mất đi sự thanh bạch? Ồi... chẳng trách lúc này gặp người, cậu ta cảm giác thiếu gia đã thay đổi quá nhiều, lại còn vô thức biểu lộ tình cảm nữa chứ...

“Mở cửa.” Mệnh lệnh đã cắt ngang những phỏng đoán thừa thãi của thị đồng.

“Thiếu... thiếu gia...”

“Ta bảo người mở cửa.”

“Vâng... vâng...”

Cửa xe mở ra, Tô Gia Áo chưa kịp kêu lên đã bị ném vào ghế phía sau, Quý Thuần Khanh sập cửa nhốt lại, chờ Tiêu Yêu Cảnh đang chạy đến không chút tránh né.

Tiêu Yêu Cảnh không muốn nhiều lời, đưa tay định kéo cửa xe ra, anh chỉ muốn đưa người mình yêu đi nhưng một bàn tay không biết điều đã ngăn cản anh lại.

Anh quay sang nhìn Quý Thuần Khanh, cộc lốc nói: “Buông tay”.

“Người phải buông tay là cậu, Tiêu thiếu gia, cậu cản đường tôi lên xe.”

“Tôi tưởng những gì cô ấy nói anh đã nghe hết, nếu chưa nghe rõ thì thiếu gia đây không ngại nhắc lại lần nữa – cô ấy đối với anh chỉ là nhất thời bông bột, sợ tôi gặp chuyện nên mới bắt đắc dĩ tiếp cận anh, cô ấy muốn tháo chiếc vòng, muốn trả thù thiếu gia tôi nên mới ở bên anh, không có hiểu lầm, cũng không còn vòng tay nữa, ở đây không có chỗ cho anh đâu.”

“... Thế thì sao?” Câu trả lời thờ ơ của Quý Thuần Khanh khiến Tiêu Yêu Cảnh nghiêng rằng, nhưng anh vẫn chưa thôi, còn nhếch môi lên vẻ xấu xa: “Nhất thời bông bột cũng chẳng sao, lợi dụng tôi cũng được, ít ra... bây giờ cô ấy từ sợi tóc đến ngón chân đều thuộc về tôi”.

“Khốn kiếp, anh phải hiểu rõ, trái tim Áo Bông ở chỗ tôi, chưa bao giờ là của anh.”

Ngón tay Tiêu Yêu Cảnh xĩa vào ngực mình, anh im lặng một lúc lâu sau nhướn mày lên vẻ bất cần: “Không có trái tim, vậy trách nhiệm cũng được”.

“Cái gì?” Trách nhiệm gì? Lại liên quan đến quy tắc tộc Đông Nữ à?

“Tôi muốn giữ cô ấy lại chịu trách nhiệm, nếu cậu không trả trái tim lại cho cô ấy thì để cô ấy tiếp tục chia cách tâm hồn và thể xác ở bên cạnh tôi là được.”

Nói xong, bất chấp Tiêu Yêu Cảnh vẫn đang bàng hoàng, anh mở cửa xe cúi người ngồi vào ghế sau, liếc nhìn Tô Gia Áo đang co rúm lại. Lời anh nói cô đã nghe rồi chứ? Anh đưa tay lên định chạm vào cô, nhưng cô cúi gằm mặt không chịu nhìn, khiến anh thấy mình còn hèn hạ hơn lúc đối phó với Tiêu Yêu Cảnh lúc này.

Anh rút tay lại, ngồi thẳng lên, giữ một khoảng cách với cô, mặt đành lại rồi bảo tài xế lái xe.

Chiếc xe chuyển động như kéo sự chú ý của cô lại, cô đỡ đầu ngược lên, anh nhìn theo, chỉ thấy bóng dáng lạc lõng của Tiêu Yêu Cảnh qua kính chiếu hậu mỗi lúc một nhỏ dần. Anh vội vã nhìn đi nơi khác, nắm chặt tay, gồng người lên.

Anh ích kỉ và nham hiểm như thế đấy, anh không thể vĩ đại, phong độ, toại nguyện cho kẻ khác, anh đã quyết định, không muốn buông cô ra, muốn giữ cô lại, cho dù chỉ là trách nhiệm cũng được, ghét bỏ anh cũng được... Trái tim không thuộc về anh cũng được.

45. Chương 44

Chương 44:

Trò chơi trừng phạt biến thái của tộc Đông Nữ

Tục ngữ đã nói, không vạch áo cho người xem lưng.

Đóng cửa nhà của Tô gia lại, Quý phu nhân lập tức tỏ vẻ chủ nhân, đập bốp một cái lên bàn ăn, đến bà Tô trước nay khí thế bưng bưng cũng mềm nhũn cả người.

“Nói! Rốt cuộc là chuyện gì?”

Quý Thuần Khanh im lặng, quỳ xuống, mấp máy môi vẻ bình thản: “Con tự nguyện dâng sự thanh bạch cho thể quân, mẫu thân muốn trừng phạt thì xin tùy nghi”.

“Tốt lắm, thảo nào hành vi của con trở nên quái gở, từ đầu đến chân đều có mùi phong trần khó ngửi, [*Vanila: Thế quái nào là ”phong trần khó ngửi“, bộ a ík là tiên hay sao?~ =.=]” thì ra đã lên ăn trái cấm sau lưng ta. Trong mắt con còn có quy tắc của tộc Đông Nữ hay không? Còn dám thừa nhận là mình tự nguyện?” Quý phu nhân nheo mắt, hít một hơi thật sâu để kìm nén cơn giận, quay sang nhìn bố mẹ Tô Gia Áo trừng trừng, lạnh lùng nói:

“Con gái nhà các người thật là giỏi, dám phá hủy sạch sự thanh bạch của con trai Quý gia, còn bắt nó quỳ dưới đất bảo mình cam tâm tình nguyện. Hừ, gia quy Tô gia trước nay nghiêm ngặt, không ngờ đến thành phố tạp nham này lại trở nên như thế, không biết liêm sỉ là gì, hệt như công tử Tiêu gia, đến hai chữ thanh bạch cũng chẳng biết viết thế nào nữa!”

Nhìn con rể cao ngạo lại quỳ dưới đất nhận lỗi, bà Tô giật giật ống tay áo con gái, thấy ánh mắt lúng túng của con, lập tức hiểu ra lời Quý phu nhân nói đều là sự thật, đúng là tạo nghiệt! Nghe nói Quý phu nhân rất khó đối phó, hà khắc vô cùng, quản giáo con trai mình rất nghiêm, chắc chắn là do con gái quý nhà bà không biết từ lúc nào đã phá sạch sự ngây thơ, trong trắng của người ta rồi, lần này quả khó ứng phó!

Bên này cô run rẩy sợ hãi, bên kia Quý phu nhân vẫn bưng bưng khí thế: “Tôi tin tưởng các người nên mới đưa con trai tôi đến nhà thông gia, ai ngờ con gái các người lại không hiểu luật lệ, ức hiếp Thuần Khanh, chưa thành hôn đã làm vậy, hủy diệt sự thanh bạch của con trai tôi, bảo nó làm sao đối mặt với người trong tộc, còn tộc trưởng là tôi phải sống thế nào đây?”.

“A... ơ... Quý... Quý phu nhân, chuyện này thực sự là do con quý nhà tôi sai rành rành rồi!” Bà Tô cười giả lả, quay sang trừng mắt nhìn Tô Gia Áo, nhắc chân đá con gái bất hiếu: “Mày đúng là đồ gây họa, Thuần Khanh đang quỳ thế kia, mày cũng quỳ xuống đi!”.

“Tại sao con phải quỳ! Kỳ cục, con có làm gì sai đâu!” Tô Gia Áo hất bàn tay của mẹ ra, ngồi xuống sofa với vẻ bất hợp tác, gác chân lên bàn, liếc nhìn Quý phu nhân đang tác oai tác quái. Tưởng cô yếu đuối như Quý Thuần Khanh à? Lần đầu gặp mặt đã ra oai với cô, muốn bắt nạt? Không có cửa đâu!

“Mày, mày, mày... mày đúng là đồ ngu ngốc, đồ bất hiếu!” Bà Tô lườm con gái một cái, lúc này mà chịu quỳ gối, nhận lỗi với trưởng bối thì ít nhất cũng níu kéo được chút ít hình tượng đã bị phá hoại, bà vốn muốn giữ thể diện với người ngoài, nhưng hiện giờ thật sự là không đánh không được: “Bố nó, đưa tôi cây chổi lông gà! Hôm nay tôi phải dạy dỗ nó mới được!”

Bắt gặp ánh mắt khiêu khích của Tô Gia Áo, Quý phu nhân cười cười liếc nhìn nơi khác, nhìn sang con trai đang quỳ dưới đất của mình, thẳng con bà tuy dịu dàng cao quý, nhưng từ bé đã cao ngạo, chưa bao giờ chịu quỳ gối trước ai. Rõ ràng nó biết rõ tính khí tiểu thư Tô gia sẽ đụng độ với bà, mà cô nàng chắc chắn sẽ bị phạt nặng, nên mới lặng lẽ gánh chịu tất cả. Nhưng con bé kia hoàn toàn không hiểu ý tốt đó, hừ...

“Không cần.” Quý phu nhân đột ngột ngăn bà Tô lại, đứng lên đến bên thị đồng: “Lấy gia pháp ra đây”.

Mọi người đều sững sờ, thị đồng không dám chậm trễ, vội vàng chạy ra ngoài lấy đồ.

Quý phu nhân quay sang nhìn bà Tô đang chờ đợi, khẽ cười: “Đừng lo, không phải tôi muốn đánh con gái cô, tôi... cần cứ theo quy tắc để giáo huấn con trai mình”.

Tô Gia Áo hoàn toàn ngẩn ngơ, cô cứ ngỡ bà ta sẽ lấy gì đó đánh mình, nhưng không ngờ lại nhắm vào Quý Thuần Khanh. Cô hoảng loạn nhìn anh đang mím môi im lặng, anh quỳ dưới đất, không chạy, không trốn, sắc mặt cũng không đổi.

“Làm chuyện mất mặt như vậy, làm sao ta nhắm mắt cho qua. Thị đồng, đưa roi cho ta.” Quý phu nhân đưa tay ra với thị đồng đang run lẩy bẩy cầm cây roi đứng cạnh.

“Phu... phu nhân... thiếu gia... nhất định là thiếu gia không tự nguyện, chắc chắn là do cô ta cưỡng bức người...”

“Cô gái kia không đến lượt ta dạy dỗ, ta chỉ phụ trách giáo huấn người trong nhà.” Một tay bà túm lấy ngọn roi, giơ cao lên quát xuống lưng anh.

“Vút!” Âm thanh đau lòng ấy vang lên, anh cau mày, nhưng chỉ gồng người khẽ “hự” một tiếng.

“Này! Cái bà già kia, bà có nhầm không vậy, đánh thật hả?” Tô Gia Áo không thể ngồi nổi nữa, lê cái chân bị thương, nhảy phắt lên.

“Ta quản giáo con trai mình, liên quan gì đến cô?”

“Tại sao không liên quan, anh ấy là...”

“Là gì? Là gì của cô?”, bà nhướn mày hỏi, tay vẫn không dừng, lại quát xuống một đòn.

Máu thấm ra ngoài áo sơ mi của anh, cô đau lòng quá, giơ tay ra che cho anh, ngang ngược: “Anh ấy là bạn trai tôi, bà còn đánh nữa thì tôi mặc kệ bà là ai, tôi trở mặt đấy!”.

“Bạn trai? Hừ...” Quý phu nhân cười lạnh lẽo: “Bạn trai là thứ quái gì? Cho dù nó là bạn trai của ai, chưa thành hôn thì vẫn là người của Quý gia, là do ta quản giáo!”.

“Vút!”

“Bà... bà!”

“Nó chưa thành hôn đã mất thanh bạch là thất đức, ta có quyền giáo huấn nó!”

“Vút!”

Tô Gia Áo thấy không thuyết phục nổi bà già điên kia nên kéo phắt Quý Thuần Khanh dậy, nhưng anh khẽ gạt tay cô, không chịu bỏ chạy.

“Anh còn quỳ cái gì, làm gì có ai bị mẹ đánh mà không chạy chứ, chạy nhanh đi, anh là đồ ngốc!”

“Tô tiểu thư, làm gì có ai bị mẹ đánh mà không chạy chứ, chạy nhanh đi, anh là đồ ngốc!”

“Tô tiểu thư, cô tưởng mình đúng thật đấy à? Là người tộc Đông Nữ, chưa thành hôn đã bị huỷ diệt danh dự, nếu nó dám chạy, ta sẽ lấy thân phận tộc trưởng giáo huấn cô!”

“Bà dám!”

“Cô xem tôi có dám không! Đến bố mẹ cô cũng phải chịu trừng phạt nữa kia!”

“... Bà có bị thần kinh không? Thời đại này làm gì có người quan tâm đến thanh bạch của đàn ông nữa, mất thì mất! Bà sợ người ta có tâm lý trai tân, rồi không ai thèm anh ấy à?”.

“Quy tắc của những kẻ khác thì ta không biết, cũng không muốn biết, nhưng trong tộc của chúng ta, đàn ông mất đi danh tiết khiến gia môn chịu nhục, không tại gia tông mẫu, xuất giá tông thê, thê tử tông nữ thì còn ai thèm nó?”

“Ai bảo anh ấy không thể? Bà nghĩ tại sao anh ấy lại chịu quỳ dưới đất để bà đánh chứ!” Cô muốn cướp lấy ngọn roi trong tay Quý phu nhân nhưng lại bị bà hất đi, ngọn roi vụt thẳng lên mặt cô, trong tích tắc gương mặt bị hằn vết roi. Lửa giận bốc lên, cô hét: “Người ta không cần, nhưng tôi cần! Tôi muốn kết hôn với anh ấy, bây giờ anh ấy là người của Tô gia, bà không được phép đánh!”.

Cơn đau rất trên lưng khiến Quý Thuần Khanh tưởng mình đang nghe nhầm, câu nói anh muốn nghe từ rất lâu sao lại xuất hiện trong giờ phút này, anh ngỡ chắc sẽ rất xúc động, nhưng giờ anh lại thấy rất phức tạp, không biết nên cảm động cô đã che chở mình, hay nên buồn giận vì cô đã miễn cưỡng chấp thuận, nhất định phải dùng cách bức bách lần đoạ đày này thì cô mới chịu kết hôn ư?

Lời tuyên bố của cô khiến Quý phu nhân dừng tay: “Cô cần nó? Chẳng phải cô cứ trì hoãn không chịu thành hôn với nó sao? Đúng rồi, nếu lúc này tôi không nghe nhầm thì trái tim cô vẫn còn thuộc về công tử Tiêu gia nhỉ?”

“Tôi...”

“Hừ, mặc kệ, chỉ cần không làm nhục gia môn, tìm cô ở đâu tôi cũng chẳng thèm biết, hai đứa chọn ngày kết hôn đi”. Quý phu nhân ném cây roi đi, ngắt lời Tô Gia Áo, quay sang cười rạo rờ với ông bà Tô: “Thế thì anh chị thông gia, chúng ta bàn bạc chuyện hôn lễ đi”.

Tô Gia Áo thở phào, vội vàng quỳ xuống ôm lấy Quý Thuần Khanh sắc mặt trắng bệch, áo anh đã rách bươm, lưng thì thê thảm không nỡ nhìn, làn da trắng đã ngang dọc vết thương, không có mùi thơm mà chỉ có mùi máu tanh, cô sụt sịt, đôi mắt đã đầm lệ.

Cô cứ ngỡ những quy tắc của gia tộc chỉ như trò chơi mà thôi, vốn chẳng bao giờ để mắt đến, nào ngờ phạm luật vẫn bị trừng phạt như thường.

“Sớm biết như thế này thì lúc trước em đã không làm bậy với anh.”

Anh mím đôi môi khô rát lại, nghe cô nói lời hối hận. Với anh là phiền phức, ăn xong phải chịu trách nhiệm, nên cô đã hối hận. Anh nhìn chăm chăm vết roi trên mặt cô, dấu đỏ ấy khiến vết thương trên lưng anh càng đau hơn, chắc là đau lắm, cô gái mạnh mẽ kia lại sắp rơi nước mắt: “Vậy tại sao em còn nhận lời? Chẳng phải em không muốn kết hôn sao?”

“Không thì phải làm sao? Bắt em mở to mắt nhìn anh bị đánh chết hả?” Cô đã “ăn” anh, còn không bảo vệ nổi, tưởng cô là loại khôn kiếp quắt ngựa truy phong ư?

“...” Anh đang định đưa tay lên sờ vết thương trên má cô, nghe câu nói đó bèn dừng lại.

Đó chẳng phải là điều anh cần sao? Giữ cô lại bắt cô chịu trách nhiệm, không từ thủ đoạn, bất chấp ý nguyện của cô mà xích cô lại bên mình, không đợi anh mở miệng bức bách, cô đã chủ động, nhưng tại sao anh lại thấy đau lòng?

Cô đỡ anh dậy, nhưng anh nhìn đi nơi khác, hồ hững đẩy tay cô ra: “Cám ơn”.

Cảm ơn cô đã ra tay cứu anh, cảm ơn cô đã không chê bai anh không nam tính, bắt con gái phải bảo vệ, cảm ơn cô... vì bảo vệ nên mới tình nguyện ở cạnh anh mà trái tim đã bên người khác.

Một tấm thiệp báo hỷ xuất hiện ở nhà họ Tiêu.

Tên cô dâu chú rể rất chói mắt, Tiêu Yêu Cảnh không nói năng gì, túm lấy định xé nát, bà Tiêu khóc lóc giật lấy tấm thiệp cưới quan trọng kia.

“Cục cưng Yêu Cảnh, đó là thiệp cưới của công tử phu nhân tộc trưởng, con xé đi rồi mẹ khóc cho con xem!” Bảo vệ tấm thiệp cưới bị Yêu Cảnh vô nhân nhúm, bà Tiêu ngồi trên sofa, cầm gạt tàn đèn cho phẳng tấm thiệp đáng thương ấy!

Tiêu Yêu Cảnh đá bay chiếc gối tựa xuống chân, bực bội vô đầu: “Tự dưng bị ép kết hôn à? Thanh bạch đàn ông đáng mấy xu, thiếu gia đây không tính sổ với hần thì thôi, đàn ông mà mặt dày lấy thứ đó ra ép hôn! Quy tắc khôn kiếp!”

Tiêu Yêu Diệp thờ ơ lật báo, liếc nhìn anh một cái, cười nhạt: “Hừ, thì anh đã chẳng than thở lâu rồi, nhưng Thuần Khanh vẫn tuân thủ theo thôi, cứ khăng khăng đòi kết hôn với con bé kia”.

“Hai đứa thì hiểu cái gì!” Bà Tiêu vừa vuốt tấm thiệp vừa dẫu môi: “Quy tắc nhà mẹ là dĩ nữ vi tôn, phụng nữ vi thủ, đàn ông trong tộc phải tam tòng: tại gia tòng mẫu, xuất giá tòng thê, thê tử tòng nữ. Thanh bạch trước khi kết hôn của đàn ông lớn như trời ấy. Nhưng ông bố các con, chủ nghĩa đàn ông là nhất, mẹ sợ ông ấy bị tộc trưởng xử lý nên mới rời khỏi tộc, ai ngờ hai anh em các con, đứa này còn đàn ông hơn đứa kia, chẳng biết giữ quy tắc nhà mẹ gì cả, một đứa thì đã mất thanh bạch từ lâu rồi, cục cưng Yêu Cảnh còn đáng sợ hơn, đắp biển thành giày rách rồi!”

“Mẹ, làm gì có chuyện mắng đàn ông là giày rách bao giờ!”, Tiêu Yêu Cảnh khó chịu.

“Mẹ sợ chả ai thèm con thôi! Không nghe Quý phu nhân nói à, lỡ bị người ta biết...”

“Bản thiếu gia không thèm cái quy tắc đó! Hừ, vớ vẩn!” Anh nói xong quay người bỏ đi, bà Tiêu vội ngăn lại.

“Không được đi!”

“Tại sao không cho con đi?”

“Con định đến ngăn cản Tiểu Áo tam giao thành hôn với Thuần Khanh à?”

“Tất nhiên! Mẹ bắt con mở to mắt nhìn họ kết hôn à? Không được!”

“Không! Tiểu Áo tâm giao nhất định phải thành hôn với Thuần Khanh.”

“Dựa vào đâu? Bán cho hắn à? Cho dù bán rồi thì thiếu gia con cũng chuộc cô ấy về. Nếu không vì chiếc vòng kia thì đúng con đã chẳng chia tay!”

“Theo quy tắc tộc Đông Nữ, nếu Thuần Khanh và Tiểu Áo tâm giao đã có hành vi vợ chồng mà không kết hôn thì chắc chắn Thuần Khanh sẽ bị đưa về trong tộc và bị trừng phạt rất nặng, Tiểu Áo tâm giao cũng không dễ chịu gì đâu. Thuần Khanh là công tử quý giá do Quý phu nhân nuôi dạy từ nhỏ, đã bị người ta huỷ diệt thể thống, chắc chắn Quý phu nhân sẽ không tha, bà ta không dạy dỗ Tiểu Áo mới lạ!”

Tiêu Yêu Diệp hừ mấy tiếng như đã hiểu rõ từ lâu, lại lật thêm một trang báo, lúc sau mới uể oải nói: “Nếu không thì em tưởng anh chỉ biết ngồi một chỗ đợi Thuần Khanh kết hôn à? Cậu ấy đã chạm vào Tô Gia Áo, nếu không thành hôn để giữ thanh bạch thì về tộc sẽ biết tay ngay!”.

Đều là dối trá!

Tộc Đông Nữ gì đó, thanh bạch đàn ông gì đó, chịu phạt gì đó, có quý mới tin!

Nhưng hôm sau gặp Tô Gia Áo ở hành lang trường, anh đã ngớ người.

“Mặt em bị sao vậy?”

Một vết sưng đỏ chạy ngang sống mũi cô, ngạo nghệ trên đó, nghe anh hỏi cô vội lấy tay che mặt, định bỏ chạy.

Anh cắt ngang đường, gạt tay cô xuống.

“Ai đánh em? Quý phu nhân kia à?” Nên... nếu bị trừng phạt thật, thì tam tông tứ đức hoang đường kia cũng tồn tại thật. [*Vanila: A thòg mih nhể???~ =.=”]

Cô đẩy anh ra, cúi đầu vòng qua anh định bỏ đi. Anh hăm hực hít một hơi thật sâu, kéo tay cô lại.

“Bây giờ em định thế nào, nhìn thấy anh như thấy gian phu không bằng, em định vì chịu trách nhiệm mà kết hôn với ông thầy kia thật đấy chứ?”

“...”

“Em vì gánh vác trách nhiệm, anh ta vì bảo vệ thanh bạch, hai người muốn kết hôn thật à?”

Anh cúi xuống, nhìn sâu vào mắt cô, ngón tay cái khẽ vuốt ve dấu roi trên mặt, kéo tay cô đặt lên ngực mình, nói: “Em thật sự không muốn quay về đây nữa ư?”.

Ánh tịch dương nghiêng nghiêng, chiếu từ cửa sổ đằng sau thành những vệt vàng, cô đứng quay lưng với cửa sổ, sống lưng bị thiêu đốt nóng bỏng, nhớ đến trận đòn ấy, đôi mắt vừa bị quuyền rũ đã định thần lại, cô kinh ngạc đưa tay đẩy vòng ngực ấm áp của anh ra, sải chân định bỏ chạy.

Anh cúi đầu nheo mắt, động tác hoảng loạn của cô khiến anh cắn chặt môi, giơ tay ra kéo cô lại, hít một hơi thật sâu: “Được, nếu hai người ai cũng đòi giữ cái quy tắc chết tiệt kia thì thiếu gia đây cùng giữ với em!”.

Dứt lời, anh kéo cô đi.

“Ừa? Anh định làm gì? Kéo em đi đâu thế? Tiêu Yêu Cảnh?”

Tô Gia Áo từ đầu đến cuối chỉ kịp nói một câu, thì đã bị đẩy vào nhà họ Tiêu.

Tiêu Yêu Cảnh không nói gì, đá cửa ra theo thói quen, Tô Gia Áo lại bám chặt cửa không chịu vào.

“Có nhầm không vậy, trốn học còn kéo em đến nhà hiệu trưởng? Anh là công tử ngài Chủ tịch, có kim bài miễn chết rồi, nhưng em thì chẳng có gì hết!”

“Em có thiếu gia đây là đủ rồi!”

“Cái gì?”

Không nói nhiều, anh gỡ từng ngón tay cô ra, nắm chặt hai tay cô rồi lôi vào trong.

Vẫn chưa đến phòng khách, anh đã lạnh lùng mở miệng, giọng điệu toát lên vẻ buồn bực kỳ quặc khó tả.
“Mẹ! Trong cái tộc khốn kiếp của mẹ có thể chơi trò một vợ hai chồng không? Con trai mẹ muốn được gả!”

46. Chương 45

Chương 45:

Một vợ hai chồng???

Một vợ hai chồng?

Gả?

Có nhầm không? Anh uống nhầm thuốc gì thế?

Tô Gia Áo nhìn Tiêu Yêu Cảnh với vẻ mặt kinh hoàng, chưa kịp theo tư tưởng mỗi lúc một quái gở của vị thiếu gia này thì đã bị nắm tay lôi vào phòng khách.

Xung quanh quá đổi yên lặng, đầy vẻ quái dị, giống như mọi ánh mắt đều đổ dồn vào mình, bất giác cô ngược đầu lên, ánh mắt e dè nhìn lướt qua sofa, đột nhiên ôm ngực rùng mình...

Vị hôn phu và bà mẹ chồng man rợ? Họ... sao lại có mặt cả ở đây?! Cô thê thảm rồi, mới gây ra chuyện thì người ta đã chờ sẵn để xử lý.

“Ha, thiếu gia đây chưa tìm đến tận nơi mà các người đã sốt ruột muốn đến, vừa hay, đỡ cho bản thiếu gia phải chạy thêm một chuyến, tôi đang định gả cho cô ấy đây, sao nào?” Tiêu Yêu Cảnh nhắc tay Tô Gia Áo lên, kiêu căng nhìn Quý phu nhân và Quý Thuần Khanh, vẻ mặt đứng đưng nhưng rất lạnh lùng, đang ngồi trên sofa, tỏ rõ thắng lợi đã trong tầm tay.

Tô Gia Áo không biết hai người họ hôm nay đến thăm bà Tiêu, hoảng loạn không dám nhìn Quý Thuần Khanh, da đầu tê liệt, chỉ muốn bỏ chạy cho nhanh.

“Tiểu Áo tâm giao... cục cưng Yêu Cảnh... hai đứa... hai đứa...” Bà Tiêu nhìn hai bàn tay nắm chặt, bỗng thấy kinh hoàng, quay sang nhìn sắc mặt Quý phu nhân, thấy nụ cười ảm áp trên mặt bà ta thì thở phào, ai ngờ Quý Thuần Khanh đã lạnh lùng lên tiếng...

“Trò ngoại tình của các người định khi nào chơi xong?” Mọi sự kiên nhẫn trong cả đời anh gần như đã cạn kiệt với con mèo kia rồi.

“Ôi chào ơi! Quý phu nhân, chúng không có ý gì đâu, cục cưng Yêu Cảnh và Tiểu Áo tâm giao rất trong sáng, trong sáng đấy!” Sợ Quý phu nhân chấp pháp ra tay trừng phạt, bà Tiêu đành nhắm mắt nói dối: “Cục cưng Yêu Cảnh, mau buông tay ra, con không được nắm tay người ta!”

“Tại sao không được?”

“Vì Tiểu Áo tâm giao đã đính ước Thuần Khanh thiếu gia rồi!”

“Nên lúc này con đã hỏi mẹ rồi đấy thôi? Cái tộc quỷ quái của mẹ có cho phép một vợ hai chồng không?” Anh vừa bực bội nói vừa liếc nhìn Quý Thuần Khanh, hừ, chẳng đã nói anh ấu trĩ, truy lục hay sao? Chẳng đã nói cái tên kia chín chắn, trầm tĩnh, giận dữ hay vui mừng cũng không biểu lộ hay sao? Anh muốn xem hắn ta chín chắn đến cảnh giới nào.

“Hà? Một... vợ hai chồng?” Bà Tiêu ngó người, lúng túng quay sang nhìn tộc trưởng, một vợ hai chồng? Thế mà con trai nhà bà cũng nghĩ ra.

Quý phu nhân phì cười, nhướn mày: “Ý công tử là, cam chịu xuống nước để cùng hưởng một vợ với Thuần Khanh nhà ta?”

“Phải, thế nào, không được à?” Không chịu nổi giọng điệu kỳ quái của Quý phu nhân, anh cau mày, phản kích lại, “Dù sao hai người họ, một người vì trách nhiệm, người kia giữ cái thanh bạch không đáng xu nào! Cô ấy phải chịu trách nhiệm thì thiếu gia đây theo cô ấy là được!”

“Chịu trách nhiệm?” Quý phu nhân liếc nhìn con trai, vốn không nói câu nào, hơi thở nặng nề, sắc mặt nhẫn nhục, bà nhướn mày, hỏi thêm một câu: “Ý cậu là, con bé ấy chỉ vì muốn chịu trách nhiệm với sự thanh bạch của con trai ta nên mới chịu thành hôn? Hai đứa nó không có tình cảm? Từ đầu đến cuối cô ta đều không thích con trai ta chút nào?”

Tuy là nói với Tiêu Yêu Cảnh nhưng Tô Gia Áo lại thấy bị châm chích đến đờ cả người, đôi mắt đen láy đầy vẻ lạnh lùng nhìn cô chằm chằm từ phía sofa, đang uy hiếp trắng trợn rằng...

“Em dám nói ‘phải’ thử xem?”

“Phải!”

Câu trả lời chắc nịch khiến tay chân cô lạnh toát, giọng nói ấy phát ra từ Tiêu Yêu Cảnh đang đứng cạnh, lực sát thương không yếu chút nào, cô cảm nhận rõ đôi mắt đen láy kia thoáng ánh lên vẻ đau thương, rồi tối lại.

“Cậu nói Thuần Khanh và thê quân của nó không có tình cảm nên cậu cũng muốn vào Tô gia? Vậy chẳng phải con trai ta bị nhốt trong lãnh cung à?”

“Hừ, nếu bà già không đồng ý thì...” Tiêu Yêu Cảnh đang định dọa dẫm thì Quý phu nhân đã sáng khoái buông ra một câu đầy bất ngờ...

“Ta có nói là không đồng ý đâu?”

“Cái gì?! Bác đồng ý?” Tiếng kêu kinh hãi thốt ra từ miệng Tô Gia Áo, biết rõ con trai mình sẽ phải chịu cảnh cô quạnh trong lãnh cung mà còn... đồng ý?

“Sao, con bé nhà họ Tô kia, cô kinh ngạc thế làm gì? Chẳng lẽ đang mong chờ điều gì đó?” Cái con bé này, tưởng bà sẽ từ chối nên đứng một bên làm tượng gỗ, không nói năng gì, trốn tránh trách nhiệm, muốn bà gánh tiếng nham hiểm, ác độc à? Ha ha... đòi đấu với bà ư? Đừng mơ!

“Cháu...”, Tô Gia Áo ghen lời.

Nhìn vẻ mặt bàng hoàng của Tô Gia Áo, Quý phu nhân thích thú vô cùng, nói tiếp: “Xem ra ta đã xem thường độ lượng của đàn ông Tiêu gia rồi, nghe nói đàn ông nhà này không giữ quy tắc. Tuyết Lan, con trai nhỏ của cô thực ra còn hay hơn cả cha nó, biết điều lắm, cô thật có phúc”.

Được khen ngợi mát mẻ như thế, bà Tiêu chỉ biết cười khan vâng dạ liên tục. Ai cũng biết người ngang ngược, chuyên quyền nhất Tiêu gia chính là con trai út sa đoạ của bà, so với ông bố tối mắt tối mũi vì công việc và ông anh tính cách dị hợm thì người cứng nhắc, vô lý nhất chính là tên ấy, cục cưng Yêu Cảnh hút thuốc, uống rượu lại đánh nhau, chắc nó sẽ bị phạt roi đến thổ huyết ấy chứ.

“Tộc Đông Nữ dĩ nữ vi tôn, một vợ hai chồng cũng chẳng phải là chưa có tiền lệ, nếu công tử Tiêu gia chịu nhường bước, tuân thủ tam tòng tứ đức, tất cả chỉ cần theo quy tắc, tất nhiên ta sẽ không nói hai lời, nhưng...” Quý phu nhân ngừng lại, hớp một ngụm trà.

“Nhưng cái gì? Cứ nói, đừng úp úp mở mở”, Tiêu Yêu Cảnh sốt ruột cau mày.

“Nhưng... cậu phải làm nhỏ!”

“Cái gì?!”

“Cậu tưởng tôi chỉ công vô tư đến mức không mưu cầu chút quyền lợi cho con trai mình à? Gả thì được nhưng cậu làm nhỏ! Lớn bé phải có tôn ti trật tự, tôi không cho phép cậu bắt nạt con trai tôi!”

“Xời, tưởng chuyện gì, bà nghĩ tôi là anh ta à?” Tiêu Yêu Cảnh hất hàm chỉ Quý Thuần Khanh: “Quy tắc gì đó lớn bé gì đó, bản thiếu gia không quan tâm, càng không vì thanh bạch mà bắt ép phụ nữ hôn một nơi xác một nẻo như vậy!”

Sợi dây đàn đã quá căng từ lâu nay bỗng đứt tung trong đầu Quý Thuần Khanh.

“Rầm rầm!”

Bàn trà bằng pha lê bị đập đổ, tiếng đổ vỡ loảng xoảng vang lên, Quý Thuần Khanh thản nhiên cúi xuống nhìn đồng thủy tinh dưới chân, lúc này mới biết mình đã kìm nén bao lâu, bị người ta áp bức đến cùng cực.

Chưa bao giờ thấy đáng vẻ nguy hiểm như thế của con trai, Quý phu nhân đỡ đỡ cả người.

Anh không thèm nhìn Tô Gia Áo này giờ vẫn im thin thít, chỉ quay sang nói với mẹ mình: “Nếu cô nàng đáng ghét kia đã không chịu trở thành người của mình con thì – cút đi!”. Do anh không đủ rộng lượng, không tôn trọng quy tắc, do anh chủ nghĩa đàn ông, vừa ngang ngược lại đồ kị hẹp hòi, có lòng chiếm hữu quá mạnh mẽ, không cách nào chơi trò tình tay ba, không thể chơi nổi.

“Thuần... Thuần Khanh...” Quý phu nhân ngẩn ngơ, thằng bé này từ nhỏ đến lớn đều ngoan ngoãn dễ bảo, chưa bao giờ bộc lộ tâm trạng trước mặt bà, cái từ “cút” bất nhả kia bà cũng chưa bao giờ thấy thế mà giờ lại mở miệng nói những lời đại nghịch bất đạo như vậy.

“Con nguyện quay về tộc chịu phạt.” Anh nói ngắn gọn rồi bỏ đi, không muốn ở lại nữa, thậm chí còn không nhìn đôi nam nữ kia, sắp cửa đi thẳng.

Im phăng phắc, dồn nén và đáng sợ.

Quý Thuần Khanh xưa nay được cho là dịu dàng dễ tính lại trầm tĩnh, nay bỗng bộc phát khiến mọi người không phản ứng kịp, thậm chí ngay cả Tô Gia Áo cũng đỡ người.

Tuy cô biết anh tức giận lại rất kỳ quặc, nhưng chưa bao giờ thấy anh bình thản như chết đến vậy, thái độ tuyệt tình đó khiến cô kinh hãi, sợ sệt.

Khoảnh khắc đầu tiên sau khi cơ thể có phản xạ, là nhân lúc Tiêu Yêu Cảnh lơ đãng, cô đã rút tay ra khỏi tay anh. Cô không biết lúc này đuổi theo để nói gì, chỉ cảm thấy hai chân không nghe điều khiển mà chạy vọt ra ngoài rồi.

Gian phòng khách vốn yên tĩnh vang lên tiếng lạo xạo khi chân cô giẫm lên đám thủy tinh vỡ, cô bất chấp tất cả, mở cửa đuổi theo anh.

Lần đầu tiên anh bảo cô cút đi, lần đầu tiên không tha thứ cho cô. Cô cứ ngỡ tính khí anh là dịu dàng vô hạn, nên luôn đạp qua giới hạn mà không nghĩ đến cảm nhận của anh, dù sao anh cũng sẽ nhượng bộ rồi lại tiếp tục nhượng bộ vì cô, cô chưa bao giờ biết khi bị bức đến đường cùng, anh sẽ sải bước thản nhiên đi lướt qua mình như vậy.

Đầu gối bị thương vẫn còn nhức nhối, vết thương trên lưng anh chắc càng tệ hơn, lúc này mà anh còn khẳng khái bảo về tộc chịu phạt nữa ư? Ở đây đã bị đánh một trận đòn, về tộc rồi anh còn phải đối mặt với chuyện gì nữa đây?

Không thể để anh đi, tuyệt đối không!

“Quý Thuần Khanh! Anh đứng lại!”

Anh khựng lại, không quay đầu nhìn cô.

Cô tập tễnh chạy đến trước mặt anh, định mở miệng thì anh đã nhìn chằm chằm chân bị thương của cô, ngắt lời: “Đừng làm bộ đáng thương trước mặt tôi nữa, cô nghĩ sự thương hại trong mắt tôi đáng giá bao nhiêu?”.

Chưa bao giờ nghe câu sắc nhọn như vậy thoát ra từ đôi môi dịu dàng, mềm mại của anh, cô mở to mắt, sững người.

“Tôi sẽ không đeo bám cô nữa, cũng sẽ không lưu luyến, mang cái tâm lý gái trinh của cô tránh xa tôi ra, tôi không thêm cái trách nhiệm của cô, cũng không cần cô thương hại.”

“...”

“Tôi sẽ không xích cô lại, cũng không làm cho cô chứng mất ngủ, cô không cần khó xử, muốn làm lành hay kết hôn với cậu ta cũng mặc.” Anh nhìn đi nơi khác: “Chỉ cần cô đừng đi qua lại trước mặt tôi, tôi

sẽ quên rất nhanh”. Thực ra thanh bạch trong mắt anh đã không đáng giá một xu. Cái anh quan tâm nhất không phải là thanh bạch, mà là trái tim cô, trái tim mà mãi mãi anh không chen vào được.

Cô nghẹn lời, không thốt ra nổi, mắt cay xè như sắp khóc, cô muốn đưa tay chạm vào anh nhưng lại bị tránh ra với vẻ cảnh giác.

“Đừng chạm vào tôi, tôi chịu đựng cô đủ rồi.”

Tôi chịu đựng cô đủ rồi.

Có nằm mơ cô cũng không ngờ lại nghe thấy câu này ở Quý Thuần Khanh. Nhìn theo bóng anh xa dần, cô không còn can đảm đuổi theo nữa.

Cô cứ ngỡ cho dù mình có làm gì, anh cũng không ghét bỏ, tại sao anh lại quan tâm cô đến thế, vì lý do gì thì cô chưa từng nghĩ đến, chỉ biết rằng đó là do quan niệm về thanh bạch đã mọc rễ trong người anh, từ nhỏ cô đã được đính hôn với anh, anh nhận định cả đời là người của cô, sẽ không thay lòng đổi dạ, rất an toàn, không xa rời, không bất mãn, nên cô đối đãi với anh mà không chút e dè, cho dù giận hờn, tức tối, chỉ cần cô kêu bằng tiếng mèo thì có thể khiến anh buông rơi tất cả, rất ngoan ngoãn, dễ dàng quay lại cho cô bắt nạt.

Thì ra, anh cũng có giới hạn, đã chịu đựng cô đủ rồi.

Trong tích tắc, cô mất đi thứ mà mình ngỡ sẽ không bao giờ mất đi.

Còn đau lòng hơn lần đầu tiên chia tay, vì kỳ vọng quá nhiều nên thất vọng càng lớn.

Yêu đương với một tâm trạng phập phồng lo lắng, cô có thể chuẩn bị tâm lý sẵn sàng đánh mất.

Nhưng, anh lại khiến cô trở tay không kịp.

Cô biết, lần này dù có kêu tiếng mèo anh cũng sẽ không quay lại ôm mình, sẽ không bức dọc hỏi cô, cứ quay đi quay lại thế này có nam tính không, sẽ không nở nụ cười tươi tắn khi cô hào hứng khen anh rất man nữa.

Anh đã bỏ đi, rất dần ông, quyết đoán tuyệt tình, không quay đầu lại.

Lần đầu tiên cô căm ghét sự nam tính đó.

47. Chương 46

Chương 46:

Tiểu Áo tâm giao không còn tâm giao nữa

Quan hệ nam nữ là loại quan hệ nhạy cảm dễ thay đổi, tuân theo tự nhiên nhưng lại rất vô lý nhất thế giới.

Ngay cả Tô Gia Áo luôn ngờ nghech với mối quan hệ này cũng cảm thấy từ hôm ấy về sau đã có thứ gì đó thay đổi.

Quý Thuần Khanh không còn về nhà, chiếc giường của cô trở lại trạng thái ban đầu, trở nên to lớn trống trải.

Hình như họ đã chia tay.

Tiêu Yêu Cảnh ngoan ngoãn đi học, di động của cô đã có thêm rất nhiều những tin nhắn sai chính tả.

Hình như họ đã làm lành.

Bỗng dưng phát sinh thay đổi, không ai mở miệng, tất cả đã xảy ra như một lẽ tất nhiên.

Cô cảm thấy không có gì là không ổn, thế nên đã đón nhận.

“Áo Bông, cậu và Tiêu thiếu gia làm lành từ khi nào thế? Cũng chả báo cho tớ biết một tiếng.” Bạch Tiểu Diệp quay lại từ ghế phía trên, vẻ mặt thích thú chất vấn cô.

“Chính tớ cũng không rõ, làm sao báo cho cậu biết được”, cô thật thà.

“Theo tớ thấy thì chắc cũng được một thời gian khá rồi nhỉ. Hai người luôn nháy nhau mà? Hừ, xem kìa, anh ta đứng ngoài hút thuốc cũng không quên liếc mắt đưa tình với cậu kìa.”

Nhìn theo hướng Tiểu Diệp, Tiêu Yêu Cảnh đang cùng mấy cậu bạn trong lớp đứng ngoài cửa sổ hành lang hút thuốc, cảnh tượng ấy rất man, dường như anh không ngờ cô lại nhìn mình đột ngột nên cứng người lại, lúng túng nhìn đi nơi khác, có lẽ động tác quá bất ngờ nên bị các cậu nam sinh kia quàng cổ cười nhạo anh giả vờ ngây thơ nhìn trộm nữ sinh.

“Ngọt ngào ghê, nhưng... tớ lại thắc mắc, cậu xử lý chuyện thầy Quý thế nào vậy?”

“...”

“Tự dưng nhìn tớ chằm chằm thế, tớ nói sai à?”

“Nhiều chuyện quá.”

“Vậy tớ báo cho cậu biết một tin còn giật gân hơn, hình như thầy Quý đã từ chức rồi, nghe nói dạy hết hôm nay thôi. Cậu được giải phóng rồi, sẽ không bị kẻ tiểu nhân lấy công báo thù tư nữa đâu, vì tình cảm không suôn sẻ bị đá nên cho cậu rút ấy mà.”

Tô Gia Áo đứng phắt dậy, trợn mắt vẻ không tin được, cau mày: “Sao anh ấy lại từ chức đột ngột thế?”

“Nghe nói không cần tự kiếm tiền nuôi gia đình nữa, chuẩn bị về nhà rồi. Đây, tớ còn nghe nói nhà thầy Quý rất đặc biệt, cậu có biết trong Tây du ký có Nữ Nhi Quốc gì đó không, tớ còn tưởng đó là trò quỷ gì chứ, nhưng nghe nói gia tộc thầy Quý là một nhánh của Nữ Nhi Quốc cổ đại, gọi là... Đông... Đông... tóm lại là phải nghe lời phụ nữ ấy, đàn ông rất tốt, rất ngoan, cậu đừng có tiếc đấy nhé...”

Cô không kịp nghe Tiểu Diệp nhiều chuyện kể hết nữa, chạy ra cửa sau, định lao vào văn phòng thì bị Tiêu Yêu Cảnh kéo lại.

“Em vội vã chạy đi đâu thế? Chân hết đau chưa? Sao cứ bất cẩn vậy?” Anh vò đầu cô, bực bội lâu lâu, thái độ tự nhiên và rất thân mật khiến đám nam sinh huyết sáo trên chọc.

“Thế nào là cứ bất cẩn?” Một cậu chàng lải nhải bắt chước: “Tiêu thiếu gia, cậu nói những lời ngoan hiền như thế để làm gì?”

“Đúng rồi, cậu có nghĩ đến tâm trạng bọn này không? Không phù hợp với hình tượng hư hỏng của cậu tí nào, cậu muốn bọn này sợ chết khiếp à?”

“Vỡ kịch gương vỡ lại lành này hai người có cần diễn như thật thế không? Cuối tuần này thiếu gia cậu không rảnh, phải đi với bạn gái chứ gì?”

Tiêu Yêu Cảnh không phủ nhận, gỡ điều thuốc ra khỏi môi, đập chân lên để dập tắt, phớt lờ những lời trên chọc, những chuyện ngốc nghếch đó anh chẳng hứng thú chút nào. Nghênh ngang kéo cô rời xa đám con trai nghịch ngợm đó, anh cúi xuống hỏi: “Cuối tuần muốn đi đâu chơi?”

Bỏ qua những lời ướm hỏi khách sáo, hỏi luôn địa điểm hẹn hò khiến cô bỗng nhận ra, quan hệ hiện tại của họ hình như là người yêu.

Họ đã làm lành, và bắt đầu lại từ đầu.

Cô đang định mở miệng đáp lại thì những tiếng bàn tán xung quanh đã phá tan suy nghĩ của cô.

“Ủa ủa, có phải là thầy Quý không? Ôm một thùng sách? Ủa, bị đuổi việc rồi hả?”

“Nghe nói thầy ấy xin nghỉ, định về quê lấy vợ, cậu xe kìa, chiếc xe lộng lẫy đồ ngoài cổng là của nhà thầy đấy, hừ, đại gia thế kia mà đến đây làm giảng viên có phải rất mệt không? Đúng là vợ vấn! Nhưng quy tắc nhà thầy ấy cũng thật kỳ quái, nghe nói đàn ông phải vâng lời phụ nữ.”

“Cái gì? Vâng lời phụ nữ á? Đúng là ngược đời quá rồi! Vậy là ăn bám phụ nữ à? Tớ đã cảm thấy thầy ấy cứ nữ tính thế nào ấy, nhưng bọn con gái mất mùa trong lớp lại khen thầy ấy dịu dàng, tính tình dễ chịu, xì.”

Những lời chỉ trích bất nhã khiến Tô Gia Áo nổi giận, định mắng cho chúng một trận thì Tiêu Yêu Cảnh đã bóp cầm cô, giọng nói trầm trầm khẽ vang lên: “Em lại muốn chúng ta cãi nhau vì người khác à?”

Người khác.

Nhưng Quý Thuần Khanh không phải là người khác.

Anh ấy là...

“Hai người làm lành rồi?” Giọng nói ấm áp không mang chút sắc thái tình cảm nào vang lên, cô ngược lên nhìn đôi mắt thần nhiên của Quý Thuần Khanh, mới phát hiện ra cả người mình vẫn lọt thỏm trong lòng Tiêu Yêu Cảnh, cô cắn môi môi khô đắng, hơi thở dần dần gấp gáp.

Anh không nhìn cô nữa, chân vẫn không dừng lại, bước đi thẳng, chỉ còn nụ cười vô tư lự, ném lại một câu mà cô hết sức quen thuộc: “Thật thấy vui mừng thay cho các bạn”.

Anh đang nói với cô rằng, họ không quen biết, chuyện của cô không liên quan gì đến anh, anh là người xa lạ, sẽ không yếu ớt gọi cô là “thê quân”, không còn quan hệ gì với cô, anh phải lấy lại mọi tình cảm đã bị lãng phí của mình, lấy lại những cái gia anh đã phải trả, từ bỏ những mong đợi, ảo tưởng về cô.

Làm giảng viên là vì cô, nhưng tất cả những gì anh làm đều bị cho là thừa thãi. Và bây giờ chẳng cần thiết mà anh cũng không có tư cách làm gì cho cô nữa, người vô sự thật nhẹ nhõm!

Chiếc xe màu đen lộng lẫy khởi động, bánh xe lao vút đi mang theo đám bụi tung mù mịt, Tô Gia Áo đứng trên tầng hai nhưng lại bụi bay vào, đổ hoe đôi mắt.

Tan học rồi, những cặp yêu nhau quần quýt lấy nhau, tay trong tay dạo bước trên đường không mục đích cũng vẫn hơn là ai về nhà nấy.

Bóng dáng phản chiếu từ những khung kính của các cửa hàng khiến Tô Gia Áo thấy lạ lẫm, Tiêu Yêu Cảnh nắm tay cô đi phía trước, còn cô lững thững đi theo sau anh như lười nhác, anh bỏ hết mọi cuộc vui với bạn bè, bỏ luôn chiếc xe sang trọng của mình để đi bộ với cô.

“Em thích thứ gì?” Anh quay lại thấy cô nhìn chăm chăm vào tủ kính, tưởng cô thích gì đó.

“Không... chỉ thấy kỳ cục.”

“Hử?”

“Trước kia chúng ta chưa bao giờ đi dạo phố thế này... phải không?” Đi dạo, nắm tay, làm nũng, hình như cô chưa kịp làm với anh.

“Ngốc, về sau sẽ luôn dạo phố thế này.” Nhìn cửa hàng trang sức bên cạnh, anh biết con gái dạo phố luôn thích mua thứ gì đó, nhưng nói về chuyện đi dạo cùng bạn gái rồi mua đồ, thực sự kinh nghiệm của anh bằng không, trước kia không có kiên nhẫn làm vậy, nên bây giờ chẳng biết phải ứng phó thế nào.

Anh toét miệng cười, đẩy cửa ra rồi kéo cô vào trong: “Muốn mua gì thì nói với bạn trai em, nhìn tủ kính với vẽ tội nghiệp thế kia để làm gì”.

Trang sức cuối hạ đầu thu đã chiếm đa số trên các quầy hàng, có người chịu chi tiền, cô cũng muốn tranh thủ, nhưng nhìn lướt qua lại thấy không có thứ gì mà mình thích, nhưng một chiếc khăn quàng kiểu nam màu xám bạc rất sang lọt vào mắt.

“Anh không thích màu này.” Tiêu Yêu Cảnh cau mày bình luận, màu này không nổi bật, nhưng... anh nhếch môi cười khê: “Nếu em thích thì thiếu gia đây miễn cưỡng quàng cho em xem vậy”.

“Anh muốn quàng khăn màu xám à?”, cô ngẩn ngơ.

“Em cũng biết màu này không hợp với anh cơ à?” Chắc anh hợp với màu nào nổi bật hơn, nhưng ai bảo chiếc khăn quàng này được cô chọn giữa một rừng đồ vật làm chi: “Em còn ngẩn ra đó làm gì thế?”.

“Hử? Phải làm gì?”

Anh lườm cô, chỉ chiếc khăn rồi chỉ vào cổ mình.

Làm gì thế? Đương nhiên là bắt cô tự tay quàng cho anh rồi.

Cô hiểu ý kiễng chân lên, hai tay vòng qua cổ anh như đang ôm, quàng chiếc khăn mềm mại cho anh.

Cảm giác cổ bị thứ gì đó quấn vào, cô đã từng ném trái, chiếc khăn mềm mại này khiến cô nhớ đến chiếc vòng cổ mèo tự tay mình mua, nó cứng ráp khiến cô rất khó chịu, nhưng người cầm nó lại rất dịu dàng, chưa bao giờ làm cô đau, chiếc vòng cổ đó như chiếc khăn quàng, bỗng bị gỡ bỏ, sẽ không cảm thấy được giải thoát, mà lại thấy trống trải và lạnh lẽo như khi gió lạnh luồn vào vậy.

Tiêu Yêu Cảnh nhìn dáng vẻ chăm chú của cô, quàng khăn là một cảnh thực sự rất mờ ám, dáng vẻ như tìm kiếm nụ hôn ấy khiến tim anh thất lại, anh hơi cúi xuống, hơi thở ấm nóng của cô phả vào mặt anh. Ánh mắt anh dời đến đôi môi cô, áp xuống định kề gần cô hơn, nhưng khi chỉ còn cách không phải mấy centimet thì anh đột ngột khựng lại.

Anh đang đợi, muốn cô cũng hôn lại mình, và chỉ cần một động tác nhỏ để khuyến khích, cho dù là hơi ngẩng đầu lên, cô sẽ chạm được vào môi anh, mà anh cũng chỉ cần cô làm như thế thì sẽ kiêu ngạo nghĩ rằng, chẳng phải mình anh mơ tưởng họ đã làm lành với nhau, Tiểu Áo tâm giao quả thực đang ở cạnh anh, không hề biết mất.

“Bộp!”

Hai bàn tay chạm vào lồng ngực anh, khiến khoảng cách không phải mấy centimet bỗng trở nên xa vời, Tô Gia Áo dờ dẫm nhìn mình hai tay đẩy Tiêu Yêu Cảnh ra, cứng đờ người, không thể phớt lờ, khá là nhức mắt.

“Tại sao đẩy anh ra?”

“... Em...”

“Chúng ta làm lành rồi mà? Tại sao đẩy anh ra?”

“...”

“Em vẫn như xưa, phải tính đủ số lần mới cho hôn, hay là...” Anh ngừng lại, đôi mắt đen như phủ một lớp sương mờ, khẽ rút chiếc khăn trên cổ ra, nó trượt xuống ngực rồi rơi xuống chân anh: “Hay là vì người khác?”

Không khí ngưng đọng, cô cắn môi không nói, lắc đầu thật mạnh rồi quay người bỏ chạy khỏi cửa hàng.

Cô chạy như điên không ngừng, giống như đang tự trừng phạt bản thân, chạy một mạch về nhà, cổ họng như muốn toác ra, chảy máu, nuốt nước bọt cũng rất khó khăn. Móc chìa khoá, mở cửa, cô vẫn chưa kịp cởi giày thì một bàn tay đã chìa ra trước mặt, một giọng nói nóng nảy vang lên, là Quý phu nhân.

“Cô cũng về rồi à, trả đồ cho ta.”

Cô giật bản mình, bất giác lùi lại một bước: “Đồ gì cơ?”

“Vật tổ truyền của tộc Đông Nữ – vòng phượng.” Quý phu nhân ngoắc tay: “Vật quan trọng như thế tất nhiên không thể rơi vào tay người ngoài, trả lại cho ta”.

Cô choáng váng với từ “người ngoài”, phần nộ lao vào phòng, lật lung tung mọi thứ lên để tìm chiếc vòng ấy, ném chiếc vòng tội ác đó vào lòng Quý phu nhân với vẻ không thương tiếc: “Lấy đi! Ai thêm cái còng sắt này của bà!”. Có cần tuyệt tình thế không? Có cần căm ghét cô thế không? Ngay cả việc đích thân đến gặp cô đòi lại vòng mà anh cũng không chịu làm.

“Tốt lắm, vẫn phải mượn của cô một thứ nữa.” Đón lấy chiếc vòng, Quý phu nhân rút chiếc trâm bạc cài trên tóc xuống, nhân lúc Tô Gia Áo chưa kịp phản ứng, bà nhanh nhẹn đâm xuống.

“Này! Bà già, làm gì thế hả?” Cơn đau khiến cô nhảy chồm lên theo phản xạ.

“Lấy máu của cô rửa sạch chiếc vòng, để nó hồi phục lại công năng nhận biết cơ thể trong sạch.” Nói trắng ra, chính là dùng máu của cô để khởi động lại từ đầu, chiếc vòng này đang từ biệt cô, dùng máu của chính cô để từ biệt. “Chiếc vòng này từ đây sẽ không nhận cô là chủ nhân, càng không bảo vệ cô nữa, nó sẽ gắn lên tay chủ nhân mới, người không trong sạch nếu không biết mà lại gần sẽ bị phun máu. Con bé Tô gia kia, hôn ước hai họ Quý Tô chúng ta kết thúc tại đây.”

Cô nhìn ngón trở rỉ máu của mình: “Vậy Quý Thuần Khanh thì sao? Thanh bạch của anh ấy phải làm sao, anh ấy...”. Thật không cần cô chịu trách nhiệm ư?

“Không liên quan đến cô.”

“...”

“Nếu nó đã hẹp hòi, nhỏ mọn, không chịu được cảnh một vợ hai chồng, kiên quyết không thành hôn với cô, thì là do nó không giữ quy tắc, tự diệt thanh bạch, ta làm mẹ mà không dạy dỗ chu đáo, do gia phong Quý gia ta có vấn đề, chẳng liên quan gì đến cô cả.”

Lấy lại chiếc vòng, Quý Thuần Khanh, tộc Đông Nữ, trách nhiệm... chẳng còn liên quan gì đến cô nữa. Cô có thể trở lại cuộc sống bình thường, vẫn là một Tô Gia Áo dưng cảm, có thể yên tâm yêu đương với người mình thích, không cần bó tay bó chân, run rẩy sợ hãi, thấp thỏm bồn khoăn nữa.

Bị chiếc vòng mèo xích đã quen rồi ư? Sao cô lại thấy không quen, không nỡ, chỉ muốn cướp chiếc vòng chương mắt kia trở lại. Cô không muốn thấy nó trên tay người khác, cô căm ghét việc bản thân mình không còn là chủ nhân của nó, chiếc vòng có thể khởi động trở lại, nhưng trái tim con người thì sao?

Quý phu nhân lấy lại chiếc vòng gia truyền, hài lòng bỏ đi, Tô Gia Áo nhìn chăm chăm ngón tay mình, di động đang rung lên, cô thần thờ bất mảy, hờ hững nói: “A lô?”

Bên kia im lặng, cô cũng lặng im không nói, một lúc sau mới nghe giọng nói ra vẻ bàng quan của Tiêu Yêu Cảnh: “Này, em vội đi vệ sinh hay sao thế? Sao tự đứng lại bỏ chạy?”

Vẻ giả vờ của anh khiến cô bỗng thấy chua xót, anh không thể không cảm nhận được gì, với tính khí thiếu gia của anh thường ngày, làm sao anh có thể chủ động gạt bỏ sĩ diện gọi điện cho cô ngay trong ngày đầu cãi nhau?

“Thứ Bảy chúng ta đi chơi, đừng quên đấy, nghe rõ chưa?”

“Ừm...” Sợ mình phát ra tiếng sput sput, cô khe khẽ đáp lại.

Nghe giọng cô, anh khựng lại rồi chậm rãi nói: “Chúng ta có thể từ từ, không sao, anh không gấp thì em sợ cái gì? Cảm giác kỳ quặc kia cũng sẽ qua đi thôi. Hử?”. Không chỉ mình cô, cả anh cũng phải quên dần những trò trả thù ấu trĩ và những việc sai trái mình đã làm trong quá khứ.

“...” Nhưng nếu đó không phải là “tâm lý gái trinh”, mà là do cô đã được người ta nuông chiều đến hư hỏng rồi thì sao? Nếu, trái tim cô có một góc nhỏ nào đó đã thay đổi, rồi lan rộng ra mọi nơi, thì từ từ liệu có tác dụng gì?

“Rồi sẽ có ngày em lại quay về làm tâm giao của anh, đúng không, Tiểu Áo?”

48. Chương 47

Chương 47:

Chất nam tính thần bí

Mất ngủ nên Tô Gia Áo dậy sớm một cách hiem hoi, gấp gấp gấp dài ra bàn ăn ngồi đợi bữa sáng bố làm cho.

Phải nói rằng, thói quen bị đàn áp kinh niên, trường kỳ còn đáng sợ hơn vấn đề tình cảm phức tạp, cho dù cô khó ngủ cũng không thắng nổi đồng hồ sinh học ngủ muộn, dậy sớm của ông Tô, ông vẫn đánh thức con gái dậy một cách rất bài bản, đúng giờ.

Từ khi Quý Thuần Khanh đến nhà họ Tô, việc bếp núc cơ bản đã được anh lo liệu, ông Tô chỉ dậy sớm theo thói quen, đứng trong nhà bếp nhìn con rể bận rộn một cách bàng quan, nhưng nay con rể ngoan hiền đã đi mất, bắt buộc ông đành phải phục hồi công việc cũ, phục hồi thân phận đàn ông duy nhất trong nhà, lặng lẽ làm bữa sáng mà không oán trách, hờn giận gì.

Chuông cửa bỗng reo vang trong buổi sáng sớm ấy, Tô Gia Áo ngừng ngáp, đầu môi vẻ thắc mắc, cứ nghĩ là cậu bé đưa báo cần cù nào đó hoặc nhân viên chuyển phát nhanh tăng ca, nên cầm cây bút trong nhà lên, lê đôi dép, lác lác ra mở cửa.

Cửa vừa mở, bên ngoài là một người phụ nữ xa la đầu tóc bù xù, nụ cười tươi rói, hình như cũng khá lớn tuổi, nhưng làn da đẹp và khí chất của bà khiến người ta rất khó đoán được chính xác tuổi, bà nghiêng đầu nhìn vào nhà, e dè hỏi: “Xin hỏi, đây là nhà họ Tô phải không?”

“Phải, xin hỏi cô là?”

“Cháu là Tiểu Áo?”

Tô Gia Áo chớp mắt, không nhớ ra nhà mình có bạn bè thân thuộc nào như vậy, lên tiếng hỏi về hoài nghi: “Cô là...?”

“Ôi chao, lớn thế này rồi à, bố cháu cho cô xem hình, lúc đó cháu còn quần tã, mũm mĩm, bụ bẫm, rất đáng yêu, bây giờ đã thành một thiếu nữ rồi. Cô là bạn học cũ của bố cháu, đợt trước ông ấy có giúp cô, hôm nay cô đến để cảm ơn.”

“Bạn... bạn học cũ? Đợt trước... giúp đỡ... Trời ơi, chắc cô không phải là tình nhân trong mộng mượn tiền của bố cháu chứ... ối ối ối!” Chưa nói xong, một bàn tay to lớn đầy mùi dầu mỡ đã bịt miệng Tô Gia Áo.

Cô liếc nhìn phía sau, là bố?

Đàn ông bây giờ thật to gan, tình nhân trong mộng còn tìm đến tận nhà, còn chào hỏi con gái, có mưu đồ với vị trí mẹ kế!!! Mẹ ơi, đừng ngủ nữa, mau dậy cầm chổi lông gà xuất kích đi!!!

Ông Tô ngượng ngùng đằng hắng, người gần như kín tiếng, kiệm lời lại chịu hàn huyên với bạn cũ có nụ cười tươi như hoa cúc kia: “Lâu quá không gặp, trong nhà lại có việc nữa à?”

“Đúng thế, cũng may có cậu cho mình mượn tiền, tạm thời ổn hơn. À, đây là số tiền mà chồng mình bảo mang đến trả cho cậu. Lần trước thật xin lỗi, vì gấp quá nên mới phải mượn tiền.” Người phụ nữ đưa một phong bì dày cộp ra.

Ông Tô buông con gái ra, đón lấy: “Tôi cũng không có gấp, nếu nhà cậu có khó khăn thì cứ lấy mà dùng, tôi để dành vậy thôi.”

Tô Gia Áo tròn mắt, đúng là tri nhân tri diện bất tri tâm, bố dám đường hoàng lập quỹ đen ngay dưới mắt mẹ, để dành một số tiền lớn như thế cho tình nhân trong mộng mượn, chẳng trách hôm ấy mẹ nổi trận lôi đình, hất bàn, lớn tiếng như vậy.

Chết thật, xem ra hôm nay lại có màn hay ho đây.

Người phụ nữ đó che miệng cười khê: “Chồng mình nói đàn ông phải có chút quỹ đen mới thẳng lưng làm đàn ông được, chỉ trách mình cuống quá nên mới hỏi mượn làm cậu rộng cả túi, còn sợ vợ cậu hiểu lầm rồi không vui nên mình mới mạo muội đến tận nhà để giải thích đây”.

“Không cần đâu! Không cần thật!”

Bố con nhà họ Tô đồng thanh ngăn cản người phụ nữ kia, rồi lặng thinh đưa mắt nhìn nhau, với bà hồ cái vẫn đang say ngủ trong kia, họ thật sự rất khó khổng chế, hề kích động lên là không thêm nghe ai giải thích, nếu biết có người hỏi mượn tiền chồng mình còn đến để giải thích, chắc chắn bà sẽ cho rằng đó là do đang dần – mất – mình. Phải biết là, không phải phụ nữ bình thường nào cũng khắc chế được phụ nữ tộc Đông

Nữ như Quý phu nhân. Tình nhân trong mộng liễu yếu đào tơ kia mà vào trong thì chỉ có bị đánh đến chết đi sống lại mất thôi.

“Tiểu Áo!” Ông Tô hiềm khi ưỡn ngực, đứng thẳng như đàn ông thực thụ, tháo tạp dề ra nhét vào tay con gái: “Con vào bếp mang bữa sáng ra, bố tiễn cô đây về”.

“Hà? Mẹ sắp dậy rồi, bố còn dám...”

“Bố là đàn ông, không thể đi uống cà phê với bạn cũ được à?”

“Bố còn định uống cà phê với cô ấy? Bố ơi, bố đừng hại con, bị mẹ biết con cùng phe với bố thì con chết chắc!!!”

“Quyết định thế đi! Chúng ta đi!”

“Ồ, bố ơi!!! Bố ơi!!!”

Ông Tô dừng lại, quay đầu nghiêm khắc dặn dò: “Không được mách với mẹ!”.

Nếu đã sợ thì đừng đi chứ! Biết rõ về sẽ bị xử lý mà còn phản kháng cái nỗi gì, chứng minh chất đàn ông chắc?

Ông Tô bỏ lại con gái, bỏ đi rất mất nghĩa khí, để lại Tô Gia Áo rùng mình, toàn thân nổi da gà, đứng đối diện với sự tử cái còn đang say ngủ trong kia, nếu họ lại cãi nhau, liệu cô có cách nào khiến họ làm lành như Quý Thuần Khanh không? Không có anh, cô phải làm sao?

Bà Tô đã dậy, ngồi bên bàn ăn húp cháo, chỉ thấy có mình con gái thì cau mày: “Ừa, cái nhà này tự dưng trở nên lạnh lẽo quá, Thuần Tình, một đứa con trai tốt biết bao... Ừa, bố con đâu?”.

“Ừm... a... bố... bố đi... đi mua thức ăn rồi!”

“Ừ, bố con cũng là đàn ông tốt!” Bà Tô cắn một miếng mìn thẩu: “Con không thích Thuần Tình thì mẹ cũng đành bó tay, nhưng con đúng là không có mắt nhìn đàn ông thật, hoàn toàn không giống mẹ, không biết lựa chọn lại chẳng hiểu biết như mẹ, có lúc mẹ cũng thấy lạ là tại sao con lại là con mẹ, đáng người cũng chả được nice body như mẹ!”.

“Mẹ đừng rảnh rồi nói tiếng Anh chứ, còn nice body nữa...” Người đàn ông được con mắt hiểu biết, kén chọn của mẹ chọn ra mà lại đi uống cà phê với tình nhân trong mộng ư?

“Suốt ngày cứ gào thét nam tính, đàn ông ấy, con có biết nam tính là gì không? Giống như bố con mới là man thực sự, đàn ông thực sự, mấy thằng quỷ vấ mũi chưa sạch kia làm sao mà bì được!”

“Nam tính kiểu gì thế, thấy mẹ là giống như chuột thấy mèo, rụt đầu rụt cổ, xì!”

“Con chả biết gì cả! Sợ tức là yêu, yêu tức là sợ! Con hiểu thế quái nào được, con tưởng bố con sợ mẹ nên nhượng bộ mẹ, làm hài lòng mẹ sao?”

“Chẳng phải do cái quy tắc chết tiệt xuất gia tòng thê hay sao?”

Bà Tô cười bí ẩn: “Ngốc, quy tắc là thế, nhưng có tuân thủ hay không còn do mình quyết định nữa, đừng thấy bố con có vẻ sợ mẹ mà lầm tưởng, nếu không quan tâm thì tại sao cứ nhượng nhịn mẹ mãi? Sợ mẹ thì sợ gì? Sợ bị mẹ đánh, mẹ mắng, mẹ bắt nạt à? Ông ấy là đàn ông mà, khỏe hơn mẹ, nếu thật sự không thích thì cứ bỏ đi là được. Nên... điều ông ấy sợ nhất chính là mẹ rời bỏ ông ấy. Đàn ông chịu muối mặt sợ một người phụ nữ, không phải là tính đàn bà, mà là bao dung, thương yêu, không phải nam tính thì là gì?”.

Những lời đạo lý thoát ra khiến Tô Gia Áo há hốc mồm, đờ đẫn nhìn bà mẹ hiềm hơi lẩm mớ tỏ ra thông thái như thế.

“Lúc cãi nhau ai chịu nhượng bước vì con, lo lắng cho tâm trạng của con còn hơn cả bản thân mình, chỉ sợ con hơi không vui, cố gắng làm tất cả một cách hoàn hảo để con hài lòng, đó mới là đàn ông, cái tiêu chuẩn nhằm nhí biết hút thuốc, đánh nhau của con có là gì chứ?”

Nam tính thì ra là thứ cao thâm đến thế. Chẳng phải anh sợ cô, mà là lo lắng, bao dung cô, cô không nhận ra còn ngộ nhận anh có tính đàn bà nữa chứ.

“Nói bằng cách khác thì cũng thế, Tiểu Áo, con chịu nhượng bộ ai, sợ ai hơn, thì đó chính là true love!”

Dè dặt, nhượng bộ, giữ sĩ diện và thoả hiệp vì anh, chịu gạt bỏ cảnh giác để làm nũng...

Sợ anh tức giận, sợ bị anh bỏ mặc, sợ anh cắt đứt quan hệ với mình.

Đó là... true love?

“Con... sợ mẹ! Đừng nói tiếng Anh nữa, ghê quá!”

“Xui, đồ quỷ, mẹ đang sợ con bị tên kia lừa gạt nên mới dạy con, còn chê tiếng Anh của mẹ không giỏi hả? Tóm lại thì được hơn con ba mươi tư điểm đấy.” Bà Tô bực dọc liếc nhìn con gái, bất hạnh thay, lại nhìn đúng cái phong bì dày cộp trên bàn: “Này, đây là cái gì?”.

Vừa nói xong, bà đã chộp lấy và xé ra.

Một tờ giấy rơi ra từ xấp tiền dày cộp.

“Hải thân mến. Cám ơn cậu đã niệm tình bạn bè cũ cho mình mượn tiền vượt qua lúc khó khăn này – Quyên.”

Hải là tên của ông Tô, mà theo thống kê, tình nhân trong mộng của tám mươi phần trăm đàn ông đều tên là Quyên, hình như đây là cái tên rất thích hợp, thế là lửa giận của bà Tô đã bùng phát.

“Cái thứ quỷ quái gì đây! Thế nào là Hải thân mến, Quyên là cái thứ quái quỷ gì? Con chim chết tiệt nào ở đâu chui ra thế? Tên đàn ông chết tiệt, bình thường bên ngoài tỏ ra đạo mạo, trầm tĩnh, còn bên trong đúng là đồ khốn kiếp, Tiểu Áo, những gì mẹ nói lúc nãy đều là rắm thối!!! Chọn đàn ông có chết cũng không được chọn loại như bố con, sợ cái gì, quan tâm cái gì, tạm bợ cái gì, đều là rắm thối! Đi tóm ông bố con về đây bắt quỷ giặt quần áo!!!”

“Nhưng hôm nay con có việc, đã hẹn với người ta...” Cũng nhờ những lời của mẹ mà cô đã nghĩ thông, phải nói rõ ràng thôi, sau đó tìm vòng cổ của mình rồi, lẳng nhăng, rắc rối không phải phong cách của cô!

“Tao mặc kệ mày hẹn người hay hẹn quỷ, hôm nay mày không đi, bố mày bị người ta cướp đi mất, mày muốn có mẹ kế hả?”

“... Lúc mẹ hung dữ lên thì cũng chả khác mẹ kế là mấy...”

“Mày nói gì???”

“Được, được, con đi, con đi, con đi...”

Mới sáng sớm đã đi tìm ông bố gây chuyện rắc rối? Cô có cần xui xẻo thế không?

Cẩn màn thầu lao xuống cầu thang, từ xa cô đã nhìn thấy một đôi nam nữ đang cự cãi nhau ngay trước cổng khu nhà, con mèo nhỏ bị mắc kẹt giữa hai người họ cứ kêu meo meo mãi.

Cô từ từ lại gần, nhận ra đôi nam nữ không ai nhường ai kia, chính là đôi tiện nhân bình thường chẳng bao giờ nổi giận, thích tỏ ra bình thản, đóng kịch giỏi nhất thế gian – Lục Chiếm Đình và Dương Thư Tiệp.

Thật hoành tráng, dám đứng giữa đường ra tay đánh nhau? Đây là cặp đôi điển hình cho câu tương kính như tân đó sao? Chẳng phải tình cảm bền vững đến độ bạn trai có ngoại tình cũng chấp nhận được ư? Lần này đã bùng nổ rồi à?

Cô cố tình đi tránh ra, khoảng cách với họ, nhưng khổ nỗi là tiếng họ cãi vã nhau quá to, cứ rót từng câu, từng câu vào tai cô.

“Lục Chiếm Đình, có phải anh lại có đứa nào không? Tôi cảnh cáo anh, đừng khiêu chiến sự nhẫn nại của tôi nữa, một, hai lần rồi anh nghiện phải không?”

“Cảnh cáo tôi, cô dựa vào đâu mà cảnh cáo tôi? Tôi muốn đi chơi với ai cũng chẳng liên quan tới cô, bắt tôi ngoan ngoãn ở nhà cũng phải xem cô có bản lĩnh đó không đã!”

“Anh! Đừng tưởng chỉ có mình anh mới lẳng nhăng được, tôi cũng có thể...”

“Cô có thể cái gì? Ha! Cô tưởng mình giả bộ ngây thơ là hay lắm chắc, còn tôi thì ngờ nghệch không biết cô là thể loại gì sao?”

“Anh nói cái gì thể hả?”

“Chát!” Cô nàng tát cho hắn một cái bạt tai.

Hắn xoa xoa gò má đỏ ửng, không hề nhượng bộ, tát lại cô nàng một cái, đến nỗi cô ta loạng choạng một lúc rồi phần nộ giờ tay tát thêm cái nữa, như thể đang thi nhau xem ai tát nhiều hơn ai.

“Cô dám đánh tôi? Bố mẹ tôi cũng còn chưa dám, cô chưa vào nhà tôi, là người tôi chưa đụng đến thì là cái thá gì? Hừ, nói khó nghe một chút thì so với cô, đứa con gái nào cũng thân mật với tôi hơn cô, cô còn chẳng được xem là người của tôi nữa là...”

Dương Thư Tiếp ngã ngồi xuống đất, muốn khóc nhưng lại sợ mất mặt nên đành nuốt nước mắt vào trong, con mèo bên cạnh chỉ biết bỏ chạy một mình, bằng những bước chân duyên dáng, nhẹ nhàng.

“Đổi lại phải là tôi cảnh cáo cô mới đúng, bớt ra ngoài lằng nhằng đi để tôi khỏi phải mất mặt! Lần trước vị hôn phu chết tiết của con bé Tô Gia Áo chạy đến bệnh viện uy hiếp tôi, cô thấy người ta đẹp trai một chút là liếc mắt đưa tình trước mặt tôi, tưởng tôi mù không nhìn thấy à? Nếu không phải là do thể lực nhà họ Quý của hắn quá lớn thì tôi đã tìm người đập chết hắn! Dám tặng hoa cúc nguyên rửa tôi, nhớ tới là muốn điên lên rồi!”

“Anh nói cái gì?!”

Tô Gia Áo vốn nghĩ sự việc không liên quan đến mình nên tỏ ra bàng quan, nghe thế thì trợn tròn mắt, lao đến như hoả tiễn, trừng mắt nhìn Lục Chiếm Đình. Ý anh ta là, khi cô suýt bị đuổi học, anh cũng đã đến bệnh viện giúp cô đòi lại công bằng ư?”

“Cái con bé chương mắt này ở đâu chui ra thế? Cút ra, cút ra, dính đến cô chẳng tốt lành gì, hại tôi tự dưng nằm viện mấy lần!” Lục Chiếm Đình thấy cô thì nhảy vọt ra sau như tên bắn.

“Tôi cũng chẳng muốn dính gì đến mấy người, tôi chỉ muốn hỏi, tóm lại lúc ấy tại sao anh lại không hại được tôi?”

“Còn vì cái gì nữa? Nếu không phải do vị hôn phu chết tiết của cô đòi kiện tôi, thì tôi không dạy dỗ cô mới là lạ, tôi đã nhận lời tha cho cô rồi, kết quả tên Tiêu thiếu gia kia lại lao đến bệnh viện đập tôi thêm một trận, nếu không vì sợ bị kiện thì tôi cũng đã cho Tiêu Yêu Cảnh một bài học rồi.”

“...”

Cô tưởng anh không đàn ông, yếu ớt, nhút nhát, tính khí khó chịu, dịu dàng lại vô vị, thì ra anh không chỉ bao dung và tha thứ mà còn lặng lẽ bảo vệ, giúp cô gánh vác rất nhiều việc.

Ngay từ buổi đầu tiên gặp cô, anh đã không ngừng thu dọn bãi chiến trường cho cô rồi.

Khi tâm trạng mình vui thì đùa giỡn anh, khi không vui lại lấy anh ra để trút giận, tuy miệng nói muốn chịu trách nhiệm nhưng lại chưa làm gì được cho anh, chỉ biết làm nũng, bắt nạt anh, lại còn nghĩ tình cảm đó là “tâm lý gái trinh”.

Rõ ràng cô đã yên tâm giao bản thân cho anh, sao lại tưởng trái tim mình vẫn thuộc về người khác chứ?

Cô vừa lúi di động ra vừa chạy ra khỏi tiểu khu, văng vẳng bên tai là tín hiệu khoá máy của bên kia. Cô cuống quýt đến nỗi môi run run, cô đúng là một thê quân thiếu trách nhiệm, ngoài di động ra thì không biết cách liên lạc nào khác với anh nữa, liệu có khi nào không tìm ra anh nữa? Liệu có khi nào anh về tộc rồi sẽ cắt đứt liên lạc hoàn toàn với cô? Liệu có khi nào cô hiểu ra quá muộn?

“Tiểu Áo! Con muốn đi đâu?” Ông Tô đã uống xong cà phê, đang đi về thì thấy con gái chạy ra, thất thần hoảng hốt nhìn xung quanh, ngờ ngác rồi buồn bực túm tóc.

“Bố! Bố về nói với mẹ một tiếng là con phải đi tìm Quý Thuần Khanh!”

“Người ta đã đi rồi, con còn đi tìm làm gì? Chơi trò một vợ hai chồng à?” Ông lườm con gái, trước nay ông vốn kín tiếng không hay nói nay không thể kiềm chế nữa, bất bình hộ người khác.

Cô lúng túng, đôi mắt dần phủ một màn sương mờ: “Trước kia con không hiểu, bây giờ con biết tại sao bố lại sợ mẹ đến thế rồi”.

“Thế nên, con đã biết người ta đối với con rất tốt, đã nhường nhịn con bao nhiêu rồi, đúng không?”

Cô gật đầu.

“Không bắt nạt, không chê bai người ta thiếu nam tính nữa?”

Cô tiếp tục gật đầu.

“Một vợ hai chồng...”

“Con sẽ không làm những chuyện quá đáng như thế nữa!”

Ông Tô vỗ đầu con gái: “Bố vừa nhìn thấy xe của nhà Thuần Khanh dừng bên kia đường sắp chạy rồi, con đuổi theo thử xem, không thể cứ để người ta đuổi theo mình mãi được, cái con bé này, con phải chịu khổ thôi.”

Tô Gia Áo nghe xong sải chân chạy như bay, vừa chạy vừa quay đầu lại hét: “Bố, cả đời này con chưa từng nghe bố nói nhiều như thế bao giờ, quá man, tiện thể báo cho bố biết, chuyện bố đi uống cà phê, mẹ đã biết hết rồi, chúc bố may mắn nhé!”.

“... Đúng là đồ phản bội!”

“Thuần Khanh, chúng ta phải đi thôi!”

Quý phu nhân quay cửa kính xe xuống, thúc giục Quý Thuần Khanh đứng bên ngoài mau lên xe.

Đương nhiên là bà không biết con đường này có gì đẹp đẽ. lần đầu khi anh đứng đây, là đến tìm thê quân, khi ấy anh ngu ngơ xuống xe, không biết người con gái mình cần gặp là ai, cứ đi vào trong khu theo con đường này, cho đến khi đứng trước cửa hàng bách hoá kia mới dừng lại và nhìn thấy cô.

Lần đầu gặp, thực sự anh không dám làm gì, chỉ nghiêng răng cố gắng chịu đựng, chịu đựng đến cùng.

Từ lúc nào mà anh đã dần dần thoải mái, trở nên can tâm tình nguyện, đến giờ phút này thực sự phải rời xa, anh vẫn lưu luyến không nổi.

Anh đang mong chờ điều gì?

Cúi xuống, anh đùa nghịch chiếc vòng bạc trong tay. Chắc người ta đã làm lành với nhau, có lẽ đúng như ai đó từng nói, nếu không có anh và chiếc vòng này, giữa họ căn bản không có chỗ cho anh, sự rút lui của anh gọi là “biết điều”.

Anh mở cửa xe, cúi người ngồi vào trong.

“Vâng, mẫu thân, đi thôi.”

Chiếc xe từ từ tăng tốc, anh lơ đãng nhìn cảnh vật lùi lại phía sau, không để ý thấy mẹ mình ngồi cạnh đang liếc nhìn gương chiếu hậu, một bóng dáng ngốc nghếch nào đó đang chạy đuổi theo, khiến bà thoáng nở nụ cười.

“Thuần Khanh, còn nhớ về tộc rồi phải làm gì không?”

“Con biết.”

“Tốt, đeo chiếc vòng vào.”

“Mẫu thân?”

“Chiếc vòng này vốn có tác dụng phòng thân, bảo vệ cho con, mẹ không muốn con bị người không trong sạch chạm vào, đeo vào đi.”

Anh nhìn chiếc vòng trong tay, đã không còn hơi ấm của cô nữa, lạnh lẽo, anh đưa tay lên, lồng chiếc vòng vào, giống như đeo một chiếc vòng khó gỡ ra vậy.

Trung tâm thành phố rất huyền ảo, đứng dưới bức tượng tiêu biểu của thành phố, Bạch Tiểu Diệp bắt mắt đầu môi, nhìn đồng hồ đeo tay rồi than vãn: “Áo Băng chậm thật, chẳng phải đã hẹn mười giờ sao? Tiêu thiếu gia, anh quản giáo bạn gái cho nghiêm vào!”

Tiêu Yêu Cảnh sa sầm mặt, khoanh tay trước ngực dựa vào bức tường, môi mím chặt.

Kiều Khâm đứng cạnh nhướn mày lên tiếng giải vây: “Em đừng than vãn nữa, vì cái áo rách đó mà vị thiếu gia này đủ mệt lắm rồi, sợ không khí gượng gạo nên mới tìm chúng ta chơi trò hẹn hò bốn người, kinh thật!”

“Cái gì mà hẹn hò bốn người, là do hai người đưa bạn theo để tụ tập. Làm cho rõ đi, đừng nói bậy.” Bạch Tiểu Diệp lườm Kiêu Khâm, sốt ruột lấy di động ra: “A, chịu hết nổi rồi! Tôi gọi cho cái áo băng rách đó đây!”

“Tít tít...”

Di động của Tiêu Yêu Cảnh kêu lên, anh vẫn trầm tư nhìn bảng hiệu bến xe buýt, không có ý lấy di động ra. Thấy anh không nhúc nhích, Kiêu Khâm huých huých vai anh: “Yêu Cảnh, cậu thần thờ gì vậy, di động kêu kìa, xem xem có phải là Tiểu Áo tâm giao của cậu không?”

“Tôi không muốn xem.”

“Điên à, cậu không xem thì tôi xem giúp cậu.” Kiêu Khâm hí hửng lôi điện thoại trong túi quần anh ra, vừa nhìn màn hình thì thấy một tin nhắn, nghe điện thoại hộ thì còn được, nhưng đọc tin nhắn của người khác thì hơi quá đáng, thế là anh trả di động lại cho Tiêu Yêu Cảnh.

“Tin nhắn đấy, chẳng phải cậu ghét nhắn tin à? Hiếm khi thấy ai nhắn cho cậu.”

Tiêu Yêu Cảnh thấy tim thót lại, ngón cái cứ chần chừ trên bàn phím. Lâu lắm rồi cô không nhắn tin cho anh, tin nhắn bị cô xoá đi ấy cứ khiến anh nhớ mãi, như thể cái cô xoá không chỉ là một tin nhắn, mà là một thứ gì khác hơn thế. Anh biết có điều gì đó đang mất đi, rồi dần dần trở nên trống rỗng, anh cũng biết cảm giác giữa họ đã khác, nhưng anh vẫn cố gắng níu kéo, dù không như mong muốn cũng được, lực bất tòng tâm cũng được.

Lòng ngực bị cô đẩy ra vẫn trống rỗng, lạnh lẽo. Hơi ấm anh cần chỉ có Tiểu Áo tâm giao mới lấp đầy chỗ được thôi.

Có lẽ cô chịu gửi tin nhắn cho anh, sẽ là một sự bất ngờ, một khởi đầu mới.

Nghiến răng, anh mở ra xem.

“Em đã thay lòng rồi, không thể quay lại làm tâm giao của anh nữa, xin lỗi.”

“...”

“Yêu Cảnh?”

“Này, Tiêu Yêu Cảnh, cậu bị sao vậy? Sao lại tỏ vẻ đáng thương thế kia, nhìn bơ vơ quá.”

“... Cô ấy sẽ không quay lại, chúng ta đi thôi.”

49. Chương 48 End

Phần cuối

Tộc Đông Nữ, một nhánh còn lại của Nữ nhi quốc, duy trì chế độ thị tộc mẫu hệ, vẫn giữ phong tục xã hội đặc biệt và hình thái xã hội xa xưa.

Cả bộ tộc đều dĩ nữ vi quý, tôn nữ vi thủ, nữ tôn nam ti.

Đàn ông phải biết tam tòng, tại gia tòng mẫu, xuất giá tòng thê, thê tử tòng nữ.

Quy tắc trong tộc càng quy định hà khắc hơn về thanh danh của đàn ông, nhưng thời thế ngày nay muốn giữ thanh bạch thật là một chuyện khó khăn, đến con trai cao quý của tộc trưởng còn bị người khác huỷ hôn, huỷ diệt thanh bạch, có thể thấy thế gian này đen tối biết bao.

Nghe nói tộc trưởng, Quý phu nhân, đã nổi trận lôi đình, vút lại đưa con gái đó trên đường, cho xe cán nát người cô ta, cảnh tượng thảm không để đâu cho hết, máu tanh ngập tràn, cả cơ thể và trái tim không còn nguyên vẹn, cảnh tượng thật khiến người ta rùng mình ớn lạnh.

Thuần thiếu gia yếu đuối bị đưa con gái khốn kiếp kia hành hạ không ra hình người, về đến tộc còn phải chịu sự trừng phạt nghiêm minh, phải quỳ dưới tấm bảng Tiết liệt chép lại toàn bộ “Nam giới” mà tộc trưởng đích thân răn dạy.

Nắng mưa gió bão, đều phải chịu đựng, thật quá đáng thương.

Người trong tộc đi ngang qua đều không nhìn tâm, van xin tộc trưởng nhưng đều bị tộc trưởng lòng gang dạ thép gạt đi.

Nhưng điều khiến người ta thú vị nhất chính là sự đào hoa của Thuần thiếu gia, cho dù thanh bạch đã bị huỷ hoại thì kẻ theo đuổi vẫn bám theo không tha. Cũng không biết cô nàng này ở đâu chui ra mà ngày nào cũng ở cạnh thiếu gia, nhìn chăm chăm vào đôi mắt anh mà kêu meo meo suốt, thỉnh thoảng còn hái rất nhiều hoa dại để khiến người đẹp chú ý đến. Nhưng Thuần thiếu gia là ai, từ nhỏ đã tuân thủ quy tắc, làm sao lại bị một cô nàng hoang dã không biết từ đâu chui ra này làm cho rung động dễ dàng được?

Anh luôn lạnh lùng nhìn đi nơi khác, thản nhiên vừa quỳ vừa viết “Nam giới”, cô nàng kia dẫu môi lâu bầu, nhưng vẫn không chịu bỏ đi.

Nhưng lạ lùng nhất là tộc trưởng đại nhân, rõ ràng rất ghét quan hệ mờ ám của nam nữ nhưng lại phát tay áo, để mặc họ: “Cứ kệ chúng, nhìn thấy là chứng mất”.

Lâu dần người trong tộc cũng không còn thấy lạ nữa, không biết từ khi nào mà cô gái ấy vì muốn đưa nước đưa cơm cho Thuần thiếu gia, còn xắn tay áo lên xuống bếp phụ nấu ăn nữa.

Người trong tộc chưa bao giờ thấy cô gái nào ân cần chu đáo như thế, việc bếp núc từ cổ chí kim đều do đàn ông phụ trách, trong tộc còn chưa có cô gái nào chịu quần tạp dễ can tâm tình nguyện xuống bếp vì một người đàn ông. Hành động ấy của cô khiến đàn ông trong tộc này sinh lòng sùng bái, ca ngợi cô tốt tính, biết yêu thương đàn ông, không phải chỉ biết dùng tam tông tứ đức bắt nạt họ như những người phụ nữ khác.

Do tiêu chuẩn phụ nữ tốt ở đây quá thấp nên cô bỗng dưng trở nên nổi tiếng, ngay cả Thuần thiếu gia cũng có phần rung động, ánh mắt bắt đầu nhìn sang cô, cho dù cô chỉ biết rán một quả trứng đơn giản nhất mà thôi, nhưng chịu xuống bếp vì người yêu cũng đã đủ lắm rồi.

Người xung quanh không tìm được đến khuyên giải anh, phụ nữ tốt như thế đã tuyệt chủng rồi, thiếu gia tốt số nên mới gặp được cô ấy, không biết trân trọng thì sẽ phải hối hận...

Thuần thiếu gia nghe xong chỉ cười gượng, không nói gì.

Hôm nay, cô lại bê cơm cuộn trứng lên thăm Thuần thiếu gia.

Rốt cuộc anh không chịu nổi nữa, hít một hơi thật sâu: “Rốt cuộc em muốn gì?”.

“Em đang theo đuổi anh mà!” Công sức cô bỏ ra nhiều như thế, muối mặt chăm sóc anh, nịnh nọt anh, lại còn đoạt được danh hiệu “Phụ nữ tốt đầu tiên” của tộc Đông Nữ, anh vẫn không biết cô đang làm gì ư? Làm sao chịu nổi!!!

“Cơm em nấu khó nuốt quá!”

“Anh quá đáng thật, người ta nói phụ nữ biết vào bếp đã là tốt lắm rồi, làm đàn ông xúc động lắm rồi, sao anh không nhìn phụ nữ nhà khác, đều cơm đến là mở miệng, áo đến là giơ tay như đàn ông ấy!”

“Em về đi.”

“Tại sao? Anh vẫn không chịu tha thứ cho em ư? Meo meo meo meo meo meo!”

“...”

“Tại sao anh về tộc rồi bỗng biến thành vô vị thế hả, giống như một ông già ấy.”

“...” Dám nói anh là ông già, theo đuổi người khác như thế à? Anh chịu thua, xắn tay áo lên để lộ cổ tay: “Lý do đây”.

Cô thắc mắc nhìn, chiếc vòng quen thuộc lấp lánh ánh bạc kia: “Vòng phượng?”

“Không muốn bị phun máu thì tránh xa anh ra, cơ thể em không đủ trong sạch.” Mà là do anh nên mới không đủ trong sạch.

“Đây chính là lý do mà có chết anh cũng không cho em chạm vào hả? Mẹ anh thật quá hiểm độc! Ý gì đây chứ? Bắt anh đeo vòng vào, vậy em và anh... Thảo nào bà không ngăn cản em, thì ra là dùng cái này trừng phạt em lén lút ăn thịt anh, bắt em bây giờ chỉ được nhìn mà không được chạm vào!”

Anh im lặng, ngẫm thừa nhận.

Lát sau, cô mệt mỏi đứng lên, phủi bụi trên người, thở dài một tiếng rõ to rồi nhún vai, cúi đầu ủ rũ, đau khổ bỏ đi.

Cô từ bỏ quá dễ dàng khiến anh thấy tức tức nơi ngực, sự thất vọng không thể che giấu được đang hiện rõ trên nét mặt. Giờ phút này anh mới biết, mình luôn hy vọng ở cô, từ hy vọng biến thành kỳ vọng rồi khát vọng, muốn cô không từ bỏ dù bất cứ điều gì xảy ra đi chăng nữa, đừng rời xa anh đơn giản và dễ dàng như vậy, nếu cô vẫn chỉ biết trốn tránh, nỗi đau chia xa anh không muốn ném trải lần thứ hai nữa.

Anh cúi xuống nhìn “Nam giới” mình đang viết, nắm chặt cán bút bắt mình bình tĩnh lại để lắng nghe bước chân cô xa dần.

Bỗng một bóng người lao vào lòng khiến anh ngã ngửa, rồi ai đó ôm chặt eo anh...

“Muốn phun thì phun đi, em đã nhét giấy vệ sinh vào rồi, có hai lỗ mũi chứ mấy, thấm tháp gì! Quý Thuần Khanh, anh là của em, không phải của băng Tiết liệt, không phải của “Nam giới”, anh không được nhìn chúng mà phải nhìn em! Em... em yêu anh!!!”

Anh ngã nhào vì tư thế hổ vồ mỗi của cô, nằm ngửa lên nhìn bầu trời xanh ngắt trên cao, giọng nói mà đến nằm mơ anh cũng rất muốn nghe đang vang vọng. Anh đỡ người, rồi vội vàng đẩy cô ra.

Hai cuộn giấy vệ sinh dày cộp đang nhét vào mũi cô, thì ra cô bỏ đi để chuẩn bị cái này, thì ra cô không đi đâu cả. Dáng vẻ buồn cười của cô khiến anh bật cười.

“Ừa, chẳng phải đã nói là chạm vào anh sẽ bị chảy máu mũi à?” Cô rút cuộn giấy ra, nhìn anh vẻ hoang mang.

Anh mỉm môi cười: “Hình như chúng ta bị mẫu thân chơi một ván rồi”. Để trừng phạt họ, mẫu thân đúng là suy nghĩ chu đáo, chắc mất không ít thời gian.

“Gì chứ, anh bảo bà ấy gạt chúng ta?”

“Lúc này em nói gì?”

“Bà ấy gạt chúng ta.”

“Anh muốn nghe mấy từ em nói.” Anh bắt mắt lườm cô, nhướn mày bổ sung: “Thêm tiếng mèo kêu nữa.”

Có trời mới biết ngày nào cô cũng kêu “meo meo” loạn cả lên khiến anh đứng ngồi không yên, tỏ vẻ trấn tĩnh thật mệt biết mấy, lần này có thể giải phóng rồi, anh không cần kiêng kỵ, e dè nữa.

Mặt cô đỏ bừng, bắt đầu kỳ kèo mặc cả: “Giữa thanh thiên bạch nhật lại dưới băng Tiết liệt, tiếng mèo kêu chắc không cần đâu nhỉ?”

“Mấy hôm trước em kêu hay lắm mà?”

“Đó là do anh phớt lờ em.”

“Ý em là, anh phải phớt lờ thì em mới bám theo anh? Anh quá ngốc, trước kia cứ quá yêu thương, chiều chuộng em, nên em mới đối xử với anh như thế?”, anh nheo mắt nói.

“Ồ thì... cũng có... một ít...” Tính cách con người luôn có chút khuyết điểm mà: “Nhưng em có chê anh ngốc đâu!”. Ngược lại, cô cảm thấy thích hơn, người ấy chỉ ngốc và tốt với cô thôi.

Anh nâng cằm cô lên, dịu dàng dỗ dành: “Không trốn nữa à?”. Cô viện cớ trốn tránh anh quá nhiều rồi, từ trách nhiệm đến “tâm lý gái trinh” khiến anh đau lòng muốn chết.

Cô lắc đầu cật lực, bất chấp thuần phong mỹ tục, hôn anh dưới bảng Tiết liệt, rồi rất đổi dịu dàng, mềm mại, nói câu mà anh thích nghe nhất giữa đôi môi anh:

“Em yêu... ối ối... đừng chọc em... yêu... ưm... yêu anh!”

“Không chê anh thiếu mùi vị nam tính nữa à?”, anh hỏi câu mà mình quan tâm nhất.

Cô lắc đầu, mùi vị nam tính của anh vừa thơm vừa đáng yêu, bây giờ thì cô đã nhận ra.

“Không chê anh gạt bỏ quy tắc, không cho em một vợ hai chồng à?”

Cô lắc đầu, chớp chớp mắt tỏ rõ quyết tâm của mình.

“Không chê anh hẹp hòi, không độ lượng lại hay ghen tuông nữa à?”

“Em yêu hết!”

Con mèo hư chỉ biết nhắm vào điểm khiến anh không chống cự nổi. Muốn yêu thương, chiều chuộng cô nhưng lại không muốn tha thứ dễ dàng, nếu được tha quá dễ thì cô sẽ không ngoan, không nhớ được bài học kinh nghiệm.

Đôi mắt đen của anh nheo lại, đứng dậy, ôm cô hơi mạnh bạo, môi không nở rời ra, miết lên cánh môi cô, cười xấu xa: “Yêu anh thế thật à?”.

“Chứ gì nữa!” Cô hít hà hương thơm lan toả trong không gian, biết chắc anh đã mềm lòng, mình đã đạt được thắng lợi thì cười khi khi, ai ngờ anh lại từ từ thốt ra một câu khiến cô há mồm trợn mắt...

“Nếu em đã không so đo gì mà yêu anh như vậy, thế thì... thê quân, em có biết tam tòng tứ đức không?”

“Hả?” Anh đã chịu gọi cô là thê quân rồi? Nhưng tại cô không cảm thấy vui, mà ngược lại còn thấy ớn lạnh sống lưng vậy? Câu hỏi này quá quen, quá nham hiểm, đàn ông sao lại cứ thích hỏi câu này khi nghe con gái tỏ tình? Ngay cả anh cũng hư hỏng theo đàn ông bên ngoài rồi ư?

“Hả cái gì mà hả, chẳng phải em được họ xưng tụng là cô gái tốt đầu tiên chịu xuống bếp vì anh, sẽ yêu anh cả đời, là phúc phận kiếp trước mà anh tu được, nếu không yêu quý, trân trọng thì sẽ bị sét đánh chết sao?”

“Ưm... Thì ra bọn họ nói sau lưng em như thế, ha ha, cũng đúng ghê chứ nhỉ.”

“Nếu đã đúng thế thì hai chúng ta làm gương cho họ xem đi.”

“Làm gương gì cơ?”

“Nam tôn nữ ti, xuất giá tòng phu, em phải theo anh.”

“... Theo từ đầu đến cuối là được, đừng đùa quá như thế chứ.”

“Không biết à?” Anh nhướn mày: “Không sao, anh biết tam tòng tứ đức là sở trường của anh, trước khi lo việc hôn lễ, anh sẽ dạy em từ từ, đến khi em biết thì thôi, thê quân”.

“Meo meo...”

“Bây giờ mới kêu thì muộn rồi.”

“...”

Một thê quân như cô liệu có chịu để địa vị mình kém đi một chút không, cần phải học tam tòng tứ đức ư?

Đạo trời quả là một thứ thần thánh, đó chính là “không phải không có nhân quả, mà bởi thời cơ chưa đến”. Cô đã ỷ vào quy tắc nữ tôn nam ti mà ức hiếp anh lâu như thế, lẽ nào bây giờ chính là lúc càn khôn chuyển dời, chẳng lẽ lần này đã đến lượt cô bị quy tắc của tộc... chinh đồn?

Oái! Ông Trời có thể dừng công bằng tới mức đó không? Cũng giống như cái quy tắc phong kiến tam tòng tứ đức cũ rích kia, đừng có bất công quá như thế, nam nữ đều phải bình đẳng mà!

Cứu tôi với! Meo meo!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-hon-phu-bat-dac-di>